

New York Times Bestselling Authors

KRESLEY  
COLE

DEEP  
KISS  
OF  
WINTER

A HOLIDAY COLLECTION OF THREE STORIES

GENA  
SHOWALTER

**Věčný  
polibek  
zimy**

**Kresley Cole**

**Nedotknutelná**

V Říši Lorů 7

Překlad Wenice

Korektura Majka, Maki

<http://erotic-mirage.blogspot.cz/>

# Slovníček

Z knihy Lorů

## LOROVÉ

„... a tato vnímavá stvoření, která nejsou lidského původu, by se měla sjednotit v jeden celek a měla by žít bok po boku lidí, ale ve svém vlastním tajemném světě.“

- většina je nesmrtelná a dokáže se vyléčit z jakéhokoliv zranění. Silnější z nich mohou být zabiti pouze mystickým ohněm či setnutím hlavy;
- jejich oči s intenzivními emocemi mění barvu dle druhu rasy;

## VALKÝRY

„Když panenská válečnice zakřičí na kuráž, zatímco umírá v bitvě, Odin a Freya věnují jejímu volání pozornost. Bohové sešlou svoje blesky, aby do ní udeřili, zachrání ji ve své síni a navždy zachovají její odvahu v podobě nesmrtelné dcery, Valkýry.“

- živí se elektrickou energií Země, sdílejí a navracejí ji zpět svými emocemi v podobě blesků;
- jsou nadpřirozeně silné a rychlé;
- bez přípravy je většina z nich uchválena zářivými předměty a drahými kameny;

## UPÍŘI

- existují dvě soupeřící frakce, Horda a armáda Zdrženlivých;
- každý upír hledá svou Nevěstu, svou manželku na věky věků, a dokud ji nenajde, kráčí po světě jako oživlá mrtvola;
- nevěsta přivede jeho tělo zcela k životu, přiměje ho dýchat a tluče mu srdce, což je proces známý jako rozproudění krve;
- přemísťování je teleportování, čímž upíři miní cestování. Upír se může přemístit pouze do destinací, ve kterých dříve byl nebo do těch, které vidí;
- padlí upíři jsou ti, kteří svou oběť zabili tím, že ji vysáli k smrti. Vyznačují se rudýma očima;

## HORDA

„První chaos Lorů ovládlo bratrstvo upírů, kteří spoléhali na svou chladnou povahu, uctívanou logiku a nedostatek milosrdenství. Pocházejí z drsných stepí Dacie a přesídlili do Ruska, ačkoli se proslýchá, že v Dacii stále žije jistá utajená skupina, Daciové.“

- padlí tvoří jejich část;

## ZDRŽENLIVÍ

„... Kristoff, právoplatný král Hordy, jehož koruna byla ukradena, kráčel po pradávných bojištích a hledal ty nejsilnější a nejstatečnější lidské bojovníky,

zatímco umírali a vysloužil si tak jméno Hrobník. Nabízel věčný život výměnou za věčnou věrnost jemu a jeho rozrůstající se armádě.“

- armáda upírů skládající se z proměněných lidí, kteří nepijí krev přímo z těla;
- Kristoff byl vychován jako člověk a pak žil mezi nimi;
- on a jeho armáda vědí o Lorech velice málo;

## VZNEŠENÉ VÍLY Z DRAISKULIE

„Válečnická šlechtická třída, která v říši vládla nade všemi nevolníky démonů.“

- původní slova Víly Féodalů, odtud pradávný termín pro feudální pány, se zkrátil na Víly;
- mistři umění s jedy;
- muži dávají přednost jménu Draisové;
- v průběhu doby se rozdělili do mnoha podskupin, včetně ohnivých, ledových a lesních víl;

## PROMĚNA

„Jen skrze smrt se může člověk stát někým "jiným".“

- některé bytosti jako Lykajové, upíři a démoni mohou proměnit lidi nebo dokonce i jiné bytosti Lorů do svého vlastního druhu prostřednictvím různých prostředků, ale hlavní podmínkou je pokaždé smrt a úspěch není zaručen.

## AKCESE

„A nastane čas, kdy všechny nesmrtelné bytosti v zemi Lorů od Valkýr, upírů, Lyjaků a démonů až po přízraky, měniče, víly a sirény... začnou spolu bojovat a vzájemně se zničí.“

- jakýsi mystický systém, který udržuje rovnováhu v řadách stále početnější populace nesmrtelných bytostí;

- nastává jednou za pět set let. A možná právě teď...

*„Říkají, že jsem stejně vrtkává jako zima, stejně plachá jako mráz a stejně lhostejná jako vánice. Říká se, že moje tělo je čisté jako padlý sníh. Nikdo si nepředstavuje, že bych mohla být plná ohně.“*

DANIELA, LEDOVÁ PANNA

Valkýra a právoplatná královna Icere

Víla mrazivého Severu

*„Ženy jsou jako láhve tvrdého alkoholu. Měly by být ochutnávány, vychutnávány a pak odloženy. Manželství je pro muže, co nedokážou zvládnout svoje pití alkoholu.“*

MURDOCH WROTH

Vojevůdce z osmnáctého století

Moderní upíří voják

# 1.

*Francouzská čtvrť, New Orleans*

*současnost*

„Ona je... blízko.“

Při těch slabých a zlomených slovech jeho bratra se oči Murdocha Wrotha přimhouřily hněvem vůči té, která přiměla hrdého Nikolaje klesnout tak nízko.

Myst Toužebná, nesmrtelná žena s krutým srdcem. Nikolajova souzená Nevěsta.

„Jak to můžeš říct?“ Zeptal se Murdoch.

„Protože ji cítím,“ řekl Nikolaj.

Murdoch si upravil Nikolajovu ruku, kterou měl přehozenou přes rameno, aby pomohl svému bratrovi chodit, zatímco po ní pátrali. Lidé pobíhající všude kolem nich předpokládali, že je Nikolaj jen další opilec.

*Hrdý Nikolaj.* Byl vyčerpaný z konzumace příliš malého množství krve a jeho tělo bylo ztýrané nikdy nekončící touhou po šílené Valkýře, která si libovala v jeho bolesti. Nikolaj ztratil na váze, jeho tvář byla pohublá a svaly ochablé.

„Murdochu, až ji najdu... Chci, abys odsud zmizel.“

Zavrtěl hlavou. „Zůstanu, dokud ji nezajistíš-“

„Ne. Nechci, abys... mě viděl.“ Nikolajův unavený pohled se odrazil od Murdochova. „Ztratím kontrolu.“

Což by pro jeho statného staršího bratra bylo ostudné jako nic jiného.

Murdoch si nedokázal představit, jak Nikolaj zareaguje, až najde Myst. Před pěti lety přivedla Nikolajovu krev do varu tak, jak to dokáže pouze Nevěsta a přivedla jeho mrtvé tělo upíra k životu. Přiměla ho dýchat, přiměla jeho srdce bít a přižívovala jeho nově probuzenou touhu bez úmyslu ji uhasit.

Tu samou noc ho další Valkýra prostřelila šípy a další se ještě posmívala jeho touze. Myst uprchla s nimi a odsoudila Nikolaje k záhubě.

Čistokrevný upír se dokáže poprvé uvolnit pouze, když se ho určitým způsobem dotýká jeho nevěsta. Pokud není k dispozici, pak zůstává ve stavu neustálé sexuální připravenosti a je rozbolavělý na neurčitě dlouhou dobu.

A ona to dobře věděla.

„Slib mi, že odejdeš,“ zaskřípal Nikolaj.

Murdoch nakonec řekl: „Odejdu.“ Pokud tady Myst dneska večer opravdu byla, dávalo by smysl, že tady právě v těchto ulicích bude více Valkýr. Víc z toho jejich klamajícího, manipulativního a násilného druhu. „Ale jenom abych našel nějakou další,“ dodal.

Mohl by jednu zajmout a vyslyšet ji kvůli Lorům, kvůli světu ne až tak bájných bytostí, jehož byli on a jeho bratr nyní součástí.

Murdochova znalost Lorů byla omezená, stejně jako kteréhokoliv upíra v jejich válečném řádu Zdrženlivých. Jejich armáda se sestávala z většiny proměněných lidí a stvoření Lorů si před nimi stále udržovala svoje tajemství dobře chráněná.

„Nepodceňuj Valkýry, jako jsem to udělal já,“ zachraptěl Nikolaj. „Jinak budeš trpět jako já.“

Trpěl kvůli osudu, který Nikolajovi vnutil tuhle touhu po krvi. *Jako by Nikolaj potřeboval další problém.*

Proces touhy po krvi byl přesně to, co Murdoch nejvíc nenáviděl na tom, že je upírem. Dokonce to nenáviděl ještě víc než to, že už nikdy neuvidí slunce.

Ačkoliv byl kdysi zhýralec a každý večer měl v loži novou ženu, Murdoch doufal, že se mu to nikdy nestane. Být mysticky svázán k jediné ženě znělo pekelně, a speciálně k ženě, kterou si nevybral a která by ho mohla zavrhnout tak, jako to Myst udělala s Nikolajem.

Ta bolest způsobovala, že se jeho bratr za ní téměř nesmyslně honil. Nikolaj chtěl odplatu, ale Murdoch měl podezření, že chtěl prostě jenom *ji*. Dokonce i po tom všem, co mu udělala.

„Kam ji tuhle noc vezmeš?“ Zeptal se Murdoch. „Do mlýna?“ Mimo město si zabezpečili starý zrekonstruovaný cukrovar a zůstávali tam namísto hradu Zdrženlivých v době, kdy prohledávali tyhle ulice.

Nikolaj zavrtěl hlavou.

„Tak zpátky do hradu?“ Když Nikolaj neodpověděl, Murdoch řekl: „Nevezmeš ji na *Blachmount*, že ne?“ Blachmount bylo starobylé panství Wrothů - kde během jediné noci většina jejich rodiny zemřela na nemoci a vraždy. „Proč?“

„Protože tam moje nevěsta patří.“

Než mohl Murdoch zpochybnit jeho mínění, Nikolaj znehybněl a oči se mu krátce plynule zavřely. Pak jeho hlava prudce trhla nahoru směrem na střechu. „To je ona.“

Nad nimi ztuhle stála zrzka, rty v šoku pootevřené.

Murdoch ji před všemi těmi lety viděl pouze na krátkou chvíli a teď pozorně zkoumal detaily jejího vzhledu Valkýry.

Měla jemné vílí rysy - špičaté uši a vysoké lícni kosti - ale také zpozoroval vše prozrazující drápy a malé tesáky.

Při pohledu na ni se Nikolaj zcela postavil, už nepotřeboval Murdochovu pomoc. „*Moje Myst.*“

Její tvář zbledla - bezpochyby při pohledu na Nikolaje, který teď vypadal jako monstrum, jež z něj udělala. Duhovky mu úplně zčernaly, tesáky mu v ústech sestoupily dolů a přetékal žízní.

Její zděšený výraz málem Murdocha přiměl, aby ji litoval, ale ona si nezaslouží něčí slitování. Což bylo dobře, protože Nikolaj jí dnešní noc žádné neukáže.

Jejich snaha půlky desetiletí byla... u *konce*. Přinejmenším.

Právě když se Nikolaj napjal, aby ji sledoval, Murdoch ho poplácal po zádech a pak se teleportoval pryč, jak slíbil, zmizel tak rychle, aby v tom chaosu opilých turistů odešel bez povšimnutí. I kdyby ho viděli zmizet, lidi by si mysleli, že si to jenom představovali.

Murdoch se zhmotnil v zadní uličce o několik bloků dál a pak přešel na hlavní třídu téhle čtvrti, do Bourbonovy ulice. Jak se pohyboval v davu, ulicí proudil hřejivý vánek směrem dolů a odváděl pryč mlhu ze zátoky a výpary ze stánků prodávajících jídlo.

Bylo teplo. Na únor. Počasí na dobrý lov.

Ano, Nikolaj bude dnes večer nemilosrdný stejně jako Murdoch. Všechno, co teď potřeboval, bylo najít svou kořist.

*Lov začíná.*

*Někdo mě sleduje.*

Daniela, Ledová Panna, se ještě jednou nenápadně ohlédla přes rameno. Znovu nezahlédla nic výjimečného - zmatené turisty, čarodějky pískající na lidské muže - ale Dani nedokázala setřást pocit, že ji někdo sleduje. Což přímo žadonilo o otázku: jaké stvoření by bylo tak hloupé, aby usilovalo o hněv Valkýry?

Možná že byla jenom vystrašená tou záhadnou poznámkou Nd'x z dnešního večera. Potřeštěná Nd'x, její nevlastní sestra a jasnovidka, Valkýra, která měla často ulítlé předpovědi. Ale tahle se pořád přehrávala Dani v hlavě.

*„Smutná přesmutná Daniela, rozbitá panenka, která chce být opravená. Dneska večer by mohla.“*

Kvůli Danině bledé ledové pokožce - byla z části rodu Ledových - byla často přirovnávána k porcelánové panence. No, kvůli její ledové pokožce a kvůli tomu, co by se s ní stalo, kdyby se přehřála...

Ale rozbitá panenka? Co to znamená? A opravená - dobře, špatně? Co přesně bude opraveno?

Řekla Nd'x: „Nemám před sebou, o čem to mluvíš. Nejsem rozbitá.“ *můj osamělý život způsobuje, že si chci vyrvat vlasy* „-a nevím, jak bych mohla být "opravená".“

Možná tím, že by byla schopná se konečně dotknout i někoho jiného? Cítit mužskou pokožku na své vlastní, aniž by se spálila, namísto toho, aby o tom neustále fantazírovala?

*Dala bych za to cokoli.*

Přesto jediní muži na zemi, kteří by se jí mohli dotknout, byli Ledoví. Je politováníhodné, že taky náhodou chtěli její smrt. Což znamenalo, že nejbliž, jak se kdy dostane k tomu, aby měla sex, bude číst si o tom v mnoha svazcích erotiky, které schovávala ve svém pokoji, nebo tak, že se oddá své bohaté živé fantazii. Což také znamená, že je pravděpodobně nejstarší panna na světě. Jenom čeká na potvrzení od Guinnessu.

*A lidi se diví, proč mám raději fantazie než realitu.*

Uši jí podvědomě zacukaly. Ne, nebyla jen vystrašená, *něco* se děje. Její smysly byly ve střehu. Zrychlovala tempo a opatrně se proplétala kolem lidí na ulici, překonala tu třiceti sedmi stupňovou uličku. Dokonce i ten nejkratší kontakt s jinou kůží by ji spálil. Což byla záhada, protože zůstávala pořád studená, i když se *hodně* obnažila.

Když se její mrazivý dech v teplém nočním vzduchu zamlžil, jednoduše potlačila nutkání křičet a ještě jednou nakoukla přes rameno.

Tentokrát daleko za sebou zahlédla vyčnívajícího muže. Byl pozoruhodný a vypadal, že je mu něco přes třicet. Ale bylo na něm něco neobvyklého.

Byl to vůbec člověk? New Orleans bylo přečpané bytostmi Lorů. Mohl být nesmrtelný, možná dokonce i ten, kdo ji sleduje.

V tu chvíli se nedíval jejím směrem a tak využila příležitosti, aby zapadla do uličky vedle nějakého hotelu. Vyskočila nahoru na plochou střechu čtyřpatrového hotelu a přešla na nízkou římsu se zídkou a s výhledem na ulici; pak se přikrčila mezi dvěma vlajkami - jedna z nich byla s kosatcem pokrytým korálky a ta druhá říkala *Bláznivý masopust!*

Naklonila hlavu a pozorně toho muže pod sebou studovala. Měl poněkud dlouhé tmavě hnědé vlasy, nedbale střižené a s kadeří, která mu padala do čela. Jeho tvář byla hodna fantazie, se silnou mužnou čelistí a bradou.

Měl na sobě vkusné oblečení, černou košili zapnutou až dolů a džíny s bundou, která ji přiměla cítit horko jenom, když na ni pohlédla. Ona sama na sobě měla ty nejtenčí šaty s hlubokým výstřihem, jaké jen dokázala najít.

Kráčel s nádechem sebedůvěry. Ten chlap byl úchvatný - a věděl to. Jak by nemohl s těmi ženami, co na něj zírají? Pak se zamračila. Zdálo se, že je lhostejný k natřásajícím se studentkám s nízkou střiženými svršky, které zachytávaly jeho pozornost.

Jeho tělo bylo velké a svalnaté způsobem, který naznačoval nesmrtelnost, ale kdo přesně je, to jí unikalo. S ohledem na jeho velikost byl pravděpodobně démonem nebo dokonce Lykajem - tahle zvířata začala slídit na trávníku Valkýr bezostyšně tak, jak se jim zlíbilo.

Nebo to mohl být... upír?

Zamířila pohled na jeho hrudník, ostražitě sledovala stoupání a klesání jeho dýchání. Vteřiny mýjely. V minulosti se upíři Louisianě vyhýbali. Přesto tuhle noc její klan Valkýr zaslechl, že členové obou dvou válčících armád upírů, Hordy a Zdrženlivých, by mohli být venku ve čtvrti.

Co nevěděly, bylo proč.

*Jeho hrud' se nehýbala.* Bingo. Upír.

Jelikož jeho oči byly normálně šedé a jasné - ne šílené a rudé krvežíznivostí - znamenalo to, že je Zdrženlivý, jeden z armády těch, co nepili krev přímo z těla. Upíři, kteří nezabíjeli. Alespoň to o sobě prohlašovali.

Lorové stále čekali, aby viděli, jak to s nimi dopadne.

I když Dani věděla, že musí o tomhle svém pozorování podat zprávu, nedokázala od něj odtrhnout pohled. Co na tomhle upírovi bylo? Zнала pouze dvě Valkýry, které kdy byly s jeho druhem. Jedna ještě žila. Dani to nebezpečí znala, tak proč ta přitažlivost?

Ano, byl úchvatně arogantní, s tváří vůdce a širokými rameny, ale nikdy nebyla nějakým mužem tak pohlcena. Každopádně ne skutečným.

Rozbitá panenka Daniela... *toužila*. Po něm. Po upírovi.

Když byl skoro přímo pod ní, všimla si, že vypadá vyčerpáně, dokonce zahloubaně. To byl jen stěží výraz pro někoho, kdo by ji už pronásledoval.

Ale když to nebyl on, tak kdo-

Nezaměnitelné brnknutí o tětívu zaznělo přímo za ní. Vrhla se do zákrytu a roj šípů prořal vzduch tam, kde stála. Druhá salva letěla na cihly, kde měla právě hlavu a odrazila se od nízké zídky římsy pryč.

Poznávala kreozotový pach šipek. Jed na hrotech, *ohňový* jed. Který by dokázal zabít pouze ledové bytosti jako je ona. *Ach, bohové.*

Aniž by se ohlédla, přehoupla se přes okraj střechy. Když přistála ve spodní uličce, prudce vyrazila do sprintu. Ty luky a šípy s otrávenými hroty - to není hrozba Lykajů. Není to útok upírů.

Lovili ji ledoví vrazi z Icere. *Lidé mojí matky*. Jak ji našli?

Nezbývá než uprchnout. Věděla, že nemůže zůstat, aby bojovala. Tihle nájemní vrazi cestovali ve skupinách a ten počet šípů naznačoval přinejmenším půl tuctu mužů.

Zatímco se hnala přímo k úzké uličce plné smrtelníků, její mysl se bouřila. Neviděla nikoho dalšího ze svého druhu po celá staletí. *Myslela jsem, že tady před nimi budu v bezpečí.*

Její jedinou nadějí bylo utéct, ale věděla, jak dokážou být rychlí. Stejně jako ona se zrodili z víl-

Vletěla přímo před toho upíra a málem ho srazila.

## 2.

Murdoch si právě promnul zátylek a pak se podíval nahoru - byl přesvědčený o tom, že ho někdo sleduje.

Nic nespatriil, znovu vyrazil svou cestou... a málem srazil malou blondýnkou v kratičkých šatech s hlubokým výstřihem.

S rychlostí blesku se vrhla přímo před něj a ušetřila si pro něj kratičký pohled. Zahlédl vysoké lícni kosti a znepokojené stříbřité oči, než se prohnala přes hlavní třídu k další uličce. Skrz divokou vlnu jejích dlouhých světlých vlasů vykukovalo špičaté ucho.

Špičaté uši, stříbrné zorničky... na člověka běží příliš rychle.

Nesmrtelná - možná jedna z *nich*.

Ten letmý pohled na ni byl všechno, co potřeboval a co mu stačilo k tomu, aby ji pronásledoval. Hnal se za ní do uličky a sledoval ji. Zmizel a zhmotnil se ještě blíž u ní.

Ačkoliv byla malá, byla rychlá. Proploovala bludištěm temných budov a mířila směrem k řece. Stěží se k ní dostával.

Jaká bytost by dokázala běžet stejně tak rychle, jak ji stihl sledovat upír?

Jakmile se přiblížil, rozeznal jemnější detaily jejího vzhledu. Nohy pod svými krátkými šaty měla pevné a hezky tvarované. Obnažená záda a paže byly štíhlé. Měla na sobě stříbrné proužky až nad lokty a komplikovaný cop, kterým spoutala své dlouhé vlasy.

Vypadala zvláště a neobvykle.... jako ženy z dalekých krajů v dávných dobách. *Nemůžu se dočkat, až získám lepší pohled zepředu.*

Ta myšlenka s ním trhla. Od té noci, kdy se před třemi sty lety proměnil v upíra, se o ženy nezajímal. Netoužil po nich, stejně jako už nikdy nereagoval na vůně nebo pohled na jídlo.

*Proč bych se měl zatraceně starat o to, jak vypadá zepředu? Měl by z ní vypáčit informace. Mohl by udělat i něco jiného.*

Jeho tělo bylo utlumené. A tomu dával přednost.

Právě v tu chvíli pohlédla přes rameno, zatímco utíkala a on ještě jednou zahlédl její elfí tvář.

Ty špičaté uši... mělo je několik frakcí Lorů, alespoň tohle věděl. Valkýry byly mezi nimi. Byl čím dál tím víc přesvědčen, že našel svou kořist.

Ale zdálo se, že ho úplně vypustila ze zřetele a zaměřila se jiným směrem. S každou minutou, která uplynula, směřovali hlouběji do zchátralého labyrintu opuštěných skladů a hromad železničních vozů.

Nakonec zpomalila. Klopýtala kalužemi a pak zakopla o roh přepravní palety.

Přestal ji sledovat a rozeběhl se přímo k ní. Byl dost blízko, aby slyšel její bušící srdce a lapání po dechu.

Valkýra, se kterou se jeho bratr setkal, byla známá tím, že neměla z upírů žádný strach. Možná, že se během posledních pěti let naučily, že mají důvod před jedním z nich uprchnout. To pomyšlení ho přimělo ji sledovat s ještě větším vzrušením. Jeho upíří instinkty se hnaly do popředí. Vzrušení z pronásledování ho přemohlo a Murdoch si s ní pohrával, nechal ji běžet, dokud se neunavila.

Právě když se rozhodl, že to ukončí, zahrnul za ní za roh a vběhl do čtyřproudové křižovatky.

Nebylo po ní ani stopy.

Jenom ticho.

\*\*\*

Dani se krčila ve druhém patře skladiště zničeného bouří, snažila se popadnout dech a třásla se z horka.

Pořád nemohla uvěřit tomu, že jsou tady Ledoví. Myslela si, že je bezpečné žít v takovém teplém podnebí, věřila, že by ji nikdy nehledali tak blízko u rovníku.

Stejně jako Ledoví se Dani nepotila. Na rozdíl od nich, mohla dojít až do stavu tepelného šoku, kdyby se i nadále přehřívala. Ale byla zvyklá na to místní teplo víc než oni. A znala každou zatáčku a koutek těchto ulic centra města. Na tak dlouho dokud neschytá ohňový šíp, dokáže Ledové zvládnout.

Ten upír byl ale něco úplně jiného. Když uviděla, jak ji pronásleduje, nevěřicně vytřeštila oči, že se k honičce připojil ještě další pronásledovatel.

Upír s jasnými očima, pravý Zdrženlivý.

I když byla schovaná, mohla ho z téhle výhodné pozice ještě vidět. Se zúženým pohledem očí se pod ní otáčel v kruzích a určoval její směr.

Jakákoliv povrchní a pomýlená přitažlivost, kterou k němu cítila, zanikla v podrážděnosti. Kdyby se tenhle chlap jednoduše přesunul dál, Ledoví by ji tady pravděpodobně nenašli. V opačném případě se ji chystá zabít.

Vrahové se rozdělí, aby ji dostali do pastí, a odvedou ji pod hrozbou těch otrávených šípů. Neházeli by na ni ty svoje notoricky známé ledové granáty –

ztratili by cenný chlad a ona by jejich dopad jednoduše přijala s úsměvem na tváři, jakmile by do sebe nasákla mráz.

Ale ty šípy...

Hroty s jedem, který zpustoší žíly ledové bytosti jako tekutý oheň.

*Měla jsem to vědět.* Nebylo to poprvé, kdy vzdálený král Icere vyslal za zabijáky Dani, právoplatnou královnou Icere...

Místo toho, aby odešel, upír zvolal hlubokým hlasem: „Já vím, že jsi tady.“ Jeho slova měla silný přízvuk. Ruský? Možná estonský. „Jsi Valkýra, vid’?“ Ztichl, aby ji zaslechl. „Pokud ano, budeš chtít vědět, že můj bratr právě zajal Myst Toužebnou.“

*Myst.* Dani milovala všechny svoje nevlastní sestry stejně, ale byla *dlužná* jenom Myst.

Počkat... nějaký *bratr* Zdrženlivých ji sebral? Existoval jeden Zdrženlivý - nějaký Estonec - který chtěl Myst víc, než cokoli jiného: Nikolaj Wroth Vládce. Zacházel s Myst špatně, ale pak mu to jednoznačně oplatila.

A tenhle Vládce měl bratry.

Dani musela zjistit, co se stalo s její sestrou. Pokud ji měl sám Nikolaj, pak pravděpodobně Myst nebude v nebezpečí, protože byla jeho Nevěsta. Ale pokud ji Nikolaj předá králi Zdrženlivých...

*Musím to vědět.* Dani by mohla toho muže dole zajmout do zámostku z drčeného ledu a pak ho vyslýchat, ale kolik dalšího chladu - a času - dokáže vydržet než o něj přijde?

„Proč se krčíš?“ Sálal z něj hněv. „Skutečná Valkýra by se mi postavila čelem.“

Skutečná Valkýra? Jeho posměch udeřil na správné místo jako prudké bodnutí na odhalený nerv. Nechtěla nic jiného, než být jako její nevlastní sestry. Užívat si všechny ty věci, které považovaly za samozřejmé. *Rozbitá panenka....* Vrávoravě vstala a přešla k díře ve zdi, pak vykročila ven.

Jeho pohled se na ni okamžitě upěl a sledoval ji cestou dolů. Jeho rty se pootevřely a odhalily sotva viditelné tesáky, ale ani se nepohnul, aby uzavřel těch třicet, nebo tak nějak, kroků mezi nimi.

Opravdu si myslela, že je šed' jeho očí normální? Zdálo se, že v nich vzplanulo poznání. *Poznání?* Ale jak? Nikdy předtím ho neviděla - určitě by si to pamatovala.

Jeho pohled byl soustředěný... *dravý*. Pak mu duhovky zčernaly. Černá barva u upíra znamenala silné emoce. A přesto se zdálo, že jeho předchozí zuřivost bledne.

Zatímco zírali jeden na druhého, všechny ostatní zvuky - děsivé vrčení nákladních člunů kroužících v řece a vzdálené skřípání tramvají - byly přehlušeny.

„Můj bratr mě varoval, že je tvůj druh krutý.“ Hlas mu klesl ještě níž, když se zamračil. „Nedokážu takhle vidět i tebe.“

„Kde je moje sestra, upíre?“

„Můžu tě k ní vzít, Valkýro.“

*To se vsadím.* Ano, tenhle muž před ní byl Zdrženlivý, což znamenalo, že o Lorech nemá ani páru.

Neměl ani tušení, jak nebezpečná zejména Dani může být.

### 3.

Živá dýchající Valkýra stála přímo před ním. A byla tak nesmírně krásná...

Murdochův výhled na její předeek se ukazoval být mnohem přínosnější, než si představoval.

Otrásl se. Byla jednou z těch, která střelila Nikolaje? Byla tam, aby se smála představě agónie jeho bratra?

Z nějakého důvodu si ji takhle nedokázal představit. Věděl, že je nepřítel - jednou z těch armád žen, které usilovaly o zničení všech upírů - a Nikolaj ho právě varoval, aby je nepodceňoval. Ale tahle vypadala, že je ještě křehčí než Myst.

I když byly její rysy a pružné tělo dokonalé, blondáté kadeře byly zapletené kolem špičatých uší a prach jí na tvářích udělal šmouhy. Její tvář byla horečně zčervenálá a jemně se pohupovala na nohou. Vypadala smutně a nešťastně.

A vystrašeně.

Pronásledovat ženu, která se ho bojí... udělalo se mu z toho špatně. Nikolaj přísahal, že jsou to posměvačné sadistické válečnice. Přesto se toto stvoření před ním ukrývalo - poté, co prchalo jako by na tom závisel její život.

„Poslyš, Valkýro, nechci ti ublížit. Mám na tebe jenom pár otázek, abys je zodpověděla.“

Pozvedla ruku, ale nezvedla žádnou zbraň. Místo toho umístila dlaň těsně pod rty jako by chtěla vyfouknout polibek na rozloučenou. Dech, který opustil její ústa, vypadal jako oblak mrazu, který se hnal dopředu a obklopol ho.

Ledově prudký mráz mu zmrazil boty. Nemohl pohnout nohama. Nedokázal se osvobodit. „*Co to sakra je?*“ Její dech ho stále obklopoval, led mu narůstal kolem kolen a šplhal se nahoru na stehna.

Pak se rozkašlala, sklonila se a zhoupla se na nohách. Ten nános se zastavil a zanechal ho spoutaného tou bizarní obrubou.

Napínal se proti ledu, který vypadal, že je silnější, než jakýkoliv kdy znal, ale nedokázal se z něj vymanit ani ho vysledovat. „Dej to pryč.“

Přikročila blíž. „Kdo teď má Myst? Nikolaj nebo král Zdrženlivých?“

„Jak to, že znáš jméno mého bratra?“

„Nikolaj nebo král?“

Všiml si, jak jí špičky uší zacukaly a její pohled střelil za něj. Stejně jako na něco za ním *zasýčela*, zaslechl pohyb a zkroutil dokola svou horní část těla.

Stálo tam půl tuctu mužů, velkých a vypadajících jako bojovníci Vikingů, s meči u boku a s šípy již nastavenými na tětívách svých pozvednutých luků.

Jejich dech byl v teplém nočním vzduchu jako dým a jejich uši byly špičaté.

*Ona neprchala přede mnou-*

Vzduch kolem něj potemněl šípy, které mu prosvištěly kolem hlavy. Byly určené pro ni.

Ale nějak se tomu náporu s kroucením vyhnula. Rozvířila okolní vzduch a obrátila se, aby vyrazila do další uličky, její rychlost byla nepochopitelná.

Pak byla pryč.

Ruce mu prudce vystřelily dolů, aby vyškrábal nohy ven, prsty mu rychle znecitlivěly. Právě když ti muži za ním vyběhli za ní, Murdoch zaslechl další boj.

*Jsou tady dvě skupiny. Jsou organizované, hnali se za ní. Nedokážu ze sebe dostat pryč ten zatracený led.*

Její malé tělo náhle přiletělo z uličky, která protínala místo před ním.

Hozená. Ona byla *hozená*.

Síla jejího přistání ji poslala smykem podél chodníku. Zatímco zabodávala drápky do dlažebních kostek, aby se dostala doprava, následoval ji oblak šípů. Hybná síla ji zavedla mimo jeho zorné pole.

Pak do něj udeřila neznámá vůně. I když mu instinkt říkal, že je to krev, jeho mysl se bouřila.

Nikdy nevoněla tak nádherně. Tak neodolatelně.

Při tom posledním se Murdoch vylomil na svobodu a sledoval ji, aby ji našel. Když ji znovu objevil, každý jeho sval se v jediném okamžiku napjal.

Ta vůně byla krev - *její*. Klečela v její kaluži a hrud' měla plnou šípů.

Jeden z těch chlapů ji držel za vlasy a mluvil v nějakém cizím jazyce. Ve druhé ruce držel žhnoucí červenou dýku.

Pohlédla nahoru na Murdocha, zatímco karmínově rudé pramínky z jejích ran stékaly na špinavou ulici. Oni jí udělali tohle?

*Co ses chystal udělat ty jí?* Jeho upří přirozenost bojovala se vzpomínkami na muže, kterým býval...

*.... já bych jí nikdy neublížil.*

.... ona je moje kořist. Oni mi ji ukradli. Moji hlavní výhru.

Prostě je... moje.

Při pomyšlení, že na ni ti muži vypustili svoje šípy a při představě její bolesti a strachu v něm vybuchl zuřivý vztek. Potřeba chránit ji a zničit ty, kteří se jí snažili ublížit, ho spalovala.

*Moje.*

Udeřilo do něj dvojí poznání.

Tahle zvláštní žena patřila jenom jemu. A tihle zabijáci zemřou dřív, než ji znovu upustí.

Její pohled se držel Murdocha a ona zesláble natáhla svou malou ruku. Promluvila se slzami unikajícími ze stříbřitých očí, její šepot směrem k němu byl hlasitější než ostatní zvuky.

„Slitování.“

## 4.

*Pomůže mi?*

Na tváři toho u prá se svářely emoce. Dani je viděla svým mrkajícím pohledem. Jed se v ní zabydloval a vyplavoval pryč její drahocenné zásoby chladu.

Takové horko... cítila se, jako by se vařila zevnitř.

Když mu předtím stála tváří v tvář, byl plný hněvu. Ted' se jeho obočí stáhla k sobě při pohledu na její zranění.

Zavrčel: „Slitování?“ Pak to vypadalo, že něco... prasklo. Jeho pěsti se zaťaly a vycenil ostré tesáky. Jeho tělo se zdálo, že je dokonce ještě větší. „Chystám se ti dát jejich hlavy, ženo.“

Proč by to dělal? A *jak*?

Tenhle upír nechápal, jak smrtící Ledoví jsou. Byli to obratní lučištníci a jejich vílí rychlost byla u Lorů bezkonkurenční. A bylo jich tady příliš mnoho. Nejméně osm jich stálo mezi upírem a jí. Už si v dlaních nachystali ledové granáty.

S bezbožným zařváním upír vyrazil, napůl mizel a na půl sprintoval. Pět Ledových pospíchalo, aby ho zadrželi a vrhali granáty se smrtící rychlostí. Ale on každé salvě uhnul, až to ledoví bojovníci raději vzdali a obklopili ho kolem dokola v uličce.

Jako nějaký živý tvor se zmrazená glazura plížila přes otlučené cihlové zdi, přelétla až nahoru na únikové požární schodiště a pokrývala ulici.

Upír se se stěnou Ledových srazil a probíjovával si svou cestu až k ní, sekal bojovníky s překvapivou brutalitou. Jakmile rozerval něčí krční tepnu a krev v noci vytvářela oblouk jako fontána, ledový únosce ji začal táhnout za vlasy pryč.

Jed ji oslabil, ale přesto s ním stále bojovala. Její drápy se mu zabořily do paže a drásaly ho, až mu roztrhaly kůži na kost a všechno se oddělilo.

Vykřikl bolestí a pustil jí vlasy, aby si vzal nůž zdravou rukou a přistrčil jí ho na krk. Teplo ostří jí spalovalo kůži a z hrudi jí explodoval výkřik.

V odpověď na to pod nimi zazněl zuřivý řev: ona a její únosce vzhledli právě včas, aby viděli upíra, jakk nim letí. V jedné vteřině měla nůž na hrdle. V té další upír tomu Ledovému utrl hlavu.

Ostatní popadli svoje luky a zacílili na něj jako jeden muž, zvuk jejich třetiv byl hlasitější než jejich krok. Dopad šípů udeřil s upírem o prosklenou stěnu a roztrhl led.

Zařval vzteky a paže se mu zkroutily dozadu, aby si vytáhl šípy ven. Právě když si ze svého těla vytrhal všechny kromě jednoho, byli u nějLedoví.

Viděla ho, jak znovu a znovu bojuje, aby se k ní dostal, přesto ho pořád drželi a bránili mu, aby ji sledoval.

Dani se snažila od té potyčky odplazit stranou, ale šípy vyčnívající z její hrudi způsobovaly, že pohyb byl nemožný a jed byl příliš silný. Pokud je nedostane ven brzy...

*Teplotní šok.* Noční můra jak zemřít. Měla být popravena a bez důvodu. Nechtěla svou korunu, chtěla jenom, aby ji nechali v míru-

Její rádoby zachránce klopýtl. Kvůli ledu pokrývajícimu ulici? Ne, zdálo se, že bojuje proti nějakému vnitřnímu sevření.

*Co to s ním je? Nedokážu si představit, že...*

Jeden z Ledových praštil do konce zbývajícího šípů tak, aby pronikl trupem upíra. Vyrval ho ze sebe, ale další meč mu protal nohu. Krev se vytékala z jeho ran.

*Je jich tady příliš moc.*

Jako by četl její myšlenky, upír zachytil její pohled. Poslední pohled pro oba dva?

„Dotkni se jejich kůže,“ vykřikla.

Ačkoliv byl jejími slovy očividně zmatený, popadl jednoho kolem krku hned pod límečkem. Ledový zařval bolestí.

Rty upíra se při tom zvuku zakroutily. Vycenil zlověstné tesáky a položil dlaň na další obličej. Vytvarovaná značka jeho ruky se vtlačila do kůže Ledového.

Zdánlivě osvěžen z té vřavy, upír se dokonce stával silnějším - a brutálnějším, odhaloval záměr způsobit jim *bolest*, zatímco je posílal na onen svět.

Brzy se v uličce válely roztroušené končetiny v hrůzostrašných úhlech. Snadno odděloval hlavy od krků těch surovců a řval, jako by měl radost, jakmile se jejich krev vyvalila ven.

Přesto je nikdy nekousl. Viděla, že si to skutečně odpustil a přesto je nějak porážel, nezdálo se, že by utrpená zranění cítil, ani ránu po ráně, které ho jen stěží zpomalily.

Jakmile se utkal s posledním, který ještě stál, přemýšlela kolik z té krve, která ho pokrývala, byla jeho vlastní.

Ale jeden z Ledových, které ten upír porazil, nebyl mrtvý. Tiskl si hrdlo, aby zastavil nával krve.

Neviděn přímo za upírem se vyškrábal na nohy a tiše sebral svůj meč.

„Pozor!“

Při jejím varování se otočil. Ten jeden, se kterým bojoval, na něj zaútočil zezadu sevřením zápasníka a přidržel ho pro toho s tím mečem.

*Ach ne, ne...* Ať se propadne, jestli dovolí, aby tenhle upíří bojovník zemřel.

Zbraň, potřebuje zbraň. Pohled jí padl na její hrud', na těch šest šípů, které do ní zajely.

Byla dost silná na to, aby to udělala?

Zaskřípala zuby a uchopila do pěsti jeden zakrvácený konec šípu. Zdusila výkřik, když si ho vyrvala z těla.

Bolest způsobila, že se jí rozhoupalo vidění a svaly jí ochably.

*Ne! Bojuj!*

Držela ten opřený kmeň a hodila ho jako nůž. Probodla s ním kůži toho s mečem.

Poslední věc, kterou uviděla, byl upír, který prudce udeřil hlavou dozadu, aby rozdrtil obličej toho, co ho držel, osvobodil se a popadl meč.

Když se přinutila ještě jednou otevřít víčka, potácel se směrem k ní, jeho tesáky byly pořád vyceněné a černé oči měl uprostřed krví pokryté tváře. Rozsápal je a teď kráčel blíž k ní.

Přesto se nebála. *Řekl, že jí dá jejich hlavy.*

A dal.

Padl vedle ní na kolena a natáhl se pro její zápěstí. Ucukla před ním, ale ne dost rychle na to, aby zabránila kontaktu. Když vykřikla, prudce škubl rukou

zpátky a zíral na vypálenou značku, kterou jí zanechal na kůži. „Ne... to nemůžu být.“ Jeho tón byl důsný téměř vrčel. „Ty jsi jako oni? Ale jsi Valkýra!“

Zamrkala nahoru na něj. „Zčásti... ledová víla.“

S tím vrčícím hlasem zopakoval: „Jsi *jako oni*.“ Tenhle velký muž byl tak nejistý, tak ohromený její přirozenou povahou. „Já tě spálím?“

Slabě přikývla.

„Neexistuje žádný způsob, jak se tě můžu dotknout?“

„N-Nikdy.“

„Kdo o tebe pak může pečovat? Žiješ v New Orleans? S dalšími Valkýrami?“

„Ony tě zabijou.“ Jestli ji ten upír přivede ke klanu, její sestry mu při prvním pohledu setnou hlavu a ptát se budou až později.

Kromě toho, neměla tolik času.

Pokud ji tenhle upír nezachrání...

*Roztříštím se jako led.*

## 5.

Žena s vypětím zašeptala: „Pomoz...mi.“

„Jak, když tě spálím?“

*Nedokázal to pochopit. Ona ve mně rozproudila krev, tohle podivné malé stvoření, jejíž kůže se nelze dotýkat.*

Ne, nemohla být jeho Nevěsta. Nemohl mít krev přivedenou k bodu varu. Ale jeho dech se mu vysmíval a jeho burácející srdce toho bylo stálou připomínkou.

Když se mu srdce poprvé rozbušilo uprostřed boje, znělo to jako výbuch - ohromilo ho to a málem ho to stálo život. Nadechl se a zachvěl se, jak vzduch zaplavil jeho nevyzkoušené plíce a naplnil ho znovu obnovenou silou.

Dokonce i teď se mu z jeho zranění točila hlava, ale vnímal, že je jeho tělo silné.

„Pokusím se najít Nikolaje - Myst bude s ním. Ona bude vědět líp, co dělat.“

Bratr mu popsal, co se stalo, když se mu rozproudila krev, takže Murdoch věděl, co může fyzicky očekávat. Ale Nikolaj mu zapomněl říct, jak ho ten instinkt, tak syrový a obnažený, ovládne.

„Ty, *prosím*. Šípy mě otrávil. Není čas.“

Otrávil? Ne, nemohla takhle umřít. Pokud je Valkýra, pak je nesmrtelná.

*Ale co ty víš?* Taky si nemyslel, že by Valkýra mohla být popálená jeho dotekem.

Utrhl si spodek košile a ovinul si ruce, pak ji jemně nabral do náruče. I když se jejich kůže nijak nedotýkaly, ten pohyb stlačil šípy, takže zakňučela bolestí.

Zaťal čelist a chtěl ty sráče znovu pozabíjet, pomalu je potrestat. „Proč *mi* věříš?“ Vyštěkl. Proč po něm chce, aby se o ni postaral? Proč by si měla myslet, že je toho schopný?

Snažila se zaostřit pohled na jeho tvář, ale její stříbřité oči začaly být prázdné. „Já... nevím proč.“

„Pravděpodobně budeš litovat toho, že mi se svým životem věříš.“

Místo odpovědi ochabla, byla v jeho náručí bezmocná.

\*\*\*

Lord Jádian Chladný, generál Icere, netečně sledoval boj ze své pozorovatelný ve skladišti nad tou ulicí.

Ve svém dlouhém životě nesčetněkrát bojoval proti upírům a měl jizvy, které to dokazují. Ale ten dole byl silnější, rychlejší. Teď se krčil nad Danielou, Ledovou Pannou. Přikrčil se *ochranitelsky*. Jak nepravděpodobný je to pro tuto ženu spojenec?

Po dnešní noci nebylo pochyb o tom, že Daniela je Ledová: bylo to vyryté v každém rysu její tváře.

Ale také byla divoká jako Valkýry - vytrhla si ohňový šíp ze svého vlastního hrudníku, aby ho hodila po nepříteli. Věděl přesně, jak moc je ten jed silný, sám ho sbíral z rohů démonů ohně.

Ano, Daniela je silná jako byla její matka, královna Svana.

Když ten upír zmizel i s ní Jádian seskočil dolů, aby sebral ohňovou dýku. Nebylo by dobré, aby o ni přišel - ten stejný nůž byl použit k tomu, aby vzal Svaně tu její velkou hlavu. Jádian plánoval její opětovné využití.

Odvrátil se od toho masakru a ignoroval tu spodinu, která se už začala krmit na jeho padlých družích. Odkráčel s vědomím, že Daniela je hrozba, kterou už není možné ignorovat.

\*\*\*

Právě když Dani slabě vnímala postel pod sebou, v hrudi jí explodovala bolest. Probudila se svým vlastním křikem, svíjela se v agónii a odstrkovala se pryč od jeho zdroje.

„Klid, děvče,“ ozval se upířův hluboký hlas. „Musím z tebe dostat ty šaty.“

Pootevřela oční víčka a zjistila, že je na matraci na podlaze v nějakém tmavě obloženém pokoji. Upír ji pozorně zkoumal očima barvy obsidiánu, v jedné ze svých rukavicemi zakrytých rukou měl nůž.

On si vzal rukavice? *Hodný upírek.* „Na Kristoffově hradě?“

„Jak jsi-? Ne, tam nejsme.“ Dokončil rozřezávání zbytku jejích šatů a nechal ji v kalhotkách. Už jí sundal boty. „Jsme v mlýně u New Orleans.“

Odložil nůž a zdálo se, že je kvůli její nahotě nesvůj víc, než ona sama. S polknutím omotal pěst kolem šípu těsně nad jejím řadrem. Druhou ruku použil, aby jí zatlačil rameno do matrace. „Budeme počítat do tří.“

Pohlédla mu do očí a přikývla. Jeho pohled byl zběsilý, ale přesto ji uklidnil. Ani nepohlédl stranou, tak zaťala zuby.

„Jedna... dvě-“

*Škub.*

Dusila se výkřikem a přímo před domem vybuchovaly blesky. Jeho oči se znepokojeně vrhaly kolem, když odhazoval šíp na zem.

Mezi lapáním po dechu, vykřikla, „Připomeň mi... abych tě naučila... počítat.“

„Jsi připravena na další?“

*Je? Kolik moc další bolesti dokáže přijmout?*

„Mysli na něco jiného, děvče.“ Sevřel další šíp. „Nebo mi řekni svoje jméno.“

Další škubnutí, další přidušený výkřik. Venku se ještě jednou zablesklo a hrom otřásl s trámy na střeše.

Obezřetně vzhlédl nahoru, než se jeho pozornost usadila na dalším šípu. Zatímco pracoval na tom, aby uvolnil další šíp - tenhle byl zaseklý v hrudní kosti - zaťala pěsti do povlečení a bojovala, aby se od něj neodvrátila. Hrot šípu, který jí skřípal o kost, byl konečně venku.

„Tvoje jméno,“ dožadoval se.

Vyhekla. „Daniela.“

„Daniela.“ Napjatě přikývl. „Krásné jméno pro krásnou dívku.“

Dusila se hysterickým smíchem, který jí přiměl k vlhkému záchvatu kašle. Krev jí vybublala z úst, když pronesla. „Krásnou... srandu?“

Jeho výraz potemněl. „Jenom jsem tím mínil, že jsi ve své podobě půvabná, nebo bys byla... nevádí.“

„Seš... *ujetej*.“

Pohlédl stranou a vypadal jako by se v duchu proklínal.

Po tak dlouhém životě se chystá zemřít kvůli jedu a v péči šíleného ujetého upíra, který ani neumí počítat.

„Mé jméno je Murdoch Wroth.“

„Já vím.“ Byl to Nikolajův bratr, což znamenalo, že je jedním z těch Wrothů, čtyř estonských válečníků ve své době známých kvůli nemilosrdné obraně vlastní země. Před pěti lety se Valkýry od Myst dozvěděly, že dva z těchto bratrů byli proměněni na upíry. Nikolaj a...

*Murdoch.*

„Jak bys mohla znát moje jméno?“

Pokusila se pokrčit rameny, ale jenom se zašklebila.

Nechal ji klesnout dolů. „Další dva následují. Kdo byli ti muži, co ti to udělali?“

„Neměl bys je znát-“

*Škub.* Její vidění začalo opět kolísat.

„Zůstaň se mnou.“ Pohládl ji rukou v rukavici po vlasech?

„Zbývá jenom jeden,“ řekl a pak mumlavě dodal, „statečná holka.“

Z nějakého důvodu ucítila nával hrdosti, že ji viděl jako statečnou. Byla už tak dlouho oslabená a odloučená od každého ledu, který ji dělal silnější. Snažila se zůstat při vědomí, ale propadávala se dovnitř a ven.

„Přijde si jich pro tebe víc?“ Zeptal se.

„Vždycky přijdou. Dřív nebo později.“

„Proč by tě chtěli zabít?“

Zamumlala: „Narodila jsem se.“

„Co to znamená?“

„Nemůžu ti říct... o Lorech.“

„Protože jsem Zdrženlivý?“ To ho zjevně rozzuřilo. „Myslíš, že Myst vaše tajemství Nikolajovi nepoví?“

„Ty myslíš, že... dneska v noci budou *mluvit*?“

Zamračil se jako by ho zmátla, nebo spíš jako by s ním *škubla*. „Poslední šíp.“

Tenhle byl zaklíněný pod klíční kostí a odmítal jít ven. „Téměř hotovo, líbezná.“ Připíchnul ji do matrace, kroutil a tahal, zatímco ona potlačovala ječení. „Vydrž.“

Konečně byl s návaem krve pryč. „Tady.“ Odhodil ho stranou. „Co mám dělat teď?“

Omráčeně ležela a těžce nepravidelně supěla. *Příliš pozdě...*

Dokonce i s odstraněnými šípy v ní zůstávalo příliš mnoho jedu. Začala se otrásat v křečích z tepla, které nemohla zastavit.

„Danielo, řekni mi to!“

Ve svých dvou tisících letech života jí ještě nikdy nebylo takové horko. Ach božové, teplotní šok.

*Smrt roztržtím.* Přesně kvůli tomu byla varovaná jako holka. *Porcelánová panenka.* V jejím nitru vytryskl ten nejdrsnější strach, jaký kdy poznala.

Chabě ho popadla za košili. „Šok. Dej mě do... ledové lázně.“

„Šok - co tím myslíš?“

„Asi... umírám.“

## 6.

Murdoch ji nesl tak rychle, až ho zraněná noha téměř zradila. Jako blesk se s ní hnul do koupelny.

Uvnitř napustil studenou koupel. Jakmile ji usadil ve velké vaně, vyhledal benzinku a vrátil se o několik chviliek později s ukradenými sáčky ledu.

Zatímco roztrhával sáčky, aby hodil jejich obsah do vody, mumlal si: „Tohle je podle mě špatně. Jde to proti všemu, co vím.“

Ale ona nebyla podobná ničemu, co kdy poznal.

*Opravdu zakrývám polonahou, kriticky zraněnou ženu ledem?*

Ale když v něm byla až po krk, povzdechla úlevou. Chlad pro ni nebyl osvěžující a bolestivý - očividně ji konejšil a způsoboval její ospalost.

Její chvění se zmenšilo a její výraz se zklidnil.

Když ten strach v jejích očích ochabl... Ani nechtěl pomyslet na tu úlevu, kterou pocítil, jakmile to viděl. „Jsi pořád před tím jedem v nebezpečí?“

„Nic jiného se nedá dělat.“ Zamračila se, pohled měla nesoustředěný. „Jsi zraněný.“

„To nic není,“ stroze odvětil.

„Dávej na sebe pozor, upíre-“ Její víčka se zachvěla a pak už nebyla při vědomí.

Spala. V ledu.

Nedokázal se smířit s tím chladem v ní. Nebyla jako něco, o čem kdy snil. Ale na tom nezáleží, pokud jí porozumí. I kdyby vypadala, že jí je mnohem příjemněji, nebyla mimo nebezpečí. Její tvář byla pořád zlostně zarudlá. Pokud je pro ni chlad dobrý, pak ho potřebuje víc.

Našel termostat a zapnul klimatizaci na plno. I když ji nechtěl opustit - ne aby se napil ze zásob krve, které měl v kuchyni, ani aby si obvázal svoje vlastní rány - vyhledal další led a cpal ho do mrazáku, dokud nebyl plný.

Jakmile byl tento úkol hotov, pozoroval ji a započal tu nejúzkostnější hlídku, jakou držel od té noci, kdy celá jeho rodina jeden po druhém umírala.

Zatímco po prostorné koupelně přecházel sem a tam, nedokázal z ní odtrhnout oči. I když ho Daniela shledávala jako *ujetého* kvůli tomu, co poznamenal o jejím vzhledu, mohl to vidět i skrz ta její zranění. Byla překrásná, o tom nebylo pochyb.

Měla dlouhé plavé vlasy, které se jí rozpouštěly kolem ramen a důl, až jí zakrývaly nadra. Její rty byly mírně buclaté a pootevřené díky povrchnímu dýchání. *Bujné rty*. Představoval si, jak na ně tiskne svoje vlastní a pak škádlí její jazyk svým.

S trhnutím si uvědomil, že kvůli ní začíná tvrdnout. Zaúpěl. *Moje první erekce po třech stech letech*. Erekce, o které doufal, že se jí vyhne. *Bože, jsem opravdu spoutaný krví?*

S... Valkýrou.

Byly bojechtivé a mnozí říkají, že jsou napůl šílené. Být navěky spoutaný k takové ženě - a k takové, které se ani nikdy nemůže dotknout? *Živoucí peklo*.

Ne, určitě tady musí existovat způsob, jak se jí dotýkat, jak si ji podmanit. Nebo ho tahle taky zanechá v agónii bolesti jako Myst nechala Nikolaje?

Přešel k vaně a přikrčil se vedle ní, i když jeho zraněná noha křičela na protest. Ignoroval to zranění, vzal její ruku do jedné své v rukavici a zkoumal ji. *Tak jemná.* Ale viděl, jak její křehce vypadající drápy tuto noc přeřaly mužskou kost.

Uvolnil její ruku, aby uchopil šálek ledové vody a nalil ho na její vlasy, vyplachoval jí krev z pramenů. Pak jí nemotorně uvolnil copánky a opláchl je.

*Proč ta péče?* Protože to udržovalo jeho myšlenky pryč od vlastního strachu o ni - a jeho strach o svou vlastní budoucnost. A tak nadále pokračoval v přejíždění ledem po modřinách na ramenou a pažích. Postupně horečnatá červeň tváří klesala a zanechávala za sebou bledou alabastrovou pleť. Její dech začal vytvářet kouř.

Jakmile se její rány začaly plynule zavírat, jeho vlastní bolest narůstala. Ztrácel krev z mnoha svých zranění a nevěděl, jak dlouho ještě dokáže být při vědomí.

Předtím byl příliš zaujatý tím, jak ji udržet naživu, aby myslel na něco jiného. Teď si začínal skutečně uvědomovat, že její krev byla všude po jeho těle, poznamenala jeho postel i ty šípy na podlaze.

Ta vůně se nepodobala ničemu, co kdy vůbec znal. Žízeň ho svazovala jako bič. Jeho kláda byla najednou prudce tvrdší. *Zatraceně, ignoruj to.*

Jeho pohled přejížděl po linii její brady, po elegantních špičatých uších, po jejím *hrdle*. Pít přímo z těla bylo v rozporu se zákony jeho druhu, protože živá krev v sobě nesla vzpomínky oběti, které se u upírů proměnily v šílenost. Jejich nepřátelé v Hordě -Padlí, měli všichni rudé oči šílenství.

Co kdyby ztratil kontrolu a kousl ji? Každý muž jeho řádu se obával, že se stane jedním z Padlých. Murdoch nebyl jiný a ani porušení toho zákona mu nikdy nepřišlo na mysl. Nikdy nepochopil to pokušení.

*Až doted'. A zvládnou to do svítání, aniž bych si vzal její hrdlo?* Musel.

*Tu újmu, kterou bych jí způsobil...* Předtím držel její zápěstí, ale pod dlaní mu zasyčelo. Co by se stalo s jejím něžným hrdlem pod jeho tesáky a rty, až by ji přišpendlil dolů? Spálil by ji, zatímco bych v extázi olizoval její tělo?

Odtrhl svůj zrak stranou, prudce se zvedl na nohy a vešel do ložnice. Sebral šípy a potřísněné ložní prádlo a vyhodil je ven. Zatímco tam byl, shodil ze sebe roztrhanou bundu.

Pak se vydal k lednici a nalil si hrnek krve. Ačkoliv byl ze svých zranění vyčerpaný, jakmile se snažil napít, chutnalo to jako hlína. Přinutil se polknout.

*Sakra, dostaň ten hrnek do sebe. Ignoruj ten chtíč, krev a to další.*

Poté, co zvládl sotva polovinu obsahu, se vrátil a hleděl dolů na její tvář. Ležela tak v klidu, řasy se světlenými konečky se stáčely oproti jejím bledým tvářím.

Pouhá myšlenka, že by jí ublížil, s ním otřásla. Potřeboval ji *chránit*.

Aniž by otevřela oči, zašeptala s mrazivým výdechem: „Murdochu?“

„Potřebuješ víc ledu?“ Zeptal se rychle. Většina z něj roztála, ale rány, které poničily její hrud', se prakticky uzdravily.

Zavrtěla hlavou.

„Chceš se dostat ven z vody?“

V odpověď k němu zvedla ruce. Zamračil se. *Tak důvěřivá, tak zranitelná.*

Nabral si ji na hrud' a pak ji odnášel zpátky do postele. Pořád ji držel a popadl ručník, aby ji na něj položil.

Její ňadra se pohybovala proti jeho paži, zatímco ji pokládal dolů a penis mu vystřelil nahoru ještě silněji. Tři sta let neměl Murdoch žádný zájem o ženské poprsí.

Ted' skoro zamručel rozkoší.

Odtáhl se dozadu a všiml si, že má pootevřené oči s víčky napůl žerdi. Stříbrná barva byla pryč. Byly akvamarínové a až příliš barvité, aby byly skutečné.

„Když jsem spala, neměla jsem sen o nich. Zdálo se mi o tobě.“ Zněla jako by blouznila. „Upíre, chystáš se se mnou zůstat?“

Chtěl zajmout Valkýru a přimět ji mluvit. Proč ne teď? „Ano, zůstanu s tebou.“

Zdálo se, že ji to ukonejšilo a její oči se zase zavřely, ale věděl, že je stále vzhůru.

„Danielo? Kdo byli ti muži, kteří na tebe zaútočili?“ Připomněl si tu dýku a slova toho muže, který je pronášel a která zněla jako odsouzení. Dnešní útok byl pokus o vraždu.

„Ledoví. Víly ze severu.“

„Proč by ti chtěli ublížit?“

Pokrčila rameny. „Nebylo to poprvé. Zůstávám v pohybu. Právě před dvěma staletími poslal vojsko, ale byla jsem schopná dostat se pryč.“

„Kdo je poslal?“ Byla stará víc než dvě stě let?

„Jejich král, Sigmund. Tentokrát mě překvapil. Protože jsem byla rozrušená.“

„Co tě rozrušilo?“

Usmála se, ale nic neřekla.

„Proč tě chtějí zabít? Danielo?“ Když stiskla rty k sobě, věděl, že mu na tohle téma víc neřekne a tak se rozhodl přejít na nové.

Nikolaj popsal i další Valkýry, se kterými se setkal. Jedna měla pokožku, která *zářila* a jedna z nich byla nadpřirozená lukostřelkyně. Tahle žena byla nějaký druh ledového stvoření. Možná, že všechny Valkýry měly společné podobné rysy, ale mohly být zrozené z různých druhů.

„Danielo, tvoje sestra Myst není chladná jako ty. Proč?“

Aniž by otevřela oči, zamumlala: „Sdílíme sadu rodičů. Ale jedna z našich matek je odlišná.“

„Jedna z vašich matek? Nějaká adoptivní matka?“

„Ne. Máme tři rodiče.“

*Ona je v deliriu.* Nebo snad ne? Jedna věc, kterou se naučil o Lorech, byla ta, že mu nic nedávalo smysl. Zákony Lorů se vzpíraly zákonům přírody.

„Jak je to možné?“ Když se zdálo, že bude znovu mimo, jemně jí zatřásl s ramenem.

Její bledá obočí se sraštila k sobě. „Wóden a Freya zasáhli moji matku bleskem, aby ji přivedli zpět k životu. Já byla v tom blesku. Ti tři jsou moji rodiče.“

*Ne, rozhodně je v deliriu.*

„Myst se narodila Wódenovi, Freye a lidské Piktce.“

Piktce? Ti žili před staletími. „Kolik ti je let?“

„Dva tisíce nebo tak nějak.“

„Dva *tisíce*.“

„Jsem Ryba.“

„Vidím. Proč jsi chtěla vědět, jestli je Myst s Kristoffem nebo Nikolajem?“

Tiše odpověděla: „Myst má Nikolaje ráda. Pokud bude dnešní noc milý, bude mít u Valkýry jednu k dobru.“

„Milý dnešní noc?“ Zopakoval. Murdoch se domníval, že jeho bratr bude s Myst hodně věcí. Být *milý* nebylo mezi možnostmi. S pocitem bezdůvodného záblesku viny, odešel do kuchyně a vrátil se se sklenicí vody pro Danielu. Zvedl jí ji ke rtům, ale ona odvrátila hlavu.

„Nepiju.“

„Je to jenom voda.“

„Nepiju nic.“

„Předpokládám, že ani nejíš.“

„Un-unh.“

Pokud *něco* z toho byla pravda... Potřeboval si promluvit s Nikolajem-

„Murdochu?“ Její oči se ještě jednou otevřely a byly zaměřené na jeho ústa.

„Máš ty nejvíce k zulíbání rty, jaké jsem kdy viděla.“

Polkl. „Chtěla bys mě políbit? Kdybys mohla?“

„Pokud bych začala... Nemyslím si, že bych někdy přestala.“ Její slova byla hrdelní a tak ztraceně svůdná. Nebyla válečnice, byla *svůdnice*.

A být méně mužem mohl by se na to nachytat, kdyby nebyl opatrný.

Její víčka se opět zavřela. Zdálo se, že je v takovém stádiu deliria, kdy mysl nechce přestoupit k zapomnění.

Vytáhla ruku nahoru nad hlavu a ty sexy náramky zacinkaly, vlhké lokny zakrývající její hrud' spadly stranou a odhalily perfektní ňadra.

Byla malá, ale vysoko posazená a tak zaoblená, až byl bolavý touhou zanořít do jednoho z nich svoje tesáky. Místo toho zatnul tesák do vlastního spodního rtu. Představoval si, že ta krev prosakující na jeho jazyk, byla její. Představoval si, jak by její prsa nadskakovala, zatímco by ji šukal.

Tyhle žádostivé myšlenky byly tak cizí a tak marné. Ona pod ním nikdy nebude. Rozzlobeně si přitiskl dlaň na erekci pod džíny, což jak věděl, bylo riskantní, protože jeho vzrušení narůstalo a co hůř, zůstane - pokud ji nedokáže přimět, aby ho toho zbavila. Potřeboval ji jenom jednou, aby prolomil svoje první uvolnění. Pak si může jít svou cestou a uspokojí se s dalšími.

Ve svém lidském životě měl ženy, které padaly jedna přes druhou, aby upoutaly jeho pozornost. Pokaždé, když nebyl na bitevním poli, byl v kolébce mezi ženskými stehny a stal se díky svým schopnostem v posteli proslulý. Ale pokud by žádný z těch triků, které se naučil, nezafungoval u Daniely, tak jak ji dokáže svést, aby mu z toho břímě ulevila -

„Murdochu,“ ospale povzdechla, „moje kalhotky jsou mokré.“

Roztřeseně vydechl. „Jsou?“ Zlomil se mu hlas?

Zavrtěla boky, jako by je chtěla ze sebe sundat. S těžkým polknutím se natáhl dopředu, stáhl kousek krajky dolů a odhalil hedvábné blond kudrlinky. Další vzdych, další drsný výpad na jeho klacek.

Příliš mnoho pokušení. Chystal se na ni vrhnout a přišpendlit dolů to nahé tělo před ním.

Tři století si tohle odpíral. Tesáky mu pulzovaly společně s penisem. Chtěl do ní zabořit cokoliv, co jen mohl.

S prudkým zavrtěním hlavy popadl prostěradlo, aby ho přes ni přehodil. Jak s ním sklouzl po jejích bradavkách, vypučely nahoru proti němu. Studoval strop a zoufale se snažil *nevidět* ten způsob, jakým její bradavky napínaly látku. Pak klesl na jedinou židli v místnosti, ale stejně tak znovu prudce vyskočil na nohy, aby přecházel po místnosti. Svrbělo ho, aby ji pohladil a prozkoumal ten ženský sen ve své posteli.

*Bojuj s tím vzrušením. Odolej mu-*

Setřásla prostěradlo. Přihnal se, aby ho vytáhl zpátky nahoru až ke krku. „Nech ho tady, Valkýro.“

Další neklidné přecházení sem a tam. Ještě jednou dopáleně shrnula prostěradlo pryč. Bože, mohla by být ještě půvabnější?

Přešel si rukou přes ústa. „Sakra, Danielo. Mohlo by tady být o zlomek tepleji, než je pro tebe svět bezpečnější.“ Vytahoval prostěradlo nahoru pomaleji a přejížděl jí přes bradavky úmyslně?

Nakonec se ještě jednou prostěradla zbavila, ale tentokrát vytáhla nahoru i jednu koleno. Viděl, jak se její pohlaví oddělilo a málem šel do kolen.

*Nikdy ji tam neochutná?* Zalila ho zuřivost. Nikdy neuvidí ty blondáté kudrlinky zvlhlé od svých úst nebo zmáčené svým semenem?

Nikdy si nebude nárokovat svou nevěstu. Proč mu potom zkurveně *rozproudila* krev?

Vtrhl do koupelny, svlékl se a pak vstoupil pod studenou sprchu. Drhl svoje tělo bez ohledu na množství ran.

Tahle záležitost s rozprouděním krve byla ta nejabsurdnější blbost, jakou kdy Murdoch slyšel. Nějaká ženská by ho měla přivést k životu a pak bude podle

všeho očekávání k téhle jediné ženě spoután - ne na rok nebo na deset let. Dokonce ne ani na dobu smrtelného manželského života.

*Na věčnost.*

Neměl v téhle věci na výběr, ani žádné slovo ohledně výběru ženy. Co kdyby se mu nelíbily jemně vypadající blondýnky? Jako smrtelníka ho přitahovali kypré šenkýřky a dojičky a děvečky z kuchyně a příležitostné pasačky - robustní ženy s vydatnými tělesnými choutkami.

Za svou Nevěstu dostal Danielu, dokonale jemnou, ale nedotknutelnou Valkýru. Jak přejížděl mýdlem po svém těle, oťřel se rukou o přebujelý penis. Zapomenutá rozkoš do něj vystřelila jako elektrický proud. Byl tak tvrdý jako nikdy předtím a byl bolavý touhou vyvrcholit.

Když sevřel svůj klacek do pěsti, z hrudi mu vybuchl přiškrcený zvuk touhy. Tahem přešel nahoru ke korunce a zpátky dolů. Bylo to tak skvělé, že to musel udělat znovu a znovu. Masturboval poprvé po mnoha staletích.

Oči se mu zavřely, zatímco vnímal, jak jeho semeno vře. V racionální části své mysli věděl, že nedokáže vyvrcholit bez ní a že to v něm musí uvolnit ona.

Nelibost bojovala s jeho extází - pokud by ho opustila takhle, byl by tímhle chtíčem ochromený. Ale všechno ostatní by nenasytně bažilo po rozkoši.

Bez pocitů a celý bezradný tvrdě přirazil do své pěsti.

## 7.

Když se Dani probudila do bubnování hučící klimatizace, která byla puštěná naplno, zjistila, že je sama - a nahá.

Jak mrkala v té zatemněné místnosti, dostávaly se na povrch mlhavé vzpomínky z minulé noci. Vzpomínala si na divokost upíra v boji. Znovu si ho vybavila později, kdy na ni ve vaně hleděl dolů se staženým obočím a tvář měl bledou ze ztráty krve. Jak ji zarputile střežil.

Ale po tom, *nic*. Jakmile si jed začal propracovávat svoji cestu z jejího těla ven, měla prázdno.

Takže... nahá? Byla si jistá, že ji dal do vany s kalhotkami na sobě. Teď už ji viděl úplně neoblečenou.

Líbilo se mu, co viděl? Ne, jako upír bez krve neměl žádný zájem.

Zběžným průzkumem svého těla odhalila množství píchanců, ale její rány se z větší části vyléčily a zanechaly jen uzavírající se ranku těsně pod klíční kosti. Její teplota byla pořád ještě vysoká, ale s každým dnem postupně klesala.

Prohlédla si zápěstí, kde ji uchopil. Ta spálenina se už taky zahojila.

Dokonce i po všech těch staletích, byla překvapená mírou bolesti, kterou zahrnoval kontakt kůže na kůži. Z nějakého důvodu bylo tohle vždycky nejhorší. Dokázala obejít výfuk auta a utrpět jenom prodlévající bodnutí.

Ale další pokožka na té její, to bylo jako oheň...

Rozhlédla se po tom spartánském pokoji. S ohledem na stále nerozbalenou tašku a malé množství nábytku - křeslo, stůl a matrace - to rozhodně nebyl

žádný trvalý domov. Dani věděla, že Zdrženliví žijí ve zlověstném hradu Mount Oblak. Takže, co dělá tady?

Přes hukot klimatizace zaslechla puštěnou sprchu. Ten upír ji neopustil? Znovu si vybavila zranění, které utrpěl, když sejmul *osm* bastardů Ledových a vzpomněla si, že byl zraněný mnohem hůř, než si původně myslela. Nevěděla, jak dokázal ještě stát, natož jak se o ni postaral.

Kdyby nebylo jeho, zemřela by. Ten jed by ji svíral tak dlouho, až by ji ani její nesmrtelnost nemohla zachránit. To *on* ji zachránil.

Zazubila se. Už si nemyslela, že je ujetej.

I když byla všude kolem krev a Dani před ním byla bezmocná, Murdoch se dokonce ani od ní nepokusil napít. A krev Valkýr měla být pro upíry neodolatelná. Myst se svěřila Dani, že před pěti lety dala kapku knížeti Nikolajovi a on po ní *šlel*.

*Ach, Myst...* Co by měla Dani dělat s únosem své sestry? Myst, která jí kdysi prokázala laskavost tak velkou, že ji nikdy nedokáže splatit.

Odpověď byla zřejmá. Zavolat *Nx* a říct jí, aby rozjela pátrání a válku, pokud to bude nutné. Murdoch měl na stole satelitní telefon.

Ale ještě předtím říkal, že může Dani vzít za její sestrou - protože Myst bude s Nikolajem. Takže ti dva *jsou* spolu.

Pravděpodobně jenom oni dva. Vynahrazují si ztracený čas.

Pokud by Dani kvůli tomu svolala klan, rozpoutala by ječící bitevní zástup, který by roztrískal dveře upírova hnízdečka lásky.

Co by její sestra chtěla, aby udělala? Fakta: Myst byla mistrná manipulátorka a kouzelnice. Žádná Valkýra nebyla lepší při získávání mužů, kteří plnili její přání. Mohla by Nikolaje zvládnout.

Další fakt: Při těch zprávách, že ve městě byli spatřeni upíři Zdrženlivých, byla Myst vzrušená a její zelené oči se rozzářily. Předtím než vyrazily, aby je *lovily*, opravila si a znovu zkontrolovala vlasy.

Jak se tak zdálo, Myst byla do Nikolaje už napůl zamilovaná. A pokud byl Nikolaj z části tak přemýšlivý a něžný jako jeho bratr...

*Získám od Murdocha víc informací, než podniknu další tah.*

S tímhle rozhodnutím se Dani zvedla z matrace na podlaze - typický upír, toužil spát tak dole na zemi, jak jen to bylo možné - a přešla k jeho skříni.

Na rozdíl od obecného přesvědčení nebyla plachá, ale přesto se prohrabávala jeho vakem kvůli něčemu, co by si vzala na sebe. Ona a Murdoch museli probrat vážné věci jako je situace jejich sourozenců, to za prvé, a rozhodně to nechtěla probírat nahá.

I kdyby o ni neměl tímhle způsobem zájem.

Popadla černé tričko a natáhla si ho na sebe, i když ji celou pohltilo a pak prozkoumala jeho pokoj. Jak se přehrabovala v jeho věcech, našla peněženku. Věděla, kdo je, ale přesto to byl šok vidět kreditní karty na jméno válečníka, který před třemi sty lety "zahynul" ve Velké severní válce.

Podobně jako to byl šok, když uviděla opasek s mečem ležícím vedle satelitního telefonu.

Dani toho hodně věděla o něm a jeho třech bratrech, jako většina Lorů. Valkýry měly dopisovatelku přímo v poli, aby zaznamenala válku a ta podala zprávu o hrdinských - a nemilosrdných - skutečích všech Wrothů, zatímco

bránili Estonsko proti Rusům. Ti čtyři byli tak nelítostní, že dokonce i bytosti Lorů tomu začali věnovat pozornost.

Vybavovala si, že se všichni Wrothové drasticky lišily ve svých osobnostech. Nikolaj byl sebeobětavý generál, Sebastian klidný bojovník-učenec, Conrad byl ten tajemný. A Murdoch? No, on byl sukničkář a praktický svůdník.

Nebo *býval*, ale teď už ne, když byl upírem bez krve. Jaká škoda. Svět jednoduše nikdy neměl dost svůdníků se širokými rameny a pronikavými šedýma očima.

Vzdychla a předpokládala, že tenhle muž bude hrát hlavní roli ve všech jejích budoucích fantaziích. Ano, Dani měla bohatý a spleťtý život fantazií. Zatímco všechny její sestry byly zaujaté svými nejnovějšími milenci či intrikami, ona poslouchala a sledovala. Daniela Pozorovatelka všechno sledovala a představovala si.

Věčný divák.

Ale ne dnes večer. Nakonec měla tajemství. Myslela si, že... myslela si, že by mohla začít být okouzlena upírem, i když její druh měl hořkou historii s tím jeho.

*Války, klamy, ukrutnosti.*

Kromě Myst, pouze jedna Valkýra byla s upírem a porodila mu dítě - pak krátce poté zemřela smutkem.

Dani by mohla lhát sama sobě a říkat, že Murdoch snadno způsobil, aby zapomněla na to, že je upírem. Ale po pravdě, byla si toho vědoma každou vteřinou, co s ním byla.

Jednoduše jí bylo jedno, co je zač. Po dva tisíce let se ji Ledoví snažili zničit a to buď přímými pokusy připravit ji o něj, nebo nájemnými lovci, kteří se

vetřeli do jejího života. Nikdy se nesetkala s Ledovým mužem, kterému by důvěřovala dost na to, aby s ním byla.

Dvě tisíciletí intenzivního osamění bylo náročné i pro Valkýry.

Rozbitá panenka chtěla být spravená. A tak nějak věděla, že je Murdoch součástí její cesty. A skutečnost, že je upír, ji neovlivnila.

*Co když nedokáže soupeřit s možností, co by mohl-*

Zaslechla ze sprchy potlačené zasténání. *Ach bohové, on je pořád zraněný.* Upustila peněženku a uháněla k němu.

Hned v koupelně se zarazila. Nebyla tam pára, takže mohla vidět přímo do sprchového koutu, který měl zastíněnou polovinu stěny - mohla vidět studenou vodu skrápějící jeho široký hrudník a kapky stékající přes prohlubně jeho těla, které bylo tvrdé jako skála.

Její rty se pootevřely a drápy se jí zkroutily touhou. Její nevlastní sestra Regin měla ráda muže mladé, hloupé a neschopné, takže je ovládala. Dani teď už znala svůj typ: upír s postavou Adonise. A neříkala to na lehkou váhu. Znala Adonise velice dobře.

Murdoch se opíral o záda a zíral nahoru do stropu, jedna svalnatá paže byla ohnutá, jak se myl. Strniště mu zastínilo štíhlé tváře.

Viděla náznak chloupků klesajících od pupku až dolů, ale kvůli té polovlničné stěně už neviděla, kde končily.

Uši jí zacukaly. Varování? Ale proč? „Murdochu, jsi zraněný?“

Jeho paže se přestala pohybovat. Když se setkal s jejíma očima, uviděla, že má černé duhovky, které planuly nějakou skrytou emocí. Jeho pohled klesal dolů.

*Proč tak zkoumá moje tělo? Je naježený kvůli tomu tričku? „Půjčila jsem si ho. Doufám, že ti to nevadí.“*

Neodpověděl.

„No dobře,“ řekla nepřítomně, rozptýlená širokou plochou jeho hrudníku. Měl z boje s Ledovými pár zranění a pár starých jizev - nic neočekávaného, jelikož byl válečníkem také jako smrtelník. Ale jeho kůže byla překvapivě opálená.

Bohové, chtěla přejíždět dlaněmi přes ty vytesané roviny. Nenasytně ho sledovala a vstřebávala detaily - tohle byl vynikající materiál pro fantazie.

*Počkat.* Nadzdvihla se právě jeho hrud'... nádech? Ne, to není možné.

Uši jí znovu zacukaly a dokonce i skrz zvuk vody slyšela bušit jeho srdce, silně a rychle. Její mysl tomu dokázala porozumět jen stěží. Předtím byl bez proudící krve, ale teď...

„C-co se stalo?“

Chraplavým hlasem řekl: „Pojď se podívat.“

Když se nepřítomně přesunula k okraji sprchy, přitiskl ruce na stěny, aby se předklonil dopředu, jeho vyrýsované vyboulily a napínaly-

Jeho nalitá kláda se tyčila přímo od těla. Zírala na jeho velikost. Byl *úchvatný*.

A on se *nemyl*, když se jeho silná paže prohýbala.

„Já v tobě rozproudila krev?“ Pokud ano, znamenalo by to, že tahle erekce byla kvůli ní a jenom pro ni samotnou. V reakci na tu tvrdost její pohlaví zvlhlo. Jakákoliv přetrvávající bolest z jejích zranění vybledla a nedokázala se vyrovnat návalu její touhy.

„Jsi... moje *Nevěsta*.“

Zněl kvůli té skutečnosti nahněvaně. Možná, že touha způsobila, že byl tón jeho hlasu ostřejší? No jasně to bylo ono. Který ubý nechtěl mít rozprouděnou krev?

„Ty víš, co se stane?“ Zeptala se.

Krátce přikývl a opřel se o zadní stěnu, opět byl pod proudem vody. „Něco. Od svého bratra.“

„Kdy sis to uvědomil?“

„Během boje.“

Chudák upírek, jak dlouho už takhle byl? Už teď vypadal, že je na hranici vyvrcholení a jeho klacek viditelně pulzoval. Jeho pytel vypadal tak obtěžkaný, jako by to bolelo. Chtěla ho uchopit do dlaní oběma rukama.

„Bože, *cítím* na sobě tvoje oči.“ Jeho erekce sebou cukla a napínala se dopředu do tryskající sprchy. Nakláněl boky, dokud jeho penis nenarazil do silného proudu vody, což soudě podle jeho výrazu a otevřených úst, bylo *úžasné*.

Polkla. „V-víš, co se teď musí stát?“

Zdusil slova, „Snažím se.“

„Jak dlouho?“

Zasténal: „*Hodiny...*“

Jestli všechno, co o jeho druhu slyšela, byla pravda, proč už nebyl na ní a neuvolnil ten tlak, který cítil?

Byl zraněný - takže si to nesměla připouštět. Prudká bodavá bolest jí sevřela srdce.

Ale kdyby nedokázal dosáhnout svého uvolnění teď, rozhodně se jí bude muset dotknout. Už teď se té zničující bolesti děsila.

Ne, musí existovat nějaký způsob, jak z toho ven. Možná by se mohl dotknout jejích vlasů?

Je-li tomu tak, pak ať hra *započne*. Oni něco vymyslí. A pak bude mít vzpomínku, která nahradí tu poslední, kdy byla s mužem nahá. Zavrtěla se a nemilosrdně tu myšlenku vytlačila pryč.

Vzrušení začalo přemáhat její hrůzu. Muž z masa a kostí ji chtěl. Znal její přirozenost, a přesto bude muset být v její blízkosti.

Poblíž svých sester se Dani chovala, jako by jí bylo úplně jedno, že je nedotknutelná. Předpokládala, že její povaha ledové královny jí navlékla chladný plášť lhostejnosti pokaždé, když drbaly o svých postelových partnerech. Ale popravdě řečeno Dani zoufale toužila po kontaktu. Přinejmenším toužila po společnosti.

A tenhle božský chlap je spojený s jejím osudem.

*Přežila jsem noc a nádherný mužný nesmrtelník mě potřebuje.*

Smutná přesmutná Daniela byla právě teď šťastná přešťastná.

\*\*\*

Murdochovo tělo se napjalo, že po ní skočí, pokud by se rozhodla utéct.

Valkýry jeho druh nenáviděly. Tahle by taky neměla být potěšená takovým vývojem.

Týral svůj mozek kvůli tomu, co jí má říct. Za normálních okolností by ji prostě vzal za ruku a vtáhl ji do sprchy kvůli hlubokému polibku, až by jí

zeslábla kolena a přestala myslet. V minulosti situace se ženamiplně ovládal. *Vedl je a ony ho následovaly.*

Jak ji dostat odsud do postele? „Danielo...já... tys ve mně *rozproudila* krev.“ Dokonce i jemu to znělo vyčítavě.

„Nezníš kvůli tomu moc nadšeně.“

„Protože *nejsem*.“ *Sakra, kde je moje uhlazenost?* Nikdy si nevzpomínal, že by řekl ženě něco špatného a byl vždycky schopný vycítit přesně to, co chtěly slyšet. *Nemám ani ponětí, co chce slyšet tahle.*

Její výraz byl neproniknutelný. V jedné chvíli vypadala plaše a zranitelně, v další *vyhladověle*. Nedokázal ji přecíst a stěží dokázal myslet.

Uteče? Pokud ano, co bude dělat on?

Pokusil se zmírnit svůj tón. „Nebyla to moje volba, abych tě do toho zatáhl, ale nemám nad tím žádnou kontrolu.“ Nicméně v jeho slovech hučel hněv.

Zamrkala na něj. „Repliky jako je tahle ti umožnily jako člověku si vrznout?“

„Ano. Ne.“ Zamračil se.

„Poskytnu ti tu výhodu pochybností a předpokládám, že je tvůj mozek právě teď jako v míchačce a že jsem asi první ženská, se kterou ses kdy setkal a u které nevíš, co s ní máš dělat. Jsem si velice dobře vědoma tvé reputace, Murdochu.“

„Jak? Já ne-“

„Promluvíme si *později*, až nebudešance, že mě s tímhle odstřelíš.“ Od kdy byl hlas Valkýr tak smyslný? „Takže, chceš zjistit, jestli můžeš *tohle*-“ ukázala na jeho erekci „-zpracovat?“

Jeho čelist se uvolnila. „Zůstaneš, dokud to nepřejde?“*Řekni ano... Řekni ano...*

Její pohled byl chlípný a tančil mu po celém těle, všechny stopy po plaché Valkýře byly pryč. „To bych si nenechala ujít ani za nic na světě.“

Když po něm hodila ručník a obrátila se směrem k jeho ložnici, ten legendární Murdoch Worth ji mlčky následoval a zakopával při tom o svoje vlastní nohy.

## 8.

Jakákoliv Valkýra se sebeúctou by měla přijít na to, jak zabít upíra. Být Nevěstou bylo považováno za ostudné, pokud jste tu problematickou pijavici nezavraždili - což byl obvyklý protokol.

Ale Dani? Přeháněla pohupování svých boků, zatímco ji nově plnokrevný upír následoval do postele.

*Hra s ohněm.* Pro Dani to mělo zcela nový význam. Drsně chraplavý hlas přímo za ní řekl: „Myslel jsem, že ode mě utečeš.“ Jeho hlas měla přímo u ucha, což jí přivodilo báječnou husí kůž. Byl tak blízko, až si myslela, že ji jeho erekce probodne, ale přehodil si ručník kolem pasu.

„Eh-ehm.“ Klekla si na postel a pak ohnula ukazováček v pozvání.

Hned před ní padl na kolena a přešel po ní pohledem.

Dani nebyla stydlivá a neznala moc nesmrtelných, kteří by byli. A vzhledem k tomu, jak dlouho čekala na noc jako je tahle -*a fantazírovala o ní* - propadla by se, pokud by dopustila, aby ji nedostatek znalostí odradil od téhle zkušenosti.

Ale dokonce i teď *nevěděl*, jak postupovat. „Chci tě svádět, ale nemůžu tě líbat... nemůžu tě hladit.“

Vyvedla z míry žijící legendu. Dani tím byla zcela protikladně dost potěšena. „Není třeba, abys mě sváděl. Už jsem podepsala svoje jméno na tvůj seznam.“

Zamračil se při tom a pak řekl: „Ale musí existovat způsob, jak tě můžu mít.“

Zavrtěla smutně hlavou. Konzultovala to s čarodějnicemi a bylo jí řečeno, že jedna z nich by *mohla* být schopná pomoci, jakmile zdědí svou moc, což

mohly být i stovky let. Prosila Nixčtyni valkýr, aby předpověděla nějaký způsob, jak obejít tu kletbu chladného ledu. Nix jí řekla, aby jednoduše přijala samu sebe a že všechno bude fungovat.

To bylo před osmi staletími.

Podezření zabarvilo jeho výraz. „Kdyby existoval způsob, řekla bys mi to?“

Zavrtěla hlavou. „Nemusela bych. Už bys byl ve mně.“

Jeho rty se pootevřely a odhalily bílé zuby a tesáky.

„Další Valkýra, co pokouší upíra.“

„Ne, já nepokouším. Jenom jsem si to *představovala*.“

Na to mezi nimi jeho klacek zaškubal a zvětšil se proti ručníku.

„Vypadá to, že chce pozornost.“ Ona osobně penisy neokukovala každý den, dokonce ani každých deset let. „Ručník dolů, prosím. Ráda bych ho viděla.“ Zblízka a pro svoje potěšení.

Pozvedl obočí, ale sáhl po ručníku. Jakmile se obnažil, Daniin pohled klesal dolů po stezce naježených černých chlupů, které vedly až ke kořeni jeho erekce. Jeho tlustá délka mu odvážně trčela od těla, korunku měl nateklou a napjatou. Perfektní. „Budeš si ho hladit přede mnou, upíre?“

Při jejích slovech vydal hrdelní zvuk a na jeho hlavičce se zaperlila kapka vlhkosti.

Upřeně hleděla na to, jak vzal svou kládu do dlaně a zadržela dech, když kolem ní pomalu sevřel prsty.

Nakonec se pohládl. Ten pohled ji přiměl změkknout, její pohlaví bylo dokonce ještě vlhčí. Pod tričkem jí ztuhly bradavky. A on si toho všiml.

„Ukaž mi prsa.“ Když si stáhla vypůjčené tričko, ostře se nadechl. „Tak krásná.“ Natáhl volnou ruku dopředu, aby se jednoho dotkl, ale ona ucukla dřív, než mohl. Se zaklením sevřel ruku a stáhl ji zpátky.

„Příliš snadno se zapomene.“

„Nemůžeš zapomenout, upíre. Pokud se musíme dotknout, musí to být krátce. Jinak...“

Odtáhl svůj pohled z její hrudi k její tváři. „Nechci ti ublížit.“

Něha v ní rozkvetla nanovo společně s tou nejsilnější touhou, jakou kdy cítila. „Věřím tomu.“

„Budeš se jich dotýkat za mě.“

Nebyla to otázka. Byla bezmocná mu to odepřít a tak zvedla ruce k ěadrům. Když je laskala a tiskla k sobě, jeho oči byly ještě víc vzrušené, dokonce až zběsilé.

„To je ono, Danielo.“

Věděla, že jsou její prsa malá, ale teď cítila, jak jsou těžká a bujná. Zatímco upřeně zíral na jejich vrcholky a přešel si jazykem po jednom ze svých tesáků, slabě zasténala.

„Dovol mi, abych tě viděl, jak si hraješ s bradavkami.“

Dani měla *spoustu* zkušeností s dotýkáním sebe samé. Přejížděla přes ně palcem znovu a znovu, dokud nebyly pevně sraštělé.

„Dan ělo!“ Jeho p ěst se p d ěybovala rychleji. „Roztáhni k d ěna.“ Jakmile to udělala, přikázal: „Dotkni se svého pohlaví.“ Bez váhání klouzala rukou po bříšku dolů a vsunula prst do záhybů.

Jeho dech byl mnohem rychlejší. „Jsi mokrá?“

„Velmi,“ zamumlala.

Další zasténání. „Kéž bych tě mohl ochutnat, olíznout.“ Jeho hlas byl chraplavější. „Ukaž mi, kde bys chtěla, abych tě políbil.“

Zajíkla se a roztáhla nohy ještě víc do šířky, pak zakroužila prstem přes klitoris. „Tady.“

„*Pomaleji. Tři ho pomaleji.*“

Lenivě po něm přejela a zalapala po dechu. „Takhle?“

„Ach, bože, ano!“ Jeho oči se topily v temnotě, zatímco se upřeně díval a jeho pěst pumpovala rychleji.

„Co bys chtěl ty ode mne, abych ti udělala?“ Co by se mistrovi svádění líbilo?

Volnou rukou si přejel bříškem ukazováčku po citlivé štěrbině v korunce. „Přejížděla bys tady přese mě svým jazykem.“ Když z nateklé hlavičky vyklouzly další kapky vlhkosti, rozetřel je kolem dokola palcem. „Ochutnávala bys mě předtím, než bys vsála můj klacek mezi rty.“

Ta představa, že by chtěl, aby znala jeho chuť, ji přiměla slintat. Toužila ho tam olíznout, pak vzít širokou korunku do úst a sát ho tak hluboko... Když se jazykem poťukala na rtu, zasténal. „Skoro nechci vědět, na co myslíš.“

Vypadalo to, že kvůli chtíči úplně ztratil rozum, hladil se znovu a znovu. Pohledem se uzamkl na jejích zaměstnaných prstech, zatímco druhou rukou hladil svoje těžká varlata. Jak se jeho svalnatý hrudník zvedal námahou, pot mu překrásně stékal po zvedajících se a klesajících vyboulených svalech - což byla ta nejvíc erotická scéna, jaké kdy byla svědkem. Vyměnil si ruce, jak mu jedna ruka zeslabovala.

Viditelně frustrovaný natáhl ruku. „Jenom se chci dotknout tvých vlasů.“ Zůstala kvůli němu bez pohnutí a on si kolem dlaně ovinul dlouhý pramen. Přenesl si ho k tváři a zhluboka se nadechl. „Tvoje vůně mě přivádí k šílenství.“ Vydal ochraptělý zvuk bolesti, ale stále nedokázal vyvrcholit.

Daniela nechtěla vidět, jak trpí. A on byl v agónii, hladil se tak rychle, že sotva viděla jeho ruku. „Ublížíš si.“ Věděla, že čím víc bude uzdravená, tím chladnější bude. Právě teď jeho dotyk nebude tak trýznivý jako obvykle. „Musíš se mě dotknout, upíre.“

Zavrtěl hlavou. „Lehni si na záda a otevři svoje stehna. Jsem *blízko*. Jestli pro mě vyvrcholíš...“

Valkýra přikývla, pak si lehla na záda a chlípně roztáhla své lesknoucí se pohlaví.

Dal by *cokoliv*, aby zabořil svůj penis dovnitř.

Cokoliv.

Když zavlnila boky, mohl vidět, jak je připravená. Její nevázanost ho vzrušila jako nikdy nic předtím.

Celé hodiny se držel na hraně. *Ted' má vidět tohle?* „Tak hrozně mocpotřebuju být uvnitř tebe, Valkýro.“

Víčka jí ztěžkla a ztěžka lapala po dechu, napjatá ňadra jí poskakovala.

„Zabořit se do tebe tak hluboko,“ zavrčel. „Naplnit tě svým semenem... Nezastavil bych se, dokud bys mě neprosila.“ Když uchopil do dlaně svůj pytel a zatahal se za něj, masturbovala rychleji.

„Dovnitř. Vklouzni prstem dovnitř.“ Jakmile to udělala, sklonil se, aby jí zachraptěl přímo u ucha: „*Opíchej se s ním.*“ Odtáhl se, aby se díval. „Je to dobrý pocit?“

„Ach, ano!“

„Pak další prst dovnitř.“

Její hlas byl tak sexy, když vykřikla: „Já už...*budu.*“ Blesky bombardovaly mlýn.

„Vrážej rychleji, silněji. Nepřestávej, dokud ti neřeknu.“

Když začala mít orgasmus, prohnula se v zádech a vykřikla. Její stehna se otevřela naplno v naprostém odevzdání.

Oči měl k jejímu pohlaví jako přibité a zaskřípal zuby, byl zmučený touhou. Bezmocně ošukával svou vlastní pěst, zatímco její orgasmus pokračoval dál a dál. Její hlava se zmítala na posteli a tělo se jí svíjelo při pohybu jejích prstů.

Stále jí neřekl, aby přestala, takže nepřestávala. Byl zmučený, stejně jako ona.

„Murdochu, nemůžu toho víc vydržet!“ Nakonec se stočila na bok, stále se třásla, ruce mezi stehny.

Když ty otřesy nakonec ochably, Dani k němu vzhledla. Během svého vlastního potěšení ho slyšela vrčet bolestí. Teď byl ještě ve větším utrpení.

„Upíre, prostě se mě dotkni!“

„Nechci ti ublížit.“

„Polib mi prsa.“ Zvedla se na kolena a uchopila ňadra do dlaní, aby se mu nabídla. „Dej svoje rty na mou bradavku.“

„Valkýro,“ procedil poraženecky. Sklonil se dolů, asi aby přitiskl ústa na její tělo.

Obrnila se proti nadcházející bolesti-

S rozervaným povzdechem se odtáhl a násilně zavrtěl hlavou.

*Ne. Víc už ne.* Její ruka vystřelila a přikryla jeho pěst kolem klády. Vykřikla a on sebou před tím šokujícím chladem prudce škulbl.

Ten kontakt byl horký a oproti ní tak spalující, zatímco vrčel: „*Zima... taková zima!*“

Zalily ji slzy. „Nepřestávej, Murdochu!“ Udržet na něm ruku si žádalo každý kousek její vůle, bylo to jako by v ruce držela oheň.

Pálení, hoření, její kůže se sežehla. *Bolest, závratná...*

„Už budu!“ Jeho tón byl ohromený, když začal ejakulovat. „Ach bože, konečně! Danielo...“

Skrz slzy viděla, jak prudce přiráží do svých rukou a každý sval se mu napíná utrpením. Jeho výraz byl zoufalý, tesáky ostré a lesklé.

Když z něj vybuchlo sperma, zařval směrem ke stropu. Jeho mohutné tělo bylo v křeči, když vytryskl na postel a vystřeloval proudy svého spermatu tak silně, až je mohla cítit.

## 9.

Leželi na zádech a oba lapali po dechu.

Murdoch se snažil zotavit z té největší rozkoše, jakou kdy zažil - a té nejprudší a nejsilnější ejakulace, jakou si kdy dokázal představit.

Uvolnění mu otupilo mysl, ale snad *všechn* nesmrtelný sex byl lepší. Pokud měl někdo silnější smysly, tak proč by stejně tak nebyl intenzivnější i sex?

Jakmile jednu touhu naplnil, druhá se v něm okamžitě rozkřičela. Noc předtím ztratil krev a ani zdaleka ji nenahradil. Pořád ji mohl cítit všude kolem nich.

*Ignoroval to.* Obrátil se k ní. Kolébala v náručí svoji popálenou ruku, oči stále zvlhlé.

Když jejich kůže navázala kontakt, ta její byla cítit jako led, což pro něj bylo definitivně nepříjemné. Jeho kůže ji donutila *plakat*. Ale předtím, když jí vytrhával otrávené šípy z těla, tam žádné slzy nebyly.

„Dovol, ať se podívám,“ zavrčel.

Neochotně mu ukázala svou dlaň plnou puchýřů a on sebou trhl, zaútočila na něj vina. Vstal, aby pro ni vzal led, ale tak vrávoral, že přemítal, zda vůbec dokáže dojít do kuchyně. S úsilím se dostal k lednici a uviděl tam zásoby krve.

*Tak žízňivý... Cítil šílené nutkání zničit svou zásobu. Prostě jí vezmi ten led. Ona se spálila kvůli tobě.*

Led. Před dnešním dnem o tom nikdy moc nepřemýšlel. Přesto to byla spása pro jeho Nevěstu. Co by se stalo, kdyby ji v noci nezchladil? Mohla by Nesmrtelná jako ona skutečně zemřít?

Vrátil se s papírovým ručníkem naplněným kostkami ledu, podal jí ho a dával si pozor, aby nevznikl žádný kontakt - nebo aby nepohlédl na její krk.

Sevřela ruku kolem několika kostek a vydechla úlevou. Po několika chvilkách na něj vykoukla zpod svých řas. „Takže, co se s námi stane teď?“ Plachá Valkýra byla zpátky?

„To mi řekni ty.“

„Tohle je mimo oblast mojí zkušenosti.“ Jak bolest bledla, její výraz vykazoval náznaky vzrušení. Vypadala *optimisticky*. Nepochybně myslela na to, že si spolu něco začali. To v minulosti ženy dělaly pokaždé. Bez ohledu na to, jak moc je varoval, že on se nikdy neusadí.

Začít si s Danielou – s ženou, kterou nikdy nemůže mít v posteli?

*Vyslal bych sám sebe do utrpení.*

Jenom pořeboval čas, aby o tom v šem *popřemýšlel*. Vstal a prudce si natáhl džíny, zašklebil se, jak ho látka poškrábala po zneužívané kládě.

Musela vycítit jeho napětí, protože položila led a na obranu si uvázala prostěradlo, aby se zakryla. Po několika okamžicích řekla: „Ztratil jsi hodně krve.“

„Budu v pořádku. Byl jsem v horším stavu.“

„To předpokládám, jelikož jsi zemřel a tak.“

Obrátil se k ní. „A ty vš, jak jsem se stal tímhle?“ Když přikývla, řekl: „Tak mi to pověz.“

„Král Kristoff tě našel umírajícího na bitevním poli. Dal ti na výběr věrnost k němu a věčný život - nebo smrt. To je to, co Kristoff dělá, co dělal vždycky.“

*Věrnost nebo smrt.* Murdoch si tu noc pamatoval jako by to bylo včera. Kristoff nejprve našel Nikolaje v kaluži své vlastní sražené krve. Ale Nikolaj se smrti nebál a tak s Kristoffem vyjednával ještě před tím, než královu nabídku přijal.

Požadoval, aby byl v armádě Ztracených generálem, odmítal přijímat rozkazy od někoho jiného než samotného Kristoffa. A chtěl Murdocha a stejně tak i proměnu všech důvěryhodných spolubojovníků se smrtelnými ranami.

Nikolaj také požadoval rozpětí lidského života, aby dohlížel nad čtyřmi mladšími sestrami, dvěma mladšími bratry a jejich otcem.

Ti všichni byli během několika týdnů mrtví.

Murdoch projel rukama skrz vlasy. „Řekni mi, jak ses dozvěděla, kdo jsem.“

„Valkýry slyšely, že ve městě budou Zdrženliví. Když jsi mi řekl, že tvůj bratr zajal Myst, dala jsem si to dohromady. On je právě ten Zdrženlivý, který ji s největší pravděpodobností hledal.“

Ted' když Murdoch zažil pár pouhých hodin toho pekla, které Nikolaj protrpěl léta, rozzuřil se znovu na Myst. Na sestru Daniely. „A neměl by Myst hledat?“

Když Daniela lehkovážně přikývla, zamračil se. „A neměla bys požadovat, aby ji Nikolaj osvobodil?“

Věnovala mu zranitelný úsměv. „Pokud je Nikolaj z poloviny tak smyslný jako ty, tak bych jí neudělala žádnou laskavost tím, že bych ji osvobodila. Jsem si jistá, že ted' došli k vzájemnému porozumění.“

Ta Valkýra si s ním hrála. Znovu. *Bylo toho příliš, aby to vstřebal.* Nová Nevěsta. Hlad, jaký nikdy nepoznal...

Ještě jednou pohlédl na její hrdlo. Její pokožka byla bledá a hedvábná, žadonila o jeho tesáky.

„Kromě toho, čím víc o tom přemýšlím,“ pokračovala, „tím víc si uvědomuju, že bychom měli pravděpodobně zachraňovat tvého bratra před ní. Chystá se ho obrátit naruby.“

Murdoch se otrásl. „To už udělala. Mučila ho pět let.“ Jeho hněv narůstal, odpovídal jeho žízni a vyčerpání. „Já jsem jen stěží zvládl pár hodin touhy po vyvrcholení - představ si půl desetiletí!“

Její potěšený výraz ve tváři vybledl. „Nezasloužil si nic menšího.“

Murdoch se přihnul přímo před ni a zíral na ni dolů. Hrozivým tónem řekl: „Zasloužil? Být střelen a pak svou Nevěstou zanechán zmrzačený jako nějaký krypl?“

Protočila na něj oči, možná to byla první žena, která to vůbec udělala. „Bud' neznáš všechna fakta, nebo je ignoruješ. Tu noc, kdy Myst opustila Nikolaje, se ji v žaláři Mount Oblak chystal *mučit* kvůli informacím. Naše sestry ji od tohoto osudu zachránily a chtěly Nikolaje zabít, ale Myst ho nechala naživu. Tvůj bratr jí vděčí za svůj život.“

„Dávej si pozor na to, co říkáš, *plika*.“

„Mrně? Nazval jsi mě mrně?“

Zjistil, že umí estonsky.

Její vlastní zloba jasně narůstala, když řekla: „A co se stane, když si *plika* nebude dávat pozor na to, co říká? Ublížíš mi, své pravé a jediné Nevěstě?“

„Myslíš, že se s tím spokojím? Že se spojím s tebou?“ I když se jí těmi slovy vysmíval, musel odolávat tomu nesnesitelnému tahu směrem k ní. *Nesnášel to.* „Myslíš si, že tě budu pronásledovat jako nějaký pejsek, zatímco ty mnou budeš pohrdat?“ Jeho oči jí pořád bloudily po hrdle. Všimla si toho?

„Pohrdat tebou dokonce ani nebylo na diagramu mých rozhodnutí, ale teď když jsi to vytáhl, tak to dává smysl - zejména s ohledem na jiné následky,“ řekla. Ale pak se zamračila. „Počkej chvíli. Už chápu, co to děláš. Snažíš se mě zastrašit.“

Vstala a zastrčila si kolem sebe prostěradlo jako ručník. „Podívej, já jsem kvůli tomu vyděšená stejně jako ty. Ale je fakt, že já... *líbil* ses mi, až do chvíle před pěti minutami a chtěla jsem tě vidět znovu - i když bych kvůli tomu při nejlepším riskovala výsměch a v nejhorším odsouzení společnosti.“ Udělala krok blíž k němu, zranitelnost vepsanou do výrazu tváře. „Jsem si jistá, že je to pro tebe všechno ohromující. V jednu chvíli se staráš o svoje záležitosti a v té další jsi zaplavený krví kvůli Nevěště-“

„Kterou jsem si *nevybral*.“ Vybíjel si na ní svou frustraci a vypadal, že nedokáže přestat. „Nedokázal jsem být monogamní jako člověk, i když jsem se mohl oženit podle svého výběru s těmi nejvíce okouzujícími ženami ve své zemi. Jak si myslíš, že se mi povede se ženou, které se nemůžu dotknout?“ Především teď, když by mohl mít další.

Její oči se zúžily a venku udeřil blesk.

„Monogamie? Nemám poličeno na svatbu!“ Všechny stíny předchozí zranitelnosti byly pryč a nahradila je povýšenost. „A jestli si myslíš, že se nedokážu sama vyrovnat se všemi těmi smrtelnicemi z osmnáctého století, které jsi tak honem vytáhl ven, pak jsi hloupej, Casanovo.“ Při jeho výrazu dodala: „Ach ano, vím o tobě všechno.“

Klidně přistoupil blíž. „O čem to mluvíš?“

„Byla jsem tehdy naživu. A všichni Lorové slyšeli o bratrech, nemilosrdných válečnících z Estonska. Generál, učenec, záhadný muž a... *mužská děvka*.“

Zaťal čelist při pomýšlení, jak byl jeho život rozebírán zejména tvory, které ani nechápal. Zdrženliví dokázali o bytostech Lorů nashromáždit málo informací - jejich život byl udržován v tajnosti - a přesto aktivně sledovali jeho vlastní husarské kousky?

„*Mužská děvka*?“ To bylo všechno, kvůli čemu byl připomínán? „Možná, že jsem za sebou zanechal ženy, se kterými jsem si užíval právě proto, že jsem nechtěl řešit *přesně tohle*.“ Dokonce i teď chtěl tuhle hádku ukončit tím, že ji políbí a vezme do postele, což ho zmátlo ještě víc. „Nemusím být génius, abych přišel na to, že hodina, kterou jsme právě sdíleli, byla tím nejlepším, co jsme kdy zažili - a teď to všechno půjde pěkně z kopce dolů.“

„Nemáš dost rozumu na to, aby sis uvědomil, že jsi krví spoutaný s jednou jedinou Valkýrou, která by dokázala upíra přijmout ve své posteli.“

„A dělali tam přesně *co*? Mrzli?“

S rychlostí blesku odtáhla ruku s puchýři, aby mu dala facku.

„Udělej to, ledová královno. A užij si to bolestivé bodnutí se mnou.“

Blesk udeřil znovu, když spustila ruku dolů. „Ty za to nestojíš, pijavice,“ řekla, ale on jen stěží poslouchal. Pod klíční kostí právě vytryskla malá krůpěj krve z posledního pozůstatku jejích zranění.

Ten záblesk rudé na její alabastrové pleti na něj volal a nutil ho, aby si představil, jak po té karmínové stezce přejíždí svým jazykem a pak ji přišpendlí dolů, aby sál její prsa.

Už jen ta vůně všude kolem něj. A teď to má vidět? *Nedívej se na to.*

Jak se sakra dokázal Nikolaj udržet před tím, aby před všemi těmi lety Myst kousl?

Murdoch zaťal ruce pěst, jak se snažil, aby se na Danielu nevrhnul. Byl schopný odolat tomu, aby se jí dotýkal, když byl pod tím nejbolestivějším tlakem, o jakém kdy snil.

*Ale nebudu schopný odepřít si i tuhle výzvu...*

## 10.

*Jak se to stalo?* Bylo jim tak dobře. Fantazie se stala realitou... tak nějak.

Ale teď se oči toho upíra znovu zaplavily černí. To byl našťvaný stejně jako ona?

Dani se od něj odvrátila, aby popadla tričko a oblékla si ho, jakmile pustí prostěradlo. Když se setkala s jeho pohledem, vypadal dokonce ještě víc rozzuřeně než předtím.

„Je zřejmé, že musím odejít,“ řekla, zatímco si myslela: *Řekni mi, že jsem tvoje Nevěsta a že mám zůstat. Bud' arogantní a majetnický neandrtálec, upíre!*

Chtěla, aby ji jednoduše informoval, že by jí nikdy nedovolil odejít a že tohle prostě musí přijmout, nebo jakékoliv jiné panovačné scestné hovadiny, které tihle chlapáctí muži vždycky říkají. *Ženám, které nejsou jako já.*

Tenhle se na ni ani nepodíval. „Musíš odejít. *Hned.*“

*On mě vykopnul na chodník.* Nevěděla, kolik toho její ego ještě může vydržet.

Pijavice byli nenáviděné nejvíce Valkýrami - a většinou Lorů - a přesto byla Dani připravena tomuhle nabídnout něco víc. *Nemá ani ponětí, co bych byla ochotná pro něj riskovat.* „Jsem trochu vyvedená z míry. Většina upírů odmítá být v odloučení od svých Nevěst, a přesto se mě nedokážeš zbavit dost rychle.“

Protože už ji víc nepotřeboval. Dani mu pomohla poskytnout jeho první uvolnění a její povinnost Nevěsty skončila, teď může být s jinými ženami. Byla postradatelná.

Ale jednoho dne si uvědomí, co ztratil - mrazivou, zlomenou ženu, kterou si nikdy nemohl nárokovat s tak problematickou kůží - a pak toho bude litovat. Když se jí zachvěl spodní ret, hořce proklínala samu sebe. *Nebreč přímo před ním!*

„Myslel jsem, že jsi na odchodu.“

Rozhořčení přehlušilo její nutkání plakat. *JAK* přesně by měla odejít? Neměla tady auto, ani nevěděla, kde jsou. „Ne.“

„Cože?“

„Ne, dokud mi neřekneš, proč jsi tak umanutý, aby ses mě zbavil.“

Jeho pohled byl jako přikovaný na její hrdlo a hlas mu vrčel, když řekl: „Chystám se tě hodit na zem. A v záchvatu šílenství si vezmu tvoji krev.“

„A-ale tvůj druh nekouše.“ Rty se jí pootevřely a se skutečným strachem couvala dozadu. „Nejsem ještě silná, Murdochu. Pokud to uděláš, mohl bys mě zabít.“

Oči se mu rozšířily, pak se zúžily. Přesto vykročil směrem k ní. Ustoupila ke zdi.

*Dokážu nahromadit dostatek chladu, abych ho zastavila?* S úšklebkem začala hromadit led v dlani, měla v plánu ho uvěznit jako předtím.

Když byl přímo před ní, zavrtil hlavou a celé jeho tělo ztratilo rovnováhu. S posledním pohledem na její tvář vyštěkl: „Odejdi odsud - dřív než se pro tebe vrátím.“

Pak se vytratil.

Kolik času uplynulo od té chvíle, kdy ji opustil, to Murdoch nevěděl.

Zdálo se, že hodiny. Ale teprve až nyní to pustošivé šílenství odeznívalo.

Poté, co opustil Danielu, odešel do svého pokoje na Mount Oblak, což byl Kristoffův hrad, a pak zaútočil na svůj příděl krve jako nějaké zvíře.

Ted' byla karmínová barva všude. Zíral na potřísněnou podlahu a pult. *Můj bože, co bych jí udělal?*

Po řád b y l ohromen tím, že b y l schopný se udržet, aniž by se dotkl těch svůdných řader - přesto sám sobě nedokáže odepřít její hrdlo?

Jakmile popadl dech, opláchl svoje tělo ve sprše a pak se znovu oblékl. Když se mu podařilo dosáhnout nějaké úrovně přičetnosti, rozhodl se jít na Blachmount.

Návrat na časem zpustošené panství byl vždycky nepříjemný - v těchto stěnách zemřeli téměř všichni z Murdochovy rodiny, ale potřeboval mluvit s Nikolajem.

Vešel na Blachmount velkým pokojem v přízemí a naslouchal zvukům boje. Nebo něčeho jiného. Panství bylo tiché. Zamračil se, vkročil do hlavních komnat a byl ohromen tím, co viděl.

Nikolaj a Myst spolu mírumilovně spali v posteli. Nikolaj měl paže majetnický omotané kolem Valkýry a ona se tiskla na jeho hrud'.

Uspokojení zaplavilo Nikolajovu tvář a jeho vzhled se výrazně změnil od toho napětí několika posledních let. Byl stále bledý a pořád vychrtlý, ale jeho obličej...

Takhle to Daniela předpověděla, Nikolaj a Myst došli k nějakému porozumění.

*Zajímalo by mě, jestli Nikolaj bere za samozřejmé to, že drží svoji Nevěstu.* Murdoch si s trhnutím uvědomil, že na Nikolaje poprvé žárlí. Což ho zostudilo.

Neznal nikoho, kdo by si tenhle mír zasloužil víc než jeho bratr.

Vidět je takhle zmírnilo velkou část jeho nepřátelství vůči Myst. Bez ohledu na to, co se stalo v minulosti, v tuhle chvíli poskytovala Nikolajovi radost.

Murdoch zavrtěl hlavou a už nebyl překvapený, že jeho bratr vzal Myst právě sem.

Nikolaj vždycky chodil na Blachmount, když postrádal svou rodinu.

S touto ženou plánoval začít novou.

Murdoch se pokusil představit si, jaké by to bylo mít ženu, která by patřila pouze jemu samotnému před všemi ostatními... a nedokázal to. Nebylo mu to určeno. Vyhnal svou vlastní Nevěstu pryč. Teprve teď Murdoch rozpoznal, že přenesl svůj hněv vůči Myst - a svou frustraci z rozprůdění krve - na Danielu. Která neudělala nic, aby si jeho hněv zasloužila, dokonce právě naopak.

Ale nezáleželo na tom, *jak* ji vyhnal. Jenom to, že musel. Takhle to bylo nejlepší. On by opravdu skončil tak, že by jí ublížil - málem ji *kousl*.

Dokonce i po těch pěti letech bratrova mučení, Nikolaj nepodlehł touze po krvi a Myst nekousl. Její krk byl neoznačený.

V tu chvíli Nikolaj stáhl obočí a sevřel paže kolem své nevěsty pevněji. I když spal, Nikolaj přesto vnímal přítomnost někoho jiného.

Takže se Murdoch vrátil zpět do mlýna. Když se zhmotnil, zadržel dech a nebyl si jistý, jestli doufal v to, že tady Daniela ještě bude nebo ne.

*Prázdnó.* Ignoroval to matoucí zklamání. *Cos čekal?* Vyhrožoval jsi jí, urážel ji-

Všiml si kusu papíru na stole. Ve spěchu klopýtal, aby na něj dosáhl, až prudce popadl vzkaz a četl:

*Upíre,*

*v určité chvíli v budoucnosti budeš opravdu chtít moje číslo.*

*Tak jsem si myslela, že bych ti dala tohle: 867-5309.*

*XOXO,*

*Daniela, Ledová královna*

Slova byla ozdobena vrtošivými srdíčky. *Nezkazil to.* Úleva se přes něj přelila tak silná, až se zhroutil na matraci.

*Ona mě znovu uvidí.* Ignoroval tu část sebe, která byla naplněna předtuchou - ta část ho pořád varovala, že pro ni bude bezpečnější, pokud by ho neviděla.

Když ucítil, že na zem dosáhlo silné odpolední slunce, víčka mu ztěžkla. Vyčerpání ho polapilo a on usnul s jejím vzkazem, který svíral v pěsti.

## 11.

Popraskaný vinyl sedačky kamionu, který se Dani přilepil na rozpálená stehna, ji znechutil ještě víc.

Začala ruce a provázel ji stálý proud blesků, zatímco ona a sedlák Ted poskakovali po silnici poseté dírami a blížili se k Val Hall - panství, kde sídlil neworleanský klan Valkýr.

Předtím, jakmile se v žáru poledního slunce Louisiany doplahočila *kilometr* od mlýna, narazila nakonec na pustý okraj dálnice - a na starého farmáře jedoucího v ještě starším autě.

Po tom, co se před něj vyřítla na silnici a prosila ho o svezení si okamžitě vyvodila, že farmář Ted je mužem *beze slov*, který komunikuje výhradně strategickým pliváním žvýkačického tabáku.

S jedním zdravým odplivnutím z okna kamionu souhlasil, že ji vysadí poblíž domova. Alespoň si to tak přeložila jako souhlas. Než se mohl dohadovat - že tam může mít nepořádek - vyšplhala se do kabiny. Do takové té bez klimatizace, která páchla vypreparovanými zvířaty a tabákem Levi Garrett.

Kdyby Valkýry jedly, Dani by právě teď zvracela.

To všechno kvůli tomu upírovi. Jediná věc, která ji dostávala z tohohle utrpení, bylo přesvědčení, že Murdoch bude litovat toho, co udělal.

A fakt, že mu až se vrátí, nechala speciální číslo.

Za druhé, když zmizel, přiřítla se do garáže mlýna a souhlasila s tím, že musí odejít, okamžitě. *Pravidlo pro přežití: pokud vás upír varuje, že se vrátí, aby zaútočil a případně vás zabil, pak poslechněte.*

Uvnitř našla klasické Porsche, zrenovované a krásné, s novým Maserati Spyder hned vedle něj. Byla celá nedočkavá, aby ukradla a zdemolovala buď jedno, nebo druhé a už si plánovala, jak vrátí auto s UV žárovkou ve stropním osvětlení. Ale nemohla najít klíče.

Snažila si přivolat pomoc na jeho satelitním telefonu, ale služba byla uzamčená kódem.

Raději než aby zůstala a čekala nevědomky jako nějaký sáček s nula pozitivní, načmárala vzkaz, nasadila si svoje zakrvácené boty a oblékla vlhké spodní prádlo, upírovo tričko a plášť vzteku, který by dokázala stáhnout dolů jenom dva tisíce let stará Valkýra.

Takhle dlouho zaznamenávaly Lorové rozdíly mezi Dani a jejími sestrami - včetně Dani samotné. Ale popravdě řečeno, měla právě tolik z přirozené povahy Valkýr, jako měla z přirozenosti Ledových.

A nejvíc zejména tím, že Dani vlastnila notoricky známou hrdost Valkýr a potřebu odplaty. Stejně jako u jejích sester, pokud jí bylo ublíženo, pak bohové pomáhají předmětu jejího hněvu.

*A mě bylo tak ublíženo.* Prvním upírem v historii, který *nechce* svoji Nevěstu. Nevěděla, jestli to říkalo něco o něm - nebo o ní. Kdyby někdo zjistil, že byla odvržena Zdrženlivým, nikdy by to nepřežila. Její jedinou nadějí bylo, že nikdo nikdy neodhalí její ostudné ráno.

Aby přidala další urážku ke svému zranění, pamatovala si taky to, jak ji *vyslýchal*. Zatímco byla ona plná jedu, on byl plný otázek.

Její předpokládaný bílý rytíř ji využil a ona si nedokázala znovu vzpomenout, kolik mu toho řekla. Určitě neodhalila žádná kritické tajemství či slabinu...

*Přestaň na něj myslet. Máš dost věcí na práci.* Jako uprchnout z města.

Jelikož žádný z atentátníků minulé noci nepodá zpětně hlášení, král Sigmund brzy vyšle další skupinu Ledových. Nezastaví se, dokud ji nezabije.

Stejně jako zavraždil skutečnou královnu Icerenie, Svanu Velkou, Daninu matku.

Dani se musela dostat domů a sbalit si, ale už začínala být unavená jen pouhým pomyšlením na návrat do Val Hall jako nějaká zesláblá a zahanbená upíří informátorka. S pomocí sedláka Teda. Jak by teď mohla čelit svým sestrám?

Myst si *pořád* ještě dobíraly kvůli tomu, že se před pěti lety dala dohromady s Nikolajem, a dokonce si ji dobíraly i jiné frakce Lorů. Aby agresivně sexuchtivé nymfy zesměšňovaly něčí výběr milence, to byla asi tak ta nejnižší úroveň, kam by se někdo mohl dostat. Mysty, Upíří nosnice byla terčem mnoha vtipů. Kdo je horší? Myst, která koketovala s upírem nebo Dani, která koketuje a ještě zoufale chtěla něco víc?

Murdoch snil sny.

Někdy se mu zdálo o slunci, někdy o starých bitvách. Teď se mu zdálo o otci, jak k němu kráčí s mokřýma očima a svírá portrét Murdochovy matky z pátého výročí její smrti.

Murdoch svou matku, i když byla horlivě pobožná, miloval a trápil se její ztrátou, ale jeho otec po sobě zanechal pouhou zlomenou skořápkou muže.

Zpočátku ho Murdoch litoval. Pak opovrhoval otcem, který měl příliš málo času na svoji rodinu, která díky jeho nedbalosti osiřela celá i s jeho čtyřmi mladými dcerami.

Do té doby si Murdoch už několik let užíval žen a věděl, že jsou vždycky poblíž, kdyby nějakou potřeboval. Jeho otec by si mohl užívat stejně - jako bohatý aristokrat si mohl snadno najít ženu, která by nahradila jeho zesnulou ženu.

„Vezmi si další,“ požadoval nakonec Murdoch a nebyl schopný pochopit, jaký druh moci nad ním ta žena měla. Jeho otec odmítal jít dál, byl jí posedlý. Smrt ženy *zlomila* tak silného muže...

Sen se začal měnit. Murdoch se ocitl s Danielou ve zvláštním pokoji z ledových stěn. Ale necítil z nich chlad, ani žádné nepohodlí.

Položil dlaně na obě strany její éterické tváře - aniž by jí způsobil bolest. Když palci přešel po jemných lícních kostech, usmála se na něj, ale její výraz byl jiný. Všechno na ní se změnilo.

Na spáncích se jí v půlměsíčkových tvarech vytvořily chomáčky ledových krystalků. Další krystaly měla na špičkách řas a zamotané ve svých divokých třpytivých vlasech. Její pleť byla dokonce ještě bledší a rty měly modrý nádech. Jemné kobaltově zbarvené vzory jí lemovaly zápěstí a klesaly po rukách dolů. Ve svém snu věděl, že se jí také táhnou po spodní části zad.

Její oči vypadaly, že jsou plné pradávných vědomostí a zářily jako by byly obklopené modrým ohněm.

Vypadala jako z jiného světa. Naprosto jako mimozemská bytost. Je *nadpozemská*...

„Chceš mě?“ Zašeptala mrazivým dechem a odváděla ho k posteli uprostřed místnosti.

Nikdy nikoho nechtěl víc. „Musím tě mít.“

„Pak si mě vezmi, Murdochu.“

Chystal se jí udělit své standardní varování, že je to jenom na jednu noc. Neměl by mít zájem o něco víc. Ale ona přitiskla studené rty na jeho a ohromila ho tím chladem - a rozkoší. Dokonalostí. Lahodností.

Ztratil pojem o tom, co se vůbec chystal říct.

Zatímco se líbali, stahoval z ní její sporé šaty a pak ji přitiskl zády na postel. Stáhl jí dolů kalhotky, podpatky jí ponechal.

Přejel rukama po jejích stehnech nahoru a roztáhl jí nohy. Teď když může, udělá si na pár hodin z jejího těla hostinu a olíže ji na tajných místech. Místo toho, aby se do jejího pohlaví zanořily její vlastní prsty, budou teď do ní přirážet ty jeho.

Trýznil ji, nejprve jí bránil ve vrcholení a pak ji k němu přiměl znovu a znovu.

Ve svém snu věděl, že nikdy nebyla s jiným mužem. Velice důkladně si její tělo připravil pro svoje - byl odhodlaný ušetřit ji bolesti, až si bude nárokovat její panenství.

Když byl člověkem, nikdy se o panny nezajímal. Tehdy to bylo v jeho konzervativní zemi velké tabu. Deflorovat služku, kterou nikdy neměl v úmyslu si vzít, bylo prakticky rouhání.

Tak proč s Danielou pokračuje a pokládá svoje boky mezi její bledá stehna? Proč líbá její jemná prsa, mne si o ně tvář a saje ztuhlé bradavky? Chtěl se s ní

svázat? *Jedna žena*. Dokonce na dobu delší než celý smrtelný život. Možná *navěky*.

Tyhle myšlenky ho opustily, když penisem našel její vlhkost.

Tiše naříkala: „*Murdochu...*“ Blesky prolomily noc a všude kolem nich duněly hromy.

Se zasténáním pomalu zakroužil boky a přitiskl korunku penisu do nitra jejího nezkušeného těla... *ta sevřenost, to spojení*.

Když mu vydechla do ucha a vydala drobné zakňourání rozkoše, přejel jí ústy po hrdle, olizoval její sladkou pokožku a věděl, že si tuto noc může vzít její krev.

Vjížděl do ní silněji a rychleji a byl v šoku, jak se s jeho zběsilými výpady setkávala se skrytou silou. Zaryla paty dolů, aby zvedla boky nahoru a usadila si ho v sobě ještě hlouběji. Pověděla mu, že už bude a on zoufale toužil, aby to cítil.

Její pochva mu začala svírat pulzující penis a mocná síla jejího orgasmu vyslala jeho semeno směrem vzhůru. Ten tlak ho brzy zbavil rozumu. Penis ho bolel a bolely ho i tesáky. Ani to sebevětší odhodlání by mu nemohlo zabránit v tom, aby při ztrátě spermatu nevzpínal svoje boky ... nebo neprořal její hrdlo.

S řevem zabořil tesáky do jejího citlivého masa. A bylo to jako by se vrátil domů.

„Murdochu!“

Vnímal ten výkřik, zatímco mu její krev naplnila ústa a prostoupila každou buňku v jeho těle.

## *Spojení.*

Zatímco zdrcující nutkání vyvrcholit v ní narůstalo, bušil mezi jejíma nohama svým tělem. Vrčel u jejího hrdla, začal ejakulovat a vytryskl tak silně, až věděl, že ho v sobě cítí. Pořád sál její krev a zaplavoval její lůno.

Jakmile se konečně vyčerpal a zhroutil se na ni, uvolnil svoje kousnutí. Poté, zatímco jim srdce bušila, to vypadalo, že ji nedokáže přestat líbat hrdlo a mumlat slova chvály do jejího ouška. Tohle nové pouto mezi nimi nebylo podobné ničemu, co kdy poznal.

Přesto začala blednout a mizela mu.

„Murdochu, co se děje?“ Strach v jejích očích byl stejný jako tu noc předtím – byl ostrý a naplňoval ho hrůzou.

„Ne! Danielo, nechod’...“

Podivný hlas v jeho mysli zašeptal: *"Jak moc ji chceš? Co bys obětoval?"*

Probudil se do svého vlastního křiku a vyskočil na nohy. S jejím číslem pořád ještě v ruce popadl telefon a zíral na jedno a pak na to druhé, zatímco popadal dech.

Zavrtěl silně hlavou. Co to sakra bylo? Jako by na něm bylo kouzlo, které způsobovalo, že se choval způsobem, jakým se normálně nechoval.

*Uklidni se. Promysli si to. Žízniš po její krvi.*

Nedokázal to ovládat. Bral to na vědomí. Ale pořád se pevně držel vzpomínky na spokojenost svého bratra. Murdochova mysl se chopila toho pocitu správnosti, když byl ve svém snu s Danielou. *Přemýšlej, jenom přemýšlej...* Zatímco se dohadoval sám se sebou, zastavil se a zamířil do kuchyně, aby se napil krve i přesto, že neměl chuť k jídlu a pak se osprchoval.

Dával si na čas, aby si vybral, jaké oblečení si vezme na noc - pro případ, že se rozhodne se s ní znovu setkat.

Nakonec Murdoch zjistil, že je nemožné, aby jí nezavolał. *K čertu s tím.*

Byl podivně nervózní, když zvedal telefon. Koneckonců nikdy nekontaktoval ženu kvůli schůzce. Ony vždycky přišly za ním.

Bude muset s Danielou mluvit uhlazeně, jelikož ji dneska tak hrozným způsobem opustil. To by neměl být problém. Bylo mu v minulosti více než jednou milenkou řečeno, že je velice výřečný.

Osm, šest, sedm, pět, tři, nula, devět-

„Kristoff si tě přeje vidět,“ řekl muž za ním.

Urychleně ukončil hovor a pak vrhl zamračený pohled přes rameno. Lukyan, ruský Zdrženlivec, se nedbale opíral o rám dveří.

Murdoch tomu bývalému kozákovi nevěřil. A ani se neobtěžoval skrývat svoje podráždění, když řekl: „Nemůže to počkat?“

„Je to kvůli tvému bratrovi. Máš jít na Blachmount.“

„Co je s ním?“

Lukyanův výraz byl záměrně prázdný. „Asi to, že má být popraven.“

## 12.

Dani se dostala nepozorovaně do Val Hallu. *Ted' jenom musím získat svoje věci a vypadnout.*

Ačkoliv tady kdykoliv žilo pár desítek Valkýr, usedlost byla dnešní ráno tichá. Většina z nich byla aktivní v noci, stejně jako obvykle i Dani - tehdy bylo chladněji.

Nix, jedna z nevlastních sester, kterou chtěla vidět, nebyla nikde k nalezení.

Nahoře Dani prošla kolem nejvíce zastíněné komnaty ve Val Hallu, která patřila Emmaline, její milované neteři. Ale věděla, že Emma bude stejně spát. Byl den a Emma byla upírka. Nebo poloviční upírka. Nikdo nevěděl, kdo je její upíří otec a ta informace ani není pravděpodobně v dohledu, protože její matka Valkýra už před několika desítkami let zemřela na smutek.

Jemná Emma byla jediným upírem, kterého Valkýry přijaly. Ačkoliv byla pijákem krve, byla tak plachá, že bylo snadné to upírství přehlédnout.

Emma byla výjimka, Murdoch byl pravidlo. *Prostě to přijmi. Skoro tě kousnul...*

Dani se dostala ke svému pokoji, což byl v podstatě obří mrazák a otevřela těžké izolované dveře. Závan arktického vzduchu a uklidňující hukot chlazení ji srazil.

Žila ve Val Hall po celý rok. Ale v létě byla dokonce i tahle skříňka na maso - jak sestry nazývaly jejímu pokoji - stěží dostačující pro její potřeby.

Pro dny s třiceti osmi stupni jednoduše neexistovala žádná výzva.

Zavřela za sebou dveře a rozhlédla se kolem prostorného místa. Vyzdobila si ho mrazem a zasklila s ním stěny místnosti. Z lopatek stropního ventilátoru visely rampouchy. Zácлонky z ledu jí lemovaly okna.

Nedokázala by říct, že to tady milovala, ale přizpůsobila se životu svého klanu. Ostatní sice mohly tolerovat hodiny ve sněhu, ale na konci dne mohly vyhledat ohniště. Dani na tom byla stejně s teplem, až na to, že pohodlí hledala ve své skříni na maso.

Její rozbředlá vodní postel byla plná slané vody, která snižovala bod mrazu až pod nulu stupňů. Nad vanou byl ledovač a vedle něj visel dávkovač soli Epsom. Příležitostně si musela přidávat sůl do vody tak, aby ji neproměnila v led.

Její počítač s odolností proti ledu byl speciální vojenský notebook se spodní částí z hořčíku a s uzavřenou klávesnicí.

Ano, přizpůsobila se. A cítila trochu jistoty, že přežije v takovém teplém podnebí. *Myslela jsem, že jsem tady před Sigmundem v bezpečí.* Mělo by to být to poslední místo, kde by ji Ledoví hledali. Ten útok byl jen další důvod, aby se Dani svým sestrám vyhýbala. Kdyby jim řekla o včerejší noci, naléhaly by na ni, aby zůstala - a ony bojovaly. Ale Ledoví byli nepřátelé, které Valkýry nepotřebovaly.

A takoví, u kterých nikdy nemohly zjistit, jak je porazit.

Když byla Dani sedmiletá dívka, její matka Svana cestovala do Icergardu, hradu Ledových, aby od krutého Sigmunda získala zpět svou korunu. Daniiny vzpomínky z těch dob byly po uplynutí tolika let nejasné, ale pamatovala si, co jí matka řekla: „Když se sem k tobě nevrátím, musíš mi slíbit, miláčku, že mě nikdy nebudeš následovat. Nikdy, nikdy nepůjdeš do Icergardu.“ Přiměla Dani přísahat. Svana se nikdy nevrátila. Dřív než se vůbec dostala do hradu, ji

Sigmund zavraždil - maminku, která odmítla prodlévat v nekonečném míru se svou malou dcerou v božské Valhale.

Poté, co Dani vyrostla natolik, aby sama opustila Valhalu, poslal za ní zabijáky, aby jí zabránili v tom, že by někdy zpochybnila jeho vládu. Jako kdyby chtěla.

V průběhu staletí zvažovala, že poruší svůj slib matce, jenom aby nashromáždila svoje sestry, podnikla odvetný úder na Sigmunda a osvobodila se tak od jeho hrozby. Ale dokonce, i kdyby Valkýry dokázaly najít Icergard - říká se, že je skrytý za polárním kruhem pod kupolí z ledu - nikdy by nedokázaly zaútočit na hrad bez porážky.

Sigmund byl před Valkýrami dokonale ochráněn, bezděčně zneužíval jejich největší slabost na svou obhajobu.

*Diamanty.* Svana jí řekla, že jsou jimi poseté celé stěny a obvodové ohrady. I když Dani byla imunní, většina Valkýr by jimi mohla být uchválena.

S povzdechem vstala. Potřebovala se sbalit a pak musela najít někoho, komu by tu napůl šílenou jasnovidku požádala o tři věci:

Myst.

Co přesně mělo být tu minulou noc spraveno.

A kam by Dani měla utéct před další vlnou Ledových, kteří přijdou.

Po celém světě existovalo jedenáct dalších valkýřích klanů, takže si Dani mohla z čeho vybírat.

Zeměpisná šířka klanu v Seattlu ji vždycky zajímala. A pak byl jeden na Novém Zélandu. Tam dole se blížil podzim.

Ale jako vždy, Dani nenáviděla, když opouštěla svůj vlastní klan. Valkýry navštěvovaly i ostatní, ale vždycky se vrátily ke svému hlavnímu klanu, asi jako dávaly přednost přímé rodině před tou vzdálenou.

Navíc, neworleanské Valkýry ty ostatní trápily kanadskými žertíky, které by dokázaly na Dani způsobit trapně, když ji zaskočily.

Dokázala přímo vidět samu sebe, jak říká Valkýrák Seattlu: „Já nemám nic společného s tvým podpisem na povolení pro chov emu. A je mi líto, že dvacet z nich byb vpuštěno do vašeho bazénu v domě a vyekalo v altánu váš harém démonů. Uvidíte Nix.“

Dnes v noci bude ta lstivá jasnovidka pravděpodobně ve čtvrti Vieux Carré v centru města. Takže by Dani mohla znovu projít Bourbon Street. Její jedinou útechou bylo, že nenarazí na Murdocha.

On a jeho bratr byli v New Orleans jenom proto, aby našli Myst. Dobře, že jsou pryč.

Sakra, proč jí záleží na tom, že ho už nikdy znovu neuvídí? *To proto, že ti zachránil život a opakovaně tě překvapil.* A že si ho užívala, měla ráda to, co spolu dělali. Bylo to poprvé, co měla orgasmus s někým dalším v místnosti. Znovu se vzrušila jen při vzpomínce na to, jak zpracovával semeno ze své klády. Je s ní v posteli nahý, jeho mohutná hrud' se zvedá a on křičí, jakmile vyvrcholí.

A teď byl volný, aby používal ty smyslné rty k tomu, že bude líbat jinou ženu a může využívat to velkolepé tělo pro potěšení jiných. Podívala se na své drápy. Agresivně se napřímily.

*Přestaň na něj myslet, řekla si rozhodně, zatímco přešla k jednomu z oken a setřela vrstvu námrazy. Jak její pohled přeskakoval po bleskem spálených stromech na dvoře, padl na ni pocit melancholie. Nechci odejít.*

Ve skle okna Dani zahlédla svůj odraz. Byla vyčerpaná, což znamenalo, že měla nádech červeně na rtech a pod očima - namísto modré, která by tam měla být. Její obličej byl ztrhaný.

*Vypadala mizerně. Připočtěme si to jako další důvod navíc, proč by s ní ten upír nechtěl mít nic společného. No, až na to kousnutí a pravděpodobnost, že ji zabije.*

Hleděla dolů na svoji bledou ledovou kůži. Nikdy nedotčená. Nikdy bez bolesti. Dani uvízla v tomto těle, uvízla na téhle slepé koleji.

Většina jejích polovičních sester byla divoce nezávislých - mnohé byly legendární válečnice nebo tryskové nahazovačky ve stylu 'pomiluj je - opust' je'. Dani byla prostě... Dani. A dokázala přiznat, že touží po svém vlastním muži, aby s ním vytvořila domov. Muže, který by ji pokaždé sevřel v náručí, kdyby k němu běžela.

*Jsem Valkýra, která nejvíc touží být v objetí - a nikdy v jiné náručí nemůže být. Při tom pomýšlení ucítila, jak se jí spodní ret rozechvěl. Byla bych raději, kdybych nepoznala ani náznak toho, co mi chybí.*

Klesla hlavou do dlaní, rozplakala se a zledovatělé slzy způsobovaly, že chtěla křičet.

## 13.

Dnešní noc bude možná Murdoch nucen zabít svého krále. Přísahal věrnost Kristoffovi a jeho řádu Zdrženlivých, ale nade všechno ostatní byl loajální vůči Nikolajovi.

Poté co Lukyan odešel, Murdoch si rychle nacpal Danielin vzkaz do kapsy a připnul si meč. Vrazí ho Kristoffovi do srdce, pokud jde jeho bratr v nebezpečí.

Když vešel na Blachmountu do velké místnosti, Kristoff pronesl: „Posad’ se, Murdochu.“

Kristoff byl v čele prastarého stolu a byl obklopený čtyřmi staršími Zdrženlivými z Ruska, z nichž někteří z nich byli těmi prvními, které proměnil - jeho vlastní krajani.

V jejich zájmu bylo udržet napjaté spojení mezi Rusy a Estonci. Kristoff si myslel, že říše Lorů nahradí lidské problémy a války. Ale historie byla příliš složitá, než aby Murdoch zapomněl.

Rusové zabili jeho a většinu jeho rodiny.

„Domnívám se, že Nikolaj bude dole zanedlouho.“ Kristoff ho zkoumal. Slyší Murdochovo tlukoucí srdce? A kdyby ano, řekne o tom něco?

Král často jednal způsoby, které byly pro Murdocha nepochopitelné. Prokázal spalující hněv vůči některým podnětům a nečekanou shovívavost vůči jiným.

Kristoff byl upír, který se tak přirozeně narodil - nebyl proměněným člověkem, a byl stejně tak chytrý, jako nemilosrdný. Jako chlapci mu byla ukradena koruna jeho strýcem Demestriem, současným vůdcem Hordy. Kristoff byl propašován z hlavního města ven ještě předtím, než ho Demestriu mohl zavraždit a potom vyrůstal v úkrytu u lidí.

Poté, co Kristoff vyrostl dost na to, aby usiloval o své prvorozenectví, neměl armádu a tak si začal jednu *vytvářet*, až zplodil vojsko proměněných lidských válečníků.

Murdoch se znepokojeně posadil. „Co tady děláme?“

„Zeptáme se tvého bratra,“ řekl Kristoff, „na jeho zločin.“

S úsilím udržet hlasitost svého tónu se zeptal: „Jaký zločin by to měl být?“

„Ten nejhorší.“

Nejhorší zločiny v jejich řádu byly zrada a pití krve přímo z živého těla.

Neexistovala žádná zrada. Ačkoliv se Murdoch nijak zvlášť o Kristoffovy důvody nestaral - souhlasil, že se ke králově armádě připojí, protože chtěl žít. Nikolaj vždycky horlivě věřil v to, co Zdrženliví hájili.

A pití krve z živého člověka? Když Murdoch předtím Nikolaje viděl, byl spokojený, ale byl ještě bledý a byl pořád pohublý. Jeho oči byly zavřené, takže Murdoch nebyl schopen říci, jestli byly červené.

„Můj pane, znáš Nikolaje,“ řekl Murdoch. „Je to věrný voják.“ Kromě toho, Nikolaj by Murdochovi řekl, kdyby cokoliv plánoval.

„Přesně tak.“

Murdoch na to ztichl a ze zkušenosti věděl, že Kristoff už víc neřekne. Jako přirozeně zrozený upír, nebyl Kristoff schopen lhát a tak místo toho otázky často ignoroval a sám druhým tajuplně odpovídal.

Zatímco čekali na Nikolaje, Murdoch se neklidně rozhlédl po chátrající místnosti. Tohle místo pronásledovalo tolik vzpomínek. Tady Nikolaj učinil osudové rozhodnutí pokusit se proměnit celou svoji umírající rodinu.

Murdoch si na tu dobu vzpomínal, jako by to bylo вчера.

Poté, co on a Nikolaj vstali z mrtvých, odjeli domů a našli své sestry a otce, jak umírají na mor. Sebastian a Conrad byli pobodáni ruskými nájezdníky a sotva se drželi při životě.

Všechno v této místnosti... Jak se dívky rozplakaly, když pochopily, že umírají. Jak byli Sebastian s Conradem plni vzteku, když je proměnili v upíry proti jejich vůli-

Nikolaj se náhle zhmotnil. Oči měl zčernalé zuřivostí a tesáky vyceněné. Musel vycítit vetřelce a považoval je za hrozbu pro Myst.

„Wrothe, lituji tu bytost, která by si přála ublížit tvé Nevěště,“ řekl Kristoff.

Murdoch při Nikolajově vzhledu málem s hvízdodem vydechl. Jeho tvář byla potlučená, jeho oblečení bylo špinavé a košile potřhaná a poznamenaná krví.

Zdálo se, že Nikolaj bojuje o kontrolu. „A já bych si přál, abych vás nepřijal v takovém stavu. Půjdu se umýt a převléknout-“

„Ne, víme, že jsi dychtivý, aby ses k ní vrátil na zbytek noci,“ řekl Kristoff a pak hrdým tónem dodal: „Gratuluji, Wrothe. Teď se ti rozproudila krev a nárokoval sis svou Nevěstu.“ Pak si ho pozorně prohlížel. „Teprve nedávno. I když to vypadá, že se ti nechtěla podvolit.“

Kristoff si myslí, že *Myst* s Nikolajem bojovala? Co se to s jeho bratrem od začátku tohohle dne sakra stalo? Pokud byl předtím Nikolaj spokojený, teď vypadal *odhodlaně*.

„Rád bych se s ní setkal,“ řekl Kristoff.

„Odpočívá.“

Murdoch si pomyslel, že ji zaslechl nahoře ve vaně.

Poklidné koupáníčko? Kdyby spolu bojovali, tak proč by Nikolajovi neutekla?

Kristoff řekl: „Předpokládám, že by měla odpočívát. Ve skutečnosti bychom se divili, kdyby neodpočívala.“

Dva z těch starších se uchechtli, dokud po nich Nikolaj nestřelil rozptýleným zamračeným pohledem.

Kristoff sepal prsty. „A ty jsi dneska v noci pil její krev?“

*Popři to, Nikolaji.*

„Vzal sis její tělo, zatímco jsi to udělal?“

Ne, klidný Nikolaj by se nikdy nedopustil takového zločinu, který se trestá smrtí. Pokud Kristoff nařídí, bude Nikolaj připoutaný řetězy na otevřené pole, dokud ho slunce nespálí na popel.

Když se Nikolajovi zúžily oči, Murdochova ruka sklouzla na jílec meče. Pět proti němu a Nikolajovi. Pravděpodobně se bratrům nepodaří z Blachmountu dostat živí. Jak příhodné.

Nikolaj napřímil ramena dozadu. „Vzal.“

*Ne, bratře... Nedokázal se ovládnout. Ale proč byly jeho oči jasné?*

Kristoff nařídil: „Sundej si košili.“

Murdoch zachytil Nikolajův pohled a napjal se k boji, ale Kristoff řekl: „Odstup, Murdochu, nikdo dnes v noci neumírá.“

Takže bičování? Nikolaj si sundal košili, byl pro své vlastní dobro až příliš hrdý. Jeho pohled vyrazil ke schodům, dokonce i teď se bál o svou Nevěstu.

„Hod' ji na stůl.“

Mračící se Nikolaj to udělal. Murdoch zachytil tu vůni stejně, jako ji zachytili i ostatní starší upíři. Kristoff zaznamenal stopy krve od Myst a teď si toho stejně tak všimli všichni. Tak jako ostatním i Murdochovi zbělely na stole ruce, ale z jiného důvodu.

Murdoch si znovu připomněl Danielinu krev - a svůj sen, znovu si připomněl, jak probodl pružné maso jejího hrdla a sál z ní... „A jaké to bylo?“ Zeptal se nepřítomně, hlas měl ochraptělý.

Nikolaj neodpověděl. Pak Kristoff pozvedl obočí v příkazu beze slov.

Po zaváhání Nikolaj zaskřípal: „Neexistuje popis dostatečně silný.“

Murdoch stěží potlačil zasténání a byl překvapený, že si nikdo nevšiml horečného bubnování jeho srdce.

„Jak se díky tvému kousnutí cítí?“ Zeptal se Kristoff. Nikolaj opět mlčel.

Kristoffův upřený pohled byl neochvějný. „Odmítáš odpovědět svému králi vzápětí po té, cos přiznal svůj nejvíce hanebný zločin?“

Nikolaj odolával, aby přijal Myst jako svou. Jako svou *rodinu*. Wrothové chránili čest své rodiny.

*Odpověz mu, Nikolaji - nemůžeš ji ochránit, pokud jsi mrtvý.*

Nikolaj musel myslet na totéž. I když jednoznačně neochotně procedil: „Nalezla v tom extrémní rozkoš.“

Jí se *líbilo*, že je kousnutá?

Kristoff se na židli uvolnil a jeho chování bylo spokojené. Těch u stolu se zeptal: „Myslíte, že bych měl Wrothovi odpustit jeho prohřešek? Který z nás by dokázal odolat pokušení, pokud je ona naší Nevěstou a její lahodná krev nás volá?“ Král se upřeně díval na potrhaný oděv poznamenaný krví Valkýry.

Murdoch zamaskoval svůj šok. Po celá staletí byl tohle zákon. Zdrženliví nepili přímo z těla, takhle získali svoje jméno. Existovalo povolení pít z Nevěsty?

„Pokračuj v tom, co děláš,“ řekl Kristoff Nikolajovi. „Ale pokud tvoje oči zrudnou, věz, že tě zničíme.“

*Nikolaj je volný, aby pil od své Nevěsty, aby si beze spěchu bral její krev.* Murdoch mu záviděl. Zase.

Nikolaj byl ohromen úplně stejně jako on, ale vzpomatoval se dost na to, aby řekl: „Chystal jsem se jít dnes večer na Mount Oblak, abych vám řekl, že byl v New Orleans spatřen Ivo.“

Ivo Krutý byl vůdcem Hordy a jejich armády v minulosti proti sobě bojovali. Ve skutečnosti byl Mount Oblak kdysi v jeho držení.

„Někoho hledá,“ řekl Nikolaj. „Domnívám se, že by to mohla být Myst.“

Dávalo to smysl. Byla Ivův vězeň a už byla v jeho kobce, když Zdrženliví převzali hrad.

Nikolaj si přejel rukou po tváři, jeho obavy byly evidentní. „Musím jít-“

„Postaráme se o to,“ Murdoch ho ostře přerušil. „Prokristapána, zůstaň tady a... užívej si... všechno.“

*Všechno, co já nemůžu.*

Kristoff znovu obrátil pozornost na Nikolaje a prohlížel si ho vychytralým pohledem. „Zjisti od ní tolik, kolik jenom můžeš. A řekneš nám, zda po krvi následují vzpomínky.“

Po krátkém přikývnutí vyšel Nikolaj z místnosti.

Jeho bratr nebyl právě nijak ušetřen, ale stejně tak ho mohl Kristoff poplácat po zádech. Král bezpochyby myslel na spojenectví s Valkýrami.

*I já mám za Nevěstu Valkýru.* Ale Murdoch se od ní nikdy v žádném případě nemůže napít, bylo to pro ni nebezpečné.

Pokud Nikolaj podlehl, i když věděl, že porušuje zákony jejich řádu, pak Murdoch nemá šanci sám sebe ovládnout, ohledně Daniely. A ona by v tom žádné potěšení nenašla - pověděla mu, že by kvůli tomu zemřela.

Kristoff vstal. „A teď, kdo z vás bude dobrovolně doprovázet Murdocha do New Orleans, kde se nachází tento klan plný Valkýr?“

Všichni vystřelili na nohy.

Někdo se zeptal: „Znamená to, že můžeme pít z našich Nevěst? Bez následků?“

„Pouze pokud jsou nesmrtelné a nemohou být zabity kvůli ztrátě krve. Domnívám se, že to je ten důvod, proč jsou Nikolajovy oči stále jasné.“

Kristoff to řekl nepřítomně a jeho pohled se zaměřil na Murdocha. „Na slovíčko,“ řekl mu Kristoff a zavedl ho stranou. „Jsi pověřený ochranou Myst Toužebné. Tento zápas mezi ní a tvým bratrem je kritický. Kvůli Ivovi důkladně pročesejte město, dokud vás slunce neodvede zpátky.“

V minulosti tyhle ulice města Murdoch prohledával v zájmu svého bratra. Teď bude to samé dělat pro Myst, pro ženu, kterou léta nenáviděl. „A až ho najdu?“

„Odstraňte ho.“

„S radostí.“

„Je něco, co bys mi chtěl říct, Murdochu?“

„Můj pane?“

„Tvoje srdce bije,“ poznamenal Kristoff. „Neboj se, ostatní si toho nevšimli. Proměnění lidé si jen málokdy myslí, že ho zaslechnou. Kdy se to stalo?“

„Minulou noc.“

„Pouhých pět let po tvém bratrovi. Zatímco já čekám tisíciletí.“ Kristoff jim záviděl?

Bezesporu. Přirozeně zrození upíři měli stejné naléhavé nutkání najít si svou životní družku. Narodili se zcela živí a vyrůstali hodně podobně jako smrtelníci, dokud se nepřiblížili k věku, kdy strnuli do své nesmrtelnosti. Pak s každým dalším dnem jejich srdce tloukla méně a jejich dýchání - a sexuální touha - se postupně snižovala na nulu, dokud se jim znovu nerozproudila krev.

Stejně jako Zdrženliví, i přirozeně narození upíři věděli přesně, co jim chybí...

„Není tvoje Nevěsta náhodou Valkýra?“

Když Murdoch zaváhal, Kristoffovy oči zaplavila černá barva hněvu. „Musím ti připomenout, že jsem tvůj král? A že jsem právě tvému bratrovi projevil smilování?“

„Je Valkýra.“

„Byl bys schopen se od ní něco dozvědět o Lorech?“

„Budu schopný se dozvědět něco víc v budoucnu,“ řekl a z nějakého důvodu se té otázky vyhýbal.

„V budoucnu? Je to Valkýra – existuje šance, že s tebou bude chtít mít něco společného?“

Murdochova ramena se napjala. „Řekla mi, že mě chce znovu vidět.“ *Ještě předtím*, než jí vyhrožoval, že ji kousne. Ale přesto mu nechala svoje číslo. „Dokonce mi na sebe dala kontakt.“ Vytáhl lístek z kapsy a ukázal ho.

Kristoff zvedl obočí při všech těch X a O a nadýchaných srdíčkách. „Zavolej jí,“ vyzval ho.

Murdoch vytáhl ze saka svůj satelitní telefon a pak vytočil číslo. Několikrát to zazvonilo.

„Hmm. Žádné čekání u telefonu, až jí zavoláš?“

Murdoch uslyšel hlas záznamníku a pak cvaknutí. Kristoff to zaslechl také a řekl: „Pravděpodobně je ve sprše, že?“

„Ovšem.“

Ale ozval se ženský hlas: „Pokud jste dostali tenhle vzkaz a nesnažili se kontaktovat Regin Zářivou“ - *Regin?* - „pak o vás vím tři věci. Jedna z mých polovičních sester ti právě nakopala zadek a nikdy tě nechce znovu vidět. Za B, seš negramotnej v současné populární kultuře, když nevíš, že tohle číslo je vábnička. A za C, nikdy žádnému jinému muži neřekneš o tomhle ponižujícím žertíku, takže tenhle několikanásobný trik může pokračovat do nekonečna. Pokud, jak jinak, voláš *moi*, pak po pípnutí řekni něco, co mě baví.“

Murdochův hněv byl na bodu varu. Právě když se chystal do vzkazu vypustit svůj hněv, počítačový hlas řekl: „Schránka je plná.“

*Ta malá čarodějnice...*

„Prý jsi měl u žen pověst jisté oblíbenosti,“ řekl Kristoff, zatímco ze stolu sebral Nikolajovu zkrvavenou košili. „Uděláš líp, když vezmeš na vědomí, že Valkýra není přesně tvoje typická žena.“

## 14.

*„Lůza Zdrženlivých.“*

*„Nevědomost je blaženost, pijavice.“*

*„Mazej sám na Slunce.“*

To, že se setkávali s urážkami, byl jediný způsob, jak dokázali Murdoch a jeho muži určit, že se při svém pátrání v hlavní čtvrti nějak přiblížili k bytostem Lorů.

Už hodiny předtím Murdoch pro ostatní Zdrženlivé zmapoval zbytek města a potom se rozdělili, každý starší měl dva muže pod sebou. Murdoch si vzal svého starého přítele Rurika - Estonce, který pod ním sloužil ve válce a ještě měli na krku Lukyana, Rusa s horkou hlavou. Kristoff mohl trvat na tom, že bývalé politické aliance jeho vojáků jsou anulovány těmi Lorů, ale tenhle lstivý král vždycky dával Rusy s Estonci a naopak.

Během noci dokázal Murdoch stále lépe rozpoznávat bytosti Lorů – vypadali, že jsou více obratní, více podezřelí a často více opilí než lidé - ale pořád nevěděl, co *jsou* zač.

A ani jeden z nich jim neposkytnul žádné informace. Ženy mu nedaly dost času na to, aby je okouzлил. Muži na první pohled vypadali, že jsou připraveni k boji.

Nejblíží se dostal ke spoře oděné ženě, která si kůži pomalovala vzory listů. Přinejmenším mu poskytla pár chviliek na to, aby zahájil svůj úvod a otázky, i když ne že by *poslouchala*. Jenom na něj pomrkávala, zatímco slabě přikyvovala a mumlala: „Hm, chlapečku, pořád povídej, Trixie poslouchá.“

Vydržela to až do té doby, dokud nepřišla další žena, která byla oblečená a pomalovaná jako ona, vrhla se mezi ně a hartusila na tu první. „On je *upír*. Ty jsi na Nymfu opravdu čubka, že jo?“

„Ne, to seš ty!“

Pak se na sebe vrhly a hluboce se líbaly, zatímco padaly na zem. Vzato kolem dokola, Zdrženliví se o místě pobytu Iva nic nedozvěděli.

Ted', zatímco se blížila půlnoc, Rurik, Lukyan a Murdoch stáli na balkóně s výhledem na dav. Ti dva se dohadovali o různých tématech, zatímco Murdoch zamyšleně mlčel a kvůli Daniele se utápěl ve zatrpklosti.

Samozřejmě, že věděl, *proč* na něj ten žertík nahrála. A věděl, proč by bylo nejlepší, kdyby ji už nikdy neviděl. Tak proč cítil takové naléhání, aby ji našel? Toužil ji vidět a potřeboval mít v hlavě její svěží vůni.

Tenhle večer viděl krásné ženy, ale neměl o ně zájem. I když znal Danielu tak málo, rozproudění krve způsobovalo, že na ni myslel neustále.

To ho donutilo, aby si připomenul její zranitelnost, když říkala, že ho chce znovu vidět. Přimělo ho to vzpomenout si na to, s jakou znepokojivou něhou k němu pozvedla paže a také s takovou důvěrou.

Jako smrtelník měl lehkomyšlnou osobnost. Ženy mu věřily ohledně jejich rozkoše, ale nic jiného. A přesto, Daniela *mu* věřila, že odstraní šípy včas, aby jí zachránil život.

Zítra v noci může zajít na Blachmount a zeptat se Myst, jak má její sestru kontaktovat. Ale Myst mu může odmítnout takovou informaci prozradit. Pokud všechno ostatní selže, předpokládal, že by se mohl pokusit najít klan Valkýr a to i navzdory Danielině varování, že by ho na první pohled zabily.

A další zdroj jeho znepokojení? Nedokázal zabránit úvahám nad tím, jak bratři Wrothové vstoupili do dějin Lorů díky svým skutkům nebo prohřeškům. Po všech těch nekonečných bitvách a strádáních, kterými všichni trpěli, byl Nikolaj vzpomínán jako obětavý generál a Murdoch byl zařazen jen jako mužská děvka?

Taky měl podezření, že mu to vadilo jenom proto, že ho právě takhle viděla i Daniela-

„Co říkáš, Murdochu?“ Zeptal se Rurik.

„Cože? Neslyšel jsem tě.“

„Mluvili jsme o Nevěstách a o Valkýrách.“

Murdoch se téměř rozkašlal. „Takže jste byli?“

Rurikův zjizvený obličej se zamračeně sraštil. *Může říct něco o tom, co se se mnou děje - zná mě už staletí.* Rurik byl jedním z pěti umírajících válečných krajanů, který přijal osudnou dohodu, kterou dohodl Nikolaj s Kristoffem.

Ale mazaný Kristoff věděl, že tito muži byli Nikolajovi a Murdochovi loajální a že vždycky budou. Kristoff ještě jednou předvedl svůj důvtip a vyslal další čtyři - Kaleva, Demyana, Markova a Aleksandera - do jednotlivých směrů na kontinentu, aby pátrali po Daciích, což byla údajně tajná enkláva přirozeně zrozených upírů.

Rurik zůstal sám a to jenom kvůli jeho slabé stránce: neovladatelný vztek, když došlo na konflikt. Což není ta nejlepší vlastnost pro potenciálního velvyslance.

„Slyšel jsem na Mount Oblaku, že Nikolajova Nevěsta byla nad rámec jeho slov v pořádku,“ řekl Lukyan. Byl to odvážný a zkušený bojovník - jako Donský kozák byl Lukyan vychován pro válku, ale Murdoch mu nevěřil. Něco

na něm bylo jiné a to i navzdory faktu, že zemřel na druhé straně téhož bojiště, kde zahynul Murdoch. „Viděl jsi ji. Je krásná, že jo?“

„To je.“ *Ale ne víc než Daniela.*

„Já se na ženskou doopravdy *nepodíval* už dlouhou dobu.“ Rurikův zrak padl dolů na ulici. Ve svém lidském životě byl prostým sedlákem, něžným obrem, dokud nešel do boje; pak byl nepřítel. Neoháněl se mečem - nosil válečné kladivo.

Rurikův otec často rád říkával, že muži v jejich rodině jsou potomci zuřivců. Poté, co byl Rurik proměněn v upíra a poznal tenhle nový svět, který existoval, musel se zajímat o to, jestli *doslova nepochází ze Zuřivců*.

„Nezáleží na tom, jestli se na ženský podíváš, viděl bys jen polovinu z nich,“ řekl Lukyan s úšklebkem.

Rurik měl svoje válečná zranění, která ukazovala jeho zuřivost. Chodil s výrazným kulháním a pod frajerskou páskou na oko mu chybělo oko. Ignoroval Kozákovu poznámku a řekl: „To ženy po celou tu dobu ukazují tolik kůže?“

Murdoch chápal rozpaky svého věrného druha. On sám se o ženy nezajímal až do stavu úplného zapomnění. Až na tu Valkýru.

„Prokrista, podívej se na tuhle,“ řekl Rurik ohromeným tónem. Murdoch si vzpomněl, že dokonce ještě předtím, než přišel o oko, měl Rurik se ženami smůlu. Napadlo ho, jestli si to Rurik pamatuje.

S chlípným pohledem Lukyan řekl: „Možná, že tohle je ta, která mě svede zpátky k životu.“

Drobná bodání přejela Murdochovi zezadu po krku, když se obrátil k objektu jejich pozornosti.

*Daniela. Přímo tady.*

Trýznivá bolest, kterou pociťoval, se při pohledu na ni znásobila.

Procházela ulicí pod nimi a její bílé blond vlasy se s každým jejím ladným krokem vlnily kolem ramen. Měla na sobě kolem boků pléd z černého hedvábí s tenkým proužkem látky, který se jí kolem krku šplhal nahoru přes jedno ňadro a pak dolů přes to druhé.

Mohla odhalit ze svého dokonalého těla ještě víc? Záda a paže měla holé stejně jako slušný kus hrudníku a plochého břicha. Jenom šperky ji zdobily tam, které by měly být rukávy. Přes rameno měla přehozenou tašku.

K čertu s ní, byla očividně bez podpisky. A on tam teď stál a byl okouzlen tím, jak jí poskakují vysoce posazená ňadra, zatímco si to hbitě míří skrz dav.

Zdálo se, že je lhostejná k mužům, které za sebou nechávala zničené. Přimrzli tam a zírali za ní, jako by ji milovali a udělali by pro ni cokoliv.

Když k ní jeden muž promluvil a ona se na něj usmála, Murdochovy tesáky se naostřily. To se mu v práci zrovna rozproudila krev?

Oklepal se a byl vyvedený z rovnováhy tou divokou poháněcí silou, která jím projížděla. *Ovládej se.*

„Měla by být nesmrtelná.“ Rurikův hlas byl zdrsnělý uznáním a Murdoch musel kontrolovat to nutkání svému starému příteli ublížit. „Myslíte si, že by i její krev byla stejná, jako ta Nikolajovy ženy?“

*Měla by, bože, pomoz mi, měla by být...*

Lukyan řekl: „Dostat do postele Nesmrtelnou. Dokážete si představit, jak moc zkušeností tahle asi má?“

*Nemůžeš mu rozpárat hrdlo.* Murdoch jim chtěl ukázat svoje tesáky a zavrčet, že ona je jeho. Ale to by jenom způsobilo, že by byl Lukyan odhodlanější se s ní setkat.

Co když Daniela rozproudila krev jednomu z těchto upírů? Bylo to vůbec možné? Musel je od ní dostat pryč.

„Zpátky do práce,“ nařídil jim. „Já začnu nahoře v ulici. Vy dva jděte z druhého konce. Pokryjeme větší plochu.“

Jakmile se neochotně vydali pryč i se svými prodlévajícími pohledy, které je málem zabily, Murdoch sestoupil na ulici a pak zamířil přímo k ní.

Co tady k čertu dělá sama? V tomhle městě můžou být další Ledoví. Riskovat právě takhle svou bezpečnost...

Bez varování mu vyvstalo na paměti. „*Nechápu, proč jsou muži kvůli majetku nebo kvůli svým ženám tak žárliví,*“ řekl kdysi svému otci.

Jeho otec vypadal hluboce zklamaně, když odpovídal: „*Synu, to je proto, že ses nikdy o něco nestaral dost na to, abys o to bojoval - nebo se obával, že to ztratíš.*“

## 15.

„Ne, ne, ne. Tohle není pravda,“ mumlala si Dani, zatímco popoběhla dozadu o tři kroky a pak se otočila zpět do opačného směru, ze kterého se k ní soustředěně blížil upír.

*To je on!* Předtím, když dorazila do hlavní čtvrti, se ptala kolem po Nd'x, ale místo toho zjistila, že Zdrženliví v čele s velmi velkým a velmi pohledným upírem, chodí od dveří ke dveřím a někoho čile hledají v ulicích.

Vtipkovala sama se sebou, že Murdoch možná hledá ji - *ha ha*, aby se poníženě omluvil. Zašla příliš daleko? Nebo ji možná ještě chtěl hodit na zem a vysát ji.

„Počkej, Danielo!“

Když dorazil před ni, nastavila svoje dlaně pozvednuté ke rtům. „Pojď ještě blíž a já ti naplním plíce ledem.“

„Nechci ti ublížit.“

„Ne? Chystal ses mě předtím kousnout.“

Nepopíral to, jen krátce přikývl.

„Takže, co je teď jinak?“

„Doplnil jsem krev, kterou jsem ztratil. A nejsem obklopený tvou vůní.“

„Zní to jako by ses snažil, aby ta ztráta *tvou* sebekontroly byla *moje* chyba.“

„Ne, byla jenom a jenom *moje*.“

„Pokud tady nejsi, abys mě kousnul, co chceš?“

Nevypadal, že ví, jak na to odpovědět. Nakonec řekl: „Jenom si s tebou promluvit.“

„To je ten důvod, proč jste mě ty a tvoji přísluhovači hledali?“ To se dalo čekat, potřeboval vidět svou Nevěstu.

Přejel si dlaní po zátylku. „My... nebyli...“

„Nehledali jste mě.“ *To bylo tak trapné.* „Tak koho?“

„Hledáme Iva Krutého.“

Padoucha z Hordy. „Tak s tím hodně štěstí,“ procedila mezi zuby a obrátila se k odchodu.

Šel za ní. „Ty ho znáš?“

„Samozřejmě, že ano. Já nejsem ta, kdo odpaluje za tým Nevědomých, jako jsi ty.“ Luskla prsty a udělala obličej, jako že si něco uvědomila. „Ach, ale počkat, ty už nejsi tak docela bezradný, protože *jsi mě včera v noci vyslychal.*“ Opět to nepopřel. „Řekl jsi všem Zdrženlivým to, co jsem ti řekla, když jsem byla v deliriu?“

„Neřekl jsem to nikomu,“ řekl a jeho pohledná tvář zachmuřeně potemněla. „Co tady sakra sama děláš?“

„Sama někoho hledám.“

„Koho?“ Když neodpověděla, řekl: „Měla bys být tam, kde je to bezpečné. Tady by mohli být další Ledoví.“

*Jako by ses o to staral.* Zrychlila krok a odmítala si pro něj ušetřit pohled - a selhala. Zdálo se, že si láme hlavu, co jí má říct.

Nakonec se rozhodl pro: „Dala jsi mi špatné číslo.“

On volal? Její bezprostřední vzlet směrem nahoru okamžitě prudce spadl dolů. Samozřejmě, volal jenom kvůli pomoci s Ivem. „Ty máš teda nervy, že s tím přišel.“

„Proč jsi to udělala?“

„Pro zábavu.“ *Abych v tobě vzbudila naděje a pak je odmrštila. Stejně jako je tomu nadále i s mými nadějemi.*

Připomněla si, že jakékoliv "naděje", které ohledně něj mohla mít, byly napevno umístěny v čase, který byl minulostí. „A pro pořádek, nesnažím se tě oženit, upíre.“ *Mohla bych hned potom, co jsme spolu vyvrcholili.* „A ani nehledám žádný výhradní vztah.“ Pokud se o takový nezajímá on. S tím vyrazila pryč.

Byl přímo hned za ní. „Kam jdeš? Proč mi nedáš dvě vteřiny svého času?“

*Nemyslím si, že to moje potlučené ego dokáže zvládnout.* Stejně jako její tělo, které se ještě zcela nezotavilo.

„Tys lehce zapomněla na to, že to já jsem ti v noci zachránil život!“

Otočila se k němu. „Který by nepotřeboval zachraňovat, kdybys prostě držel hubu a šel dál!“

On ani nevypadal, že by ji poslouchal - místo toho ji jeho pohled prohledával od hrudníku až po nezakrytý pupík. „Co to máš na sobě?“ Zaskřípal. „Pro někoho, jehož kůže je v nebezpečí z popálení, toho ukazuješ celkem dost.“

Příliš pozdě se choval jako nějaký despotický upír s Nevěstou, o které si myslí, že stojí za to mít. „Protože jinak bych se spálila!“ Přála si, aby mohla kritizovat jeho oblečení, ale ve svých na míru ušitých kalhotách a drahé košili vypadal provokativně jako někdo z GQ - černý kašmírový kabát mu dokonale seděl na širokých ramenou.

Normálně by byla u vytržení z toho, že je viděna s takovým mužem.

„Tak proč žiješ v tomhle teplém městě?“ Zeptal se.

„Protože tohle je místo, kde je můj klan. Pro tuhle chvíli.“

„Pro tuhle chvíli? On se stěhuje?“

Přimhouřila na něj oči. „Nemáš někoho, koho bys měl hledat? Jsem si jistá, že ho potřebuješ dohnat s ostatními malými Zdrženlivými.“

Na to povytáhl obočí. „Už jsme se rozdělili. Můžeš mi pomoci.“

„Ach, to je těžké. Naposledy, když jsem ti "pomohla", jsem nezískala nic jiného než spálenou ruku a pohrůžku smrti.“

Přibližoval se k ní a donutil ji couvat, dokud nenarazila na výlohu obchodu. Tyčil se nad ní a jeho hlas byl drsně ochraptělý, když řekl: „To je všechno, cos z toho získala, *kallim*?“

*Kallim* znamenalo "miláčku." *Panečku, to byl velký krok od "mrněte"*. „Tohle na ženy obvykle funguje?“ Nějak se jí dařilo být chladná a nezasazená. Nebo tak alespoň vypadat. Doufala. „Vyhrožování a nátlak naprosté pozornosti?“

Vydechl. „Je mi líto, jak dnešek skončil.“

„Přesně jak jsi předpovídal, po té jedné skvělé hodině šlo všechno z kopce.“ Jakmile se dotkla okna, po skle se rozprostřely ledové krystalky a olemovaly její nahé rameno a horní část paží mrazem.

Všiml si toho a řekl: „Jsem rád, že jsi, eh m, chladná.“ Pak se kousl do rtu a vypadal jako by v duchu nakopával sám sebe.

„Už chápu, proč jsi tak oblíbený u žen, Murdochu Zdvořilý. S těmi hláškami jako je tahle, jak bys nemohl být?“

„Murdoch Zdvořilý?“ Se zavrtěním hlavy řekl: „Hledáme Iva, protože by mohl být nebezpečný pro Myst.“

To by Ivo mohl být. Pokud byl ten patolízal ve městě, pravděpodobně by hledal svou bývalou zajatkyni.

„Bylo mi nařízeno, abych ji chránil,“ dodal Murdoch.

„Chráníl Myst? To je podstatná změna od,“ napodobila jeho hluboký hlas s přízvukem, „Myst je Nikolajův nepřítel! Nenávidím Myst! Je zlá.“

Rty se mu zkroutily, což vypadalo, že ho to překvapilo, ale pak se znovu vrátil ke svému zamračení. „Oni došli k... porozumění.“

„Říkala jsem ti to. Takže v čem potřebujete moji pomoc?“

„Moji muži a já nedokážeme získat žádné stopy. Snažil jsem se ptát bytosti Lorů-“

„Ale nikdo s nikým z vás nepromluvil. Bažanti jsou pořád vyškrtnutí ze hry?“

Jeho mračení se při její poznámce prohloubilo. „Najít Iva je pro mě zásadní, Danielo. Můj bratr by byl zničený, pokud by se Myst něco stalo. Rozproudění krve způsobilo, že se do ní zamiloval.“

„Tohle rozproudění krve nedělá, ty hňupe!“

Jeho výraz naznačoval, že ještě nikdy v životě nebyl nazván hňupem.

„Rozproudění krve tě *nepřiměje* zamilovat se do Nevěsty. Všechno, co dělá, je to, že naznačuje, s kým bys měl s největší pravděpodobností úspěšný vztah - biologicky a emocionálně. Což neznamená, že jsi *schopen* vztahu,“ řekla s ostrým pohledem směrem k němu. „Podívej, pokud je Nikolaj zamilovaný, pak je to prostě jen láska. Je to takhle jednoduché.“

„Tomu nevěřím. A potom, už jsi někdy viděla osudem určený pár, kterému to nevyšlo?“

„Ach, stává se to.“ *Například mé matce.* Svana a Sigmund si byli osudem souzení životní druhové a dvojice tolik oslavované lásky. Pojala ho za svého manžela a prince. Pak jí ukradl korunu a zavraždil ji. Dani se otřásla. „A teď, jestli ti to nevadí, mám něco na práci.“

„Ty bys mi nepomohla, abych pomohl tvojí sestře?“

Dani se nepohnula. *Dlužím to Myst.* Zaplavila ji nečekaná vzpomínka.

Před mnoha staletími byla Dani v zajetí sadistického římského senátora. Držel ji mezi svými otroky a přiváděl si ji z té příšerně horké vězeňské cely, jenom aby si s ní *hrál* a svým dotykem spaloval její nahou kůži.

Zůstala pannou jen proto, že měl v úmyslu ji nabídnout císaři, který v tomto období plánoval návštěvu. Dřív než přijel, Myst tím svým způsobem svedla okolní stráž senátorových legií a pak ho zabila.

„Chci jí pomoci,“ řekla nakonec Dani. „Ale nebudu pracovat s tebou.“

„Proč ne? Nemůžeš v těchhle ulicích chodit sama. Ledoví by se mohli vrátit.“

„Mám pár dní, než se dokážou dostat tak daleko na jih. Kromě toho, kdo je pro mě mnohem nebezpečnější? Oni, nebo upír, který se mě chystal napadnout jen před pár hodinami?“

„Zatraceně, řekl jsem ti proč.“

„Už jsi někdy někoho předtím kousl?“

„Ty víš, že ne. Moje oči jsou čisté.“

Pokrčila rameny. Ve skutečnosti se Zdrženliví pletli. Upířům zrudly oči, když *zabili*, zatímco pili.

„Přisahal jsem svému řádu, že bychom si nikdy nevzali krev z těla.“

„Co by se stalo, kdyby ano?“

Svraštil obočí. „My... no, po dnešní noci, je to *složitě*. Ale přísahám ti, že tě nekousnu. Jenom mi pomoz.“

Dani zaváhala. Byla zkušenou bojovnicí stejně jako většina Valkýr, ale proto, že riskovala přehřátí, tak se tady v jižní Louisianě mohla jenom zřídka pustit do dlouhotrvajícího konfliktu. A její speciální talent - vyčarovat vánici jako bitevní útok a zmrazit nepřátelské armády, byl odsunut někam do minulosti.

Jelikož se sem klan přestěhoval před sedmi desítkami let, cítila se... *nevyužitá*. Konečně bude mít šanci pomoci své sestře nějakým smysluplným způsobem.

A mohla by ovládat i následky. Pokud nikomu neřekl o tom, co v noci prozradila, pak by z něj mohla vytáhnout slib, aby to ani nikdy neudělal!

Přesto se bála, že její rozhodnutí nakonec nebude ovládat nic tak ušlechtilého.

*Smutná, přesmutná Daniela...* tak osamělá a ubohá, že pořád touží to pom, aby byla v blízkosti toho upíra.

*Ne! Vzpomeň si na sedláka Teda, Dani!*

Nakonec to nebylo to, co Murdoch řekl, aby ji přesvědčil, ale to, co udělal. Když p o n í tři opilí klackovití kluci chtivě pošilhávaly, zatímco je mýjeli, Murdoch zaťal pěsti.

*Něco* k ní cítil. Možná, že ji měl opravdu rád, ale bál se po tolika staletích samoty usadit. Možná měl jenom paniku svobodného mládence.

*Možná je to kvůli němu, ne kvůli mně.* „Pomůžu ti za třech podmínek.“

„Tak si je poslechněme.“

„Ochráníš mě, jestli narazíme na další Ledové-“

„Samozřejmě. Budu tě chránit před jakoukoli hrozbou.“

„Počkej s tím, nepřebují tvou pomoc s nikým jiným kromě nich. Druhá podmínka: odpovíš mi na jakékoliv otázky, na které se zeptám. A za třetí budeš přísahat, že nikdy neřekneš nic z toho, co ses dozvěděl v noci - nebo dneska ráno. Nebo cokoliv, co se týká mě.“

Když se chystal namítnout, řekla: „Hodně riskuju tím, že jsem s tebou viděna. Mohla bych pátrat na vlastní pěst. A to bych mohla, kdybych si myslela, že bys mě nesledoval.“

„Danielo, tohle není-“

Obrátila se, aby vykročila pryč.

Zavrčel: „*Souhlasím.*“

Ještě jednou se k němu otočila tváří v tvář. „A pokud jenom mrkneš na můj krk, *dám* tě k ledu.“

## 16.

*Přesto mě žádná jiná žena nepřemlouvala, abych jí udělal nabídku,* pomyslel si Murdoch, jakmile vyrazili. Neztratil svoje dovednosti.

„Kam půjdeme nejdřív?“ Zeptal se a snažil se zmírnit ten samolibý tón ve svém hlase. *Já ovládám situaci se ženami.* Stejně jako tomu vždycky bylo. Což byla někdy nudná jízda, protože nikdy nebyl překvapený, ale bylo to nevyhnutelné.

„Jdeme do baru jenom pár bloků na východ od Bourbonu. Znáám tam jednoho démona. Jestli nebudeme mít štěstí, potom se můžeme zastavit v obchodě, který vedou Loreáni.“

„Velmi dobře.“ Ted', když získal slib její pomoci, se Daniela stala prostředkem k dosažení cíle. Zaměří se neochvějně na to, co musí udělat.

Ale bože, její vlasy voněly tak ztraceně dobře a nabízely mu nástřel té vůně pokaždé, když si její copánky pohrávaly s nahými rameny...

Zatímco se proplétali davem, lidé se na ni pořád dívali, někteří pozorněji než ostatní. Cítil, jak se mu vyostřily tesáky.

*Zíral právě tenhle zkurvenej hajzl na její prs-*

„Budeš se na to muset vyprdnout, upíre.“

Jeho hlava prudce trhla dopředu. „Vyprdnout se na co?“

„Cenit tesáky kdykoliv, kdy si mě nějaký smrtelník prohlédne.“ Ted' zněla samolibě ona.

„Necením tesáky.“ Možná, že by mohl tesáky vycenit. „Danielo, zjistíš, že k žárlivé osobě mám daleko.“

„Hm.“

„Možná mám jenom obavy, že se spálíš. Kvůli tomu, že vystavuješ tolik kůže.“ *Které se nemůžu dotknout.* Musel potlačit nutkání přehodit přes ni kabát, aby ji ochránil před zraněním - a chlípnými pohledy. „Ty nejsi nervózní kvůli dotyku?“ Pomyslel si, že si kvůli tomu *dělá* víc starostí, než ona sama.

„Už jsem se mnohokrát proplétala skrz třiceti sedmi stupňovou uličku. Už jsi zapomněl, jak jsem rychlá?“ Nezapomněl. Přesto příštích pár minut, když si všiml nějakého kolemjdoucího, který byl opilý víc než ostatní a běžel, aby je kvůli ní rozptýlil. Když ji málem jednou chytil za loket, aby ji nasměroval, varovala ho: „Eh-ehm.“

Frustrovaně zaskřípal zuby a pak řekl: „Hned se vrátím.“ Přemístil se zpátky na Mount Oblak, popadl pár tlustých rukavic a pak putoval zpátky tak rychle, že měla sotva čas na jeho zmizení zareagovat.

Když zvedl rukavice, řekla: „Tohle je prostě divný.“

„Je to praktické.“ Natáhl si je.

„Přesto bys se mnou měl být hodně opatrný a taky potřebuju vědět, jak silné ty rukavice jsou-“

Položil jí dlaň vzadu na kříž, ta ruka ho málem překryla. „Jsou stejně silné jako ty z minulé noci. Tehdy jsem tě nespálil.“

Strnula, ale po chvíli se uvolnila a pokračovala podél ulice.

Dokonce i s takovým neškodným dotykem zjišťoval, že kvůli ní tvrdne - a byla to jeho druhá erekce století. Ačkoli rukavice a její šaty oddělovaly jejich kůže,

dokázal pořád ještě pod ruku cítit její pohyby a ladné pohupování v jejích bocích.

Po mnoha minutách, zatímco kráčeli, byla zticha a vypadala hluboce zamyšleně. Udělal s tím cestováním chybu a připomněl jí, čím je?

Chtěla, aby měla možnost mu klást otázky, ale neudělala to. Tak řekl: „Vrátil jsem se do té uličky, kde jsme včera v noci bojovali. Co se stalo s těmi těly?“

Zamračila. „Byly pravděpodobně snědeny. Nějakými nižšími tvory.“

„Psy? Krysami?“

Věnovala mu záhadný úsměv. „Nic tak *obecně typického*.“

„A ty ani neupřesníš jaké jsou to druhy tvorů? Ale no tak, tohle je směšné,“ řekl. „Myslíš si, že Myst Nikolajovi v šech m neřekne? Tolik bytostí Lorů si nemůže pořád udržovat taková tajemství.“

„Lidé si myslí, že jsme mýty. To vypovídá dost věcí.“

*Slepá ulička.* Nechal to být. Ano, podařilo se mu přimět ji, aby mu dnešní noc pomohla, ale už začínal tušit, že tahle situace nemusí být až tak přesně pod jeho kontrolou.

Nakonec na něj pohlédla. „Říkal jsi, že ti bylo nařízeno chránit Myst. Kým?“

„Samotným králem Kristoffem.“ *Ale udělal bych to tak jako tak.* Murdoch si znovu vybavil ten výraz na Nikolajově tváři, když byl vyslýchán Kristoffem ohledně Myst. Loajální nezlomný Nikolaj neuposlechl svého krále a vypadal, že by to pro tu ženu udělal znovu. Kdyby byla zabita, Nikolaj by byl odsouzen úplně stejně jako jejich otec.

„Donucen ji chránit. To tě musí štvát.“

„Štvát? Byl jsem naštvaný na ni...“ Při Danielině nadzvednutém obočí, připustil: „Byl jsem rozzuřený vzteky kvůli tomu, co udělala Nikolajovi. Je těžké vidět někoho, na kom ti záleží a koho respektuješ zbědovaného, a Nikolaj trpěl tak, že to nemůžeš pochopit. Pokud si někdo zaslouží štěstí, tak je to on.“

„Proč?“

„Nese na svých bedrech tíhu celého světa, vinu, které bys nikdy nevěřila.“

„Za co?“ Zeptala se, ale on s odpovědí váhal. „To už porušuješ podmínky naší dohody?“

Murdoch se zamračil. „Nikolaj věří, že zklamal svou zemi.“

„Musí v tom být něco víc než jen to.“

„To... je.“ Vydechl. „Vědí Lorové, co se stalo s ostatními členy mé rodiny?“ Když zavrtěla hlavou, řekl: „Nikolaj se snažil zachránit jejich životy svojí "nakaženou" krví. Cítí vinu, protože v tom uspěl a zároveň selhal.“

„Jak uspěl a selhal?“

„Danielo, tohle je obtížné téma.“

„Nemáš ani ponětí, jak jsem dobrá posluchačka.“

Zadíval se jí do očí. Tak jasně modrých. Takové byly v jeho snu. Zjistil, že jí líčí, jak se on a Nikolaj vrátili domů, aby dávali pozor na svou rodinu, ale naši je všechny, jak umírají v nepředstavitelných bolestech. Řekl jí, jak nakrmili krví bratry a sestry a jejich otce.

Ačkoliv Murdoch ty detaily nikdy neodhalil jiné živé duši, slova mu padala z úst, jako kdyby je z něj vytahovala. „Většina z nich byla bez hlavy, ale můj bratr Sebastian byl vzhůru a při vědomí. Dokonce přišel na to, čím jsme se stali, a požadoval, aby jim bylo umožněno zemřít v míru.“ Při té vzpomínce si

Murdoch přejel rukou po čele. „Sebastian měl k dívkám obzvláště blízko, byl něco jako náhradní otec, a nenáviděl Nikolaje a mě za to, že jsme se je snažili proměnit. Tím spíš, když z mrtvých povstali jenom on a Conrad.“

„Co se stalo potom, co se probudil?“ Zeptala se Daniela a její tón znězněl.

„Sebastian se pokusil Nikolaje zabít. A Conrad... když pochopil, co se s ním stalo, zešílel, řval jako v nesnesitelné bolesti a utekl do noci. Po tři staletí jsme neviděli ani jednoho z nich.“

„Věříš, že jsou tvoji bratři stále naživu?“

„Musím,“ odpověděl a pak vyčkával, až mu položí další otázku. A opět zůstala zticha a rozjímal, tak řekl: „Přemýšlel jsem o tvých nepřátelích. Pokud tě král chce zabít jenom proto, že ses narodila, pak je hrozbou tvůj samotný život. Což znamená, že jsi dědička. Královská dědička.“

Pokrčila rameny. „Dostals mě.“

„Jaký titul vlastníš?“

„Myslela jsem, že to víš. Nazval jsi mě dneska ledovou královnou.“

„...královna.“ A jestli by se dalo věřit jejímu blábolení během toho blouznění, pak byla také dcerou bohů.

„Ano, Icerie,“ řekla. „Z dlouhé řady Zimních královen.“

„A Sigmund se zmocnil tvého trůnu?“

Znovu pod jeho dlaní strnula. „Tys mě *přiměl* včera v noci mluvit.“

„Proč ses nevzbouřila a nevzala sis svoje království zpátky? Neshromáždila Ledové, aby tě následovali?“

„Není to tak jednoduché. Sigmund je velice silný.“

„Není tady nikdo, kdo by ti proti němu pomohl?“ Když zavrtěla hlavou, řekl: „Těžko se mi věří tomu, že by se každý ze zbývajících Ledových spojil proti tobě.“

„New Orleans není až tak přesně naleziště Ledových.“

„Jsi tady ty.“

Myslel si, že zaslechl její mumlání: „*Ne na dlouho.*“

„Je Sigmund s tebou v nějakém vztahu?“

„Ne pokrevním,“ řekla. „Byl to manžel mé matky, princ. Nenarodila jsem se, dokud ji jeho muži smrtelně nezranili.“

„Víš, jak šíleně to zní?“

„Vítej u Lorů. Máloco dává smysl. Pravidla jsou proměnlivá. Právě když si myslíš, že jsi na všechno přišel, uslyšíš o upírech, na které nemá vliv slunce, o němých sirénách a cudných nymfách.“

„Takže tady neexistuje nikdo jako ty?“ Zeptal se.

„Snažíš se kvůli mně naplánovat převrat nebo se snažíš zjistit, jestli mám přítele?“

Zavrčel. „Máš?“

„Proč se staráš?“

„Jsem zvědavý. Nepůsobíš na mě dojmem, že jsi neloajální typ a právě jsi byla v mojí posteli. Bylas dychtivá.“

„Hele, teď hned.“ Podívala se kolem a udělala rukama tišící pohyb. „Ne tak nahlas, upíre. Nesmíme u Lorů urychlit smrt jejich respektu k Dani.“

„Předtím jsi kvůli tomu nebyla tolik znepokojená, když jsi mi říkala, že mě chceš znovu vidět,“ řekl a pak dodal pro lepší důraz, „a že mám rty k zulíbání.“

„Řekla jsem to předtím, než jsem usoudila, že poměr riziko-výhoda je sto procent rizika a nula celá nula procenta výhod.“ Vrhla na něj zlostný pohled. „A *opravdu* nepotřebuju pořád připomínat všechno, co jsem tě včera večer a dneska ráno naučila.“

„Nula celá nula?“

„Přesně tak. Ledaže výhrůžka, že mě vysaješ, byla tvůj způsob, jak žádat o přídavek.“

Chtěl jí říct, že ta výhrůžka byla neopodstatněná, že by jí nikdy takhle neublížil. Ale to, jak se v té kritické chvíli cítil...? Byla by to lež.

„Podívej se na svůj rozmrzelý výraz! Neboj se, Casanovo, nevzala jsem tvoje chování hned jako pozvánku. Dal jsi dost najevo, jak ses cítil.“

„Já jsem prostě nechtěl, aby se ve mně probudila krev.“

„Většina upírů prahne po tom, aby se jim to stalo,“ poukázala.

„Proč? Kvůli síle?“

„Jistě. Ale taky proto, že nesmrtelnost je osamělá.“ Další projev šokující zranitelnosti válečníků.

„Danielo, kdo tě dřív hledal?“

„Neznal bys ji.“

Žádný muž. *Že by úleva?* „A ty mi nehodláš o ní říct něco víc.“ Když zavrtěla hlavou, zeptal se: „Co se stane za pár dní, až se Ledoví vrátí? Budeš na ně se sestrami útočit?“

„Ne.“

„Budeš jenom tak vyčkávat, dokud tě nebudou mít znovu na dostřel? Myslel jsem, že se Valkýry považují za vrchol potravního řetězce Lorů. Ty jsi nikdy nezahájila útok nebo neposlala zpátky nájemné vrahy, aby ho zabili?“

„Na jejich hradu je něco, co odrazuje útok mého vlastního druhu.“ Na jeho tázavý pohled, řekla: „Víc neprozradím. Kromě toho, nemůžeme království Icere najít.“ Očividně nerada říkala *králův* palác. „Nikdo nemůže a to ani s pomocí křišťálové koule. Víš, s ohledem na to, že sis nade mnou umyl ruce, jsi až hrozně moc znepokojený kvůli Ledovým.“

„Ano, protože bez ohledu na to, co se mezi námi stalo potom, před čtyřicetými hodinami jsem z tvého těla vytrhával šípy.“

Když se jí při té bolestné připomínce zachvěla ruka na prsou, zjemnil tón. „Co by se stalo, kdyby ses neochladila?“

Vrhla na něj nepřející výraz jako by zvažovala, že mu na tuhle otázku dluží odpověď. „Teplotní šok. V určitém bodě mě může prudká změna teploty v podstatě roztržít.“

„*Roztržít*.“ Jeho hlas zněl překvapeně dokonce i jemu samotnému. „Jak je to možné?“

„Pokud se sklo zahřívá rovnoměrně, jednoduše se zahřeje. Ale pokud se zahřívá nestejnoměrně, praská. No a já se nezahřívám tak úplně stejně.“

„Všichni Ledoví jsou k tomu náchylní?“

„Ne. Stejně jako oni, i já mám mrazivou kůži. Ale protože jsem z části Valkýra, moje krev je o zlomek teplejší než jejich.“

Zpomalil. „Pokud jsi v takovém nebezpečí, proč bys tady vůbec měla být sama?“

## 17.

*Protože ke svým nevlastním sestrám nezapadám. Protože namísto toho, abych byla ve skutečné společnosti, jsem raději sama, takže se můžu ztratit ve svém světě fantazie, snít o sexu a o sněhu. Možná dokonce i o sexu na sněhu...*

„Ty šípy jsou to, co mě tak rozehrívá,“ řekla nakonec a ulevilo se jí, že už téměř dosáhli svého cíle. „Vyjmi ten jed a já možná přežiju. Obvykle to v pohodě zvládnou sama.“

„Obvykle? Už jsi přešla do nějakého šoku dřív?“

„Ne. Minulou noc tomu bylo nejbliž, co jsem kdy byla.“

„Tak jak víš, co se stane?“

„Byla jsem varována,“*Dani, tvoje tvář je červená!* Křičela Svana znovu a znovu. *Hrála sis se svými sestrami příliš dlouho. Víš, co tvoji kmotři říkali o tom, když ti začne být příliš horko...*

„Varována? Tvými rodiči?“

„Murdochu, vážím si tvé upřímnosti ohledně tvojí rodiny.“ Příliš slabé vyjádření. Jeho příběh s ní pohnul nečekanými způsoby. „Ale nebudu se dělit o tu svoji.“ Když otevřel ústa, aby se ptal dál, řekla: „Kromě toho, jsme tady.“

S nedbalým mávnutím ruky ukázala na jejich první zastávku, Jean Lafitte.

Ačkoliv byla na Bourbon Street, tahle taverna byla umístěna na opačné straně od všeho toho hluku a shonu, takže to byl spíš normální bar bez uměle narůstajícího veselí na Bourbon Street.

Jeden ze spojenců Valkýr, démon bouře jménem Deshazior, se tady poflakoval vždycky, když byl ve městě. Což bylo příhodné, protože to byl bývalý pirát. Samozřejmě, potloukal se v téhle budově od chvíle, co v ní neblaze proslulí bratři Lafitteové spustili kovárnu.

Dani se zastavila u nejbližších vnějších dvoukřídlých dveří a řekla Murdochovi. „Měl bys počkat tady.“

„Proč?“

„Protože můj kontakt a jeho posádka tě budou chtít zabít a taky proto, že s ním možná budu muset flirtovat.“

Užvaněný Deshazior měl pro Valkýry známou slabost - a spousta Valkýr věděla o jeho slabých místech.

Desh dokonce dělal Dani nemravné návrhy, tím svým z moře prosoleným přízvukem jí vážným tónem říkal: „Riskoval bych zmrznutí svejch koulí, jenom abych si vzal tvoji panenskou blánu.“

„Myslíš, že budu žárlit?“ Murdochův tón byl nevěřící. „Věřím, že to zvládnou.“

Tak arogantní, tak přezíravý. *Ego dostalo další zásah. Čtvrté kolo, cink cink.*

S tím ji nasměroval dovnitř. Jakmile vstoupili, kolem nich se ovinul cigaretový kouř. Z juke boxu broukala píseň Nicka Cavea *‘People Ain't No Good’*. Opilí zasmušilí smrtelníci zírali do svého vlastního pití.

Murdoch zamumlal: „Tohle je lidský bar. Myslel jsem, že ses zmiňovala o *démonovi*.“

„Vím, kde se Loreáni zdržují, jasný?“

Deshe si všimla okamžitě. Bylo těžké ho přehlédnout, protože měřil dva metry. A taky proto, že okázale vystavoval velké rohy trčící dopředu. „Vidiš toho velkého chlapa s rohy-“

„On chodí ven takhle?“ Vyštěkl tiše Murdoch. „Nezakrývá je, aby je všichni viděli?“

„Ano, kdykoliv se mu zlíbí. Lidi si myslí, že Deshazior a jeho posádka mají kostýmy. Démoni si tahají sirku o to, kdo bude nosit tohle.“ Ukázala na rozmrzele vypadajícího démona, který měl na sobě neonově růžové tričko s nápisem: „*Velký pohodový konkurz na film! Přijíždíme v kostýmech!*“

Lidi se jich ptali na to, kolik stály ty protézy, žádali je o podpisy a o prozrazení detailů z filmů – neptali se na jejich do očí bijící výčnělky.

Pak se Desh otočil a všiml si jí. „Ach, pokud to není čestná Lady Daniela,“ zavolal. Za ní zahlédl Murdocha a okamžitě se napjal. „Se zkázotvorným upírem. Cosi mi říká, proč bych se s vejma hochama nemohl vykuchat pijavici?“

Murdoch sledoval, jak Danielino přátelské chování v mžiku ochladlo. „Protože ti proměním krev v rozbředlý sníh, jestli to uděláš,“ řekla a zvedla dlaň ke rtům.

Byla tak malá v porovnání s tím mohutným démonem, ale Deshazior zvedl ruce nahoru na znamení kapitulace.

„Ale, ale, krásko. Není třeba bejt mrazivá k pouhýmu démonovi, jako jsem já. Bolí to.“ Když spustila ruku dolů, zamumlal: „Tak dámy randí s upírama? Celé město šlo do samotných pekel, zatímco jsem byl pryč.“

„Nerandím s ním. Jsme v neradostném spojení na nebezpečné misi, abychom pomohli Lorům. Spojení s datem platnosti až do...ach, svítání.“

„Tenhle vypadá, že se mu líbí, že jste spolu,“ řekl démon. „Totálně celej majetnickej.“

*To je to tak patrné?*

„A jak se na něj dívám já?“ Zeptala se Daniela nevinným tónem.

„Jako by sis na něm chtěla dobře zarajtovat,“ řekl Deshazior s úsměvem. „Tak co pro tebe můžu udělat, lásko?“

„Viděl jsi Nix?“

Kdo to je? A proč ji Daniela hledá?

Jeden z démonů, co byl s Deshaziorem řekl: „Nje dneska večer venku?“ Úzkostlivě si pohladil dlaní každý ze svých rohů a narovnal si límeček.

„Hádám, že to je odpověď na otázku,“ řekla Daniela s povzdechem. „Taky hledám Iva Krutého.“

V Deshaziorových očích narůstal záblesk, když řekl: „Až na toho jednoho, co se právě teď tyčí nad tebou, jsem žádný upíry neviděl.“

*Lže.*

„Taková škoda,“ Daniela našpulila rty a přišourala se blíž k němu.

„Myslela jsem, že s tebou můžu počítat s informacemi.“ Natáhla se a přejela spodní částí jednoho drápu po jeho pravém rohu. Najednou se Deshaziorovi napjaly svaly. Ostatní démoni zalapali po dechu a zasténali.

Murdoch neviděl důvod, proč by její chování mělo vyvolat takovou odezvu jako je tahle, ale jejich oči bylo jako uhranuté kvůli jejímu hladicímu drápu.

Deshazior se začal třást. „Neštví mě, Valkýro!“

„Na slovíčko někam o samotě,“ zapředla Daniela. „Třeba ven.“

Démon je s poraženým výdechem následoval ven a mumlal si něco o dráždivých Valkýrách a jejich ‚práci na rozích‘.

Jakmile byli ti tři na ulici, Deshazior se na Murdocha zamračil. Pak po neklidném ohlédnutí se zpátky na svoji posádku tam uvnitř, zamumlal směrem k Dani: „Ivo je tady ve městě. Já nevím kde, ale sama buď na pozoru. Má na svý straně někoho, že ani já s ním nepůjdu do křížku.“

„Jak to myslíš?“ Řekl Murdoch.

Deshazior ho ignoroval. „A jestli potřebuješ partnerství na záchranu Lorů, jsem tvůj démon.“ Udeřil se do svého kolosálního hrudníku. „Není třeba, aby ses špinila s někým jako je on.“

Murdoch vycenil tesáky.

„Vážím si té nabídky,“ řekla Daniela. „Ale tuhle noc to zvládnou. Necháš vzkaz u klanu, pokud si jich všimneš?“

„Jo–“ Najednou ten démon začal mizet jako by se nedobrovolně přesouval někam pryč. „Sakra! Stará volá.“

„Kdo je sakra ta stará?“ Dožadoval se Murdoch, ale *oba dva* ho ignorovali.

Démon hleděl dolů na Danielu, zatímco se začal vytrácet.

„Pamatuj, ledová panno,“ zamumlal soustředěně, „moje druhá nabídka pořád ještě platí.“

Upír byl v mžiku před Deshem. „Ať už nabízíš cokoliv, ona nemá zájem.“ Ale démon už byl pryč.

Murdoch se k ní otočil. „Co to bylo?“

„Říkala jsem ti, že možná budu muset flirtovat, abych získala nějaké informace. Teď si přiznáš, že jsi žárlivý, upíre?“

Překvapil ji, když odpověděl: „Ano.“ Ve chvíli, kdy pocítila záblesk radosti, ho uhasil tím, že dodal: „I když, ať se propadnu, jestli vím proč.“

„Ty opravdu řekneš jenom tohle?“ Zírala na nebe a úpěnlivě prosila o trpělivost, než se znovu postavila čelem k němu. „Možná proto, že jsem roztomilá a inteligentní a minulou noc jsem byla v tvé posteli a taky proto, že - ach, já nevím - jsem tvoje Nevěsta.“

„Jaká byla ta démonova nabídka?“

„To je mezi mnou a jím.“

„Takže potom je to tvůj typ? Opravdu? Líbí se ti rohatí démoni, co vrčí *Jó!*, po každé ztracené větě? Myslel jsem, že budeš náročnější.“

„A já jsem myslela, že bys měl svádět a být okouzlující. A ty jsi jenom urážející, nevrlý a deprimující.“

„S *tebou*.“ Udělal krok blíž, v tvářivýraz frustrace.

„Co to má znamenat?“

„Já nevím. Nikdy předtím jsem nebyl žárlivý. A nikdy jsem u žen nebyl se slovy tak neohrabaný.“ V tu chvíli ji pár jmenovitě označených zúčastněných svlékalo pohledem a svádělo, za což si od Murdocha vysloužilo smrtící pohled. Zatímco pospíchali dál, řekl: „Tohle *není* moje typický chování.“ Vydechl. „A nedokážu to kontrolovat.“

Vypadal poraženě jako by tuhle situaci nedokázal vyřešit a možná se o to prostě přestal i snažit. „Valkýro, já jsem v celém svém životě nikdy nebyl tak moc v rozporu sám se sebou.“

Málem jí ho bylo líto a tak zjemnila svůj tón. „Možná se ti dostávám pod kůži.“

Zamumlal: „Jako trn.“

Dani tím byla, na rozdíl od něj, dost potěšena.

„Každý trn má svoji růži, upíre.“

## 18.

S tím se Valkýra loučila zpátky nahoru na Bourbon Street a přitahovala pohledy dalších mužů, kteří měli pusy otevřenou tak, že na ně mohl cenit svoje tesáky.

Murdoch ji následoval aby si matně vědom toho, že tohle byl možná ten nejdelší *rozhovor*, jaký kdy s nějakou ženou měl.

Jejich neustálý proud v jeho smrtelném životě znamenal, že nikdy s jakoukoliv svobodnou ženou nestrávil moc času mluvením. Ve skutečnosti měl už dlouho pocit, jako by mluvil dvěma jazyky: jeden používal s muži a ten druhý se ženami.

První z nich byl přímý a používaný k předávání informací. Ten druhý byl zatížený narážkami a flirtováním a skládal se trochu víc z komplimentů.

S Danielou to vypadalo, že zapomněl na ten jazyk, co používal u žen. Možná, že jenom vyšel z praxe. Na tom až tak stejně nezáleželo, protože ona žádný takový neměla a asi s ním ani nemluvila.

Když ji dostihl, řekl: „Teď jdeme do toho obchodu?“

Přikývla. „Je to o několik divokých a rozvlněných bloků dozadu směrem na Bourbon Street, pak ještě o něco víc na západ.“

Před nimi narůstal dav, jak noc plynula. Každý bar, který míjeli, začal vyřvávat svým vlastním stylem hudby. „Tak to máme nějaký čas k zabíjení. Možná bys mi mohla říct, co je ta stará. A kdo je Nix?“

„Mohla?“ Řekla a to bylo *všechno*, co řekla.

Zvolil jiný přístup. „Deshazior tě nazval ‚ledovou pannou‘.“

„To je jedno z mých jmen. Spolu s ‚ledovou královnou‘, kterou mě tak rád nazýváš, když jsi protivný.“

„Ty nejsi... jsi panna?“

Pohlédla směrem pryč. „Proč kvůli tomu zniš tak zděšeně?“

*Protože v mém snu jsi byla panna.* „Protože žiješ tak dlouho. Jistě jsi během všech těch let našla alespoň jedno ze svého vlastního druhu, abys s ním byla.“

„Druhu, Murdochu Zdvořilý? Opravdu?“

Mohl to formulovat líp. Ale byl trochu v šoku, že by mohl jít vedle dva tisíce let staré panny. „Odpověz mi. To si tě žádný muž nikdy nevzal?“

„Jenom někdo další mého vlastního druhu se mě může dotknout, aniž by mě zranil. A přesto se mě snaží zabít od chvíle, kdy jsem poprvé opustila Valhallu,“ řekla. „Dej si to dohromady.“

*Bože, ona nikdy nepoznala muže.*

Ať už v jeho výrazu viděla cokoliv, přimělo ji to se zamračit. „Neopovažuj se mě litovat, Murdochu.“

„Už jsi hledala pomoc pro tuhle... chladnost?“ Zeptal se a odváděl ji v dostatečné vzdálenosti od představení plivače ohně.

„Děláš, že to zní jako nemoc! Ale ano, pro tvoji informaci, šla jsem do domu čarodějnic, k mágům a dokonce i k bohyni, patronce nemožných věcí. Zatím to nejlepší, co mi bylo nabídnuto, byla nedokončená kouzla - jako hexagon, který měl zabránit pocitu bolesti, zatímco by moje kůže ještě hořela nebo obráceně.“

„A ta bohyně?“

„Dala mi pár bot na bowling.“

„Boty na bowling?“

Najednou je zasypaly plastové kuličky, které na ně hodili z vrchu - muž a žena - turisti na balkoně po jejich levici. Bez zaváhání Daniela vyslala papírové proužky do jiné skupinky na balkóně přímo po jejich pravici. „Ano, luxusní dámské boty na bowling. Neptej se mě proč.“

„Musí existovat nějaký způsob, další mocní Lorové-“

„Byla jsem u všech spolehlivých a prověřených mystických zdrojů, které znám. Nespolehlivé zdroje by vyžadovaly příliš vysoké následky.“

„Co to znamená?“

„Mohla bych jít na bazar Lorů, kde se magie prodává ilegálně, ale pravděpodobně bych skončila hůř, než jsem na tom teď.“

„Hůř?“

„Magie vypuštěná ze špatných rukou přímo žadoní o kosmickou spravedlnost a to obvykle ve formě paradoxu. Takže pokud si na to najmu nějakého náhodného profíka a možná se stala dotknutelná –tak se to dá přirovnat k rovnováze vah. Potom se nikdo nebude *chtít* dotýkat mě.“

„Chápu.“ Ty historky zůstávaly pořád stejné. Jako ta o umírajícím muži, který cestoval za tajuplnými mystiky kvůli léku, ale na cestě domů zahynul v bizarní nehodě.

„Tohle je prostě něco, s čím musím žít,“ dodala s pokrčením ramen, jako by tuhle realitu už dávno přijala, ale cítil, že nic nemůže být daleko od pravdy.

„Jsem jediná panna, kterou si nemůžeš přidat do své sbírky.“

„Nikdy předtím jsem žádnou neměl.“ Ale teď po tom toužil. *Podmanit si Danielu... ukázat jí, jaký sex může být.*

Vidět tu zranitelnost v jejích očích právě když do ní vstoupí.

To ji zjevně překvapilo. „Tomu mám věřit?“

„V mé době vzít si p a n n u , znamenalo riskovat svatbu s v řazen ý m meči.“ *Nezplodit žádné bastardy, nedeflorovat žádné služby.* Tak dlouho, dokud se držel těchto dvou jednoduchých pravidel, si mohl vždycky dělat, co se mu líbilo.

„Myslela jsem, že muži jako ty jsou vždycky na lovu za další darebnou třešinkou, aby si ji podmanili.“

„Ženy si vždycky myslí, že muži chtějí panny do postele kvůli dobývání.“

„Říkáš, že to s tím nemá nic společného?“

„Ne. Dobývání je určitě toho součástí. Ale věřím, že pravda jde mnohem hlouběji: muži mají rádi panny, protože ženy si vždycky pamatují svoje první milence. Muži chtějí být sexuálně zapamatovatelní.“

„Takže pokud sis neužíval s žádnou pannou, nechtěl jsi být zapamatovatelný?“

Přiblížil se k ní anacouval s ní proti zdi nedalekého bistra. Položil ruku vedle její hlavy a zamumlal: „Neměl jsem žádné takové obavy nebo touhy. Vždycky jsem věděl, že budu zapamatovatelný - ne jako ten první, ale jako ten *nejlepší*.“

V očividné snaze zakrýt, jak je zvědavá, Daniela odpověděla: „A jak se jeden stane tím nejlepším? Myslím, kromě té očividné odpovědi, že *praxí*.“

Ve svém smrtelném životě byl v posteli ohleduplný. Ujistil se, že přinese velkou rozkoš každé ženě, se kterou byl. To nebylo z nesobeckosti. Právě

naopak. V raném věku se naučil, že stačí jedno slovo a všude kolem se rozšířilo, že je zkušeným milencem a díky tomu s ním koketovalo víc žen.

Měl svůj vlastní styl chování, se kterým šel do každého setkání. Byl velmi důkladný a jeho jednání bylo uvážlivé - a nikdy, nikdy neztratil kontrolu.

Ted' se kousek po kousku přibližoval k Valkýře. „Byl jsem ve svých pozornostech velkorysý. A vždycky jsem měl plnou kontrolu sám nad sebou a byl jsem schopný pokračovat tak dlouho, jak jsem potřeboval...“

„Abys byl velkorysý,“ dokončila za něj bezdechým hlasem. „Musel ses naplno věnovat ženám.“

„Věnoval jsem se.“ *Ženám*, to ano, ale nikdy ne jedné jediné. „Ale to není *všechno*. Já-“ Zarazil se.

„Cože? Co jsi chtěl říct?“

„Nechci, aby sis myslela...“ Odmlčel se a projel si prsty skrz tmavé vlasy. „Zatraceně, bojoval jsem ve válce stejně tvrdě jako moji bratři.“

„Murdochu, někdy historie není laskavá-“

„Nechci, abys právě ty věřila tomu, že jsem se vyhýbal svým povinnostem. Ponořil jsem se do toho stejně urputně, jako jsem chránil náš lid. Přišel jsem pokaždé, když na to došlo. Jediný rozdíl mezi mnou a mými bratry je v tom, co jsme dělali v době nečinnosti mezi boji. Sebastian trávil svůj čas čtením, Conrad z neznámých důvodů zmizel, Nikolaj přecházel ve svém stanu s tíhou světa na svých bedrech. Já byl bezstarostný...“

„A užíval sis žen,“ řekla. „Proč ti záleží na tom, co si o tobě myslím?“

Proč? Na to neměl žádnou dobrou odpověď. *Protože mi to říká moje rozproutěná krev.* Všechno, co si myslel a co dneska cítil, tím bylo přímo ovlivněno.

Tohle muselo být to, co se s ním děje. Anebo byl masochista natolik, aby se spojil s ženou, které se nikdy nemůže dotknout.

## 19.

„Řeknu ti proč, pokud mi prozradíš, co ti ten démon nabízel,“ řekl Murdoch.

„Ne, díky, upíre, poskytla jsem ti nadbytek informací už včera v noci,“ řekla úsečně Dani a pořád ji šťvalo, že ji vyslýchal.

„Řekla jsi mi toho hodně,“ řekl. „Ale věřím tomu jenom málo.“

„Je to pravda?“

„Říkala jsi, že nejlíš.“

Zvedla obočí.

„Můžeš?“

Pokrčila rameny. Valkýry *mohly*, ale od chvíle, co si vzaly veškerou výživu z elektrické energie země, tak nemusely. Kromě toho upustit od jedení byla jakási vnitřní kontrola porodnosti. Její druh neměl žádný cyklus a byly neplodné, dokud ‚nesnědly zem‘.

„Řeklas mi, že jsi dva tisíce let stará,“ řekl a ponechal svoji ruku v rukavici na spodní části jejích zad - a udržoval chodce *stranou*. Od chvíle, kdy se dozvěděl o hrozbě tepelného šoku, to vypadalo, že neustále kontroluje, jak je teplá a prohlíží si ji, aby zjistil, jestli její dech vypadá jako kouř.

Jeho pozornost byla lichotivá a zjemnila část jejího hněvu. „Dva tisíce je asi zhruba můj věk.“

„A dva z tvých *tří* rodičů jsou bohové?“

Uštědřila mu ostře prázdný výraz, kterým by mu mohla říct, jak je podrážděná.

„Tak proč dopustí, abys byla zraněná?“

„Protože spí.“

„Bohové... spí?“

„Ab y šetřili energii. Získávají sílu od věřících. A kdy jsi ty v poslední době prošel chrámem zasvěceným Freye?“

Obratně ji odtáhl z cesty, když z balkonu nad nimi vypadl plný kelímek a pak řekl: „Jedna věc, které jsem věřil bez pochybností? Řekla jsi mi, že pokud mě začneš líbat“, ramena se mu napřímila dozadu a ten arogantní úšklebek byl znovu na svém místě, „že si nemyslíš, že bys dokázala přestat.“

Mohl by být ještě hezčí? Ačkoli byla její přitažlivost k tomu upírovi špatná na mnoha úrovních, zůstávala stejně prudká jako vždy.

Celou noc k němu byla Dani přitahována. Žádné překvapení. Pokaždé, když si prohlížela ta široká ramena a ocelově šedé oči, vzpomněla si na jejich okamžiky v jeho posteli. Kdykoliv mu ta kadeř vlasů spadla do čela, tak se přímo držela, aby nevzdychla.

I když byla ledová královna, chovat se vůči němu chladně a lhostejně bylo stále obtížnější. A chladná lhostejnost byla její mistrovský kousek!

Když říkal, že byl ten nejlepší milenec...? Bohové jí pomáhajte, *věřila* mu to.

Ale také byla znepokojená možností, že ji kousne. Nemyslela si, že by někdy zapomněla na ten výraz v jeho očích, který měl dnes ráno. „To o tom líbání nikdy nezjistíme, že?“

Jeho obočí se sraštila k sobě, jako kdyby pronesla něco monumentálního. „Ne. Nezjistíme. Nikdy.“ Pokračovali dál v trapném tichu, dokud ho nenavedla ven z Bourbon Street.

„Co je to za obchod?“ Zeptal se.

„Je ve vlastnictví údajné voodoo kněžky jménem Loa.“ Její samotné jméno znamenalo *voodoo pro duši*.

„Loa je *majitelka* obchodu?“

Když Dani přikývla, napřímil se. A vzhledem k tomu, jak Loa vypadá, Dani dumala nad tím, že je to možná špatný nápad.

Ale Nix tamčasto zaskočila a to i v případě, že Loa znala jenom pár zákazníků –ty pochybné, co by mohli mít informace.

„Ona má nějakou moc?“ Zeptal se.

Právě, když se dostali k obchodu, Dani protáhla: „Nemáš ani ponětí.“

Na dveřích visel nápis s univerzálním symbolem Lorů uznávaný všemi druhy Lorů - kromě Zdrženlivých. Vedle ní byla samolepka se slovem *Upíři*, která byla překrytá křížem. Pod ním byly věty: *"Žádná košile, žádná duše, žádná služba. Používáme ochranu proti UV záření."*

Murdoch se zamračil. „Ochrana proti UV záření? To je vtip?“

Zavrtěla hlavou. „Uvnitř je světlo svíček, ale na stropě jsou UV světla, která se můžou zapnout, když se spustí nouzové tlačítko - bezpečnostní ochranný systém proti upírům.“ Valkýry chtěly mít podobnou instalaci ve Val Hallu, ale jejich ječení by žárovky jenom rozbilo. Nestydatý jako vždy, Murdoch pokrčil rameny a otevřel Dani dveře.

„Seš si jistě, že chceš jít dovnitř?“

„Říkala jsi, že majitelem tohotohle místa je žena? No, mám ohledně žen svoje způsoby. Žádné nouzové tlačítko se dneska mačkat nebude.“

Obrátila oči v sloup a pak vstoupila dovnitř, s ním těsně v závěsu.

Přední část obchodu bylo typicky laciným oblíbeným místem turistů, se za konverzovanými hlavami aligátorů a falešnými gris-gris váčky vyrobenými v Číně.

Ale stejně jako mnoho Loreánů ve Velké Pohodě (Big Easy, přezdívka pro New Orleans - pozn. překl.), i Dani věděla, že tady existuje zadní místnost. Uvnitř těch zdí bylo všechno od kondomů s démonskou velikostí a neacetonový lesk na rohy, až po lektvary bez kouzel pro úlevu z kocoviny a odstraňovače krve démonů.

Jak se dalo očekávat, potměnlý obchod osvětlovaly svíčky a žárovky nahoře se nespustily. Pro teď. Lenivý staromódní ventilátor tiše hučel a způsoboval, že se plameny svíček roztančily.

„To UV opravdu funguje?“ Zeptal se s pohledem na strop.

„Jo, to jo. Chtěla jsem jedno vyměnit za stropní světlo v tvém Porsche ještě předtím, než odjedu z města.“

„Odjedeš z New Orleans? Kam jedeš?“

Ze zadní místnostise zvolna přiloudala Loa a zachránila tak Dani před odpovědí. Jako obvykle, pohled na Lou přiměl Dani, aby se zamračila. Obdařená bezchybnou pokožkou barvy café-au-lait a s pevně vyrýsovaným tělem, mluvila se zpěvavým ostrovním přízvukem, který muži shledávali pekelně sexy.

Bude i Murdoch?

Dnes večer měla na sobě dokonale padnoucí červené hedvábné šaty, které jí zvýrazňovaly každou bujnou křivku.

Murdoch věnoval Loe uznalý pohled, ale zatím nevypadal jako ta slintající kreslená postavička vlka v parádním obleku.

Loa byla záhada. Přišla sem - do města zaplněného nesmrtelnými v těch nejbouřlivějších časech Lorů - jako by chtěla být první v linii během nepokojů a válek při Akcesi.

KdyžLoa převzala obchod po babičce Loe starší, vysoce postavené voodoo kněžce, vzala na sebe novou roli až *příliš* dobře.

Dani si připomněla, co jí řekla ten první den při dnu otevřených dveří. „Je tady něco, co mě zaráží ohledně té ostrovní atmosféry, ve které dál pokračuješ. Loa starší mi řekla, že její vnučka vyrůstala v nóbl předměstí u města Parsippa a vystudovala Notre Dame. Tak jak jsi získala ten karibský přízvuk?“

Loa přimhouřila své zářivé jantarové oči a odpověděla.„Loa Starší vypráví příběhy, aby zapůsobila na Valkýry.“ Pak polohlasně dodala: „Nesnaž se mě nacpat do jedné z těch svých malých mentálních krabiček. Nepasují tam - o nic víc, než ty.“

„No dobrá, Valkýro,“ řekla tak, že to slovo znělo spíš jako *Vakýro*. „Zahazuješ se s upíry, jak vidím. Pokud to tvoje sestry zjistí...“

„Nezjistí. Protože jim to neřekneš, pokud chceš zůstat v oboru.“

„Co si myslíš, když přivedeš upíra do mého obchodu? Nedokážeš přečíst tu značku?“

Postoj Loi ji štvál. Ty její červené křivky objímající šaty byly k naštvání. „Pravděpodobně ne tak skvěle jako to umíš ty, jelikož nemám fajnovej vysokoškolskej titul z Notre Damu.“

Loa procedila mezi zuby: „K čertu s tebou, nechodila jsem na Notre Dame.“

„Do toho, Bojující Irové (tým amerického fotbalu na univerzitě Norte Dame - pozn. překl.), krá-krá.“

„Jsem Murdoch Wroth, z řádu Zdrženlivých,“ vložil se do toho hladce upír a napřáhl ruku. Loa ze zvyku nabídla svou vlastní a pak si to zřejmě rozmyslela, ale on se už sklonil dolů a políbil ji na hřbet. „A vy musíte být *jedinečná* Loa.“

Mohl by být jeho hluboký hlas ještě víc sexy? Dani to připomnělo, jak zněl dneska ráno v posteli.

Loa se zadívala na upíra a vypadala trochu jako by ji zasáhl blesk. „Murdoch Wroth? Nejsi jeden z těch legendárních bratrů Wrothů?“

„Jeden a ten samý.“ Vrhla na Dani nadřazený úsměv.

„Pokud si dobře vzpomínám, ty jsi byl ten nezvladatelný, ten, co skákal do postele.“

Dani si pomyslela, že mu v čelisti zacukal sval, ale byl naprosto uhlazeně vyrovnaný, když řekl: „Jenom když jsem poblíž ženy, která je tak půvabná jako ty.“

Loa se opravdu zahihňala. „No, *myslím*, že pokud jsou tvoje oči jasné, mohla bych ve svém pravidle *„žádní upíři“* udělat výjimku.“

„Děkuji ti. Je mi potěšením setkat se s tak krásnou majitelkou.“

*Budu zvracet. Až na to, že nejím.*

„A slyším, že se ti rozproudila krev,“ řekla Loa. „Určitě ne kvůli ledové panně?“

„Ano, kvůli ní,“ odpověděl nic neříkajícím tónem.

Loa se usmála. Měla by. Upíři prostě takhle neflirtovali, jakmile se jim rozproudila krev. Přinejmenším ne s nikým jiným, kromě jejich Nevěst.

„Tenhle je takový rošťák, ledová panno. Nikdy ho nezkrotíš, dítě.“

„To nechci.“

„Takže ti nebude vadit, když vás dva dám do Loaniny sázkové knihy? Nechvalně známý zhýralec, kterému se rozproudila krev díky ledové královně - ale jak dlouho ho její mrazivé sevření udrží, aby nesešel z cesty?“

S vědomím, že to Loa udělá tak jako tak, byla Dani dotčena tím lhostejným vystupováním. „Trhni si.“ *Studená jako kus ledu.*

„Předpokládám, že ti budeme brzy říkat Ta toho zpustlého Zdrženlivého-“

„Můžeme se dostat k tomu, kvůli čemu jsme sem přišli?“ Přerušila ji ostré Dani a její chladná fasáda popraskala.

„Ach, ano,“ řekl Murdoch. „Loo, zaslechla jsi nějaké informace o Ivu Krutém?“

Loa se obrátila na Dani. „Proč se ptáte mě?“

„Ivo je ve městě.“

Její rty se pootevřely a její vzrušené jantarové oči zářily ve světle svíček. „Upíři nás zaplavují a Lykajové loví právě v těchto ulicích... Je Akcese. Konečně!“

„A ty zniš jako by ses na to *těšila*?“ Dožadovala se Dani. „Cože? To chceš mít o Akcesi výprodej nebo tak něco?“

„Někteří lidé z toho mají prospěch. Lidi jako já.“

„Absolventi, krá-krá?“

„Dámy,“ Murdoch vypadal, že shledává Daniino nevrlé chování jako zábavné. Pokud byla nevrlá, bylo to jenom proto, že je tady tak horký vzduch. Dani byla z horka vždycky podrážděná.

„To dává smysl,“ řekla Loa. „Slyšela jsem, že je tady Lothaire a on často cestuje s Ivem.“

Při zmínce o Lothaireovi Dani přitlačila zachvění Ivo byl zlý, sociopatický ďábel, ale byl alespoň zvladatelný.

Lothaire, nepřítel Starých, byl nepochopitelný. Nikdo nevěděl, co chce a nikdo nedokázal předvídat, co udělá příště.

„Víš, kde by mohli být?“ zeptala se Dani.

„Určitě zůstávají v téhle oblasti.“

„Jak to víš?“

„Protože Lothaire byl vidět noc co noc,“ odpověděla Loa. „V kanalizaci u řeky táboří koboldi. Zeptejte se některého z nich.“

„Udělám to. Viděla jsi Nix?“

„Ano, zastavila se a koupila si... udělala nákup. Ale nevím, kam šla. Teď zpátky k tobě, Murdochu.“ Loa se přes pult naklonila na lokty a vystavila takové množství výstřihu, že by se to Dani podařilo jen s podprsenkou, která by obsahovala tisíc litrů vody.

Když obdivně pozvedl obočí, Dani se vyřítla pryč z obchodu. „Jdu si ven zavolat.“ Odmítala se na tohle dále dívat. Po tom co bylo u Lafittů, se její naděje ohledně upíra zvedaly nahoru, ale zase jenom proto, aby je hned odmrštila. *Copak se musím koukat na ten blikající neonový nápis, Tenhle chlap je hráč?*

„Buď přímo venku, Danielo,“ nařídil a ji překvapilo, že si byl vůbec vědom toho, že odchází - a přiměl ji, aby se při jeho rozkazovačném tónu naježila.

Na ulici se do čtvrti vkrádala od řeky mlha a zahalovala ji do svého oparu. Zhluboka se nadechla přílivu vzduchu, aby se uklidnila a zopakovala si, že zavolá Nix. Obvykle bylo volání vyhrazeno jenom pro případy nouze, protože nikdy nevíte, kdy Valkýra může potřebovat klid na něčí pronásledování.

S rozhodnutím, že tohle je mimořádná situace, Dani vytáhla z brašny svůj satelitní telefon a pak vytočila číslo na Nix.

A uslyšela vyzváněcí melodii Nix *Crazy Frog* vycházející přímo z vedlejší ulice.

## 20.

„Jsem ohromená tím, že s tebou dokonce mluví,“ řekla Loa poté, co Daniela vypochoďovala ven, tón hlasu rozhodně neutrální.

Murdoch přimhouřil oči. Flirtovala snad ku prospěchu Valkýry? „Proč jsi na Danielu tak tvrdá?“

„Ooo, upírek nemá rád, že si Loa pohrává s jeho Nevěstou.“

„Odpověz mi.“

„Protože chce, aby s ní bylo zacházeno stejně jako s ostatními Valkýrami a takhle s nimi jednáám já,“ řekla kněžka. „Chceš nějakou radu?“ Když neochotně přikývl, řekla: „Dávej si pozor na její zkroucené drápy, upíre. U Valkýr to znamená, že potřebuje nějakého chlapa, aby je do něj zaťala.“

*Daniela, se svými drápy zabořenými do mých zad, zatímco si ji beru-*

„Jo, a tady. Tyhle jsou na prodej,“ řekla Loa, když se sklonila za pult. „Na Ledovou pannu.“ Hodila mu rukavice. „Řekni jí, že jsem ti řekla, abys to uchopil do rukou s péčí...“

Když Murdoch opustil Lou, měl vítězoslavný úsměv. Zakoupil rukavice a získal tajemství o Valkýře, které by pro něj mohlo být velmi užitečné.

Ale ve chvíli, kdy se Murdoch objevil v nyní zamlžené ulici, byla Daniela pryč.

Vyrazil zpátky k hlavní třídě. Po několika okamžicích zahlédl v dálce Lukyana, který se stále soustředěně plížil ulicemi za Ivem. Ten kozák vždycky

vypadal, že nemá žádný strach, skoro jako by si přál smrt. Ostražitý Rurik prohledával střechy nad ním.

Přesto po Daniele nebylo ani stopy.

Dani se hnala za tím zvukem a nakukovala do zasmušilých uliček. Konečně jasnovidku zahlédla - mluvila s nějakou postavou, která byla ve stínu.

„Nix!“ Ve chvíli, kdy se k ní Dani dostala, postava urychleně zmizela. „S kým jsi mluvila?“

„Hmm?“ Nixiny jako havraní černé vlasy byly rozčuchané a její zlaté oči duchem nepřítomné jako obvykle - často viděla budoucnost mnohem jasněji než přítomnost, ale taky vypadala vyčerpaně a unaveně. I když na sobě měla čistě bílé šaty, její ruce byly špinavé.

„A proč jsi tak špinavá?“ Zeptala se jí Dani.

„Já jsem špinavá? To ty jsi ta, která se spustila s pijavicí. Ty zlobivá bláznivá darebačko.“

„Odpověz na otázku,“ procedila Dani mezi zuby. „Kdo to byl?“

„Kdo byl kdo?“

Typická Nix - mohla si hrát na nevinnou nebo mohla doopravdy zapomenout na to, s kým to právě vteřinu před tím mluvila. „Co tady děláš?“

Zamrkala na Dani. „Zdechněš se jako poliší?“ Při Danině pohledu se její výraz změnil v hravý. „Couráš se za nějakým cizákem! Ne? Zacvrlikáš?“

„Nix, sleduješ mě?“

„Měla bych snad?“

Dani se zhluboka nadechla, aby byla dost trpělivá. „Hledala jsem tě. Musím ti říct o-“

„Myst. Neděj si starosti. Je o ni postaráno. Pokud jde o tvoji další otázku, měla bys jít někam, kde není tady.“ Rozhlédla se kolem, jako by je mohl někdo zaslechnout a pak hlasitě zašeptala: „Jsou tady dempíři.“

„Dempíři?“ Dani ve svém dlouhém životě tenhle výraz nikdy neslyšela.

„A stejně tak jsou všude kolem Lykajové.“ Nix prudce cukla bradou směrem k hlavní třídě.

Dani se ohlédla a všimla si tří kráčejících Lykajů - dvojčata a ještě jeden. Všichni byli nápadně výraznými příklady mužství, které vám rozbuší srdce, ale to Lykajové často byli. Teď se zastavili, otočili se k Dani a Nix a začali. Všichni tři se napjali vědomím dalších Lorů. Patová situace. Dani si přitáhla led do dlaně.

Pak Nix zahýbala svými špinavými prsty a kývala. Nix vypadala děsivě šíleně se svými rozcuchanými vlasy a znepokojujícíma očima, když zavrkala: „Pojďte, štěňátka, jen se pojdte seznámit s Osudem.“ Koutky Nix se pronesla divadelním šepotem: „Osud je moje první jméno.“

Pak to trio promluvílo gaelsky, pokračovalo dál a Nix se zasmála.

„Cože? Co říkali?“

„To, že nestojíme za to, aby se obtěžovali. Že ty jsi ta frigidní a já ta bláznivá. Vypadá to, že maj naše čísla!“

*Ta frigidní. Obyčejní Lykajové na ni myslí takhle? Moje ego je na jednotce intenzivní péče. Prognóza je ponurá.*

„Nakonec s nimi vytvoříme spojení, víš,“ řekla Nix mdle. „Příbuzenství m  
ze sňatku, dokonce.“

Dani si odfrkla. Valkýry považovaly Lykaje za něco jen o málo lepšího, než zvířata. „Děláš si srandu, že jo?“

„Že bych já o něčem takovém vtipkovala?“

„Rozhodně jo. A teď mi řekni, proč jsi mi včera v noci předpověděla, že se opravím?“

„Říkala jsem, že *můžeš*. Podívej se na to z té lepší stránky: máš si vychutnat muže, který není nájemným vrahem z Icere, a který neplánuje, že by tě zavraždil. Přinejmenším ne, dokud nedostane hlad.“

„Může mě Murdoch zranit? Ublíží mi?“

Nix naklonila hlavu směrem k Loii a jejímu obchůdku. „Byla jsem schopná v něm číst stejně snadno jako v jeho bratrech, jako v otevřených knihách. Ale teď se na něj dostanu jen trochu. Jenom vidím, žeš ho zmátla a on už neví, jak se z toho vymotat. Na to, že je tři sta let starý tak si myslí, že se už zbavil nejistoty, jako je tahle.“

„Počkej, říkalas *bratři*? Je jich naživu víc než jen jeden?“

„Raději by ses měla vrátit k upírovi, než si všimne-“

„Danielo!“ Murdochův hlas zaburácel uličkou.

Dani se p o něm ohlédla přes rameno a pak zpátky, ale Nix už zmizela. *Zatraceně*. Rychle na telefonu stiskla opakované volání, ale přesto bylo ticho.

Když se k ní Murdoch dostal, Dani na jeho tváři viděla nefalšovanou starost. „Proč jsi odešla?“

Pohodila rameny. „Myslela jsem, že tam budeš déle.“

„A kdo teď žárlí?“

„To těžko.“

„Jenom jsem chtěl dokázat, že nejsem nevrlý a zachmuřený,“ řekl. „Nebo že jsem takový jenom s tebou. A kromě toho, flirtoval jsem jenom, abych získal informace.“ Když na něj pořád ještě hleděla, řekl: „Přiznej, že žárlila.“

„Ne, jsem v *rozpacích*. Protože všichni očekávají, že budeš majetnický a zaměřený jenom na mě. Budou si myslet, že je to nějaké selhání ve *mně*.“

„Řeklas, že rozprouštění krve nikoho nepřiměje, aby svoji Nevěstu chtěl.“

„Ne - ne, pokud je Nevěsta nebo družka nebo kdokoliv jiný nepřijatelný. Ale jsem opravdu úplně nepřijatelná?“

Svraštil obočí. „Ty opravdu nedokážeš pochopit jakékoliv zaváhání z mojí strany?“

Přiměl ji, aby se cítila jako mnohem větší podivín než někdo jiný za ty dva tisíce let.

Ale to byla lež. Existoval Říman...

„Upíre, myslím, že máš strach se usadit - s kýmkoliv. Byl jsi svobodný celé roky a navíc jsi měl celibát tři sta let. A teď máš paniku starého mládence.“

„Já ani nevím, o čem to vůbec mluvíš.“

„Panika starého mládence? To je, když se muž iracionálně bojí ženy, která se mu obzvláště líbí. *Vyděsí se*, že takzvaně řečený zubní kartáček nějaké ženské naruší hranici jeho mužské jeskyně a tak dále.“

„Panika? Já nepanikařím,“ pronesl to slovo pohrdavě. „Danielo, není možné se tě dotknout.“

*Ta frigidní. Dost už toho. „Ne, ty nemůžeš! Tvoje srdce je chladnější než to moje. Ty seš ten nedotknutelný.“*

Odvrátila se od něj, a chtěla pýč od toho uprát s tou jeho neořešitelnou upřímností. Protože to... bolelo. *Ten život, co mám ve své hlavě...*

Murdoch ji následoval. „Jenom proto, že nejsem připravený slepě přijmout Nevěstu - kterou ani neznám - na věčnost, že mě dělá někoho, kdo má chladné srdce? Řekl bych, že mě to nutí být rozumný.“

„Ach, takže to možná nejsem já a jsi to ty? Rozhodni se!“

„I kdybys pro mě byla perfektní úplně celá, tak i přesto bych celou tuhle situaci nelibě nesl. Zdrženliví se naučili bát krvežíznivosti, protože ta nutí upíry zešilet a být mimo kontrolu. Ale stejně tak i rozproudění krve! A přesto bychom to měli nadšeně přivítat?“ Přihnal se před ni a zablokoval jí cestu. „Nutí mě to chovat se způsobem, který normálně nedělám. Ty by sis to pro sebe přála? Aby byla tvoje osobnost kompletně předělaná?“

„Kdybych měla tvoji osobnost? Ab-so-lu-tně. Protože celá věc se má takhle - ty už nejsi nijak výjimečný. Nejsi u Lorů unikátní. Jsi pijavice, která je zvyklá, že si snadno vrzne. A teď jsi jenom *předvídatelný*.“

Přibližoval se k ní, dokud nenacouvala zády na zeď nějaké budovy. „Jenom mužská děvka, co?“

Byli jeden druhému tváří v tvář a její dech mezi nimi vytvářel kouř.

„To ti doopravdy vadí?“ Hákali se - musí přestat hledět na jeho rty.

„Nemělo by?“

Když pohledem klesl na její ňadra, ochromilo ji to, až zalapala po dechu a zeptala se: „Co... Co ode mě chceš?“

Čelil jí pohledem svých přimhouřených očí, které se proměnily v zuřivou barvu obsidiánu. „Totéž, co jsem chtěl dneska ráno.“ Jeho hlas byl zastřený. „Přestat s tebou bojovat a začít tě líbat.“

Zhoupla se na nohou. On chtěl tohle? „Ale nemůžeš.“

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu tě hladit prsty po vnitřní straně zápěstí.“ Rukou v rukavici jí zvedl vlasy. „Nemůžu ti přejíždět rty po krku... nebo sát tvoje ňadra. A to mě přivádí k šílenství.“

Stáhl tělo ještě blíž k tomu jejímu a po obou dvou stranách její hlavy si opřel lokty o zed'. Jeho ústa byla přímo u jejího ucha, když se zeptal: „Jsem moc blízko? Ublížíje ti to?“

Cítla erekci tlačící se na její břicho a potlačila zasténání. „Ne, ne... Ale jak mám vědět, že mě nekousneš?“

„Nekousnu. Přisahám.“

Ve chvíli, kdy cítila, že se jeho boky odtáhly a ona věděla, že se chystá proti jejímu tělu přirazit, jí zacukaly uši.

Odstrčila ho. „Máme společnost.“

Daniela něco zahlédla. „Chyť tamtoho!“ Vykřikla a ukázala směrem na haldu smetí v uličce.

Murdoch zahlédl šedovlasou bytost podobnou skřítkovi s miniaturními tesáky a vrhnul se dopředu jako střela. Ale ten tvor byl rychlý a utíkal i před ním. Honička na kočku a na myš zabrala několik minut, než ho Murdoch chytil za límec a zvedl ho.

Ten drobeček měl červené tváře a laskavý vzhled, ale vypadal vyděšeně.

„To je ono!“ Zavolala Daniela z dálky a spěchala, aby je dohnala. „Teď s ním třískni!“

Pohlédl zpátky na ni. „*Třísknout* s ním?“

Jakmile se k nim dostala, trhla bradou směrem na skřítku. Když se Murdoch otočil zpátky, kroutil se kolem dokola, aby ho kousl do paže. Murdoch s ním zatřepal a na kratičký okamžik si pomyslel, že viděl ještěрку - jako nějakou tvář, která mu problikla přes obličej. „Kriste! Co to je?“

„Nemůžeš mu to říct, Lady Danielo?“ Řeklo *to*. „Je to pijavice Zdrženlivých. Ale můžeš říct všem, jestli ses stala upíří kurvou stejně jako ta Vytoužená? Jak dalece jste vy Valkýry padly!“

Daniela vykročila dopředu, dala mu facku a při tom dotyku potlačila šubnutí.

Stvoření zavrčelo a pak upřelo oči na Murdocha.

„Co děláš s takovou chladnou čubkou jako je právě tahle?“ Zeptal se a stal se tak první bytostí, která se ptala na to, proč je *Murdoch* právě s ní.

Teď mu dal políček Murdoch.

„Kde je Ivo Krutý, kobolde?“ Zeptala se Daniela.

*Kobold*? Tak o něm mluvila Loa.

„Proč bych ti to měl říct?“

Ztišila hlas a vypadala zlověstně, když říkala: „Protože jestli ne, zmrazím tě a pak budu postupně uštípotvat tvoje tělo tvými vlastními malými tesáky.“

Kobold polkl. „J-já předtím možná viděl Iva a Lothaira někde poblíž.“

„Kde se zdržovali?“

Když zaváhal, Murdoch s ním znovu brutálně zatřásl.

„Mimo tuhle oblast! V zátoci. Poblíž Val Hallu.“

„Poblíž Val Hallu?“ Opakovala Daniela v úžasu. „To nemají žádný strach?“

„Jsou *jini*,“ řekl Kobold. „Nemůžete s nimi bojovat.“

To samé jim řekl Deshazior. „Jak to víš?“ Zeptala se.

„Slyšel jsem to od potkaního démona, který to slyšel od jednoho z krokodýlích měničů. To je všechno, co vím - přísahám všem Lorům!“

„Odhod' ho,“ řekla Daniela. „Tvrdě.“

Murdoch hodil Kobolda zpátky do hromady odpadků a ten se s mumlaným zasyčením odkradl pryč.

„Dobře upíre, máš toho teď hodně, kam bys měl jít,“ řekla a pořád ještě popadala dech ze svého dřívějšího sprintu. „Do svítání je ještě pár hodin, takže si myslím, že tohle je místo, kde se...“ Odmlčela se, když viděla, že se na ni mračí.

„Co je?“

„Je ti horko?“

„Ne, to zvládnou,“ řekla, ale kůži měla zarudlou a tváře ji štípaly.

Polkl. „Danielo, z tvého dechu se nekouří.“

## 21.

Upír na ni zíral zděšenýma očima.

„Budu v pořádku,“ ujistila ho, ale byla ještě rozehřátá z té předchozínoci - a až příliš moc se snažila udržet krok s Murdochovým pronásledováním. „Je to... nic to není.“ *Pokud* se jí podaří dostat se dostatečně rychle zpátky do chladáku. *Kolik ulic daleko je moje auto-*

Popadl ji za ruku.

„Co to děláš?“ Dožadovala se.

„Uvidíš.“

Najednou byla v chladné tmavé místnosti. *On mě přemístil?* Nikdy nebyla přenesena, když byla zcela při vědomí. Měla z toho závrať, jako by právě vystoupila z houpající se lodi. Opatrně těkala očima kolem nich.

Horko a zvuky New Orleans byly pryč. S upírem teď stáli v tom, co vypadalo jako starý salonek s nábytkem, který byl zakrytý plachtami.

Široké mramorové podlahy přinášely chlad, který prosakoval přímo až do morku kostí. *Nádhera.* „Kam jsi mě to vzal?“

„Do lovecké chaty na Sibíři.“

„Sibíř?“ To samotné slovo evokovalo představu zimy a způsobovalo, že se jí prsty zkroutily radostí. „Proč?“

„Začínalo ti být horko.“

„To se stává, víš. Nemusel jsi mě vynést z Louisiany ven.“ Vyrázila k jednomu velkému oknu, přičemž si všímala detailů, jak přecházela prostorný interiér.

Mohla říct, že Murdoch tady aktivně nebydlel, ale chata byla čistá a v dobrém stavu. Byla taky *honosná*, s pozlacenými stěnami a římsami vykládanými drahokamy. Složitě vyřezávané dřevo zdobilo vchody a velké ohniště. Tohle místo bylo jako časová kapsle, jako úkryt nějakého cara, který byl zakonzervovaný před stovkami let. U okna pohlédla ven a pak se prudce nadechla při té noční scéně.

„Pokud bys raději šla...“ řekl za ní.

Sníh. Všude. Dani zbožňovala jednobarevné krajiny a bílé chomáčky tady pokrývaly zem tak, jak by *měly*. „Je to tvůj majetek?“

„Ano, je to jedna z mých válečných kořistí.“

Pak to byla laskavost, že ji sem přinesl. Možná měl předtím pravdu - možná, kdyby se to opravdu počítalo, přežil. „Je tu tolik stromů,“ řekla. Houština kolem chaty vedla k hustému lesu za ní a všechno bylo potažené ledem, až jím větve byly ztěžklé.

„Modříny,“ řekl. „Jeden z mála druhů, které tady rostou.“

V přední části pozemků leželo zamrzlé jezero a lesklo se, jak odráželo modrou polární záři nad ním. *Ohromující*. Aniž by odtrhla zrak, zeptala se: „Ty tohle pořád udržuješ i po válce?“

„Překvapivě neexistuje velký trh se sibiřskými loveckými chatami. Já vím, sotva to sám chápu.“ Její rty se zvlhnily.

„Moji bratři a já jsme si rozdělili cokoliv, co jsme vyhráli. Nikolaj nepotřeboval sídlo, protože měl Blachmount, rodinné panství. Tahle půda leží

uprostřed ničeho a s pozemky až k Severnímu ledovému oceánu, přesto byla chata nehorázně okázalá. Chtěl jsem ji,“ zakončil to s pokrčením ramen.

„Proč je tak okázalá?“

„Patřila baronovi. Ten vlastnil nedaleký diamantový důl.“

„Zůstal jsi tady někdy?“

„Někdy jsem sem přišel v zimě na lov,“ řekl. „Je tady spousta lovné zvěře, jelikož jsme na okraji trvale zmrzlé půdy. Ta zůstává zamrzlá téměř po celý rok a taje v létě jenom na měsíc nebo dva.“

Mohla říct, že už pocíťoval chlad, i když jako nesmrtelný dokázal vydržet i pár vážně drsných přírodních živlů. Teplota se tady také dostávala až k ní, *vzpružila* ji, dokonce i přesto vnímala, jak se v ní uvolňuje stres z celé noci.

Tady neexistovala žádná hrozba od Ledových. Nebo toho upíra. Celé hodiny k němu byla přitahována, i když z něj měla ve stejné chvíli strach, ale teď už ne.

Nebyl by schopný ji tady kousnout. Byla tu příliš mocná.

„Neviděla jsem sníh několik desítek let.“ Na bočních stěnách byly rampouchy? Srdce jí zpívalo - což znamenalo, že tady vála nějaká impozantní bouře. „Můžu mít led, ale nikdy sníh.“

„Měla bys navštěvovat studené podnebí.“

„Je to div, ale raději ne,“ řekla. „Protože by bylo příliš těžké se vrátit.“

„Ale teď se *nemůžeš* vrátit. Opouštěla jsi New Orleans dneska večer na dobro, že ano?“

„Kufry jsou v autě,“ přiznala, mozek jí pracoval. Murdoch ji vzal na rozlehlou Sibiř, která se rozpínala přes třetinu severní polokoule. Nemohla by pro zmizení najít lepší místo. Přemísťujícího se upíra nebylo možné vystopovat.

Pro nájemné vrahy Ledových tak neexistovala žádná cestovní opatření, aby je odhalili. Žádná letiště, kde by mohla narazit na Sigmundovy zvědy.

A co víc, něco na tomhle místě na ni volalo.

Zhluboka vdechovala svěží vzduch a řekla: „Je to tady tak překrásné.“ Díky přirozenému chladu, který prostupoval každou buňku v jejím těle, se cítila lépe, než si kdy vzpomínala. Byla si jistější a dokonce byla i víc nestoudná. V tu chvíli se rozhodla, že on svůj sibiřský ráj neoceňuje tak moc, jak by měl. To ona by odvedla mnohem lepší práci, aby si ho cenila jako poklad. Dani by *zůstala*.

Ted' ho prostě musí přesvědčit. Měla by se projevit jako nehybný a nepoddajný ledovec? Nebo by ho oslnila jako vzácná květina stvořená z mrazu?

Jak k němu stála tváří v tvář, výraz v jeho očích způsobil, že její rozhodování bylo jednoduché. Šedé duhovky problikávaly černou barvou a jeho výraz tváře ukazoval náznaky té majetnickosti, které si všimla na počátku večera.

*Já mu ukážu frigidní...*, „Víš, upíre, nic není tak naprosto dekadentní jako sníh na nahé kůži,“ zamumlala a stáhla si brašnu. „A led může být i vzrušujícím potěšením. Pokud jsem... nahá.“

Když si začala rozepínat šaty, slyšitelně polkl.

Mohla vidět tvrdnoucí penis v jeho kalhotách. „Začínáš tvrdnout. Ale co, ty už mě na tohle nepotřebuješ.“

Přisunul se k ní blíž. „Možná, že kvůli tomu tě chci. Jsem tvrdý - *kvůli tobě*.“

„Možná sis to měl promyslet dřív, než ses ke mně choval tak hrozně.“

Opět nic nepopřel, jen krátce přikývl.

„Ale možná, že existuje způsob, jak mi to můžeš vynahradit.“

„To si poslechnu.“

Naklonila hlavu. „Murdochu, to mluvíš tak lehce?“

„Nebyl jsem známý...“ Vytratil se mu hlas, když se otočila ke dveřím, zamířila do noci a svlékala se, zatímco kráčela ven.

## 22.

Všechny myšlenky na *já vedu a žena mě následuje* zmizely, když klopýtal ven za ní.

Jak se její radostný smích rozezníval v dálce, uvědomil si, že si nedokáže vzpomenout na to, kdy naposledy cítil tolik vzrušení.

Kriste, když si začala sundávat ty titěrné šatičky... probodlo ho rozjaření, nemluvě o vzrušení.

Byl tak velice zřídka překvapen ženami. Ted' neměl tušení, co udělá dál.

Brzy narazil na její malé boty, byly odkopnuté ve sněhu, a tiše zasténal. *Svlékne se úplně?* Každou vteřinou byl jeho penis rozpálenější a rozpálenější, i když teplota klesala.

O deset kroků opodál uviděl její odhozené šaty. Uchopil je a přenesl k obličejí, aby vdechl její chladnou vůni. Jeho srdce - které začalo bít jen pro ni samotnou - burácelo.

Když se k ní dostal, ležela už v závěji a paže měla natažené nad hlavou - na sobě neměla nic víc, než proužek černých hedvábných kalhotek. Její dokonalá prsa byla nezakrytá a bradavky tak ztuhlé, až to vypadalo jako by byly rozbolavělé.

Prsty mu ochably, tak upustil její šaty a zasyčel: „*Bože všemohoucí.*“

Při jeho reakci se znovu zasmála. Ani se nedivil, že má melodický smích.

Čelist se mu zařala. *Kde je teď moje sebeovládání?* Před vteřinou se přistihl, že myslí na následoval bych ji kamkoliv. „Žádné výčitky svědomí, že se svlékáš přímo přede mnou?“

„Nikdy. Kromě toho, už jsi ze mě viděl každý centimetr.“ Zdálo se, že je ze sněhu opilá - nabírala ho prsty a přinášela plnými hrstmi až ke rtům, aby ho pusinkovala.

Odvrátil se od ní a byl zaskočený, jak moc ho zasáhla a jak se zdálo, že její smích způsobuje, že se mu něco svíjí v hrudi. Byl odhodlaný se na ni ani nepodívat, dokud znovu nezíská nějakou rovnováhu, proto se posadil na kmen stromu potažený mrazem.

„Jsi na mě našťvaný, upíre?“ Šla po kolenou směrem k němu.

*Nedívej se na ni.* Ru ec měl p dle bok ů zařaté v p sě „Ne našťvaný.“ *Setsakramentsky zmatený, rozčilený.* „Ne, já jsem-“ Zarazil se, když zůstala klečet pár centimetrů před ním. Přiškrceným hlasem řekl: „Co se to s tebou k čertu děje?“

Tady v té zimě se její vzhled začal měnit. *Měnila se.*

Vlasy měla protkané ledem a byly světlejší - tak blondáté, až byly téměř bílé. Zářivé pramínky byly zmrazené v dlouhých pramenech, které klesaly až dolů, aby zakryly řadra nebo se jí šířily od hlavy, jako by je šlehal vítr.

Řasy byly na špičkách zakončeny ledovými krystalky a další krystaly vytvářely kolem očí půlkruhy. Její rty byly bledé, dokonce namodralé a byly pootevřené, ale z jejího dechu nevycházel žádný kouř. Protože byl stejně mrazivý.

Jemná kobaltová modř se jí v jemných vzorech stáčela kolem zápěstí. Její oči pod polární září zářily a jejich ohnivě modrá barva odpovídala té na nebi. *Hořely pradávným vědomím.*

Všechno v tomto okamžiku by na ní mělo být divné. Ale... nebylo. *Snil jsem o tom.* Myslela by si, že zešílel, kdyby jí řekl, že ji takhle viděl ve svých představách?

Ztvrdnul kvůli ní už předtím, ale teď doslova pulzoval. Tyhle změny ho zběsile přitahovaly. Báł se, že by se mohl udělat přímo do kalhot. *Ne, nikdy jsem neztratil kontrolu.*

*Jo, pořád si to říkej, Murdochu.*

„Líbí se ti to?“ Zamumlala.

„Co je to?“

„Takhle bych měla vypadat. A takhle bych se měla cítit.“

Chlad ji zcela jasně vzrušil. Jeho chtivý pohled do sebe nasával její povrchní dýchání a její třesoucí se pružné tělo. Její malé drápy zmodraly a ostře se zkroutily.

*Ted' vím, co to znamená.* Při pomýšlení na ni, jak mu zanoří ty drápy do zad, zatímco se on ponoří do ní, musel potlačit zasténání.

Blesk za ní rozčísł polární záři. „Ten blesk je *tvůj*.“ Byl překvapený, jak zněl jeho hlas pevně. Její pohled byl uchvacující.

Přikývla. „Valkýry je vydávají s emocemi.“

„Snil jsem takhle o tobě, Danielo.“ *Spojení.*

Když na něj vrhla pochybovačný výraz, řekl: „Nevěříš mi? Stejně tak i o těch modrých liniích podél spodní části zad.“

Oči se jí rozšířily. „Co dalšího se ti zdálo?“

„Vzal jsem si tvoje panenství,“ vyhrkl.

Zachvěla se. „A jak jsem reagovala?“

„Chtěla jsi, abych to udělal. Chtěla jsi... mě.“ *Dovolila jsi, abych si vzal tvoje hrdlo.* Jeho oči se upřely na její pružné tělo a jeho tesáky po ní bolestně toužily. O jeden z nich si poškrábal jazyk, aby získal náznak krve a předstíral, že je její.

„Pojď blíž, upíre.“

Vmžiku byl před ní na kolenou.

Aniž by mu sundala kabát, začala mu rozepínat košili pod ním a roztáhla okraje. „Bude ti velká zima?“

„To zvládnou.“

Jakmile byla jeho hrud' obnažená, přisouvala se blíž, dokud od něj nebyly její rty ve vzdálenosti menší než centimetr. Klesala takhle po jeho těle dolů a její dýchání bylo jako drobné kousnutí mrazu, jako kdyby po jeho kůži přejížděla kostkou ledu. Zachvěl se - ale ne z chladu.

Když se vracela zpátky nahoru, řekla: „Murdochu?“

„Uh?“ Bylo všechno, na co se zmohl.

Nakláněla se nahoru, dokud mu nezašeptala přímo do ucha: „Dovolíš mi na tomhle místě zůstat.“

Když oždibovala jeho ušní lalůček zuby, penis mu prudce zaškubal v kalhotách a koule se mu stáhly. *Počkat, cože to právě řekla?*

Přesunula se k druhému uchu. „Chtěl bys, abych to takhle udělala?“ Vydechla a přiměla ho, aby se otrásl touhou. „Chystám se usadit - jako žena - na jednom z tvých pozemků. A vyzdobím si ho, jak uznám za vhodné.“

*Nedokáže... vytvořit... ani slovo.*

„Chceš, abych to udělala, vid' že ano?“ Pomalu vzhlédla nahoru a dívala se na něj skrz kadeř svých zářících ledových vlasů. Okusovala si buclatý ret a on byl vyřízený, byl poražený. Celý vyjevený pozoroval, jak svými špičkami prstů v rukavici přejíždí po krystalech na jejím spánku.

„Ano.“ *Nemůžu uvěřit, že to říkám.* „Můžeš zůstat,“ vždycky se chtěl žen zbavit, ne si je nastěhovat do svého domova.

Nejasně si byl vědom toho, že svůdce byl sveden. Hráč byl právě obehrán.

Přesto je pořád ve hře. „Zůstaneš tady. Ale nejdřív musíme tuhle dohodu zpečetit, Valkýro. A já vím jak.“

„Eh?“

Vytáhl rukavice, které mu Loa darovala. „Nandej si je.“

## 23.

*On mi koupil rukavice?*

„Co máš na mysli?“ Zeptala se Dani a energicky si je natáhla. Poprvé po mnoha letech se cítila mocná. Schopnost přivést tohoto obrovského válečníka na kolena byla opojná.

„Uvidíš.“ Jeho hlas byl zdrsňelý touhou a jeho výraz byl zaměřený jen na jeden jediný cíl.

S každou vteřinou byla kvůli němu vzrušenější. Ale pak přišel vítr a po zasněžených končetinách těla jí přejel silný závan. Zněl stejně jako hudba, jako tajemství. Ty zvuky a ty vůně ji dráždily. Něco v temných hlubinách téhle zimy ji vábilo...

„Danielo?“

Murdoch té přitažlivosti konkuroval. Znovu k němu byla tváří v tvář a vzhlížela nahoru do očí zčernalých touhou.

*Očekávání.* Dani ho cítila a úplně ji zachytilo.

Když uchopil pramen jejích vlasů a použil loknu k tomu, aby jí polaskal bradavku, vykřikla a vyklenula záda. Chlad zesílil každý lehoučkový dotek –a ona potřebovala víc. „Polož na mě ruce, upíre.“

Zasténal a zakryl obě řadra dlaněmi v rukavicích, hnětl je a držel v dlaních, až lapala po dechu. S mistrnou dovedností trýznil jejich vrcholky, zatahal za jeden, pak za druhý. Jakmile je přiměl k tomu, že pulzovaly, položil jí dlaň na hrud' a tlačil ji dozadu.

Když se natáhla do sněhu, stočil prsty do jejích kalhotek a prudce je z ní stáhl. Ještě poté dlouhou chvíli jenom zíral na její nahé tělo a vyboulil se mu penis.

Natáhla se dopředu, hladila mu erekci přes kalhoty a jeho hlava klesla dozadu. Dychtivě toužila použít své rukavice a zašeptala: „Sundej si je, Murdochu.“

„Zmrzne,“ řekl a postavil se k ní čelem.

„Pokud ano, pak bych tě mohla beze spěchu cucat.“

Zaúpěl. „Udělala bys to?“

„Celé hodiny. Ale teď se ujistím, že tě budu mnout opravdu rychle, abych tě tím třením udržela v teple.“

S pevným zavrtěním hlavy odstrčil její ruku pryč. „Chci tě vidět, jak se uděláš jako první. Když jsi právě takhle. Chci vidět tvou tvář,“ řekl a pohnul se, aby jí klečel mezi nohama.

„Danielo, dej ruce nad hlavu. Roztáhni pro mě svoje stehna.“

Následující jeho příkazy natáhla paže dozadu a pak roztáhla nohy.

„To je ono,“ zachraptěl a jeho pohled byl jako přibitý na její pohlaví. Stejně tak by ji tam mohl laskat, protože její tělo na to reagovalo.

Když si olízl rty a vypadal zoufale, jak moc ji chtěl ochutnat, zakroužila boky. *Jaký by byl jeho polibek? Byl by na ni něžný? Nebo hladový...?*

„Víc do šířky,“ zavrčel a ona nechala kolena klesnout níž, aby byla otevřená. S drsným zasténáním sklonil hlavu, aby přešel tváří podél jejího stehna a přitom se jí nijak nedotkl. Ale cítila jeho dech a ten ji přiměl, aby se zachvěla.

Jeho dech znovu a znovu přejížděl nahoru a dolů po jejích stehnech, zatímco se rukama v rukavicích mazlil s jejími řadry. Byla bez kousku studu a vlnila se

kvůli jeho ústům, byla téměř připravená přetrpět spáleniny jen pro jeden jediný kratičký dotyk jeho jazyka.

„Chci tě tak moc políbit.“ Jeho ústa byla centimetr od jejího pohlaví a vytvářela zamžený dech, který jí lechtal klitoris. „Roztáhnout si tě před sebou a lízat tě, dokud kvůli mně nebudeš křičet.“

„Murdochu,“ zasténala. „Už toho nedokážu víc zvládnout.“

„Chceš, abych tě udělal?“ Zeptal se a zaklonil se nahoru.

„Ano!“

„Říkalas mi, že vnímáš led na svojí kůži jako vzrušující.“ Natáhl se do strany a utrl z větvičky dlouhý silný rampouch. „Byla to nárazka pro mě?“

Jeho oči byly temné a nelitostné. Ty její se rozšířily. Ach, u všech bohů, měl v plánu se jí s ním dotknout?

Zadržela dech... dokud se tím hladkým koncem neotřel o její tvář, až se zachvěla.

„Netaje na tvoji kůži,“ zamumlal a zdál se být fascinován, jak s ním sjížděl níž až k jejím pootevřeným rtům.

S pohledem upřeným do jeho jí vyrazil jazýček ven, aby olízla špičku těsně předtím, než vsála falus ve tvaru ledu mezi rty.

Z jeho hrudi se vydral přiškrcený zvuk. *Opojně mocné.*

Když s posledním olíznutím vystrčeného jazyka uvolnila svoje sevření, sklouzl s ním dolů na její hrud', aby začal u jejích vzdouvajících se ňader. Ty se vzrušeně zvedaly nahoru a bradavky žadonily o pozornost.

Ledem obkroužil jeden napjatý vrcholek a pak ten druhý, až se jí vyklenula záda, aby se střetávala s každým ledovým polaskáním. *Tak smyslné, tak*

*dokonalé.* „Ano, Murdochu... jsi chytrý upír.“ Teď využíval svůj rozum, aby ji potěšil tím, že ji vzal sem a ledem přinášel rozkoš jejímu tělu. Polkla, jak s ním přejížděl podél jejího těla a kolem pupíku. Opakovaně ji dráždil přímo nad kudrlinkami a přiměl ji, aby se kvůli tomu svíjela, někdy ho podržel těsně mimo dosah, aby si s ní pohrával. „Chceš to?“

„Ano!“

„Jak moc?“ Hladil ji koncem ledu směrem dolů, dokud nebyl přímo nad jejím klitorisem, který byl rozbolavělý touhou.

„Prosím, prosím...“ Když začal líně kroužit po jejím poupěti, zalapala po dechu a poté tiše zasténala.

„Mojí ženě se to líbí.“ Jeho doutnající pohled byl uchváceně upřený na jeho laskání.

„Ach, bohové, ano!“ Znovu a znovu s ním přejížděl sem a tam a pokaždé ji posílal blíž. Mezi roztřesenými nádechy řekla: „Víc, Murdochu.“

Přejel po kluzkém otvoru a přiměl ji vykřiknout slastí. Blesky proťaly oblohu.

Jejich pohledy se setkaly a ten jeho v sobě zadržoval otázku. „Ano, udělej to! Do mě...“

Pak... vklouzl do její vlhkosti. Prohnula se v zádech a nevázaně sténala.

*Chlad. Bylo to tak ohromující.*

Povzbuzený její reakcí začal lehce zasouvat falus do nitra její pochvy. Ruce v rukavicích se jí začaly do sněhu a hlava se jí zmítala sem a tam. Nikdy nebyla přivedena k vrcholu někým jiným.

*Já už budu.*

Měl v úmyslu ji dráždit, až by ji dostal mimo rozum samou rozkoší.

Ale teď měl vřavu ve *svojí vlastní* hlavě, penis mu bujel v kalhotách a byl připravený vybuchnout.

„Nepřestávej...“ Když zhoupala boky nahoru, aby zajela s ledem hlouběji, jeho vlastní boky nekontrolovatelně zašubaly v odpověď.

*Sex. Chce sex. Chce se do ní tvrdě zabořit.* Potřeboval nahradit ten led svým vlastním penisem tak hrozně moc, až si myslel, že zešílí.

„*Murdochu*,“ zasténala. „Už budu!“ Když vyvrcholila, tělo se jí svíjelo jako v nějaké zhýralé show a on ve svém vlastním penisu cítil počínající chvění.

Její výkřiky ho divoce vzrušovaly. Teď napoprvé by tahle zkušenost neměla být o vybudování jeho reputace, takže si mohl zajistit rozkoš i sám pro sebe.

Tohle bude drsné, neplánované a dost špinavé. Protože se chystá vystříknout do vlastních kalhot.

Jakmile mu odstrčila ruku a byla vyčerpaná, řekl: „Uděláš mi to, Nevěsto.“ Trhnutím si otevřel zip, vzal penis do ruky a málem skončil. Musel pevně zmáčknout hlavičku, aby zastavil semeno. „Chceš to?“

Vydechla: „Ach, ano.“

„Tak ho hlad.“ Nepoznával svůj vlastní vrčící hlas.

Zatímco si držel hlavičku, uchopila jeho erekci do prstů a přejížděla pěstičkou nahoru a zase dolů.

„Ach bože, ještě jednou!“

Při druhém tahu roztáhl kolena a přirážel do jejího sevření. Koule se mu pevně stáhly a připravovaly se, natékaly. „*To je...*“

Při třetím tahu stáhl svoji ruku pryč.

Najednou začal do její pěsti ejakulovat, z korunky penisu tryskalo horké sperma.*To je tak zatraceně... skvělé...* Z hrudi se mu vydralo brutální zasténání, zatímco sledoval, jak ho vytrvale pumpuje a vytahuje jeho semeno ven na snůh, znovu a znovu.

Poté, co ho vyždímala ho sucha, se zhroutil na záda a urychleně si zastrčil svůj rychle chladnoucí penis zpátky do kalhot.

Nedokázal si pomoci, otočil se na bok a zíral na ni. Daniela, Ledová panna měla v sobě tak moc ohně...

Jeden by se mohl spálit.

*Pokud si nebudu dávat pozor, stanu se touhle ženou nebezpečně posedlý.*

Už se jí chlubil tím, že je schopný sexuálně vydržet tak dlouho, jak se mu zlíbí - protože vždycky byl. Ale jenom pár hodin od své vychloubání se málem udělal do kalhot. Měl by jí říct, že nikdy neztratil kontrolu -ale ona ho přiměla totálně *zasraně ztratit kontrolu.*

Usmívala se a hleděla nahoru zpod svých ledových řas. „Měl bys asi jít pro moje věci dřív, než v New Orleans nastane svítání. Nechala jsem v autě dva kufry. Je to červený X6, zaparkovaný blízko rohu ulice Dauphine a sv. Filipa.“ Měla kolem sebe znovu ten optimistický nádech a oči se jí třpytily jako krystaly, které měla na tváři.

Její výraz mu připomínal naději - takovou, kterou projevila při jejich prvním společném ránu. Ztuhl a zareagoval na to stejně chabě jako tehdy.

Všimla si jeho náhlého napětí. „Murdochu, měli jsme dohodu.“

*Jak tohle se mnou zaonačila?* Cítil se, jako by se chtěl zmateně poškrábat na hlavě. *Já ovládám situace s ženami.* „A jak tady vydržíš?“

„Víš, že nejím. Nepotřebuju a ani nechci teplo. Tohle je pro moje potřeby ideální,“ řekla tónem narůstajícího zamyšlení. Vypadala roztěkaně a její pohled byl upřený na závěje v dálce.

„Fajn, vyhovuje ti to.“ Vstal a zapínal si košili. „I když nevím, kdy si myslíš, že se můžu vrátit.“

Zamrkala na něj. Myslel si, že v jejích očích zahlédl krátký záblesk bolesti, ale zmizel tak okamžitě, až se rozhodl, že si to jen představoval - obzvlášť, když řekla: „Upíre, potom co přineseš moje věci, tak po tobě nežádám, aby ses vůbec vracel.“

Se zamračením se přemístil zpátky do té čtvrti a našel její auto tam, kde říkala, že bude. Přesunul se dovnitř, aby popadl její tašky.

Když byl zpátky na ulici, zatímco držel dva kufry, si pomyslel: *Bože, co jsem to udělal?*

## 24.

Zatímco šel posbírat její věci, Dani vklouzla do svého oblečení a pak prozkoumala svůj nový úkryt. Murdoch loveckou chatu o určitý stupeň zmodernizoval. Byla tady tekoucí voda, osvětlení, rozvod vody a poměrně nový generátor. Našla ložní prádlo a ručníky.

V každém prostorném pokoji byly nadčasové sochy, dekorace a cihlové zdivo už prokázalo, jak je odolné vůči chladu. Což znamenalo, že je tohle místo pro ni ideální. Byla hnízdící typ. Její hvězdné znamení inklinovalo k hnízdění a ona byla bezmocná, aby tomu odolávala.

První věc, kterou potřebovala, byl... led.

Když se Murdoch vrátil s jejími taškami, odměřeně jí ukázal pokoj pro hosty a choval se jak o by u d ě l obrovský ústup k t ě m, že ji tady nechal zůstat. Ale taky vypadal trochu divoce a vykuleně, jak se díval z těch zavazadel na ni a zase zpátky. Usoudila, že krevní svazek pro něj bude horší, jelikož byl tak dlouho sám.

„Máš v těch svých taškách něco, na co si můžeš napsat moje číslo?“ Zeptal se jí.

„Ano, ale stačí, když mi ho řekneš. Budu si ho pamatovat.“

Jakmile vyslovil poslední číslice, spěšně řekl: „Ale měj na paměti, že budu *extrémně* zaneprázdněný, abych vyřídil naše záležitosti a pronásledoval Iva.“

Nabídla mu svoji nejlepší imitaci ledové královny. „Samozřejmě, to chápu.“ Ale chápala to? Kdyby byla upřímná, musela by přiznat, že v hloubi duše doufala, že ho přesvědčí, aby tady s ní zůstal.

Což by se bohužel nevyplatilo. Ale bez ohledu na to, pořád měla tohle prvotřídní bezpečné místo, aby se na nějaký čas schovala - a to je to, co se skutečně počítá. Jestli nechtěl zažít víc té ohromující rozkoše, kterou právě sdíleli, pak to byla jeho ztráta.

*Což znamená, že stejně tak i moje-*

„Potom tedy sbohem,“ řekl a přemístil se dřív, než stačila říct něco dalšího.

Jakmile byla sama, nenuceně pokrčila rameny, jako by se jí to nijak nedotklo. Ale ošálit jeho bylo jednodušší než ošálit samu sebe. Ignorovala bodavou bolest ve svém srdci, přistoupila k tapetám a došla k závěru, že to bude hodně dní, než ho znovu uvidí...

O několik hodin později ležela na holé posteli v hlavním pokoji, vyhnula se tak menší místnosti, do které ji strčil. Skrz vnější dveře a okna - která otevřela do mrazivé noci - proudil a proháněl se nádherně mrazivý vítr.

Byla z té dřiny vyčerpaná, ale potěšená svým pokrokem. Rampouchy zdobily veškeré dřevo a dvevní rámy a led pokrýval každou zeď.

Ale pak se zamračila. Prosklené stěny vypadaly bez tváře a dokonalý led se jí zdál být pustý.

Ty neporušené vrstvy jí vadily stejně jako nedostatek vůně nebo disharmonický zvuk. A to podráždění bylo ostré a stejně silné jako přitažlivost, kterou k tomuhle místu cítila.

Vstala a přešla k oknu ložnice, zadívala se na temné lesy obklopující chatu a pak zpátky na stěny. Ven, pak dovnitř. *Je to špatně.*

Neschopná to déle vydržet, vytvořila si kopí z ledu a potahovala ho jednou vrstvou za druhou, až ho vybrousila k dokonalosti.

Jakmile skončila, vzala to provizorní dláto na zeď a zabodla ho to hladkého povrchu. Pak znovu. A znovu, dokud se nezačaly formovat unikátní značky.

Murdoch se na Sibiř nevrátí. *Zvládnul jsem to sedm dní, dokážu to zvládnout dalších sedm.*

Přestal se na noc honit za svými záležitostmi a blížilo se svítání - Lukyan a Rurik se už vrátili na Mount Oblak.

Ale na Sibiři by byla tma.

Období klidu při nějaké akci byla pro Murdocha nebezpečné. Způsobovaly, že bylo těžší odolávat pokušení vrátit se k Daniele.

Ne, *tohle odmítal*. Jenom kvůli tomu, že se mu rozproudila krev, by měl jenom tak podlehnout? Snášet totální ztrátu moci? Vítat to naprosté předělání osobnosti?

Byl odhodlaný, že za ní nepůjde jako nějaký roztoužený mladíček, a zejména ne od chvíle, kdy bylo zřejmé, že je jí úplně jedno, že se minulou noc chystal odejít. A ani jednou nezavolala.

Jedna jeho část nesnášela to, jak snadno s ním manipuluje. Další jeho část nesnášela její narušování. Ale to neznamená, že má nějakou paniku svobodného mládence, jak ho obvinila - čímž, jak si všiml, hravě přemístila veškerou vinu na něj, zatímco ignorovala problémy, které ona sama jako Nevěsta představovala. V každém případě, pokud byl zubní kartáček nějaké ženy symbolem věčného ženského vměšování, zkuste dva narvané kufry.

Takže se ten poslední týden sám plně zaměstnával a usilovně se snažil na ni vůbec nemyslet. S Lukyanem a Rurikem sledovali pojítka, která se vytvářela, a

s každým z nich se přibližovali k Ivovi. Snažil se opakovaně vidět s Nikolajem, ale jeho bratr se obvykle... zabýval Myst.

Během téhle doby chodil Murdoch každý den do postele vyčerpaný v naději, že se mu nebude zdát o Daniele. Ale vždycky o ní snil. A pokaždé se ho ten divný hlas zeptal: *Co bys obětoval? Co bys pro ni udělal?*

Ještě jednou pohlédl na rozjasňující se oblohu a cítil se téměř bezmocně, že se k ní nevrátil, aby zkontroloval, jak se usadila a aby zjistil, jestli si ty modré oči a její svěží čistou vůni jenom představoval.

V jeho rodné zemi kdysi dávno přicházel podzim s bušením deště, který se proháněl krajinou. Pak jednoho rána bylo po dešti a oni se probudili do zasněžené krajiny. Vzduch býval svěže čistý a nesl mírnou příchut' severních moří, která byla poblíž.

Daniela voněla jako tahle vzácná rána. Taková, na která nikdy nezapomněl.

Počkat - možná nebyla schopná vzpomenout si na jeho číslo.

Co když se s ním chtěla spojit, ale nešlo to? Měl by ji prostě jít zkontrolovat. Ano, aby se ujistil, že má všechno, co potřebuje. Přesunul se zpátky do lovecké chaty.

Murdochovi spadla čelist při té scéně, která ho uvítala.

Všechna okna byla otevřená a led byl... všude. Omotala s ním celé sídlo jako pavouk, který spřádá svoji síť. Vyrůstal před sedmnáctistý lety na pobřeží Baltského moře. Udělovat domácí teplo bylo proň pořádé. Přesto se na ní ve dveřích klenul led a obklopoval čtverhranné rámy dveří. Rampouchy visely ze stropu dolů a sestupovaly z oken jako záclony. Stěny byly pokryté bílým lesklým povrchem a ona do toho ledu vyryla primitivně vypadající symboly.

*Neměla žádné právo. Svobodní mládenci panikařili při nějakém kartáčku na zuby?*

*Zkuste mít ženskou z jiného světa, která ve vaší lovecké chatě zanechá trvalou ledovou bouři.*

*Kdo by nepanikařil?*

*A ona nebyla nikde k nalezení. Zatímco kráčel z jedné prázdné místnosti do druhé, ten stupeň zklamání, který cítil, ho jak překvapoval, tak mátl.*

*Když se dostal ke své ložnici, viděl, že tam spí - stáhla z postele všechny přikrývky.*

*Proč by zůstávala tady a ne v pokoji, kam jí původně položil tašky?*

*Spala v mojí posteli? To vědomí s ním něco udělalo, dotklo se nějakého temného primitivního nadšení v jeho nitru. Ta myšlenka, že udržuje svoji ženu chráněnou ve své nemovitosti, v útočišti, které získal svým mečem... hovzrušovala.*

*Spí v mojí posteli.*

*Oklepal se a pak se otočil k jednomu z jejích nevybalených kufrů, našel několik erotických románů s tituly, které ho přiměly pozvednout obočí a sbírku spodního prádla, které si na ní bude představovat v dalších letech, které přijdou. Zvedl jednu z jejích hedvábných nočních košilek a vdechoval její vůni.*

*Není divu, že ztvrdl jako skála. Nebo že se mu taky zašpičatily tesáky. Proč je ona ta jediná, která ho pokouší, aby se napil z jejího těla? Nikdy před ní nebyl v pokušení a po celý týden neměl žádné sebemenší nutkání, až do této chvíle.*

Položil prádlo stranou a otevřel druhou tašku. Byla plná krabic se *solí*. Na co by mohla potřebovat tak velké množství?

Přešel k prádelníku. Na něm byl umístěný její satelitní telefon, který zkontroloval pro případ, že by nebyla schopná se s ním spojit. Bez šance - byl plně nabitý a vyzvánění bylo ztlumené, displej ukazoval množství zmeškaných hovorů. Prolistoval její kontakty a našel svoje číslo uložené jako UPÍR MOBIL.

Mohla mu zavolat, ale nezavolala.

Na konci telefonu byl připojený robustně vypadající notebook, zřejmě odolný proti ledu. Občas se mu svět Lorů jevil jako naprosto šokující - představa schopnosti mít přístup na internet v téhle chatě prudce povýšila až nadsamotnou představu nadpozemské ledové bytosti, která ji obývá.

Jakmile vstoupil do koupelny, zjistil, na co se používá ta sůl. Krabice byla otevřená hned vedle staromódní vany ke koupání. Daniela potřebovala sůl, aby *nezmrazila vodu ve vaně*. Matně si pomyslel: *Není divu, že voní jako moře*.

Tohle bylo příliš bizarní, než aby se tomu dalo uvěřit...

Oknem zavál severní vítr a přifoukl dovnitř sníh. Bez přemýšlení spěchal dopředu, aby zavřel okno, ale to zůstalo otevřené díky mrazu.

Zíral ven do drsné zimní noci. Byla tam, někde, jeho malá Nevěstinka, které se nikdy nemohl dotknout.

Všechno, co se týkalo jí a téhle situace, bylo pro něj nepochopitelné.

A všechen ten led byl do očí bijící připomínkou toho, že se z ní nikdy nemůže napít. *Toužíš po její krvi. Opusť tohle místo.*

Na hrudi měl pocit jako by se kolem něj stahovala nějaká obruč. Zmizel pryč, lapal po dechu a byl zmatený tou ženou, která žila v jeho sídle.

*At' se propadnu, jestli se někdy vrátím.*

## 25.

Murdoch se ještě jednou podíval na hodinky. Noc slábla a on pořád čekal na Rurika a Lukyana. Měli se sejít v téhle čtvrti, aby prozkoumali nové stopy a Rurikovi to nebylo podobné, aby měl zpoždění.

Chvilé klidu během akce byly pro Murdocha *stále ještě* nebezpečné - dokonce i po té nešťastné cestě do lovecké chaty před týdnem. Přesto byl odhodlaný bojovat proti nepřírozené přitažlivosti k Daniele. Ano, prožil s ní ohromující rozkoš. Ale to mu jen přineslo úlevu od toho, jak moc mu chyběl sex. Tu intenzivní touhu, svíjející se zpocená těla, narážející boky. A líbání. Bože, chybělo mu líbání.

Ne, s ní neexistovala žádná budoucnost. Monogamie nebyla pro něj. Viděl, jak zničila lepší chlapy, než je on.

*A ona zaledovala můj zpropadený dům.*

Poté, co nechal Rurikovi další zprávu, se Murdoch opřel o sloup s pouličním osvětlením. Okem zachytil atraktivní brunetku v tunice s hlubokým výstřihem. Vrhla na něj lascivní úsměv, ale jediné na co dokázal myslet, bylo to, že nebyla ani zlomek tak pohledná jako Daniela. Odvrátil se pryč.

Ve skutečnosti během posledních dvou týdnů všechny ženy přirovnával k Daniele a všechny bez výjimky něco postrádaly. Ale přinejmenším by se jich dalo teoreticky dotýkat.

Když se jeho pohled vrátil zpět k té ženě, zírala na něj s neskrývaným zájmem. Ne, nechtěl mít rozproudenou krev, ale teď když už ji měl, mohl by si to taky užít.

Ze zkušenosti věděl, že by mohl tuhle ženu mít s méně než ohnutím prstu. Staré zvyky se zvedly do popředí, i když sám sobě říkal, že na tohle nemá čas. Potřeboval věnovat svoji plnou pozornost tomu, aby našli Iva. Ale bez Rurika a Lukyana nemohl Murdoch dělat nic jiného než čekat a potreboval vyklouznout z toho vodítka, které mu Daniela nasadila.

Kdyby se mu podařilo otupit tuhle touhu, byl by soustředěnější a schopnější. Ta vysoká brunetka vypadala přesně jako ta pravá...

*„Můžu ji nosit, mami?“ Zeptala se Dani. Svana si právě z úschovy vzala korunu kvůli své nadcházející cestě. Jako vždy jí byla Dani fascinována.*

*„Jenom na chvíli, drahoušku,“ řekla jí Svana, když umístila proužek ledu a diamantů na vrchol jejích zapletených vlasů. Šperk jí padal přes čelo dolů.*

*„Tady. Moje malá zimní princezna.“*

*„Chci ji ukázat ostatním Valkýrám.“*

*„Ale ony by byly okouzlené.“*

*„Já nejsem.“*

*„Ne, dcerko.“ Svana se usmála a korunu upravila tak, ale nebyla příliš velká.*

*„Protože náš druh pochází ze země diamantů a ledu.“*

*„A tam teď jdeš?“*

*Její krásná tvář zvažněla. „Ano.“*

*„Kdy se vrátíš?“*

*Svana před ní poklekla. „Danielo, možná se nemusím vrátit zpátky.“*

*„Tak proč tam jdeš?“ Zeptala se Dani a začala plakat. „Zůstaň se mnou.“*

*„Musím znovu získat svůj trůn. Jsem královna z dlouhé řady královen. A jednoho dne jí budeš taky ty.“*

*„Jak tě najdu?“*

*„Pokud se sem k tobě nevrátím, musíš mi slíbit, miláčku, že mě nikdy nebudeš následovat. Nikdy, nikdy nepůjdeš do Icergardu. Ne, dokud ti neukážou cestu...“*

Dani v posteli prudce vyletěla nahoru a okamžitě se probudila. *Bohové moji.* Právě si znovu vzpomněla na ten osudný den, kdy ji opustila matka. *Ne, dokud mi neukážou cestu?*

Kdo přesně by měl Dani nasměrovat do Icergardu? A proč si zapamatovala právě tohle?

Ten sen byl tak reálný, že skoro dokázala cítit tíhu korunky na hlavě. Svana si ji nasadila, když odešla, aby se setkala se svým osudem, i když věděla, že pravděpodobně zemře. Jak byla statečná.

Dani se postavila a ucítila příjemný šok, jak se její bosé nohy setkaly s mrazivým mramorem a pak přešla k otevřenému oknu. Severní vítr vanul hrdým poryvem, jako by ji objímal. Zavřela oči a houpala se společně s ním.

Ten upír - který se ještě musí vrátit - jí kecal do snů. Teď se každou noc topila ve snech. Bylo to chladem nebo tímhle konkrétním místem, co vytáhlo její vzpomínky a sny?

Milovala to tady. Mrazivé větry ji zaplavovaly stejně jako adrenalin a každá vločka sněhu byla jako balzám na duši. Ty dva týdny se oddávala lovení v ledu, pronásledovala ševlení větru a prozkoumávala krajinu. A pokračovala ve vyřezávání tajemných symbolů do jakékoliv ledové stěny, na kterou narazila.

Ty znaky byly ve své podobě jednoduché, jako runové nápisy na pradávných kamenech ze severních zemí. Nemyslela si, že by tuhle úpravu někdy předtím viděla a netušila, jak je možné, že je znala.

Nakonec si začala vytvářet svoje vlastní ledové destičky, do kterých je vyrývala - a některé z nich byly stejně velké jako stůl, později je umístila do různých částí lesa a do sněhových závějí, kde je pokládala jen tak. Nevěděla, proč to dělala, jenom cítila, že to musí udělat.

S každým dnem tady byla stále silnější a trochu víc rozmýšlela nad nepochopitelnou novou zábavou - a o trochu míň nad upírem. *Ano. O pár minut méně než otom ostatním.* Ze začátku přemýšlela, jestli je tohle její vyřezávání jenom zoufalým pokusem o odvedení pozornosti - jako nějaký ekvivalent pro Valkýru/Ledovou pannu toho, že by spořádala velkou porci zmrzliny Häagen-Dazs.

Ale dospěla k závěru, že v tom musí být něco víc, protože to nutkání zesílilo - dokonce jako by její touha po něm neměla začít upadat...

Murdoch tu noc políbil tři různé ženy.

Pouhých pár minut poté, co si všiml první brunetky, zjistil, že je s ní v uličce za barem a bere si její rty svými vlastními.

A pořád myslel na Danielu. Když se nakonec odtrhl pryč, zamumlal kletbu. „Je mi líto, drahoušku. Musím jít.“

Přitiskla se k němu a prosila ho, aby nepřestával. Čím víc by měl být vzrušenější, tím zvadlejší byla ta trocha vzrušení, kterou se mu podařilo vytvořit představou, že je to Daniela, koho líbá.

Druhá žena byla ucházející, ale v očích jí nezářila žádná výrazná inteligence. Byla od jeho Nevěsty tak odlišná. Obdivoval Danielinu vychytralou mysl a líbilo se mu, že jen zřídka dokázal přečíst její výrazy.

Ta třetí byla cítit přeslazeným parfémem a tím, co jedla předtím. Takový kontrast k čisté vůni Daniely...

Ted' když se k tomu zpětně vracel, si uvědomil, že ani u jedné z těch tří nebyl v pokušení, aby si vzal jejich hrdlo. Další důvod, proč potřeboval, aby se držel daleko od Daniely. *Což se snadněji řekne, než udělá.* Měl pocit, jako by vedl prohranou bitvu- a ve svém životě jich měl zatraceně dost.

V jedné zemřel. Proč s tím bojovat? *Mělo* by být jednodušší odolat tomu, aby se z ní napil, než aby vydržel to, že by znovu neviděl její tvář - což se ukázalo jako nemožné...

Představil si svou Nevěstu, jak spí v jeho posteli, jako by na něj čekala. Pokud by se měl usadit, tak proč ne s tou nejvíce nádhernou inteligentní ženou, jakou kdy poznal?

Dokonce, i kdyby to byla ledová bytost. Znovu si vzpomněl na nadpřirozenou scénu, která ho přivítala v lovecké chatě a přiměla ho k odhodlání.

S ní by se nikdy nenudil.

Mohlo by být důvodem, proč nikdy nebyl nějaké ženě věrný i to, že na ni čekal celý svůj život? Zadíval se na oblohu.

Svítání bylo jen pár hodin daleko. Bylo příliš pozdě na to být tady. Ale na Sibiři by byla tma.

Proč to nezkusit? *Pokud někdy budu v pokušení, abych se od ní napil, přemístím se pryč.* Alespoň to pak budu vědět.

S tímhle závěrem si skoro přál, aby se těm dalším ženám nevěnoval. Pomyslel si, že by se mohl cítit... *provinile*. On.

Na rohu další ulice zahlédl pouliční prodavačku květin. Murdoch znal ženy - milovaly květiny. Popadl kytici růží, hodil napůl spící prodavačce dvacku a pak se přemístil za Danielou.

A zase, nebyla uvnitř. Když uslyšel přední dveře, jak se se skřípěním otevřely, přemístil se do přízemí s kyticí za zády. „Danielo?“

Její rty byly ještě víc modré než předtím a její kůže byla bledá jako mléko. Ve zledovatělých vlasech měla větvičky.

*Bože, je krásná, že se to nedá vyjádřit slovy.* Nadhodil by kompliment a vyšel by naprázdno. *Co nového?*

Pohlédla na něj, ne se vzrušením, které očekával, ale s uvážlivou zvědavostí.

„Kde jsi byla?“ Zeptal se.

„Právě jsem se vrátila z procházky.“

Byla bosá, v tílku a kraťasech. Napadlo ho, jestli si vůbec někdy zvykne na to, že vidí její dokonalé tělo vystavené přírodním živlům. „Neslyšel jsem o tobě. Chtěl jsem se ujistit, že ses usadila.“

Pokrčila rameny a obrátila se ke schodům.

Následoval ji nahoru. „Jenom jsem se zastavil. Abych tě zkontroloval.“

„To už jsi tak nějak říkal. A jak můžeš vidět, je mi skvěle.“

„Bylas tady v jednom kole,“ řekl, když dorazili do jeho pokoje. Od chvíle, kdy tady byl naposledy, přibýly nově vyryté znaky do hladké glazury, která pokrývala stěny. Další sníh se jen hromadil. „Měla jsi napilno s *dekorací*.“

A zase měl ten pocit, že něco narušuje. Ale když necítil, že by hned následovalo roztrpčení, usoudil, že si na to už zvykl. „Ty symboly, které jsi vyryla - co znamenají?“

„Nejsem si jistá.“ Její oči těkaly po místnosti. „Prostě věci, které jsem vytvořila.“

Z nějakého důvodu v té chvíli jejich pohledy padly na postel. Jeho hlas byl drsný, když řekl: „Proč spíš tady?“

„Můj pokoj je orientován na jih. Sem fouká severní vítr přímo.“

*Spí v mojí posteli.* Začínal být tou představou znovu vzrušený. Možná nemusí být schopný si ji nárokovat, ale existují i další výhody. Připomínal si to, když jí nabídl květiny.

Její pohled po nich rychle přešel. „Pugét? Stejně jako v dávných dobách?“

„Myslel jsem, že přinést květiny ženě, po které muž touží, je nestárnoucí gesto.“

„Nestárnoucí by bylo v pořádku.“ Naklonila hlavu na stranu. Zacukaly jí uši?  
„Ale tvůj předpoklad o ženě je nějak mimo.“

*Zkoumá můj obličej?* Dokázala by říct, že políbil další ženy? „Co tím myslíš?“

V odpověď zavrtěla prsty a pokývala na květiny. Ve chvíli kdy jí je podal, začaly chřadnout. Zatímco zíral, zčernaly a zemřely.

Přešel si rukou v rukavici po zátylku. „Jsem rád, že jsem ti nedal nějaké kotě.“

Hodila je do nevyužívaného krbu. „Musíš pochopit, že nejsem jako ženy, které znáš. Tenhle svět není takový, jak si myslíš. Všechno se tím pro tebe mění. A nemůžeš na to používat svoje lidské očekávání.“

„Tak mi o tom světě řekni. Uč mě.“

„Byl bys rád, kdybych ti právě teď dala nějakou lekci?“

„Ano. Absolutně.“

„Valkýra má nadlidský čich. Ne tak silný jako Lykajové nebo démoni. A možná ne ani tak silný jako upíři. Ale dostatečný na to, abych dokázala cítit pachy žen, s kterými jsi byl.“

*Ach. Prokrista.*

## 26.

Dani cítila dámské parfémy. *Množné číslo*. Mohla říct, že jim byl blízko dost na to, aby nachytil jejich vůni, ale nedokázala přesně zjistit, co s nimi dělala.

Při jejích slovech zůstal bez pohnutí a přimhouřil oči. Teď pokrčil rameny a jakýkoli náznak viny, který si možná představovala, byl pryč a byl nahrazen nonšalancí. „Políbil jsem... pár žen.“

Drápy se jí žárlivostí napřímily.

„Jenom jsem chtěl zjistit, jaké by to bylo. Po tak dlouhé době.“

Venku se zablýskl blesk. Jeho přezíravé chování ji rozzuřilo. „Dělal jsi toho víc?“

„Danielo, děláš problém z něčeho bezvýznamného. Ty ženy byly lidské a já jsem je *jenom* políbil.“

„Bezvýznamného? Prostě jsi jenom tak náhodou ty smrtelnice znal? Nebo to snad byly malé coury, na který jsi narazil, když jsi měl hledat Iva?“

Z jeho výrazu se jí začalo dělat špatně od žaludku. *Bingo*. Mohla přímo vidět, jak se s vervou líbá s těmi špindíry v nějakých uličkách hlavní čtvrti.

*Vždycky jsem se vysmívala turistům, kteří to dělali.*

Mezi Lory existovalo tak málo tajemství. Drbnami jenom překypovali. Každý by věděl, že Murdoch odmítl Dani, aby byl s jinými ženami. A už bylo tak dost hrozné, aby byla Nevěstou opuštěnou nějakou pijavicí, ale bylo by úplně ponižující být odmítnuta kvůli smrtelnicím.

„Nikdy jsme se jeden druhému nezavázali,“ řekl nakonec. Když se venku opět zablesklo, přešel si dlaní přes ústa. „Prostě jsi mě *informovala*, že tady zůstáváš. A já jsem nelíbal ženu tři sta zatracených let.“

„Tak proč jsi toho s nimi neudělal víc?“

Unaveně vydechl. „Nechávaly mě chladným-“

„Chladným?“ Vykřikla, náznak hysterie v hlase. „Jsem tak ráda, že jsem tě přinutila přísahat, abys o mně nikomu nic neříkal, ne že by to už teď všichni nevěděli. Doufám, žeš do Loaniny sázkové knihy dal prachy proti nám.“

„Nejsme svoji.“ Jeho vlastní hněv se vyostřil. „Nedal jsem ti žádné sliby. Nemáš důvod se na mě zlobit.“

„Jsem našťvaná, protože konečně vidíš to, co celou dobu bylo přímo před tebou. Ale vidíš to příliš pozdě.“

„Příliš pozdě? Znovu, jenom jsem je políbil. Přišel jsem dneska večer *sem*, abych byl s tebou, i když jsem měl ty ženské, co mě přemlouvaly, abych udělal víc.“

Přemlouvaly ho? Byl v líbání tak dobrý? Zavrtěla se - to se ona nikdy nedozví. „A přesto ses rozhodl přijít sem a být se mnou - se ženou, která ti *nemůže* dát víc. Zjišťuju, že je dost těžké tomu uvěřit!“

„Věř tomu, ledová královno. Zničilas mě, nechci žádnou jinou!“

„A tohle tě *zničilo*?“ Vykřikla. „Bohové, je mi z tebe tak špatně!“

„Špatně ze mě? Když jsem přiznal, že jsem si vybral tebe před ostatními? Tvoje načasování je směšné.“

„Protože ti na tohle nenaletím! Jestli si myslíš, že jsi zničený, pak budeš chtít, aby se to napravilo. Nebudeš se rochnit v téhle zničenosti. Věř mi, znám to!“  
*Smutná, přesmutná Daniela...*

„Takže teď už mě máš celého přečteného, i když mě znáš nějakých pár týdnů? Ach, no jasně, jsem jenom mužská děvka a nic víc.“

„Znám tě jenom krátkou dobu, ale znám chlapy. Byla jsem svědkem celého rozpětí jejich životů. Nejsi muž, který by se uráčil vázat. Jsi zbabělec, který se toho *bojí*.“

„Zbabělec?“ Ačkoliv se tomu slovu pohrdavě vysmíval, Dani v jeho očích zahlédla záblesk nějaké emoce. Udeřila hřebíček na hlavičku.

„Sobecký zbabělec! Čekáš, že tady budu jenom tak čekat a že zůstanu tak dlouho, dokud se ty nerozhodneš, že ode mě chceš něco víc?“

„Ty už tady jenom *čekáš*, Valkýro.“

Na to si začala v dlani vytvářet led a on se na to díval s opovržením. „Odejdi odsud, upíre. A už se nevracej!“

„Tohle je můj dům!“

„Vypadá to snad jako *tvůj* dům?“ Do okna zafoukal poryv větru, aby zdůraznil její slova.

„Fajn. Měj si ho! Považuj to za dárek za těch pár příjemných nocí.“

S hořkými kletbami se Murdoch přemístil z chaty pryč. Vrátil se na místo setkání pro případ, že by se ukázal Rurik-

A zjistil, že je obklopen nějakými bytostmi.

Vypadali jako démoni, ale měli červené oči jako padlí upíři. Byli ohromní a nesli středověké zbraně, klacky a kyje s ostny.

Za nimi stál Ivo, holá hlava se mu leskla. Právě před pěti lety se střetli na bitevním poli. *Konečně jsem toho zmetka našel.*

„Hledáme půlčíka,“ řekl Ivo. „Pokud o ní máš informace, mohli bychom ušetřit tvůj život.“

*Půlčíka?* „Nic bych ti neřekl, i kdybych věděl, o čem to vůbec mluvíš.“

Ivo znuděným tónem přikázal: „Tak ho zabijte.“

Murdoch v mžiku vytasil svůj meč a máchl s ním směrem k nejbližšímu démonovi. Muž se zasmál a snadno se ráně vyhnul.

Ta rychlost byla neuvěřitelná. *Nemůžeš s těmito bytostmi bojovat.* Přesně jak mu bylo řečeno.

Než mohl Murdoch ustoupit, byli hned u něj a zabránili mu, aby se přemístil. Kyj s ostny ho zasáhl přes obličej, trhal a drtil současně. Vystříkla krev.

Rána do nohy mu rozdrtila stehenní kost a poslala ho dolů na kolena. Další mu roztříštila ruku.

Ta síla... byla *monstrózní*. Okovaný palcát ho zasáhl přímo do hrudníku a zaryl se mu do hrudní kosti. *Nemůže dýchat, nemůže...*

Proti jeho vůli se mu zavřely krví zalité oči. Začalo mu to docházet. *Umírám.* A všechno, na co dokázal myslet, bylo to, že chtěl ještě jednou naposledy vidět Danielu.

Ivo nařídil: „Setněte mu hlavu-“

Zazněl nějaký řev. Murdoch se pokusil otevřít oční víčka jen na škvírku. Rurik a Lukyan, tady? *Museli vystopovat Iva už předtím.*

Jak se ti dva vrhli do boje, Murdoch se je snažil varovat, ale nemohl mluvit.  
*Čelist nefunguje?*

Rurik přešel do své plné podoby berseka a divoce máchal válečným kladivem. Lukyan se oháněl svými dvěma meči a vypadal, jako kdyby toužil pro smrti - a plánoval, že jich s sebou vezme co nejvíc.

Ale když Rurik dostal ránu, která srazila i jeho obří tělo, Lukyan zamumlal: „Do hajzlu s tím.“ A pak se přesunul pryč.

## 27.

*Bude mi to tady chybět.* Ale Dani věděla, že nemůže zůstat.

Vzdává se upírova daru za dvě noci rozkoše.

Jak by vůbec mohla být překvapená, že zůstával někde pryč? Koneckonců byl asi příliš zaneprázdňen přepadáváním smrtelníků v černých uličkách. Takže Dani byla vyvolenou zpustlíka Zdrženlivých.

Přesto si sama znovu připomněla, že se Murdochovu kousnutí vyhnula. To by mohlo být mnohem horší. Cokoliv by mezi nimi bylo, nikdy by to nedopadlo dobře. Kdyby se mu celá odevzdala a pak dostala košem, lidi by se ptali: *'Co sis myslela, když jsi polapila zpustlíka, jako je tenhle? Bez teplé postele, kterou bys mu nabídla?'*

Vzdychla. Sakra, líbil se jí - a líbilo se jí *tady*.

Ten tlak vyřezávat v ní pořád narůstal, jako kdyby se blížila k nějakému cíli a nabírala na síle. Uspokojovalo ji to a přinášelo jí to naprostou úlevu, a právě to málo ve svém životě potřebovala ke spokojenosti.

Matka Dani říkala, že je potomkem linie Zimních královen, ale Dani k těmto původním předkům nikdy necítila spojení. Cítila se víc Valkýrou než ledovou vílou. Samozřejmě, nezapadala ani s Valkýrami. *Smutná, přesmutná Daniela.*

Byly tyhle symboly opravdu tím prvním poutem k jejímu dědictví? Proč je viděla teprve teď? Na tom nezáleží. Její čas tady skončil.

Kdyby zůstala, příliš by k téhle chatě přilnula. Čím déle zůstane, tím víc ji bude chtít. A už teď mohla vidět Murdocha, jak si sem za pár let přivede jinou ženu a najde Dani pořád uvnitř, jak blbne kolem v noční košili a mumlá: 'Ach, ahojky. Mně to nevadí.'

Dani byla rozhodnutá a konečně připustila, že Murdoch rovná se trápení. Bohužel, dospěla k tomuto závěru až *poté*, co se do něj začala zamilovávat. Byl čas odejít.

*Ted' si jenom musím najít odvoz.*

\*\*\*

„Měl bys vidět toho druhýho chlapa,“ zachraptěl Murdoch z postele.

Nikolaj byl už bledý, když se přesunul do pokoje na Mount Oblak. Vidět Murdocha takhle způsobilo, že mu z tváře zmizelo pryč ještě víc krve.

Věděl, jak špatně vypadá. Do nohy měl našroubovanou kovovou ortézu, aby se mu stabilizovala rozdrčená stehenní kost. Jednu ruku měl znehybněnou v sádře a obvazy zahalovaly většinu jeho těla. Tvář měl rozervanou od koutku úst až k uchu a držela mu pohromadě jenom díky stehům. Všeho všudy byl šťastný, že je naživu.

Ne. Nebylo to *šťestí*.

Murdoch a Rurik žili jen proto, že se Lukyan vrátil přímo s úplným válečným vojskem. Ukázalo se, že se Lukyanovi nelíbilo, kdyby to vybojoval jen stěží - rád *vyhrával*.

Nikolaj konečně našel svůj hlas. „Co se ti stalo?“

„Chystal jsem se tě zeptat na to samé. Můj bože, Nikolaji, ty vypadáš hůř než já.“ Jeho bratr byl vždycky tak stoicky klidný, vždycky tak jistý svým jednáním.

Takže co se sakra děje?

Nikolajovy oči potemněly, než pohlédl stranou. „Promluvíme si o mých problémech později. Kdo ti to udělal?“

Murdoch nechal pro tuhle chvíli tohle téma jít. „Ivo má démony. Démony proměněné v upíry. Jsou silní - to si ani nedokážeš představit. Někoho hledá, ale nemyslím si, že je to tvoje Nevěsta. Zmínil se o nějakém "půlčíkovi".“

„Kolik?“

„V jeho skupině byli tři démoničtí upíři stejně jako i další upíři. Sejmuli jsme dva z těch démonů, ale jeden zůstal.“ Murdoch se podíval za něj. „Kde je tvoje Nevěsta?“

Nikolaj zaváhal. „Je na Blachmountu. Jsme... já jsem...“ Přejel si rukou přes ztrhaný obličej a pak rychle vychrlil: „Od té doby, co jsem ochutnal krev Myst, zdály se mi její vzpomínky...“

Murdoch dělal všechno, co mohl, aby zakryl svůj šok, zatímco Nikolaj pořád mluvil a slova se z něj sypala ven. Takže po krvi *následují* vzpomínky. Proč nebyly jeho oči rudé? Přizná to Nikolaj Kristoffovi?

Prostřednictvím těchto snů se Nikolaj dozvěděl, že Myst byla v minulosti vypočítavou femme fatale, která využívala a odhazovala svoje milence bez slitování. Byla odhodlaná oklamat i Nikolaje a chovala se, jako kdyby s ním chtěla mít něco víc, i když ve skutečnosti měla postranní úmysly.

Dřív než na tohle Murdoch vůbec zformuloval odpověď, Nikolaj dodal další bombu. Získal do vlastnictví kouzelný řetěz - který ovládal Myst. Tím, že vlastnil ten řetěz, ji mohl Nikolaj přimět, aby udělala, co se mu zlíbí.

Tohle bylo to jejich *porozumění*? Nějaký druh uchvácení?

Uplynuly dlouhé chvíle ticha, než Murdoch nevěřicně řekl: „Vzal jsi svobodnou vůli bytosti, která má za sebou víc než dva tisíce let. Vsad' se, že ji hodlá chtít mít zpátky.“ Nikolaj se během jednoho desetiletí vypořádal s válkou, morem a hladomorem. Už ztratil většinu své rodiny. A přesto vždycky jednal čestně. Až doted'. Vypadlo to, že to chce jenom nějakou ženu, aby ho zlomila.

„Ne, ty to nechápeš,“ řekl Nikolaj. „Ona je bezcitná. Neschopná lásky. Užívá mě to, to její klamání, protože je to jediná věc, která dává smysl.“ Víc pro sebe si zamumlal: „Proč by mě jinak chtěla?“

Murdoch slabě popadl zápěstí svého bratra. „Všechny ty roky jsem tě viděl, jak si bez ustání vybíráš ty nejlepší a nejvíce racionální kroky, i když byly těmi nejtěžšími. Byl jsem hrdý na to, že následuju tvoje vedení, protože jsi jednal s takovou odvahou a vždycky - vždycky - s takovou rozumností,“ zachrčel a zarazil se, aby se nadechl. „Nikdy jsem si nemyslel, že ti budu muset oznámit, že tvůj rozum a úsudek selhali, Nikolaji. Jestli je tak zlá, jak říkáš, potom budeš muset... Já nevím, prostě jí pomoz, aby se změnila, ale nemůžeš jí tohle rozkázat. Vrat' se k ní. Vysvětli jí svoje obavy.“

„Nemyslím si, že můžu. Viděl jsi ji, Murdochu. Proč by rychle souhlasila?“

„Proč se jí na to prostě nezeptáš?“

Výraz jeho bratra byl všeřikající. Nechtěl, aby věděla, jak zoufale ji potřebuje.

„A ti ostatní muži,“ řekl Murdoch. „Tohle už není šestnácté století. Tohle se s tím ani nedá srovnávat. Ona je nesmrtelná, není to žádná osmnáctiletá červenačká se nevěsta, která přišla přímo z nějakého kláštera. Nemůže tyhle věci změnit, takže jestli ji chceš, budeš se muset přizpůsobit.“

*Jestli se nedá dotknout její kůže, budeš se muset přizpůsobit...*

Nikolaj si přešel rukou přes obličej a vyštěkl: „Odkdy seš tak zatraceně chápavej?“

*Od chvíle, co jsem potkal Danielu. Od chvíle, co jsem skoro umřel.* Murdoch pokrčil rameny a pak potlačil škubnutí, jak ho zbolelo v hrudi. „Měl jsem někoho, kdo mi vysvětlil několik pravidel Lorů a naučil mě, že právě k těmto bytostem nemůžeme používat naše lidská očekávání.“ *Nevěsty některých mužů jsou nedotknutelné.*

„Kdo ti to řekl?“

*Nemůžu ti to říct. Dal jsem slib.*

Nikolaj na odpověď nenaléhal. „Budeš v pořádku?“ Zeptal se.

„To je ta věc být nesmrtelný. Vždycky to bude vypadat hůř, než to je.“

Nikolaj se pokusil o úsměv - a selhal.

„Hodně štěstí, bratře,“ řekl Murdoch. Jakmile Nikolaj odešel, lehl si zpátky. Byl zeslabený z toho skrývání množství bolesti v něm a pořád byl ještě ohromený tím, co právě viděl. *Nejdřív můj otec, pak Nikolaj, teď... já.* Byl to Murdochův nevyhnutelný osud, že se stal posedlým jednou jedinou ženou?

Poté, co takhle sám přesvědčoval svého bratra, došel k závěru. Murdoch už je zničený, bez ohledu na Danielu.

*Budu zničený, pokud ji ztratím v budoucnosti - nebo pokud ji ztratím teď.*

Hned jak do něj to poznání udeřilo, Murdoch kupodivu rezignoval. *Už je pro mě příliš pozdě.*

„Jsem do ní zblázněný.“ Zasmál se a pak se zašklebil, jak ho za to jeho zranění potrestala. Aspoň to teď už věděl.

Poprvé po několika týdnech cítil ohledně své budoucnosti optimismus. Všechno, co musí udělat je přesvědčit ji, aby mu odpustila. I když dokázal, že s ní v žádném případě není nijak výřečný, nějak už přijde na to, jak ji přesvědčit. Vždycky přežil, když se to skutečně počítalo.

Toužil znovu vidět Danělu a byl celý žhavý na to, aby se to mezi nimi vyřešilo, ale byl ještě příliš slabý a nechtěl, aby ho viděla takhle.

Kristoff mu dal dva týdny volna, takže dokáže počkat další den nebo dva. Koneckonců, věděl přesně, kde je.

## 28.

Dani zacukalo ucho jen o zlomek vteřiny předtím, než uslyšela mužský požadavek: „Kam se sakra chystáš?“

*Takže, upír se vrátil.* „Pryč,“ řekla a zapnula druhý kufr.

„Chystáš se jen tak zmizet beze slova?“

„Vsadím se, že tys to *nikdy* žádné ženě neudělal. Kromě toho, nemyslela jsem si, že by sis vůbec všiml, že jsem pryč. Myslela jsem, že budeš příliš zaneprázdněný tím, jak se couráš za lidmi.“

„Nepodíval jsem se na jinou ženu od chvíle-“

„Každopádně jsem ti na prádelníku nechala vzkaz,“ přerušila ho Dani a nezajímalo ji nic, co jí přišel říct.

Chňapl po vzkazu, kam napsala: *Murdochu, bylo to skutečné. Daniela.*

„Jak jsi chtěla odejít?“

„Mám svoje způsoby.“ Tím *způsobem* je sněhová rolba jednoho provozovatele v Rusku, která pojede na tohle místo a jedna dorazí přímo za hodinu.

Murdoch zmačkal v pěsti vzkaz. „Jak bych tě měl najít?“

Zarazila se v balení a krátce na něj pohlédla. „Myslím, že ty bys mě nehledal.“

Pak se zamračila. I když byl vždycky dobře oblečený, dnes večer se zdálo, že si dal se svým oblečením velkou péči. Měl na sobě drahý svetr a luxusní kabát. Boty měl vyleštěné.

Ona měla sportovní minisukni a tílečko. Byla bez bot.

„Proč jsi tak nastrojený?“ Zeptala se podrážděně.

„Tahle noc je pro mě důležitá.“ Pohyboval se toporně a stál vůči ní v podivném úhlu, aby udržel polovinu svojí tváře ve stínu. „Musím ti něco říct.“

*A já musím vidět, proč mi neukazuješ tu druhou stranu svého obličeje.* Přesunula se, aby na něj získala lepší výhled. *Stehy?* Jeho tvář byla pořezaná, a přesto se snažil ještě oholit. Co bylo tak důležité? „Murdochu, co se ti stalo?“

„Málem jsem byl zabit několika bytostmi, napůl demony napůl upíry.“

„Nic takového neexistuje.“ Odmávla jeho slova pryč. „Je to jeden z těch vzácných "mýtů" ve světě Lorů, který je ve skutečnosti nepravdivý.“

„Měli rohy a tesáky a byli silnější, než jakýkoliv upíři, se kterými jsem kdy bojoval. Taky měli *rudé* oči.“

Všichni Padlí upíři měli rudé oči, ale to mělo i velice málo druhů démonů. Existovaly zvěsti, že Ivo tajně plánuje něco velkého. Vymyslel způsob, jak změnit demony v upíry?

„Pamatuješ si, když Deshazior a ten kobold říkali, že jsou jiní a neporazitelní?“ Řekl Murdoch. „No, opravdu jsou.“

Musí kvůli tomu kontaktovatixN *Počkat...* Její sestra zmiňovala *dempíry*, když s ní mluvila naposled. *Démonské upíry*. Nix to už ví.

Murdoch začal přecházet sem a tam, prsty si prohrábl vlasy a zdálo se, že jeho energie zabírá celý pokoj. Ale kulhal. A myslela si, že slyší sotva znatelné skřípání. Ortéza na noze? Ať už se zapletl s čímkoliv, napáchalo to určité vážné škody.

„Danielo, myslím, že vím, proč jsem rád takhle blízko tebe. Proč vždycky ztrácím slova a jsem nevrlý. Je to *tebou*.“

„Další obviňování? *Tohle* chování používáš, abys zapůsobil na dámy? Opravdu?“ Vrátila se zpátky ke svému balení.

„To je to, co se ti snažím vysvětlit. Nebyl jsem takový. Byl jsem uhlazený a ze rtů mi snadno vypadávaly komplimenty.“

„Murdoch Uhlazený?“ Věděla, že to nenávidí, když ho tak nazývá. „Takže, co je teď jiné?“

„Teď se bojím, že... Myslím, že tohle... je důležité. Ty jsi důležitá. Pro mě.“ Přejel si rukou přes čelo. „Cítím veliký tlak, abych tohle s tebou neposral.“

„A co chceš ode mě?“

„Nevím. Šanci? Zjistit, kam to povede.“

Ucítla při té představě jiskru vzrušení, ale v duchu ji sfoukla. *Murdoch, rovná se trápení.* Kdy už to konečně přijme?

„Zůstaň tady, Danielo. Se mnou.“

Přimhouřila oči. „S tebou? Jako žít spolu?“

Mělo jeho kývnutí ten nejmenší náznak váhání? „Co se změnilo?“

„Řeklas, že se bojím a myslím, že ses... nemýlila.“

Neodpověděla, jen povytáhla obočí.

„Nechtěl jsem to předtím vidět a nechápal jsem svoji nechuť. Ale když jsem byl přepaden a věřil jsem, že umřu,“ zarazil se a setkal se s jejím pohledem, „všechno na co jsem dokázal myslet, jsi byla ty.“

*Ach. Cítla, jak měkne. Taký jsem na tebe myslela. Bez ohledu na to, jak moc se snažím to nedělat.* Kdyby neměla svoje vyřezávání, zbláznila by se.

„A pak jsem před pár dny viděl svého bratra. Je kvůli Myst zničený. Pomyslel jsem si, že jsem nikdy neviděl muže, který by ve svém nitru tak šílel kvůli nějaké ženě. Ale viděl. Náš otec byl přesně takový s naší matkou.“

Murdoch pokračoval v přecházení. „Byl jí posedlý. Když zemřela, už se nikdy znovu nezasmál a nikdy se přes to nedostal. Sedával v jejím pokoji a celé hodiny zíral na její portrét. Myslím si, že jsem se bál, že se něco takového stane i mně, když jsem s tebou usiloval o něco víc. Ale pak jsem si uvědomil, že se víc bojím toho, co s tebou promeškám.“

Dech jí unikl, jak se k němu přisunula blíž. *Já ho chci. Chci skutečnost víc než fantazii.* „Murdochu, ty sis tu řeč nacvičoval?“

„Poslední dva dny nepřetržitě.“

*Ne, vzpomeň si na sedláka Teda! Vzpomeň si na knihu sázek u Loai!*

„Od té chvíle, co jsme spatřili jeden druhého, jsi mi vyhrožoval, děsil mě a stavěl mě do pozic, kdy jsem byla nucena odejít do poledního žáru, abych jela v nějakém hrozném autě, které smrdělo po tabáku. Pak ses šel courat do té čtvrti, ty... ubližuješ mi,“ řekla. „Takže o tom přemýšlej dlouho a pořádně. Vidím tvoji frustraci, když mě chceš kousnout. Vidím tvůj hlad, zatímco mi zíráš na krk. A vidím, jak zatínáš pěsti, když se mě chceš dotknout.“

Přiblížil se k ní a chraplavým hlasem se zeptal: „A tos neviděla nic jiného, *kallim*?“

Polkla, nebyla schopná odtrhnout pohled od jeho pronikavých šedých očí, které černě problikávaly emocemi. „Nikdy se nemůžeš dotknout mojí kůže a nikdy se ode mne nenapiješ. Jsem chladnější, než jsem kdy byla. Ta bolest by pro mne byla mnohem horší a stejně tak i pro tebe.“

„Rozumím.“

„Murdochu, neexistuje žádné kouzlo, které by mohlo naši situaci změnit, žádný způsob, jak to obejít - ne teď a možná ani nikdy. Myslíš si, že se s tím dokážeš spokojit?“

„Spokojit? Úplně? Ne, ale myslím, že můžeme být šťastnější spolu než od sebe.“

Kdyby se kvůli jejich šancím rozvášnil, nejspíš by s křikem utekla. Namísto toho byl upřímný. A ona souhlasila - ani ona nebude úplně spokojená.

„Dám tomu pár měsíců,“ řekla nakonec. „Za dvou podmínek.“

„Jaké jsou?“

„Stejně jako předtím, nikdy nikomu o mně neřekneš. Ne, dokud nebudu připravená.“

„Proč?“

*Protože tomu dávám šanci jedna ku padesáti, že to bude fungovat.*

„Protože nechci být terčem vtipů nebo být tou podvedenou v jedné z těch knih sázek. A nechci být známá proto, že jsem ta opuštěná jednoho ze Zdrženlivých.“

„Čekáš, že tě opustím.“

„Nějaký důvod, proč bych neměla?“

„Já nejsem jako moje minulost. Alespoň to není všechno, čím jsem. Už ne.“ Zamračil se jako by nemohl uvěřit tomu, co říká.

„Řekl jsi mi, že nemůžeš být monogamní.“

„Budu. Jen do toho. Teď hned. Ale ty musíš být taky.“ Když mu uštědřila výraz "no nekecej", zaskřípal zuby. A zase nebyl očividně potěšen tím, co řekl.

„Nehodlám si tyhle podmínky nechat rozmluvit. Musíš nás udržet v tajnosti.“

„Moji bratři uslyší, jak mi bije srdce. Budou to vědět.“

„Souhlasíš nebo ne?“

Nakonec řekl: „Souhlasím. A jaká je ta druhá?“

„Musíš přísahat, že mě nikdy nekousneš.“

„Přísahám.“

*Nebud' příliš nadšená, Danielo!*

Položil jí ruce v rukavicích po stranách tváře a upřeně na ni hleděl dolů. „A teď, znamená to, že ses připsala zpátky na můj seznam?“

*Příliš pozdě.* „Ty sis nacvičoval i tuhle frázi?“

Ten pramen vlasů mu spadl do čela. „Opakovaně.“

## 29.

„Pojď sem!“ Zavolala Dani na upíra, který přecházel po břehu. „Voda je skvělá.“

Pod měsíčním světlem Murdoch vypadal, jako kdyby skutečně zvažoval, že se k ní připojí, zatímco ona plavala uprostřed ledové kry. Pravděpodobně taky litoval, že souhlasil s tím, že ji přenesou na severní hranice svého pozemku, který dosahoval až k Severnímu ledovému oceánu.

Vteřinu poté, co uviděla vodu, už se v ní máčela.

Chudák upír - přecházel sem a tam po samém okraji moře a chtěl ji následovat, ale jeho nádherný obličej byl napjatý. Srdce ji při tom pohledu zabořilo stejně, jako tomu bylo každý den těch posledních pár týdnů od té noci, kdy s Murdochem začali žít spolu.

Potom, co zaplatili tomu rozzuřenému provozovateli rolby samozřejmě.

„Možná, že je voda drobek osvěžující,“ dobírala si ho. Tyhle poslední měsíce zimy byly obzvláště drsné, idyla vánic a mínusových stupňů pro ni - a samozřejmě prakticky čtyřicetihodinová tma pro něj.

Bez stížností ten chlad snášel, aby byl s ní. Spala během krátkého šerého denního světla, aby s ním trávila více času. A když si nepovídali, dozvídali se toho víc o sobě navzájem a dopřávali si výbuchy smyslné - třebaže vynalézavé - slasti.

Nikdy nebyla šťastnější.

„Ven, Danielo,“ zavolal a pořád přecházel sem a tam. „Jsi tam už dost dlouho.“

„Pokud se ke mně nechceš připojit, mohl by se sem dostat nějaký mořský muž, aby si se mnou hrál!“

Zastavil se, naklonil hlavu a přemýšlel, jestli si dělá legraci a byl čím dál tím víc rozrušenější.

„No jo, tak fajn. Už jdu.“ Stejně beztak chtěla jít část cesty zpátky do chaty a potřebovala mít dost času na koulovačku - mohla by ho jeden večer nechat vyhrát. Milovala hrátky ve sněhu s ním. Když měl na sobě všechnu tu výbavu do chladného počasí, mohli se kolem sebe válet, aniž by se jejich kůže dotýkaly.

Zatímco plavala, volala: „Přemístíš se a vezmeš mi ručník?“

Očividně nebyl ochotný ji opustit byť jen na vteřinu, zmizel a o okamžik později se s jedním vrátil. Setkal se s ní na břehu a zahalil ji do něj. Zatímco ji vytíral do sucha, oči se jí zavřely potěšením a znovu si připomínala jejich dřívější setkání. Celé hodiny ho dráždila kostkami ledu a přejížděla jimi po celém jeho těle všude tam, kde si přála, aby ho mohla olíznout.

„Dělala sis ohledně toho mořského chlapa legraci, že jo?“ Řekl. „Vůbec jsi mi neřekla, že existují.“

„Ještě jsem se nedostala k mořským národům.“ Ano, Dani polevila a nakonec mu prozradila tajemství Lorů, jakmile ho přiměla zavázat se mlčenlivostí. Dlužila mu svůj život a nedokázala snést pomyšlení, že je tam venku a naráží na protivníky, kteří se ho snaží zabít jenom proto, že je upír – na nepřátele s mocí a slabostmi, kterým nemůže rozumět. „Jenom jsem probrala prvních dvě stě nebo tak nějak bytostí a existují ještě další, které můžeme vyjmenovat. A to jenom v téhle dimenzi.“

Už nastínila dost větších frakcí, od království démonů nazývané demonarchie až po historii urozených víl. „Byla to feudální aristokracie nazývaná *FéOdals*,“ vysvětlovala. „Odtud dostali to jméno. Pocházeli z roviny Draiskulia, ale jakmile přišli sem, rozdělili se do různých frakcí. Jako Ledová.“ A spojovala s tím i vtipné maličkosti: „Někteří démoni, jako např. Desh, mohou být proti své vůli předvoláni svými předchozími postelovými partnery. Říkají těm předvolatelům *tékámučka* - což je slovní hříčka pro Ta, Kterou Musí Uposlechnout...“

„Mořský národ,“ zopakoval teď a podával Dani oblečení. Občas se zdálo, že by to bylo jen obyčejná historie a daleko o Loech. Je pravda, že toho k pochopení bylo hodně.

Nejspíš se toho nejvíc naučil prostřednictvím notebooku tím, že sledoval webové odkazy a komentáře u *Kvapíku za talismany*, což byl druh závodu pro nesmrtelné, který sponzorovala Riora, rozmarná Bohyně nemožnosti. Účastníci všech frakcí přešli celý svět, aby soutěžili o mystické ceny.

Prostřednictvím výsledků objevil, že je jeho bratr Sebastian opravdu živý a že ano – že, v něm součítá. „Můj bratr žije?“ Řekl ten den a prudce vystřelil na nohy. Těsně předtím než mohl strhnout Dani do náruče, prudce stáhl natažené ruce a rozpačitě se odtáhl dozadu. „Věříš tomu? Musím to dát vědět Nikolajovi...“ Vytratil se mu hlas. „Proč jsi teď přímo zbledla? Danielo, je Sebastian v nebezpečí?“

Bohužel, Sebastian soutěžil proti Daniině nevlastní sestře Kaderin Odměřené, brutální vražedkyni upírů.

„Pravidla říkají, že se závodníci až do posledního kola nemůžou navzájem zabít,“ řekla, nechtěla uhasit jeho naděje, ale Kaderin nikdy Kvapík neprohrála. A tentokrát hráli o Thraneův klíč, který odemykal dveře *do minulosti*.

Vzhledem k tomu, že se Kaderin cítila zodpovědná za smrt svých dvou pokrevních sester, byla nemilosrdnou hrozbou, že ten klíč vyhraje.

Když Murdoch Dani požádal, jestli by o tom mohla něco zjistit - jako přesněji to, proč se Sebastian účastní - nechala zprávu Nix. Ěsto, i když byla Nix tou nejmocnější jasnovídkou Lorů, byla také zapomnětlivá, rozmarná a notoricky hrozná, když měla zavolat zpátky...

Dani skončila s popotahováním sukně na stehnech a vzhledla – a našla Murdochův divoký pohled očí fascinovaných jejím tělem.

Uchopil ji za ramena rukama zakrytýma v rukavicích a upřeně na ni zíral svýma obsidiánovými očima, ve kterých se odrážel měsíční svit. Vánek mu sfoukl nepoddajný pramen z čela. „Nemohla bys být ještě krásnější,“ zachraptěl, pouhý zvuk jeho chraplavého hlasu přiměl její tělo, aby změklo.

Její pohled klesl na jeho rty. Ten okamžik byl zralý k polibku. „Upíre, dala bych cokoliv, abych tě hned teď ochutnala.“ *Cokoliv*. I když byl tentokrát společný čas téměř dokonalý, přímo hned pod povrchem vřela frustrace. S každým dnem přemýšlela, jak daleko dokážou zajít bez skutečného dotyku.

Jeho ruce ji sevřely pevněji na ramenou. „Stejně jako já.“

Fantazírovala o vzrušujícím sexu ještě víc než předtím, než potkala Murdocha. Dani si v duchu představovala, jak celé hodiny saje jeho tlustou délku. Představovala si, jaké by to bylo, kdyby jí ho vrážel dovnitř. *Jaké by to bylo, kdyby měla všude na sobě jeho vůni?*

Zbavil by ji jeho polibek dechu a zeslábla by jí kolena, zkroutily by se jí prsty a drápy?

Zatímco pohledem rychle přeskakoval z jejích očí na ústa, zavrčel: „Skoro nechci vědět, na co právě teď myslíš.“ Odmíchl se a odvrátil se od ní se zaťatými pěstmi - namísto toho, aby si vyžádal polibek, který by měl očekávat.

Jasná další připomínka toho, že se tahle polámaná panenka nedá v žádném případě spravít.

„Musíme se dostat zpátky,“ řekl. „Měl bych zkontrolovat Mount Oblak.“

„Ale šel jsi tam před pouhými dvěma dny,“ připomněla mu. „Říkal jsi, že tam nebudeš tolik zapotřebí.“ Teď už od Hordy neexistovala žádná bezprostřední hrozba.

V posledních měsících se svět upířů ořásal až do morku kostí. Král Hordy Demestriu, byl zabit Emmaline, což byla Daniina roztomilá neteř. Emma zjistila, že je jejím otcem a potom se jí nějak podařilo porazit ho v souboji na život a na smrt. Ivo byl také zavražděn a to když se snažil oženit s Emmou, tím "půlčíkem". Jak se zdá, Lachlain MacRieve, její nový lykajský ochránce, kvůli tomu použil výjimku, jelikož vypustil svého zběsilého vnitřního vlkodlaka a porazil Iva stejně tak jako i zbývající *dempíry*.

„Existuje nějaká nová hrozba?“ Zeptala se Dani. „Nebo se vrátil Lothaire?“ Zvěsti říkaly, že Nepřítel prastarých dokonce ani v téhle dimenzi nezůstal.

„Ne, nic takového, jenom obvyklé agresivní bandy,“ řekl Murdoch. Bez Demestria, který vedl Hordu, se jejich členové rozdělili na menší slabší frakce, ale i ty pořád ještě dokázaly být smrtící. „Nemůže ublížit, když se to ověří. Jsem si jistý, že beztak chceš vyřezávat.“ Měl jeho tón úsečný odstín?

Možná, že vyřezávala až moc, ale dovést každý symbol k dokonalosti vnímala jako něco zásadního. Někdy pracovala, dokud jí nekrvácely prsty. Když tam

byl Murdoch, uchopil její ruce do svých velkých, zahalených v rukavicích a ledoval její zranění.

Poprvé, když ji takhle našel, se dožadoval: „Danielo, proč si tohle děláš?“

Jak to nutkání vysvětlit? Že se *Volání divočiny* setkala s *Holiday on Ice*? „Cítím se jako na jehlách a neúplná, dokud nevyřezávám. Je to jako instinkt nebo je to možná nějaký typ genetické paměti, který se dědí krví. Něco podobné tomu, jako bys mohl získat moje vzpomínky, pokud by ses někdy ode mě napil.“

Dani vždycky přemýšlela o tajemství, které by ji zavedlo zpátky do Icergardu - tahle záhada byla dosud nevyřešená. Mohly by její řezby být nějakým vodítkem?

Připomněla si to, když říkala: „Ano, možná bych mohla trochu pracovat.“ Ačkoli se příležitostně cítila sobecky, prozkoumávání svých vlastních vzpomínek byl čas jenom pro ni samotnou. Neexistoval nikdo, před kým by musela udržet tajemství, a nebyl nikdo, kdo by to *pozoroval*, kromě jejího vlastního odhodlaného výrazu, který se zrcadlil v lesklém povrchu ledu.

Svět kolem ní byl její. Jeden měsíc, pak další...

„Dobrá tedy.“ Uchopil ji ještě jednou za ramena, aby ji přenesl zpět do lovecké chaty. Předtím než znovu odešel, řekl: „Možná dnes večer uvidím Nikolaje. Už jsi přemýšlela o mojí žádosti?“

Murdoch před pár týdny prohlásil: „Myst souhlasila, že si vezme mého bratra. Chci, abychom je navštívili.“

Když Dani zaváhala, řekl: „Jenom o tom popřemýšlej.“

Pokračoval ve svém naléhání, aby šli s jejich vztahem na veřejnost. Ačkoli byla v pokušení, vždycky ji něco přimělo, aby se ten skok zdráhala udělat. Ted' mu jednoduše řekla: „Ještě není čas.“

„Kdy bude ten čas?“

„Souhlasil jsi s mojí podmínkou. Řeknu ti, až budu připravena.“

Napjatě přikývl. „Vrátím se, až budu moci,“ řekl a přejel polibkem nad jejími vlasy, ale napětí mezi nimi jenom zhoustlo.

Když odešel, Dani si povzdechla. Murdoch jí jednou přiznal, že se nikdy o nic moc nestaral. A pokud to bylo něco jiného, než když bránil svou zemi, pak se nezavázal k ničemu. Nemohla se zbavit pocitu, že se vůbec nezavázal jim.

I když mu chtěla věřit, byl hráč. *Jednou darebák je vždycky darebák, že ano?* Obzvlášť, když nebyla schopná naplnit ne jenom jednu, ale hned dvě z jeho nejzákladnějších potřeb.

Někdy, i když věděl, jak hrozně moc by ji jeho kousnutí bolelo, pořád zíral na její krk. Pokaždé se nepříjemně horečnatě otrásla jako by měla očekávat zimnici...

Ano, svět ji míjel - ale ten nátlak se stupňoval. Každé odpírání způsobovalo, že po sobě hladově toužili ještě víc.

Znali rozkoš, ale nikdy nebyli úplně nasyceni a frustrace se stupňovala a stupňovala jako nějaká sopka, která upouští páru, ale i tak nevyhnutelně spěje k výbuchu.

## 30.

Jáďian Ledový vystoupal po schodech nahoru kolem strážů, které zabil a plůžil se ke komnatě krále Zikmunda, která byla ve věži.

I když zjišťoval, že je odporné zabůjet svůj vlastní druh, Jáďian to udělal bez milosti. Musel jednat rychle. Čas Valkýry se blůžil.

„Nějaké zprávy o tom, kde je ta malá mrcha?“ Dožadoval se král, jakmile Jáďian vstoupil dovnitř - dokonce od proskleného okna ani nepohlédł stranou. „Myslel jsem, že jsi tu Valkýru už obklůčil.“

„Ano, vím přesně, kde bude.“ Nakonec k němu přijde. Každý měsíc se přiblůžovala, aniž by to věděli.

Sigmund se otočil. „Tak proč ještě žije?“ Zařval, praštil svou berlí do podlahy a roztřůštil ji na kousky ledu.

Jáďian pomalu vytasil ohňové ostřů, kterým Sigmund zavraždil královnu a vychutnával si strach, který začůnal svítat v králových očich. Jáďian na tenhle pohled čekal od chvíle, kdy Sigmund ukradł trůn, který mu nepatřil a vehnal Ledové do zbytečné války s důmny ohně.

Války, v níž Jáďianova vlastní těhotná žena Karilina zahynula. „Daniela žije, protože je to tvoje smrt, která teď přijde na řadu.“

Jáďian se na Sigmunda vrhl jako střela a přimáčkl ruku na jeho ústa, jakmile mu do srdce zabořil čepel - Jáďian potřeboval, aby byl zticha, zatímco si vychutnával syčení spálené kůže a marné pošubávání krále.

Vystříkla krev a zmáčela Jádianovi vlasy a obličej. Když prudce vytrhl dýku ven, Sigmund pořád žil, i když mu Jádian začal prořezávat kůži a kosti v hrdle.

Ve chvíli, kdy měl Sigmundovu hlavu, byl Jádian pokrytý krví, ale jeho srdce bylo klidné. Obrátil se na jih. Ted', *ted'* je čas na Valkýru.

*Jestli bude Daniela pořád něco vyřezávat, budou jí krvácet ruce.*

Copak nemyslela na to, co mu pohled a vůně její krve pokaždé dělá?

Jak ji Murdoch pozoroval, pořád znovu dumal nad tím, co ji nutilo pracovat právě takhle. Její elfí obličej byl napjatý soustředěním a modře zbarvené rty tiskla k sobě.

Během předešlé zimy vypadala jako by znovu objevovala samu sebe a prozkoumávala elementární instinkty, které mu jen stěží dokázala vysvětlit - nebo sobě. Jenže pak přišlo léto. To, co pro ně začalo jako tmavý a chladný ráj se proměnilo v slunce a mírnou zimu.

Jejich spokojenost se rozplynula stejně jistě jako její led.

Tyhle měsíce na sebe neustále slovně útočili. Jakýkoliv náhodný kontakt dokázal jednoho nebo druhého odpálit. Ale ona odmítala opustit loveckou chatu kvůli chladnějšímu podnebí jako kdyby tyhle genetické vzpomínky, které měla, měly skončit jako nějaký nervák a ona se té knihy nechtěla pustit.

Ted' měl nad nimi trochu nadhled. *Ale pořád nejsme takoví, jací bychom mohli být...*

Navzdory napětí mezi Murdochem a jeho Nevěstou se záležitosti v rodině Wrothů začaly zlepšovat.

Nikolaj se oženil s Myst, jakmile mu odpustila, že proti ní použil kouzelný řetěz. Nikolaj si nakonec uvědomil, že špatně pochopil vzpomínky Myst a

zjistil, že je víc Fúrií než femme fatale a že používala svoje figle na to, aby sváděla zločince k jejich vlastnímu pádu. Pro omluvu musel pak něco udělat.

Sebastian tak nějak vyhrál obojí - talisman v Kvapíku a Kaderin smrtící malou vražedkyni, která byla ve skutečnosti vyslána, aby ho popravila.

Ačkoli byly Nevěsty jeho bratrů polovičními sestrami, byly odlišné jako den a noc. Jedna byla odvážná rusovláska legendární pro svou krásu. Ta druhá byla vražedkyní se zlatou pletí a zálibou v navlékání upířích tesáků jako svých trofejí.

*Moje je éterická ledová královna. Dokonalá a navždy mimo dosah...*

Murdoch a Nikolaj se nakonec se Sebastianem usmířili. Samozřejmě, teď když se tři bratři spolu znovu bavili, se jejich hovory stáčely ke Conradovi - jak ho najít a kde ho viděli naposledy. Všichni už začali s pátráním a objevili pár vodítek, ačkoli se rozhodli, že nebudou věřit drbům o tom, že je Conrad mezi Padlými a že je vrahem s rudýma očima, který úplně vysává svoje oběti.

Byli už blízko k tomu, aby ho našli. Murdoch to *cítil*. Ano, pro bratry se věci konečně zlepšovaly.

Ale mezi ním a Danielou... I přesto, že našli způsob, jak si navzájem poskytnout rozkoš, Murdocha neustále mučilo to, jak její pokožka vypadá jemně. Nikdy nebyl jedním z těch, co by otevřeně projevovali svoji lásku a nikdy předtím necítil žádný druh romantické náklonnosti. Teď se přistihl, jak pořád zadržuje jeden impuls za druhým, aby ji jednoduše pohladil po tváři nebo přejel dlaní po její paži.

A aby ji políbil - Kriste, to chtěl udělat tak strašně moc.

Taky cítila tu touhu. Často ji našel, jak zasněně hledí na jeho rty, zatímco si konečky prstů přejíždí po svých vlastních.

Někdy měl absurdní pocit jako by ho s ní osud trestal za všechny jeho předchozí hříchy. Nikdy ji neobejme -vždycky trpěl touhle touhou – což vedlo k vědomí, že ji nikdy ani neuhasí.

Pokud "zbabělé srdce nikdy pravou dámu nevyhraje", pak by měl platit pravý opak. Murdoch na to myslel, když řekl, že udělá cokoli, aby ji měl - cokoli, aniž by riskoval její bezpečí.

Potřeboval odejít tam, kde by mohl zaútočit a kde by měl nějaké nepřátele, aby s nimi bojoval a porazil je. Místo toho nemohl dělat nic jiného než prahnout po tom, co už bylo jeho...

V tu chvíli se škrábla do ukazováčku. Ven vyskočila kapka výrazné krve a on při té vůni zaťal čelist. *Nikdy se z ní nenapiju, i když o tom sním čím dál tím víc a víc.*

Příležitostně ho přistihla, jak zírá na alabastrovou kůži jejího hrdla, ale pořád s ním zůstávala. Což znamenalo, že mu věří, že jí neublíží.

Jeho pohled se upřel na kypící karmínově rudou barvu. S každým dnem uvažoval, jak moc věří sám sobě právě on.

\*\*\*

„Nix, jsi to opravdu ty?“ Vykřikla Dani. Když jí zazvonil telefon, očekávala Murdocha nebo dokonce znovu Myst.

„V telefonické podobě,“ odpověděla jasnovidka.

„Opakovaně jsem ti volala!“

„Potom jsem s tebou asi nechtěla mluvit.“

Dani našpulila rty. „Co děláš?“

„Jenom *mrznu* od chvíle, co nás *přehlížíš* - hurrááá! Zastavte mě někdo! Co upír? Je příliš sexy, abys to zvládla? Protože tohle můžu dělat celej den!“

„Ha-ha.“ Dneska byla Nix hravá. Což bohužel znamenalo, že je pravděpodobně stejně tak i zapomnětlivá. „A neignoruju vás. Ty víš, proč jsem musela odejít.“

„Vím? Asi jsem zapomněla. Poznámka v hlavě: přestat říkat lidem, že je Dani nezvěstná. Zastavit nářázky na divoké japonský kapříky, a že za to můžou.“

Dani vzdychla. Nix dokázala být velice **užitá**. A neuvěřitelně frustrující.  
„Co je to vzadu za hluk?“

„Tvůj pokoj. Nikdo nemůže přijít na to, jak vypnout ten mrazák.“

Dani polkla. „Proč ho chcete vypnout?“ *Všechn můj led!*

„Protože ty posilovací přístroje a ta plná skladovací krabice na nikoho nečekají?“

„Chováš se jako bych se nikdy neměla vrátit.“

„A vrátíš?“ Zeptala se Nix.

„To mi řekni ty, jasnovidko,“ řekla Dani, ale její slova se ztrácela. Při rozhovoru s Nix to pořád cvakalo, jak na to klepala, aby podržela hovor.

„Kdo ti pořád volá?“

„Není to ta samá osoba. Jsou různý. Každý chce koušák,“ řekla s náznakem únavy v hlase. „Nech mě to zablokovat. Tady. Když už je řeč o volání, Myst říkala, že se tě pokoušela několikrát kontaktovat.“

Dani to nezvedala. „Podívej, já vím, co by mi řekla - že nemůžu zadržet Murdocha, aby se nezaběhl a že nám to nikdy nebude fungovat dlouhodobě.“ *Tlak narůstal... čas plynul.*

Místo toho, aby se kvůli tomu názoru dohadovala a povzbudila ji, ~~N~~ udělala jenom nic neříkající zvuk.

„Jak je vlastně Myst?“ zeptala se Dani.

„Je dokonce ještě víc nesnesitelně okouzující s takovou tou září ženy, která je dobře pomilovaná,“ odpověděla Nix. „Manželský život jí sluší.“

*Já chci být dobře pomilovaná. Zabíla bych, abych byla.* Místo toho Dani žila v čím dál tím víc neudržitelné situaci a na očích měla pevně dané klapky, zatímco se s ním snažila vybudovat život. *Jako by stavěla dům na sudu střelného prachu.*

A Murdoch manželství nikdy nezmínil.

„Nezapomeň na divokou Kaderin!“ Dodala ~~N~~ Sebastian ji přemil v zamilovanou, miloučkou Kad. Takže, Kaderin a Myst jsou dvě pomatené zlobivé děvenky, co to táhnou s upíry. Přesně jako ty, Dani! Obě dvě hrdě nosí svoje kousance a všem se chvástají, jak jsou orgasmické.“

„Orgasmické?“ Skvělý, další věc navíc, aby o ní s Murdochem fantazírovala. „Ony, eh, jim se to líbí?“

„Já vím, že jo! Klan uvažuje, že je za to kousnutí probodne. Ale Sebastian použil Thraneův klíč, aby přenesl pro Kad dvě sestry zpátky do budoucnosti a zachránil Kad život. Plus, Nikolaj se pokusil obětovat svůj život pro Myst. Ne, že by to od něj potřebovala. Takže některé Valkýry přestaly otevřeně plánovat, že tyhle dva bratry zmasakrují. I když Murdoch a Conrad jsou pořád ještě ve hře,“ zakončila rozzářeně.

„Conrad? Věděla jsem, že je naživu!“ Vyhrkla Dani. „Jsou ty zvěsti pravdivé - že je Padlý? Najdou ho vůbec?“

„Žije. Nevím, jestli je Padlý. A ano, bratři ho nakonec najdou. Pomáhala jsem Nikolajovi, víš.“

A jenom Nikolajovi. Nix se odmítala s Murdochem nebo se Sebastianem setkat. „Já vím, že pomáhala. Murdoch mě až do dnešního dne ve všem udržuje v obraze.“

„Opravdu? Řekl ti, že ta Bohyně nemožnosti obdarovala Sebastiana dalším otočením Thraneova klíče? Takže se mohl vrátit v čase a přinést sem svoje vlastní sestry a rodinu? Riora zřejmě začíná být tím udělaným vědátorkem dost okouzlená.“

Murdoch jí to neřekl. *Ale proč?* Tohle bylo obrovské! Místo toho, aby Nix odpověděla, Dani se zeptala: „Proč se do toho vměšuješ? Ani ve skutečnosti nemáš upíry ráda.“

„Jak to můžeš říct?“ Dožadovala se ~~N~~ pohoršeným tónem. „ *Nikdy* ve svém životě jsem se nevměšovala.“

Dani se drsně zasmála. „Tys dokonce přiměla Dům čarodějnic, aby prodali Nikolajovi, upírovi, kouzelné zboží.“ Pokud Conrad skutečně padl, bratři měli v plánu, že ho zajmou, aby mu zabránili znovu zabít. První, co Nikolaj koupil, byla nerozbitná pouta, která zabraňovala tomu, kdo je měl, aby se přemísťoval.

„Zlato přimělo ty prodejny lidi, aby mu je prodali,“ opáčila ~~N~~. „Já jenom zprostředkovala dohodu. Byla bys raději, abych nepomáhala? Hm. Zdáš se být podrážděná. Obvykle, když mluvím s Valkýrami, které žijí na psí knížku, zní rozjařeněji.“

„Vsadím se, že můžou mít se svými spolunocležníky kontakt kůže na kůži.“

„Je tohle ten jediný důvod k problémům v ráji? Povyprávěj o tom ~~Nixie~~, jenom vyprávěj. Víš, že to hned zapomenu.“

„Myslím, že se mi... vyhýbá. Tráví noc co noc někde pryč a sleduje stopy po Conradovi. Je tam i dneska v noci.“

„Myslíš, že se ti vyhýbá, protože se vy dva nemůžete dotýkat?“

„Ne, to si nemyslím. Tahle situace pro něj musí být trýznivá.“ *Jenom kvůli mně.*

„Myslela jsem na Mariketu Očekávanou,“ řekla ~~Nix~~. „Konečně začala pronikat do svých mocných sil. Za dalších padesát let by ti mohla být schopná pomoci.“

„Opravdu?“ Mariketa měla být tou nejmocnější čarodějnící, která se v Domě čarodějnic kdy narodila. „Čekala jsem na to od chvíle, kdy jsem byla holka!“ Nikdo z Lorů nevěděl, jak dlouho už *čekají* na to, až Mariketa dosáhne své plné síly, což by mohlo trvat kdykoliv od jednoho roku až po tisíciletí.

„Mariketa přijímá zálohy, majetek samozřejmě. Můžeš se připsat na její seznam čekatelů.“

To by Dani *mohla*, a dokud nepřijde ten čas, tak by ji a Murdocha mohla nějaká další méně mocná čarodějka uložit ke spánku, do hibernace, jako Odina a Freyu. Až se Dani a Murdoch probudí, budou už schopní být spolu.

Přesto skoro ani nechtěla Murdochovi o tomhle nápadu říci. Pro něj bude padesát let pořád znít jako věčnost. Kromě toho, v žádném případě by to nebylo jisté.

„Nepředpokládám to, ale nevíš o nějakém způsobu, jak by se dalo předejít tomu padesátiletému čekání?“ Dani si byla vědoma toho, že i ostatní nesmrtelní soupeři v konkurenčním boji s pobuřujícími cenami a stejně tak tomu bylo i v rozsáhlých bazarech Lorů, kde se ilegálně prodávala kouzla. Obojí mělo tendenci se nějak vypořádat s Akcesí. Mohlo by konečně existovat

kouzlo, které by jí a Murdochovi dovolilo dotyk? Bez zničujícího - a teoreticky i šupinatého - trestu?

„Budu se na to muset podívat do budoucnosti a vrátit se k tobě,“ řekla N.  
„Ale teď si *zadrbeme!*“

Do půl hodiny jí N. dodala podrobné informace o aktuálním ~~ch~~ Lorů, jako například manželství mezi Emmou a Lachlainem MacRievem, jejím vlkodlačím ochráncem. „Říkala jsem ti o manželství Lykajů,“ zacvrlikala N.

A povyprávěla jí, jak se Kaderin pustila do toho, aby se její sestry ze středověku přizpůsobily téhle době: „Videohry můžou být pro nezasvěcené velice poučné.“

„A co Regin?“ Zeptala se Dani. „Určitě ji už zase honí nějaké potíže.“

Regin Zářivá byla šprýmařkou místního klanu, byla beznadějně nedospělá a byla na to hrdá. Její "identita superhrdinky" byla Fellatrix (žena, která provádí orální sex, felaci - pozn. překl.), byla náchylná k hihňání a říkání věcí jako "Ta písnička 'Come On Eileen' nemá čárku po *on*..."

„Pohybuje se na pokraji zhroucení nukleární úrovně od té chvíle, co se pro ni nejlepší kámoška Lucia stala vzácností.“

Bylo překvapivé, že drzá Regin a rozvážná Lucia Lovkyně byly nerozlučnými nejlepšími kamarádkami. Její minulost byla zahalena tajemstvím, Lucia byla lukostřelkyně, která byla prokletá a cítila nepopsatelnou bolest, když minula střelu. Alespoň tohle bylo jedno z jejích prokletí. „Proč by to Lucia udělala?“

„Je pryč na pochůzce se svým vlastním lykajským obdivovatelem, který je jí v patách...“

Zatímco s Nix klábosily, Dani se jí snažila vysvětlit svoje fanatické vyřezávání a tajuplné symboly, ale jasnovidka nic neprozradila a jenom řekla: „Tvoje cesty nejsou jako ty naše cesty po zemi.“

„Ach!“ Vykřikla náhlě N . „Málem jsem zapomněla, pošlu ti malou pozornost.“

„Kdy?“ Dani měla dárky ráda! Stejně jako každá Valkýra. „Jak víš, kam to poslat?“

„Jako bych už teď přesně nevěděla, kde seš! Teď musím jít. V pět hodin musím vyvolat zmatek a reality show *Kdo přežije* je v osm.“

„Řekneš všem, že je zdravím a ať mi nekradou oblečení, co jsem tam nechala?“

„Ta druhá z těch žádostí už prošla diskuzí. Doslova a do písmene: dostupné pro všechny.“

„Nix!“

„Ještě jedna poslední věc, pamatuješ se na ty otravné dempíry?“

„To jo,“ řekla Dani. Murdoch to setkání s nimi sotva přežil. „Chceš mi říct, že už jsi mi o nich stejně pověděla?“

„Ne, ne, jenom jsem chtěla, abys věděla, že ve srovnání s Conradem Wrothem to jsou ukňourané smetanové větrníčky. A kdy jsem říkala, že ho jeho bratři konečně najdou? Nakonec je to *dneska večer. Čauves!*“ Cvak.

## 31.

Murdoch s Nikolajem vstoupili do baru U Erola - zchátralé hospody v bažinách, která byla zamýšlena jenom pro Lory, a čekali na Sebastiana, který se s nimi měl sejít každou chvilku.

Nějaký kontakt řekl Nikolajovi, že tuhle noc bude Conrad v tomhle baru, a že se sem opakovaně vrací.

Jako by to mělo jeho bratry vytáhnout ven.

Conrad chtěl v minulosti Murdocha a Nikolaje zabít - nenáviděl je kvůli tomu, že ho proměnili a to dokonce ještě víc, než je nenáviděl Sebastian. Chtěl to Conrad pořád ještě udělat? To brzy zjistí.

Murdoch si prohlédl vnitřek tlumeně osvětlené putyky-

*Je... tamhle.* „Vzadu,“ zamumlal Nikolaj. Conrad seděl u stolu ve stínu a svíral si hlavu jako by mu v ní bušilo. *Náš bratr. Přímo tam. Po tak dlouhé době.*

„Má sluneční brýle?“ Zamumlal Nikolaj.

Aby skryl svoje červené oči? *Kriste, at' to není ono.*

Conrad je musel vycítit. Spustil ruku dolů a zvedl hlavu, aby jim čelil. Najednou roztáhl rty a hrozivě vycenil tesáky.

Patová situace. Zákazníci zaznamenali náhlé napětí a zmlkli. Jediný pohled na Conrada a spěšně odešli. Místo se po odchodu barmana celé vyprázdnilo.

Zavládlo ticho. Murdoch neřekl nic - byl ohromený, že vidí svého bratra po tak dlouhé době, a že ho našli živého. Nikolaj oněměl úplně stejně.

Pak dovnitř vstoupil Sebastian a výraz jeho tváře byl zasmušilý. Přešel ke svým bratrům a stál s nimi v jedné řadě.

Murdoch na Sebastiana rychle přikývl a byl znovu moc rád, že se s nimi spojil. *Poprvé po několika staletích jsme všichni čtyři ve stejné místnosti.*

Conrad si sundal sluneční brýle a odhalil oči, které byly rudé, stejně jako krev. Murdoch pootevřel pusu a Sebastian tlumeně zaklel. Nikolaj sebou trhl, ale napřímil ramena a všichni tři vykročili vpřed-

Se záhadnou rychlostí Conrad vyskočil ze židle. Jedním úžasným pohybem přeskočil stůl a udeřil Sebastiana takovou ranou, až mu praskla lebka a on se zřítíl na zeď.

Dřív než mohli Murdoch a Nikolaj zareagovat, Conrad je popadl za hrdlo - jednoho do každé ruky - zatímco bojovali, aby se osvobodili.

„Tři sta let tohohle,“ zasyčel Conrad, rudé oči mu plály nenávistí.

Pak se rozpoutalo peklo.

*Přecházela sem... a tam. Posadila se. Nějakou chvilku vyřezávala destičky. Zvedla se a zopakovala-*

Zazvonil telefon. Dani se k němu vrhla a spěšně ho zvedla: „Murdochu, jsi to ty?“

„Máme Conrada,“ řekl a jeho hlas byl drsný. „On je... Padlý.“

„Ach, Murdochu, to je mi moc líto.“ Dani kvůli němu zabořilo srdce. Věděla, jak moc Murdochovi záleží na bratrovi a jak je tohle pro něj zničující.

„Byl nájemným zabijákem, ale vypil všechny svoje oběti, kterých bylo stovky či dokonce tisíce. Převzal všechny jejich vzpomínky - a jejich sílu.“

„Je šílený?“ Zeptala se, ačkoliv znala odpověď.

„Málem úplně zničil Nikolajovo auto. *Zevnitř*. Jenom stěží jsme ho zajali a to jenom proto, že se objevil Lykaj Bowen MacRieve a pomohl nám ho srazit dolů. Praštil Conrada do obličeje dřevěnou lištou od baru.“

„Jste v bezpečí? Byl jsi zraněný?“

„Řekněme, že jsme všichni rádi, že jsme nesmrtelní,“ zamumlal a pak dodal: „Zamkli jsme Conrada na místě mimo město, na místě zvaném Elancourt.“

„Znám ho.“ Elancourt nebylo od Val Hallu daleko a vždycky na Dani působilo jako strašidelné místo. Rozhodně to bylo zchátralé gotické panství, v kterém se ani nedalo žít. „Proč ho dáváte tam?“

„Nix to poradila Nikolajovi.“

*Copak má za lubem?*

„Bude to od nás tří vyžadovat hodně práce, aby to tady bylo pro Conrada pohodlné.“ Další čas, kdy bude pryč. *Vyhýbá se mi*.

„Ale je to ukryté,“ připomněl jí něco, co bylo důležité vzhledem k tomu, co dělají. Jedním ze základních pravidel řádu Zdrženlivých bylo zabíjení Padlých upírů - bez milosti.

Poskytnout jednomu z nich útočiště bylo považováno za zradu a ta se trestala smrtí.

„Jaký je plán?“ Zeptala se.

„Budeme ho tady držet a snažit se ho vyléčit lektvarem od čarodějnic. V podstatě uděláme všechno, co je v našich silách, abychom ho zachránili. Pokud se nám ho podaří udržet od zabíjení, mohlo by to fungovat.“

Obecné povědomí společnosti bylo takové, že Padlé nelze přivést znovu zpět. Nemohli být vyléčeni. „Co když se nedá zachránit?“ Zeptala se tiše a přála si, aby ho mohla ušetřit nevyhnutelného neúspěchu.

„Možná máme i jiné možnosti,“ řekl Murdoch záhadně.

Připomněla si, co jí ~~N~~ odhalila a Dani se zeptala: „Jako použití Thraneova klíče? Proč jsi mi neřekl, že ho Sebastian má?“

„Beru to tak, že ti Nix konečně zavolala.“ Povzdechl si. „Dani, nebylo to moje tajemství, abych o něm mluvil. Pořád držím ta Sebastianova v tajnosti stejně, jako držím v tajnosti ta tvoje.“

„Použijete klíč?“

„Máme to časem v plánu,“ řekl. „Ale bylo zamýšleno, že s ním zachráníme celou naši rodinu. Pokud bychom s nimi přivedli zpět z minulosti i Conrada, jeho současné já by zmizelo. Vymazali bychom třista let jeho života. Přinejmenším ho chceme dostat do takového stavu, aby se rozhodnul. Tohle za něj nerozhodneme. Ne jako posledně.“

„Chápu,“ zamumlala a byla zklamaná, že se jí nesvěřil s něčím tak závažným - i když věděla, že Murdoch nemůže až tak přesně Sebastiana požádat, aby do tajemství zasvětil i Dani.

Protože o ní Sebastian nevěděl.

Roztržitým tónem řekl: „Podívej, až skončíme s Conradem, měli bychom navštívit Rioru. Možná bychom ji mohli získat, aby nám pomohla - jsme v bezvýchodné situaci, že ano?“

*On si ani neuvědomuje, jak je to pro mě zraňující.*

A taky si neuvědomil, že je Riora rozmarná bohyně, která dala Dani bowlingové boty...

## 32.

„Nech mě!“ Zařval Conrad a vypínal se proti poutům tak silně, až se mu zařízla do zápěstí.

Murdoch byl zmatený tou náhlou změnou svého bratra po dvou týdnech pozvolného - někteří by řekli i těžkopádného - zlepšení. Zaváhal a uvažoval, jestli by se měl pokusit znovu k němu dostat nebo odejít.

Když Conradovi začala kapat ze zápěstí krev, Murdoch se postavil. „Věci se tam venku hodně rozproudily,“ řekl nakonec, „a nikdo z nás se nevrátí až do zítřejšího večera.“ Kristoff je varoval, že liga upírů Hordy by mohla brzy zaútočit na Mount Oblak. „Chceš pít, než půjdu?“

*„Jdi mi z očí!“*

„Conrade, uklidni se,“ řekl Murdoch s malým efektem.

K čertu s tím, myslel si, že s ním udělali už takový pokrok. Přiměli ho napít se z poháru, aniž by jim plival krev do tváří a dokonce i k tomu, aby se osprchoval. V poslední době měl i delší útržky jasné mysli, kdy zapojoval bratry do hovoru.

Ale Conrad měl pořád halucinace a viděl výjevy ze všech těch vzpomínek, které sklídl a teprve nedávno viděl i nějakého neviditelného "ducha ženy", o kterém věřil, že s ním žije na Elancourtu.

Potom dneska přišla tahle nevysvětlitelná prohra. Všechno, co se Murdoch snažil udělat, bylo pokusit se s ním mluvit o hledání jeho vlastní Nevěsty, o všech výhodách, které jsou s tím neoddělitelně spojené - protože bratři zjistili, že Conrad... nikdy s ženou nebyl.

A konečně byli odhodláni zjistit, proč tak šlel z té proměny. Bez vědomí celé rodiny byl Conrad lovcem upírů po více než polovinu svého smrtelného života, dokonce tajně vstoupil do *mníšského* řádu, aby přísahal, že tenhle druh vyhladí. Vzdal se všeho - své svobody, své budoucnosti, své ženy - pro tuhle věc.

Pak ho Murdoch a Nikolaj proměnili do jeho nejdrsnější noční můry. Není divu, že s tím pořád ještě bojoval.

Jakmile se Conrad začal na posteli houpat s vrčící zuřivostí, Murdoch zamumlal: „Odcházím,“ potom se přenesl dolů. Kriste, to je ale zasranej den. Opravdu jednou bědoval, že je život až příliš nudný? Ted' se zdálo, že na něj směřuje tisíce požadavků.

Nedokázal se ke Conradovi dostat.

Kristoff připravoval válku. Tři bratři Wrothů byli připraveni na zavolání, ale Murdoch se nedokázal zbavit pocitu, že je jejich král podezírá ohledně toho, co dělají ve svém volném čase.

A Daniela... Murdoch věděl, že ji zanedbává.

Nejdřív musel najít Conrada a pak ho zajmout. Ted' Murdoch prozkoumával minulost svého bratra kvůli čemukoliv, co by mu mohlo pomoci se uzdravit. Je pozoruhodné, že se Murdoch musel dozvědět například to, že když byl Conrad zabit, byl nevinný.

Ale kolikrát Murdoch řekl Daniele, že se do srubu vrátí do určité doby, ale pak se Conrad pokusil o útěk nebo se rozběsnil? Murdoch by zavolal a vysvětlil to, ale často mu ani nezvedla telefon.

Udělá to i dneska večer? Vytočil její číslo. „Zvedni to, Dani,“ zamumlal. Žádná odpověď. Zkusil to znovu.

Murdoch začínal být ze svého dvojího života už tak unavený. *Nemůže o své Nevěště mluvit, zatraceně nemůže se jí ani dotknout.* Dokonce, i když část jeho já toužila být v její blízkosti, další část jeho já začínala nenávidět to pokušení, které nebude nikdy uspokojené.

Mít rty jen kousíček od jejího těla a odpírat si ochutnání... Nevěděl, jak dlouho to dokáže vydržet.

*Kde sakra je?*

Mohl by se do srubu jednoduše přemístit, ale mohla by být venku a v tom rozlehlém lese mohla být kdekoli. Kromě toho měl tenhle předvečer v plánu sledovat vedení.

Přesto, kdyby byl upřímný, musel by si přiznat, že se zdráhá vrátit do jejich mrazivého domova. Už předtím než odešel, začala zuřit první sibiřská vánice sezóny, ji to potěší a jeho vyděsí. Dnes večer by tam nebylo žádné teplo ohniště, žádná hřejivá manželka, která by se k němu přitulila. Žádné horké tělo, ve kterém se ztratí...

*Žádná odpověď.* Jeho pěst vystřelila a praštila do rozpadajícího se sádrokartonu.

Trvalo dlouhé hodiny, než se Murdoch k Daniele vrátil a přišel ještě později, než měl v úmyslu.

Kupodivu nepracovala na své destičce z ledu - ta byla umístěna u zdi. Ani nebyla venku.

Našel ji v posteli, byla oblečena do jemňoučkových černých šatů a měla rozpuštěné vlasy. Ledové krystalky kolem očí se v tlumeném osvětlení pokoje zaleskly. *Je tak krásná.*

„Je pozdě,“ řekla tiše.

„Snažil jsem se ti dovolat už předtím, ale neodpovídalas. Měl jsem nějaké věci, které jsem řešil.“

„Murdochu, kdybych to sama nevěděla líp, přísahala bych, že hledáš výmluvy, abys byl ode mě pryč.“

„Víš, jak je tohle pro nás důležité,“ vytácel se. „A běží nám čas. Žádám tě, abys pro tohle měla pochopení a taky o trpělivost se mnou.“

Ale byla pořád naštvaná, venku svištěly blesky. Naštěstí to předvídal už před několika dny a koupil si lístek, aby se dostal ven z průšvihů - smaragdový hřebínek, který si nechával v kapse právě pro takový okamžik jako je tenhle.

„Jenom abych ti ukázal, že jsem na tebe myslel, mám pro tebe překvapení.“

„Dárek pro mě?“ Její oči se okamžitě rozjasnily. „Miluju dárky!“

S úsměvem si v duchu poznamenal, aby měl vždycky nějaký po ruce, sáhl do kapsy kabátu. *Prázdná*. „Je to... není to tady?“

Vrhla na něj smutný sklíčený pohled, který se mu zaryl do hrudi. „To je v pohodě. Nemusel jsi mi nic dávat.“

*Zkurvenej den*. „Sakra! Byl to smaragdový hřebínek. Jednu noc jsem ho pro tebe koupil, abys ho měla do vlasů.“ Zkontroloval si všechny kapsy a pak projížděl svoje věci. Nic.

Musel jevit známky zklamání, protože si povzdechla a její hlas zjemněl. „Najdeme ho později, Murdochu. Ale teď, vypadáš vyčerpaně. Proč nejdeš do postele?“ Poplácala místo vedle sebe a podívala se na něj zpod svých ledových řas.

Byl zničený. Přímo jenom tak kvůli ní začal tvrdnout. „Nemusíš se mě ptát dvakrát.“

Ignoroval chlad a svlékl si oblečení - všechno kromě rukavic - zatímco si sundávala šaty. Jakmile se k ní připojil v posteli, popadl přikrývku. Kousala se do rtu a její oči byly vzrušené, věděla, co chce dělat.

„Lehni si.“

Když se položila dolů, přetáhl přes ni deku a zakryl ji nahoru až nadrům. Jakmile byla bariéra na místě, vytáhl se nad ni a usadil se mezi jejíma nohama. Spočíval horní částí těla na loktech a dlaně zakryté rukavicemi si ponechal volné, aby laskal její svůdná malá ňadra.

S tváří pohřbenou do jejích plavých vlasů, které se rozprostíraly po polštáři, se proti ní kolébal svojí erekcí a třásl se rozkoší.

Tohle byla jeho oblíbená poloha s ní. Aspoň si takhle mohl představit, že je opravdu v jejím nitru. A znovu si tak připomínal svůj opakující se sen, jak z ní pije. Čím víc byla jejich situace napjatá, tím víc o tom snil. Teď, zatímco se nad ní pohyboval, přejížděl jazykem po jednom ze svých tesáků kvůli kapce krve a předstíral, že je její, předstíral, že si ji skutečně bere.

Když znovu protočil boky a ona zavrtěla svými vlastními, umístil svůj penis přímo na to správné místočko. „Tady, *kallim*?“ Zavrčel s dalším přírazem.

„Ach, *ano*,“ zasténala a dala mu na vědomí, že se tře přímo nad jejím klitorisem.

Svíral jí ňadra a narážel proti ní tak, až ji přiměl vykřiknout: „Ještě víc!“ Dával jí víc, silněji a tvrději. Jak její sténání zesílilo, divoce se zmítala a střetávala se s ním.

„*Udělej se pro mě*,“ zachraptěl zoufale a chystal se na ni vytrysknout.

Vyklenula záda a její tělo se pod ním napínalo, jak se blížila k vrcholu.

Najednou ucítil, jak se mu kotník otřel o její, kůže na mrazivé kůži. *Přikrývka se vyhrnula nahoru?* Jeho oči se rozšířily právě, když vykřikla bolestí.

„Murdochu, ne!“ Odstrčila ho ze sebe a vydrápala se pryč.

Seděla na jedné straně postele a chvěla se bolestí, zatímco on se přesunul na druhou a seděl tam s hlavou v dlaních. „Kriste, neměl jsem v úmyslu ti ublížit.“

„M-musíme být opatrnější.“

„Sakra! Musím se tě dotknout nebo se zblázním!“

Zašeptala: „Myslíš si, že je to pro mě jednodušší?“

Zvedl hlavu a zíral na zeď, když říkal: „Chci, aby to pro nás bylo lepší, a chci to kvůli nám napravit. A nemůžu. Neexistuje nic, co můžu udělat.“

Slyšel, jak si natáhla šaty ještě dřív, než přišla, aby poklekla naproti němu. „Murdochu, možná existuje nějaký způsob. Nechtěla jsem nic říkat, protože je to pořád tak nejisté, ale je tady čarodějnice, která právě zdělila svoji moc. Je jednou z nejsilnějších. Za pouhých padesát let pro nás může najít odpověď.“

„Pouhých *padesát* let? Půl století tohohle?“

„Mohli bychom od jedné z nich získat kouzlo, aby nás uspalo nebo–“

„Uspat? Myslíš hibernaci?“ Vystřelil na nohy a prudce si natáhl kalhoty, když se k ní otočil čelem. „Stejně jako nějaká zatracená zvířata? Očekáváš ode mě, že ztratím pět desetiletí svého života?“ Dožadoval se, popichovala ho frustrace.

„Možná, že se tohle vůbec nemělo dít.“ Jakmile ta slova opustila jeho rty, litoval jich.

Ale zatímco na něj mrkala, jako kdyby se rouhal, jeho vznětlivá nálada se rozpálila ještě víc. *Jako kdyby ona na to takhle nikdy nemyslela.*

„Nemělo dít?“

„Co? Nikdy jsi nezvažovala, že bys to nechala být?“

„Ne. Nezvažovala.“

„Když jsme spolu, všechno, co děláme je, že spolu bojujeme. Tohle prostě není tak těžký s...“ Odmlčel se.

Taky se postavila a natočila se čelem k němu. „Cože? Cos to chtěl říct?“

„Nic.“

„Tohle prostě není tak těžký s jinými ženami?“ Když to nepopřel, ústa se jí pootevřela. „Je mi tak zle z toho, když mluvíš o svých minulých úlovcích!“

„Už tohle nemůžu dělat!“ Kopl do její poslední destičky z ledu a úplně ji zničil.

Nehybně tam stála a oči jí začaly stříbrnět bolestí a zmatkem. Slza vyklouzla ven a pak další, každá z nich byla jako nůž do jeho srdce.

Chtěl ji utěšit, vzít ji do náruče a vymazat ten zmatek. Pak si vzpomněl, že *nemůže*.

„Pokud si nemyslíš, že bojovat za nás dva stojí za ty potíže,“ zamumlala, „pak tě nebudu ničím obtěžovat.“ Vyšla ven z místnosti a pak po schodech dolů a ven do noci.

Hnusně zaklel a bojoval s nutkáním jít za ní. Byl pořád rozzlobený a ještě navíc vyčerpaný. Budou spolu bojovat stále víc a víc.

Takže se oblékl a poté přemístil na Mount Oblak, aby vyhledal jednoho ze svých bratrů nebo Rurika. Potřeboval si s někým promluvit, vyzpovídat se. Ale nikdy nemůže mluvit o Daniele. Ne, nikdy ne o ní. Co by vlastně říkal?"*Jenom pohled na ni mě ničí. Jsem vystavený pokušení každou vteřinou a to něčím, co je oslňující a dokonalé - a navěky mimo dosah."*

I když tady jeho bratři nebyli, našel Rurika, Lukyana a pár dalších, jak ve společných prostorách hradu hrají hazardní hry.

„Murdochu, přidej se k nám!“ Zavolal Rurik. „Napij se.“

Lukyan se sarkasticky zasmál. „Ten si nedá.“

Mezi ním a Murdochem se od toho útoku démonů očividně nic nezměnilo. Horší je, že Lukyan měl pravdu - Murdoch se právě chystal odmítnout. Kdy se stal tak ochočený? Tak *předvídatelně* domácí.

Proč tady nezůstane? Nenáviděl to, že ji další noc nemůže mít a nesnášel tu potyčku mezi nimi, která neměla v dohledu žádný konec. Dvojitá whisky se zdála být to pravé.

Sundal si rukavice, usadil se před ohněm ve velkém krbu a vzpurně se vyhříval v jeho žáru.

*Na otupění bolesti.* Jeden panák.

*Na otupění touhy.* Pak další a další.

## 33.

Dani napochodovala rovnou do blizardu. Byl všude kolem ní, sněhové závěje vytvářely hřebeny a brázdy a byly důkazem cesty náporu větru.

Šaty jí šlehalý do stehů a ona popotáhla, přejela si předloktím přes uslzené oči. Nečekala, že věci mezi ní a Murdochem budou snadné, ale myslela si, že se za vítěznou cenu vyplatí bojovat.

Možná měl pravdu. *Možná* bych to měla nechat být. Nikdy předtím nad tím neuvažovala. Dokud ji k tomu všemu nevyzval.

Znovu si otřela oči.

*Murdoch se rovná utrpení.*

Oni by si prostě pořád navzájem ubližovali. Kde je hranice? *Kdy se vzdáš někoho, koho miluješ?*

Ach, u všech bohů, ona ho miluje. Z celého srdce. I když Valkýry samy o sobě neměly „osudem vyvolené druhy“, věřily, že poznají svého pravého partnera, když si uvědomí, že by vždycky utíkaly, aby se dostaly do jeho náruče.

*Pokud se teď vrátí, tak bych běžela přímo k němu.*

Což znamenalo, že pro Dani neexistuje žádná záchrana, zatím ne – Uši jí zaškubaly. I skrz ten vítr zaslechla, jak se za ní něco hýbe. Dani cítila, že ji někdo sleduje, ale z nějakého důvodu nevěřila, že je to Murdoch.

Jaký démon by tady byl?

Když na sněhu zapraskaly kroky, prudce se otočila a v ledových stínech zahlédla muže. Z jeho dechu se nekouřilo. Měl špičaté uši.

Ledový. Ne, znovu už ne! Její oči těkaly kolem a v té bouřlivé noci pátraly po zbytku zabijáků. Byla nepozorná a teď za to zaplatí.

A jediné na co dokázala myslet, bylo to, jak zanechala všechny záležitosti s Murdochem.

Přesto ten muž zvedl dlaně nahoru. „Mé jméno je Jádian Ledový.“ Jeho hlas byl hluboký a chraplavý.

„Jak jsi mě našel?“

„Vlastně jsi našla ty nás. Ty ledové symboly, které jsi vyřezávala, měly odemknout portál. Dozvěděli jsme se o tobě v nedávné době a jenom jsme vyčkávali.“

Ledové symboly? Symboly portálu? „A teď jsi mě přišel zabít?“

„Ani v nejmenším. Nechci ti ublížit.“

Hořce se zasmála. „Kde je zbytek tvojí jednotky, aby tě kryl?“

„Přišel jsem sám.“

„Tvoje chyba. Ta poslední banda parchantů, cos poslal, nedopadla moc dobře.“

„Byli posláni Sigmundem – předtím než jsem ho zavraždil.“

„On byl... zabit? Tebou?“

Jádian přikývl. „Byl jsem generálem v jeho armádě a vedl jsem proti němu převrat.“

„P-proč?“

„Protože náš lid chce zpátky svoji skutečnou královnu.“

Řekl právě náš lid? Skutečnou královnu? *Zůstaň stát.* „Proč teď?“

„Nejdřív jsem tě musel najít. Pak jsem musel zjistit, zda jsi dostatečně silná na to, abys vládla. Ujistit se, že jsi hodna toho, abys byla Svaniným dědicem. A to jsi.“

„Tohle by mohl být trik, způsob, jak mě dostat do zajetí.“

Zamračil se. „Nix ti o mě neřekla?“

Byl tenhle muž Ledových tou „malou pozorností“, kterou jí posílala? Tou, kterou Nix ~~změ~~ovala přímo hned potom, co se jí Dani snažila vysvětlit symboly a vyřezávání? „Ehm, ne až tolika slovy.“

„Řekla mi, že to udělá.“

On a Nix spolu *mluvili*?

„Ale tehdy tvá sestra taky říkala, že bys měla být s těmi ledovými symboly přesnější.“

„Co to znamená?“ Dožadovala se Dani.

„Jsi o jeden symbol pozadu od vytvoření portálu do naší říše. Ale ten tvůj by se otevřel asi tři sta dvacet kilometrů na jih od Icergardu, uprostřed Bílé smrti – což je zamrzlá pustina, kterou bys i ty měla problém přejít.“

„Tak jak jsi mě našel?“

„Dnes večer se jeden z tvých symbolů roztrhl. Hradem se to rozeznělo jako výstřel z děla a pro mě to bylo jako světlo majáku.“

*Když Murdoch rozkopl moji destičku...*

„Otevřel jsem svůj vlastní portál k tobě přímo tady.“ Ukázal do dálky na ovál rozptýleného vzduchu, který odrážel létající snůh.

Zavrtěla podrážděně hlavou. „Bez ohledu na moje odfláknuté ledové kresby, tohle vůbec nedává smysl. Proč by mě chtěli? Moje matka byla zatracovaná kvůli svému pokusu zabít Sigmunda.“

„Ne zatracovaná, *uctívána*. Ale Led ~~o~~ í se Sigmund a p řiliš b ě, ab y se vzbouřili. Zejména potom, co byla královna Svana pryč a oni věděli, že ji nikdo nenahradí. Nyní mají v den Svaniných jmenin sváteční den.“

„Ach.“ Taková vznešená odpověď. Ale aby to bylo spravedlivé, je to *úžasné*. „Počkej. Neznali nikoho, kdo by ji nahradil?“

„Bylo zakázáno vyslovit tvoje jméno. Po několika staletích ho nové generace už ani neznaly.“ Přistoupil k ní blíž a byl teď jen pár kroků opodál. „Ale teď už o něm vědí. A oni na tebe čekají.“

„Jádiane, je tady až příliš mnoho let nedůvěry a utíkání. Pokud by se naše místa prohodila, ty sám bys moje slovo jenom tak slepě nepřijal,“ řekla. Ale zatímco mluvila, uvědomovala si, že mu *věří*.

Dani muže znala. A tenhle mluvil pravdu. Její dříve pocukávající uši se ani nepohnuly.

„Měla bys kontaktovat ~~Nk~~, pokud máš pochybnosti,“ řekl. „Do té doby...“ Něco vytáhl ze své vesty.

„Ach, u všech bohů,“ vydechla Dani. *Koruna mojí matky*. Třesoucima se rukama od něj ten kousek převzala a zírala na ni skrz uslzené oči.

A jak tak držela korunu, která byla v jejích rukách tak chladná a opravdová, vynořily se jí nakonec i čerstvé vzpomínky na ten den, kdy její matka odešla.

*„Nikdy, nikdy nechod' do Icergardu. Ne dokud ti neukáže cestu.“*

*„Kdo mi ji ukáže, mami?“ volala Dani. „Kdy?“*

*„Až bude ten správný čas, ukáže se ti sám.“*

*„Jak? Jak to budu vědět?“*

*„Ty už znáš cestu, miláčku. Jenom si na ni ještě nevzpomínáš...“*

Dani ohromeně vydechla. *Vytvářela si svoji vlastní cestu do Icergardu, protože byl správný čas. Tohle všechno bylo... skutečné. Dani to cítila až do morku kostí, bylo to stejně čisté jako mrazivé. Po všech těch letech, kdy se bála vojáků a špiónů Ledových, byl konec.*

Může mít normální život. Žádné další pokusy o vraždu! Mohla by být se svým vlastním druhem. Tohle bylo řešení všech jejích problémů.

Tak proč je najednou tak sklíčená?

Protože její první myšlenka byla, že se nemůže dočkat, až to poví Murdochovi. A protože tenhle nový život v sobě nemá pro neurvalého upíra místo.

*„Jádiane, je toho hodně na to, abych to vstřebala.“*

Přisunul se blíž. *„Ty jenom potřebuješ přijmout to, co je tvoje.“* Koutky rtů se mu zvlhnily a ji to znepokojilo. *„Co je už tak dlouho tvoje.“*

*On se mnou flirtuje? Mozek se jí zahltil. Nemůžu uvěřit, že jsem v noční košili...*

Jáďian byl celkem sexy. Byl stejně vysoký jako Murdoch a měl intenzivně modré oči barvy ledovců. Zuřivý vítr se proplétal s jeho hustými světlými vlasy. Tričko bez rukávů odhalovalo svalnaté paže a náznak kobaltově modré barvy, která byla pro Ledové typická. Ale tam, kde byly její značky jemné, ty

jeho byly výrazné a odvážné, byly navržené tak, aby přitahovaly ženy jako je ona.

A přesto, pro Dani vyhrával upír a ona nechala ruce dole. „Hm, nech mě o tom popřemýšlet,“ řekla. „Stačí, když si tady vytvoříš další portál, že ano? Sejdeme se zítra v noci ve stejný čas.“

Obrátila se k odchodu – a ucítila prsty, které se uzavřely kolem její holé paže. Ztuhla. O zlomek vteřiny později ji zasáhlo pochopení a ona zalapala po dechu.

*Žádná bolest.* Otočila se zpátky.

Jeho rty se znovu smyslně zvlhly. „Možná je potřeba, abych ti vysvětlil další výhody toho, když se vrátíš se mnou.“

Jáďian byl *velice sexy*. „Ty jsi, eh, opravdu oddaný svým lidem. Uchýlíš se k flirtování, abys mě přiměl vrátit se.“

„Není to žádné utrpení.“

„Já nejsem... tvoje nebo tak něco?“ Mohla by být upíří Nevěstou a ušlechtilou dámou víl?

„Nejsem velkým zastáncem životních druhů přisouzených osudem.“ Problikl v jeho modrých očích přece jen náznak nějakých emocí? „Ale měl bych tě políbit, než abych o tom jenom mluvil.“

„Po-políbit mě?“ Nikdy předtím ji nikdo nepolíbil. Ponoukala ji zvědavost. Hlava se jí točila. Co Murdoch? U všech bohů, miluje toho upíra.

*Ale on ani za mě nechce bojovat.*

Jáďian převzal záležitost z jejích rukou. „Myslím, že by se mé královně polibek líbil,“ zamumlal a sklonil se k ní.

Dani se napjala, když se jeho rty dotkly jejích. Nedokázala si s tou nejistou reakcí pomoci. Přesto znovu, nebyla v tom žádná bolest. Místo toho cítila pevnost rtů a jemný pohyb jeho jazyka.

*Tak tohle je líbání. Kdyby tak jenom mohla tohle dělat s Murdochem, už by nikdy nepřestala...*

## 34.

„Murdoch vždycky říká, že ženy jsou jako lahve alkoholu – ochutnej je, vychutnej si je a pak se jich zbav,“ prohlásil Rurik opile, pásku přes oko měl nakřivo.

Ke hře se připojili další upíři a všichni se zasmáli. Přesto Rurikova slova zněla Murdochovi prázdně, stejně prázdně jako bolest v jeho hrudi. *Jakým slintajícím kreténem jsem býval.*

Vzpomínal si, jak ho ostatní muži při jeho úspěších poplácávali po zádech. Tak moc mu záviděli jeho úspěchy se ženami. Už déle jejich definici úspěchu nesdílel.

Rurik ztišil svůj tón a propíchl Murdocha pohledem. „Zajímalo by mě, jestli to pořád cítí stejně.“

*Je si vědom toho, že mi bije srdce.* Murdoch konečně odpověděl: „Dokud nepotkáš tu jedinou ženu, která by měla být tvoje. Pak se jí drž a nikdy ji nepouštěj.“

Jak dobře se drží on Daniely? *Odháním ji pryč.*

Byla tak zranitelná, když navrhovala, že můžou těch pět desetiletí prospat. A on byl tak zaneprázdněný svojí zuřivostí nad tou nespravedlností jejich situace, že vůbec ani jednou nezaregistroval to, co mu právě *nabídla*, že pro ně udělá ona – že obětuje padesát let svého vlastního života.

Vůbec jí za její nabídku poděkoval. Vysmál se jí za ni.

*Byl jsem takový blázen. Co je sakra nějakých padesát let, když budou spolu? Ona je teď můj život.*

Je to tak jasné. Jeho bratr Nikolaj mu řekl, že láska je tolik odlišná od všeho, co kdy poznal. Murdoch dospěl k závěru, že má pravdu.

*Jsem do ní zamilovaný.*

Odstrčil láhev. *Půjde za ní... omluví se.* Opustil ji, když plakala. Byl stejný hajzl jako ten starý sobecký Murdoch, který se vychloubal tím, že jsou ženy nahraditelné jako alkohol.

S tou myšlenkou se do něj zanořila pravda. *Nestojím za její slzy.*

*Ale mohl by.*

Nejistě se postavil, oblékl si kabát a obligátní rukavice a pak se přemístil do srubu. Když ji nenašel uvnitř, vyrazil ven do pořad ještě zuřící vánice a sledoval její blednoucí stopy.

Nakonec mezi hustými závějemi zahlédl pohyb. Právě když se chystal, že se k ní přesune, spatřil něco, co vzdorovalo jeho přesvědčení. Zíral na to v opileckém šoku a mžoural skrz poryvy větru.

Byl tam další muž, takový, který vypadal, že je jejího druhu, byl to nordický typ se špičatýma ušima. Byl stejně vysoký jako Murdoch.

A Daniela se vytáhla na špičky... líbala ho.

*Tohle nemůže být skutečné. Jsem opilý. Nemůžu vidět skrz tu vánici.* Nějak dokázala snést dotyk toho muže a přijmout jeho polibek. Ten bastard ji držel za nahé paže – rukama bez rukavic. Murdoch zaskřípal zuby. *Kůže na kůži.*

Projel jím žárlivý vztek. Všechna ta frustrace, se kterou několik měsíců zápasil, se probudila k životu. Tesáky se mu agresivně vyostřily a srdce se mu rozpumpovalo hněvem. Právě když si uvědomil, že ji miluje, ona ho zradí?

Slova ze snů se mu odrážela v hlavě: *Jak moc ji chceš? Co bys obětoval?*

Cokoliv, udělal by cokoliv...

Copak neví, že mu patří? *Po dnešku to už bude vědět.*

\* \* \*

*Je to hezké, pomyslela si Dani. Ale není to tak, jak jsem si to představovala.*

Nenastala žádná ztráta kontroly, ani dech beroucí úžas. Žádná slabost v kolenou. Žádný *chtíč*. Protože to nebyl Murdoch.

Právě když se začala od Jádiana odtahovat, zacukaly jí uši. Něco bylo špatně – Jádian od ní odletěl pryč přímo do stromu. Zamrkala a snažila se zorientovat. Murdoch? *Je zpátky!*

A zuřil, zíral na Jádiana se smrtícím úmyslem a oči mu zaplavila čerň.

„Ne, Murdochu!“ Vykřikla. „Tohle je Lord Jádian. Přišel mi nabídnout moji korunu! Zabil Sigmunda. Murdochu, slyšíš mě?“

Nic.

„Jsi opilý?“

Nakonec promluvil. K Jádianovi. „Ty se opovažuješ dotýkat mojí ženy?“ Vrhla se na Ledového, který se s ním dychtivě srazil. Utkali se ve sněhu a vyjícím větru a vrhali po sobě údery.

Jáďian byl rychlý, zručný a byl ve svém živlu, ale proti Murdochově přemísťování a hmatatelné zuřivosti nemohl s ničím soupeřit. Dokud Jáďian nezvedl led v dlani...

*Ach, bohové, Murdoch.*

„Stop! Oba dva přestaňte teď hned bojovat!“

Jáďian okamžitě spustil ruce dolů.

*On ten příkaz následoval?*

Zaťal zuby těsně předtím, než Murdoch zařval a máchl pěstí, která se s Jáďianovým spánkem spojila jako úder kovadliny. Jáďian se zapotácel.

Vrhla se mezi ně. „Jáďiane! Jsi v pořádku?“ Ani jednou neodtrhnul oči od Murdocha a přikývl. „Zůstaň tady, prosím.“ K Murdochovi řekla: „Upíre, pojď se mnou dovnitř. *Hned!*“

Nemohla uvěřit, že takhle mluví s opilým rozzuřeným upírem, který právě nachytal svou Nevěstu, jak líbá úplně cizího chlapa. Přesto když kráčela směrem ke srubu, Murdoch ji následoval, i když se zdálo, že je s každým krokem pořád víc a víc rozzuřenější.

Jakmile byli uvnitř, řekla: „Není to tak zlé, jak to vypadá.“

„On tě *políbil*,“ procedil Murdoch, jeho oči byly rozzuřené.

„Vzal si to, co mu nepatří.“

„O čem to mluvíš?“

„Tvůj první polibek – ten byl můj, abych ti ho jednoho dne dal. Ale tys ho nechala.“

„Jenom jsem chtěla vědět, jaké to je,“ řekla a zopakovala jeho vlastní slova, která pronesl před všemi těmi měsíci.

„Tohle je *nepodstatné*, zejména ve srovnání s tím, co se stalo dneska večer. Jádian přišel, aby mě vzal zpátky do Icergardu, k mému lidu. Chtějí mi nabídnout můj trůn.“

„A *Jádian*,“ pchrdavě vyslovil to jméno, „tě musel políbit, aby to rozšířil o pozvání na šoustačku?“

„Ty máš teda nervy, že mě viníš z líbání někoho jiného, když jsi to samé udělal ty mně.“

„To bylo *předtím*, než jsme se tomu oddali.“

„Oddali?“ Vykřikla. „Ty ani neznáš význam toho slova! Necháš mě tady, vyhýbáš se mi, a když se vrátíš, jsi odměřený a duchem nepřítomný.“

„Dovolila jsi mu, aby se tě dotknul!“

„Dovolila a bylo to pěkné. *Víc než jen pěkné!*“ Přidala další lež. „Ale možná jsi příliš opilý na to, aby sis všimnul, že jsem se od něj odtahovala – kvůli tobě. Vybrala jsem si tebe před mužem, kterého se můžu dotknout! A teď vidím, že jsem si vybrala špatně. Naštěstí to můžu napravit.“ Zvedla korunu a pevně ji sevřela v pěsti.

„Hodlám s ním jít do Icergardu.“

Zdálo se, že v Murdochovi něco prasklo.

„Ne, Danielo, to nepůjdeš.“ Přistoupil k ní blíž. „Zůstaneš se mnou – protože jsi *moje*.“ Konečně se chová jako panovačný upír.

„Jsi moje žena, abych ji vlastnil, líbal, pil z ní.“ Zatímco na ni upřeně hleděl dolů, jeho duhovky zčernaly jako noc a byly i stejně tak neproniknutelné.

*Počkat... pil z ní?* „Ne, ne. Nedělej to, Murdochu!“ Ale už byla polapena, byla uchváčena touhou v jeho očích.

„Ach, u všech bohů...“ Jak jeho pohled klesl dolů na její krk, věděla, co hodlá udělat.

*Tak proč s ním nebojuju?*

Jeho ruce potažené rukavicemi jí sevřely ramena a pevně je stiskly, jak si ji držel na místě. Jeho otevřené rty zakryly její hrdlo a pátraly po...

*Vykřikla, zrovna když zasténal a zakousl se. Ohnala se po něm, ale držel ji pevně. Bolest jí spalovala kůži a jeho tesáky byly jako dvě rozpálená železa na cejchování, která jí vrazil do krku a jeho jazyk byl jako plamen.*

## 35.

Murdoch na ni padl a přitiskl ji na zeď, zatímco nořil svoje tesáky hlouběji do sladké pokožky jejího hrdla. Ten chlad ho bolel tak hrozně moc, že ji málem pustil, ale jeho ústa brzy smočila krev. Ta chuť... Zavrčel proti ní, ta rozkoš byla tak intenzivní.

*Konečně je v mém náručí. Konečně ji můžu držet, ochutnávat ji.*

Nemohl uvěřit, že to dělá, potřeboval se odtáhnout.

*Beru si toho příliš moc.*

Cítil proti sobě její náрек. Když vykřikla, nějak ji pustil a odklopýtal dozadu.

„Ach bože, Danielo!“ V hrůze zíral na její zpustošené hrdlo, její hebká kůže byla spálená.

Jak od něj couvala pryč, oči se jí zalily stříbrnými slzami.

„Jak jsi mohl, Murdochu?“ Její zorničky byly obrovské kvůli šoku. „*Přísahals* mi.“

Mezi těžkými nádechy zachraptěl: „Danielo, já nevím, co se stalo.“

„Ztratil jsi kontrolu. A ztratíš ji znovu.“

Chtěl to popřít. *Pomáhej mi Ježíš Kristus, já nemůžu.* Jeho výraz musel prozradit jeho myšlenky.

Vytryskly jí slzy a její tvář byla ze ztráty krve ještě bledší.

„Teď jsi druhý muž, který se mě dotkl proti mojí vůli.“ Její slova slábla a byla nezřetelná.

Zmateně zavrčel: „Druhý?“

„Odcházím a už nikdy znovu nechci vidět tvoji tvář a to tak dlouho, dokud žiju.“

Jáďian se přihnál do srubu a pak svým ostražitým pohledem vstřebával celý výjev. „Tys ji *kousl*?“ Podíval se na Murdocha jako by byl nějaká lůza, jako by byl monstrem. „Zabiju tě za to, že jsi ublížil mojí královně.“

„N-ne,“ řekla Daniela skrz slzy a zatahala ho za paži.

„Jenom chci odejít.“

Jít pryč, s tímhle chlapem, pryč od Murdocha. Navždy.

„Neopouštěj mě!“ Zařval.

V odpověď si položila hřbet ruky před ústa a vzlykala. Vrávoravě a s pláčem se Daniela naplno obrátila ke dveřím, aniž by se ohlédla. Když za ní Murdoch vyrazil, Jáďian se mu postavil do cesty. Murdoch se napjal a hodlal na něj ještě jednou zaútočit, když Danielu zradily nohy a její tělo se zhroutilo. Jáďian se bleskem otočil a zachytil ji u sebe.

„Královno Danielo?“ Pak se jeho oči zúžily. „Ztráta krve.“

„Dej mi ji,“ procedil Murdoch s nataženýma rukama, „nebo tě pěkně pomalu zabiju.“

„Tak abys ji mohl vysát ještě víc?“ Jáďian si přesunul Danielu do jedné ruky a tou druhou mrštil na Murdocha hrst ledu.

Ten úder se srazil s jeho hrudníkem jako nákladní vlak a vyslal Murdocha do vzduchu, až narazil do zdi. Jeho kůže začala zamrzat a byl kvůli ní uvězněn na místě.

Mlátil sebou, aby se osvobodil, ale led byl příliš silný.

„Neopovažuj se mi ji vzít! Nedokáže vidět, že je to jenom trik –“

S Danielou pořád v náručí se Jádian tyčil nad Murdochem.

„Neexistuje žádný trik. Odstranil jsem jakoukoliv hrozbu vůči ní. Její sestra mi dokonce řekla, jak ji najdu, protože chce, aby Daniela byla se svým vlastním druhem.“

„Tak kde jsi kurva byl poslední dva tisíce let?“

Jádian na tu otázku neodpověděl, jenom řekl: „Nechám tě naživu, ale jenom proto, že je to její vůle.“

„Dej jí čas, aby se probudila tak, abych si s ní mohl promluvit –“

„Věříš, že ji dokážeš přesvědčit, aby s tebou zůstala? Napadl jsi ji. Podívej se na její krk. *Zapamatuj* si ten pohled. Tohle je to, co pro ni jsi – bolest.“

„Ne... ne...“

„Já ji vezmu někam, kde může být spokojená, upíre. Kde bude v bezpečí.“

„Stejně jako její matka?“

„Její matka neměla *mě*, abych ji ochránil.“ S mávnutím mužné ruky se po Murdochově těle začal vytvářet led, který ho drtil. Výš a výš, až se mu vyšplhal nahoru po bradu.

Byl bezmocný, aby udělal něco víc, než jen sledoval, jak odchází. Murdoch měl čas jen na poslední nádech – a využil ho, aby řval její jméno. Ale už byli pryč.

Led ho pohltil a odřízl mu vzduch. Brzy následovala temnota. A v tu chvíli se mu zdály Danieliny vzpomínky, které převzal z její krve.

Neschopný se probudit a se zamrzlými zaťatými pěstmi Murdoch sledoval, jak ji římský senátor bere z klece, aby mohl konečky prstů přejíždět po její jemné pleti a byl fascinován tím, jak hoří.

Murdoch cítil její bolest, její odpor.

Jak dlouho už byla vězněná v tomhle pekle, to nedokázal odhadnout. Ale zažil její úlevu, když si pro ni přišla Myst – ta žena, kterou Murdoch tak dlouho nenáviděl – se dvěma dalšími sestrami. Myst jí zachránila život a toho Římana zavraždila.

Proč Daniela nikdy něco z toho Murdochovi neřekla? O tom, že byla v zajetí? Stravovala ho zuřivost k tomu dávno mrtvému Římanovi, který ji mučil.

A přesto jí Murdoch ublížil úplně stejně hrozně, ne-li ještě víc. Koneckonců, ona mu důvěřovala.

*Daniela si myslí, že to monstrum ze mě dělá ona.*

*A možná ano. Ten pohled v jejích očích, když jsem uvolnil její hrdlo...*

Když led roztál natolik, aby se zlomil a on přišel k vědomí, jeho intenzivní nutkání jít za ní bylo uhašeno.

Kdo byl sakra on, aby ji odváděl pryč od jejího osudu? Od jejího vlastního druhu?

Celý její život bude lepší, ustálenější. Jedna jeho část pořád ještě chtěla věřit tomu, že ji někdo podvede a že ho potřebuje, aby ji zachránil... ale to znechucení, které Jádian ukazoval, bylo skutečné. A to mohl Murdocha snadno zabít.

Stejně tak moc jak o ho rozzuřilo, když si připomněl to, jak Jádian Danělu políbil, Murdoch věděl, že spolu vypadali tak správně.

*Je pryč.*

Celé hodiny se bezmyšlenkovitě potuloval po příliš tichém srubu, zahořkle se proklínal a ignoroval volání svých bratrů. Dokonce, i když mu Danielina krev pořád burácela v žilách, jeho hrud' byla prázdná a plná bolesti kvůli ní.

*Ztratil jsem ji.* Ten pohled v jejích očích...

Murdoch praštil do zdi. Ta bolest krátce odvedla pozornost od prázdnoty v jeho hrudi.

*Tak tohle je láska.*

Ztratil jedinou ženu, kterou kdy miloval. Ne, *neztratil*. Vyhnal ji pryč svým sobectvím a tím, že ji zanedbával. Svým porušeným slibem a tím útokem.

Ted', když o té noci dokázal přemýšlet s jasnější hlavou, vzpomínal si, že se od Jáiana *odtahovala. Kvůli mně.*

Murdoch nikdy nechápal Conradovo šílenství. Ted' už ano. Existovalo pár věcí, které mysl nedokázala zvládnout, a ty se lišily s každým člověkem.

*Nejsem stvořený na to, abych žil bez Daniely.*

Telefon zazvonil ještě jednou. Možná to je hovor o nadcházející bitvě. Možná, že to je přesně to, co Murdoch potřebuje. Bojovat. Být upírem. Zabíjet a ničit a nemyslet na to, jak by Daniela mohla být daleko od něj šťastnější.

Zvedl telefon.

„Musíme jít do války,“ řekl Nikolaj.

*Perfektní.*

## 36.

*Tak tohle je Icergard, pomyslela si Dani, když jí příští den Jádian poskytl velkou prohlídku hradu. Rozhodně jsem zachytila tu atmosféru Pevnosti Samoty.*

Když se probudila, služebné Ledových se špičatýma ušima se plaše usmívaly, zatímco pro Dani připravovaly šaty z nejjemnějšího hedvábí, jaké si kdy vůbec dokázala představit, společně s korunou královny Svany.

V ledovém krbu hořel oheň – modrý oheň, který vyzařoval *chlad*.

Což bylo přímo skvělé.

Včera v noci už byb dost pozdě, když se s ní Jádian vplížil do jejích nových královských komnat. Myslel si, že je „politicky nerozumné“, aby Ledoví viděli tvář své nové královny mokré od slz, tělo bez života a krk, který nesl neklamné znamení po upírovi.

„Stejně jako u většiny Lorů, upírů se tady bojí a taky je nenávidí,“ vysvětloval.

Žádný div. Pořád nemohla uvěřit tomu, že ji Murdoch kousl. „Co jsi mu udělal?“ zeptala se.

„Zanechal jsem ho v ledu. Byl bych ho zabil, ale tys mi nařídila, abych nebojoval.“

„A ty se řídíš mými rozkazy?“

„Jsi moje královna,“ řekl prostě. „Ta, která bude za tři dny korunována, pokud je to pro tebe přijatelné.“

„To je. Ale co si o mně budou Ledoví myslet?“

„Budou tě milovat tak, jako milovali tvou matku...“

Ted', když jí ukázal okolí, se snažila soustředit na to, co říkal, ale její mysl se pořád trápila událostmi té noci. Murdochovo kousnutí bylo tou nejhorší bolestí, jakou kdy zažila, a přesto k němu cítila jakési spojení.

Vzal si její krev, hodně krve. Budou se mu zdát její vzpomínky? Při té myšlence ji zaplavily rozpaky. Bude vědět, jak je osamělá?

Postupně se jí krk zahojil, ale byla pořád neklidná a podrážděná. Tížila ji vina. Nevěřila, že by si ten atak způsobila – nebo, že by si ho jakýmkoliv způsobem zasloužila. Ale pořád cítila spoluvinu, protože ho odrazovala.

Mohla Murdocha zmrazit, mohla ho odstřelit se zuřivostí blizardu. Místo toho se přes ni přehnal pocit osudovosti, jakoby na jeho kousnutí *čekala věčnost*.

Myst z něj získávala rozkoš, stejně tak i Kaderin. Pro Danielu to byla noční můra –

„Lituješ, že jsi sem přišla?“ Zeptal se Jádian a probudil ji z jejích myšlenek. Hleděl přímo před sebe a jeho tvář byla bez výrazu, ale přesto cítila jeho napětí.

„Vůbec ne.“

„Jsi tichá.“

„Eh, jsem jenom ohromená tím, co jsem viděla.“ Po pravdě řečeno, hrad Icergard byl technologický zázrak. Byl postavený pod neviditelnou kopulí ledu, jejíž struktura byla osázená cihlami, které byly obložené diamanty – každá byla patnáct centimetrů dlouhá. Hranoly na koncích diamantů se

vytrvale leskly, jako ta nejhorší noční můra pro valkýry. *Je dobře, že jsem imunní.* „Je to pozoruhodné,“ dodala.

„Je to... domov,“ řekl Jádian prostě.

Uvnitř hradu byly do všech stěn vyřezané komplikované vzory a všude byly zasázené menší diamanty. Tenké plátky z vyleštěného a leptaného ledu tvořily okna. Lustry z ledu visely z obrovského klenutého stropu a jejich svědla se podobala tomu ledově modrému ohni, který se třpytil jako severní polární záře tančící na noční obloze.

Čím víc toho Dani viděla, tím víc se jí to tady líbilo.

*Led, led a chtěli byste nějaký led s tímhle ledem?*

Tady z něj rostly i rostliny. Lidé ho uchovávali v posvátné úctě stejně, jako jiné kultury uctívali životodárné slunce nebo zemi. Předtím, když někteří Ledoví přišli, tak byli odtaziti, ale jak se šířily zprávy o tom, že je Dani sympatická, tím víc ji oslovovali.

Nějaká žena ji dokonce požádala, aby požehnala její novorozené holčičce. Dani nervózně polkla, zatímco brala děťátko do náruče. Ještě nikdy v životě žádné nedržela.

Ta matka řekla: „Vítejte doma, královno Danielo.“

Jak Dani přejížděla bříšky prstů po měkoučké tvářičce dítěte, vytryskly jí slzy.

*Sem patřím.* Sem jsem vždycky patřila. *Jsem doma.*

\*\*\*

Dveře cely se za Murdochem, Nikolajem a Sebastianem prudce zabouchly.

„Jsme v háji,“ zamumlal Sebastian.

Murdoch neměl jiný názor.

Když se ti tři ukázali na Mount Oblaku připraveni jít do války, králova stráž je místo toho natlačila do tohoto zamřížovaného apartmá.

Tyhle místnosti se používaly pro politické vězně. Bylo tady příslušenství a sprchový kout. Ale nikdo se nemohl přemístit dovnitř ani ven a stěny i dveře byly zesílené kouzlem.

Naštěstí tihle tři bratři nebyli odvedeni do sklepení dole, které bylo plné Ivova starého vybavení pro mučení. Ale takhle dal Kristoff jasně najevo, že je nemá v úmyslu mučit.

Nebo je osvobodit – dokud nevydají Conrada. Což by nikdy neudělali.

Jak dlouho je tady bude král držet? Týdny? Nebo ještě víc? Při pomyšlení na zdoluhavé věznění Murdoch tiše zaklel. I když se rozhodl o Danielu neusilovat, jeho odhodlání netrvalo dlouho. Bez ohledu na to, jak hluboce se styděl za to, že jí ublížil, nebude mít klid, dokud se jí neomluví.

Teď přecházel sem a tam a sotva svoje bratry poslouchal.

„Věděli jsme, že se to může stát,“ řekl Nikolaj. „Byla to šance jedna k tisíci.“

„Jak to Kristoff zjistil?“ Vyštěkl Sebastian.

„Má svoje způsoby.“

„Způsoby? Stejně jako Lukyan nebo nějaký další Rus,“ řekl Sebastian. „Až zjistím, kdo nás prásknul –“

„Uděláš co?“ Dožadoval se Nikolaj. „My jsme ti, co se provinili. *Porušili* jsme zákon.“

„Ale jak může Kristoff očekávat, že mu vydáme našeho vlastního bratra?“ Sebastian zavrtěl hlavou. „Conrad bude vůči jeho mužům bezmocný, nedokáže se ubránit, nedokáže uniknout.“

„Možná bychom se stejně tak mohli i my sami ohánět meči,“ souhlasil Nikolaj. „Ale jestli si myslíme, že Myst a Kaderin budou jenom tak posedávat a přijmou naše zajetí, tak si něco namlouváme.“

„Kristoff musí vědět, že provedou nějaký útok,“ řekl Sebastian. „Jakmile zjistí, co se stalo, budou pravděpodobně plánovat nějaké spiknutí, aby zabraly tenhle hrad a popravily ho.“

Když chladný noční vánek proklouzl skrz zamřížované okno, Murdoch k němu přešel. Zhluboka se toho vzduchu nadechl, a cítil horko a klaustrofobii.

„Murdochu?“ Řekl Nikolaj. „Posloucháš nás vůbec...?“

*Jak jsem jen mohl kousnout Danielu?*

Když ji miluje. A co bylo padesát let? Dokázal by čekat celou věčnost. Ale nemohl se k ní dostat, aby jí to řekl. Frustrace ho škrtila jako nějaká oprátka.

Bude v Murdochově nepřítomnosti lord Jádian pokračovat v tom, že ji bude líbat? Začal pěsti. *Líbá moji Danielu.* Když udeřil do zdi, zlomil si všechny kosti v ruce a ten ochráněný kámen se vysmíval dokonce i jeho nesmrtelné síle.

Murdoch se obrátil právě včas, aby viděl Nikolaje a Sebastiana, jak spolu sdílejí pohled. Museli vědět, že se mu rozproudila krev – dokonce i Conrad slyšel, jak Murdochovo srdce bije, ale posledních několik měsíců nic neříkali. Pravděpodobně kvůli všem těm tajemstvím, která stejně tak sami udržovali.

„Co se to s tebou sakra děje?“ Řekl Sebastian.

Murdoch věděl, že je musel šokovat. Tak dlouho se choval bezstarostně. „Nechci být tady,“ zamumlal. Potřeba promluvit si se svými bratry na něj naléhala, ale on dobrovolně nic neřekne a dodrží alespoň jeden slib, který Daniele dal.

Teprve teď pochopil, proč byla kvůli nim tak tajnůstkářská. *Ani já bych si nevsadil na budoucnost se mnou. Rozhodně bych to nezdůrazňoval.*

Když přišlo svítání, jeho bratři spali, ale Murdoch se děsil, že se mu o ní bude zdát, a že ukradne další z jejích vzpomínek. Hodinu po hodině přecházel sem a tam a cítil, jak se do něj vkrádá šílenství. Ty mříže ho držely daleko od ní. Tiše se proti nim vzpínal. *Chtěl být s ní.* Nedokázal s nimi pohnout.

Nakonec převládlo vyčerpání a on ztratil vědomí, neochotně vklouzl do snů. Tentokrát uviděl odraz mladé dívky – věděl, že je to Daniela, která na něj hleděla ze zrcadla. Překrásná žena se stejným neobvyklým zbarvením, jaké měla i Daniela, byla za ní a připevňovala jí na vrchol hlavy nějakou korunu. Její matka? Mluvily mezi sebou jazykem, který zněl podobně jako islandština, ale on tomu rozuměl...

„Ty už znáš cestu,“ řekla matka. „*Jen sis ji ještě nezapamatovala.*“

Pak přišla nějaká novější vzpomínka – Daniela zírá na svoje ledové řezby a přemýšlí: *Jsou to vodítka, jak se dostat do Icergardu...?*

Murdoch se rychle probudil a vystřelil ze svého lůžka uprostřed dne. „Je tady tak zatraceně horko!“ Podrážděně si strhl bundu.

Když se Nikolaj zvedl, aby přiložil do ohně, Murdoch zaskuhral: „Ne, žádný oheň! Dej to pryč.“ Představoval si mráz. Krev podávanou za studena.

Pro jednou toužil po tom, aby byl zpátky mezi ledem a větrem v té chatě. Sebastian byl taky vzhůru a zamračil se na něj. „Opravdu je tady zima.“

„Jak to můžeš říct?“ Vyštěkl a nebylschopný zkrotit svoje pohoršení Pak se zklidnil. To jeho dech... kouří?

Přemístil se do přilehlé koupelny a hleděl do zrcadla. Jeho dech vůbec nezamlžil sklo. Jako to neudělala ani Daniela. Na rtech a pod očima bylo modré zabarvení.

*Můj bože.* Ten důvod, proč cítil takové horko – její krev mu kolovala v žilách.

Nikolaj mu řekl, že krev Myst způsobila, že byl ještě silnější. Sebastian říkal totéž o tom, když pil od Kaderin.

Proč by Daniela nemohla způsobit, že byl Murdoch víc jako ona? Vybuchl smíchy. *Našel jsem způsob, jak se jí dotknout!*

Pak mu pokleslo srdce. *Zrovna, když jsem ji ztratil.* Byl uvězněn svým vlastním králem, kvůli loajalitě vůči vlastnímu bratrovi...

Další den se táhl, pak dva. Jak jejich věznění plynulo, Murdoch se začal vracet ke své normální teplotě, která ho rozzuřila ještě víc. Nemůže přijít o tenhle chlad – jinak jí znovu ublíží.

Jestli se vůbec někdy osvobodí z téhle zpropadené cely. A jestli mu vůbec někdy dovolí, aby se od ní napil.

\*\*\*

„*Nikolaji! Kde seš?*“

Murdoch se prudce probudil a jeho pohled těkal sem a tam. Byl by přísahal, že slyšel Conrada – na Oblaku – jak křičí Nikolajovo jméno. Ale všechno bylo tiché a jeho bratři ještě spali. Muselo se mu to zdát. Divné, obvykle se mu nezdálo o ničem jiném než o Daniele.

S unaveným povzdechem se zvedl. *Uběhly víc jak dva týdny.* Bratři a jejich král byli uvěznění v patové situaci. Zůstanou tady na neurčitě dlouhou dobu?

Tak jako to dělal každý večer, Murdoch se neúspěšně pokusil napít dost na to, aby si u d ť ť el svoji váhu. Pak se plížil od jedné stěny ke druhé a lu ť il další obrazy z Danielina života, kterého byl ve spánku svědkem.

Její vzpomínky pro něj byly stále jasnější. Když se mu zdály ty sny, cítil, jak byla osamělá a jak se snažila, aby v sobě kvůli Murdochovi necítila naději. *Jednou darebák, vždycky darebák.*

Udělal toho tak málo, aby ulevil jejím myšlenkám a neudělal nic, aby se ujistil, že pochopila, že její osamělost skončila.

*Nikdy jsem jí neřekl, že jsem se do ní zamiloval.*

Místo toho dával nahlas průchod svým pochybám.

Během jednoho skličujícího dne spatřil její vzpomínky na tu noc s Jádianem a zjistil tak její myšlenky, zatímco líbala toho Ledového.

Myslela na Murdocha. Dani si zvolila *jeho* před mužem, který se jí může dotýkat, před nějakým šlechticem svého vlastního druhu, který ji může líbat. Vůbec nepomýšlela na to, že by Murdocha opustila. Alespoň ne před tím, než jí ublížil, než ji *napadl*.

Tahle situace byla neúnosná. Jak se má teď držet od Daniely? Murdoch ji chtěl tak moc, že jednou opravdu zvažoval to, že zradí své bratry –

„*Nikolaji!*“ To slovo zadunělo chodbami hradu a odráželo se jako ozvěna.

Nikolaj a Sebastian se prudce probudili.

*Dobrý bože.* „Byl to...?“

„Conrad,“ řekl Nikolaj. „Je *tady*.“

*Možná nejsem doma.*

Dani seděla na trůnu, byla mezi lidmi svého vlastního druhu v ledovém ráji a ona se... nudila.

Před několika dny byla s velkou slávou korunována. Ledoví připravili banket a na její počest vyřezávali sochy a hrála hudba. Navíc na hradě vyhlásili den sněhu – doslova, protože padal ze stropů. A od těch oslav?

Jáďian byl vytrvalým bodyguardem, vždycky byl nablízku a vždycky byl tak formální. Většina víl, které potkala, by se dala popsat jako „vážná“. Došla k závěru, že je to důsledek vlády krutého diktátora, který panoval tak dlouho – ale poznala, že tohle je jenom jejich přirozená povaha.

Tady neexistovaly žádné kanadské vtípky, žádné sestry, které by měly v úmyslu ji ukrást oblečení. Žádní úchvatní upíři, co by padali do sněhu.

Vypadalo to, že se čas pohybuje stejně pomalu jako ledovce, které je obklopují. Napadlo ji, jestli je možné umřít nudou.

*Tenhle výzkum začíná... právě teď.*

A aby toho nebylo málo, postrádala Murdocha jako nějakou bolestnou ztrátu. Každý den rozebírala to, co mohla udělat jinak.

*Možná jsem neměla líbat jiného muže? Jenom přemýšlím.*

Ale na té nerozvážnosti nezáleželo. Ona a Murdoch už skončili. Dani si myslela, že budou už navždy spolu, ale on nesouhlasil, nevěřil tomu, že jim za to stojí bojovat –

S náhlým návaem viny uznala, že možná ani ona tomu nebyla *skutečně* oddaná. Copak jim sama nedávala šanci jedna ku padesáti? Sázela proti nim už od začátku, možná stejně tak mohla jít a zapsat se do Loaniny knihy...

Na opačné straně trůnního sálu se Jádian s pozvednutým obočím obrátil směrem k ní. Od chvíle kdy přijela, ani jednou neviděla jeho úsměv. Z jeho strany už žádné další flirtování nebylo. Dospěla k závěru, že je *naprosto oddaný* svému lidu a nejspíš ji políbil jenom proto, aby ji ovlivnil a ona přišla do Icergardu.

Jeho jméno, Jádian Ledový, bylo dobře zasloužené. Pomyslela zpětně na jeho boj s Murdochem a vzpomněla si, že se Jádianův puls vůbec nezvýšil. Byl pobouřený a připravený zemřít pro svou královnu. Ale vůbec kvůli ní nebyl připravený ztratit svoje nervy.

Kromě toho, že byl naprosto bez emocí, měl pověst chladnokrevné bezohlednosti. Její dvorní dámy jí sdělily, jak vinil Sigmunda ze smrti své manželky a po mnoho let neúnavně spřádal spiknutí a jenom čekal na to, až se najde Daniela, než udeří.

Také vykládaly hrozné zvěsti o tom, že Jádian kdysi schovával a držel ve sklepení nějakou svůdnou démonku ohně, jako svou zajatkyni...

Přistoupil k Dani. „Jsi tady nešťastná.“ Nebyla to otázka, ale zněl nevěřičně.

„Já... je to velká změna.“

„Zvykneš si.“ Byl striktně praktický a logický do té míry, kterou by většina Valkýr považovala za signál k zabití. Ale tady byl milovaný spořádanými lidmi.

„Jádiane, připomněla jsem si náš polibek.“

Ztuhl, jako by si myslel, že by s ním chtěla začít znovu nějak flirtovat. „Co je s ním?“

„Nemyslel jsi na mě.“

„A ty sis představovala, že jsem upír,“ řekl se slaboulinkým náznakem podráždění, a pak dodal, „má královno.“

Zásah. Byla to příliš velká pravda. Přestože byl Jádian muž, který stál za to, aby na něj pohlédla, pořád toužila projíždět prsty skrz tmavé vlasy. Toužebně si přála hledět do těch šedých očí, které zčernaly chťíčem. „Byla to jenom hra, abych se s tebou vrátila?“

Pokrčil rameny. „Potřebovala jsi být tady.“

Takže jejich polibek dokonce ani nebyl *skutečný*. Ted' se její zvědavost zdvojnásobila. Jaký by jen mohl být ten opravdový –

„Potřebuješ si přiznat, že tohle je místo, kam patříš,“ řekl.

Ano, už nežije v parném žáru Louisiany a není obklopena lidmi, kterých se nemůže dotknout. Už nebyla ve vztahu, který byl ve své podstatě odsouzen k záhubě.

*Tady se ta rozbitá panenka spravila. A já jsem nešťastná.*

## 37.

„Nikolaji!“

Stoicky klidný Nikolaj vypadal ohromeně. Pak vyskočil a přemístil se ke dveřím cely. „Conrade?“ Zavolal zpátky.

„On jde *sem*?“ Vyštěkl Sebastian. „Jak se dostal ven z těch pout?“

Murdoch tlumeně zaklel. „Kristoff si vezme jeho hlavu.“

„Pokud to neudělají jeho strážé,“ řekl Nikolaj.

Conrad se objevil zvenku jejich cely. Zmateně zírali skrz mříže. Conrad měl kreví a blátem potřísněný zbitý obličej a zcuchané vlasy. Jeho rudé oči hrozivě zářily. Pokrývaly ho otevřené rány.

„Co tady sakra děláš?“ Dožadoval se Nikolaj.

„A čím je to krev?“

Conrad studoval mříže cely. „Nemám čas na otázky.“

„Musíš odejít!“ Řekl Murdoch. „Popraví tě, jestli tě chytí.“

Drsně se zasmál a pevně sevřel tyče. „Postavím se každému z nich.“ Zatřásl zuby a napjal se proti mřížím.

„Tyhle jsou chráněné stejně, jako byly tvoje řetězy,“ řekl Sebastian. „Dřevo, kov a ten kámen kolem nich jsou vyztužené. Nemůžeš vůbec ani –“

Conrad je šklubnutím roztáhl a kov přelomil.

„Můj bože,“ zamumlal Nikolaj.

Conrad je *silnější*?

„Potřebuju tvoji pomoc, abych našel svoji Nevěstu!“ V záchvatu zlosti Conrad vyrval ty zbytky ven. „Nejsem šílený... ale potřebuju tě, abys mě přenesl na každé hřbitov v New Orleans. Víš, kde jsou?“

Nikolaj zalpal po dechu. „Tvoji... Nevěstu?“

„Jeho srdce bije,“ řekl Murdoch.

„Víš, kde jsou nebo ne?“ Zařval Conrad.

Nikolaj pomalu přikývl. „Znám všechny hřbitovy. S Myst jsme tam lovili ghúly.“

„Uděláš to?“

„Conrade, jenom se uklidni –“

„Seru ti na klid, Nikolaji!“

„Tak tohle je Conrad Wroth,“ řekl za ním Kristoff, který byl obklopen svými osobními strážci.

Aniž by se otočil, Conrad se ušklíbl: „Podělanej *Rusák*. Co chceš?“

Zdalo se, že to Kristoffa pobavilo. „Věděl jsem, že jsou Wrothové geneticky neschopní podlézat králi, ale nějaká špetka úcty...“ Jeho chování bylo samolibé, skoro jako by to všechno měl v plánu.

Conrad stál tváří v tvář upírovi, který se tak už narodil.

„Vyřídil jsi celou moji hradní stráž,“ řekl Kristoff ležérním tónem. „Což je něco, co nedokázala ani jednotka Hordy. Moji informátoři mi neřekli, že jsi *takhle* silný.“ Jeho světlé oči byly bez výrazu, ale Murdoch věděl, jak je vypočítavý. „Ani to, že se ti rozproudila krev.“

„Nemám na tohle čas!“ Vyštěkl Conrad. „Zabiju tě, jenom abys sklapnul.“

Strážní se napjali, ruce na rukojetích mečů.

„Zabiješ mě? Nepoznal bys svoji Nevěstu, kdyby nebylo mě, nebo kdyby nebylo tvých bratrů. Byl bys mrtvý už před třemi sty lety.“

„To jsem si dal dohromady!“

K Nikolajovi Kristoff řekl: „Zlikvidoval stráž, aniž by jednoho z nich zabil – skoro jako kdyby zvládl nějaký zlom. Měl jsi pravdu. Conrad není ztracen.“ Vrhł na Conrada posměšný pohled. „On je... sice pár věcí, ale není nenapravitelný. A já dokážu uznat, když jsem udělal chybu. I když jsi měl za mnou přijít, místo toho, abys porušoval naše zákony.“

Nikolaj vydechl. „Nemohl jsem riskovat, že bys řekl ne. Je to můj bratr,“ řekl jednoduše.

Kristoff se obrátil zpátky ke Conradovi. „Přísahaj mi věrnost a všichni dneska odejdete jako spojenci. V opačném případě budeme bojovat.“

Conrad zaskřípal zuby a oči mu těkaly kolem, ale nakonec zavrčel: „Já přísahám... že se nikdy neobrátím proti tobě nebo tvojí armádě.“

Po hodnotícím pohledu Kristoff řekl: „To bude stačit. Pro teď.“ K ostatním třem bratrům dodal: „Vezměte si týden volna. A vyříd'te svým Nevěstám, aby přestali plánovat můj pád.“

Když král a jeho muži zmizeli, Nikolaj řekl: „Conrade, musíš mi říct, co se stalo, abych ti pomohl. Kdo je tvoje Nevěsta?“

Conrad spěšně řekl: „Néomi, ta krásná malá tanečnice. Miluju ji. Tak moc, až mě to bolí. Musím ji najít.“

*Jsmo volní. Můžu jít konečně za Danielou,* pomyslel si Murdoch a sotva slyšel, co jim Conrad vykládá, něco o hřbitovech a vzkříšení – o nutnosti slyšet úder srdce jeho Nevěsty?

Sebastian řekl: „Už zase ta věc s tím duchem,“ právě když Murdoch zamumlal: „Con se úplně zbláznil.“

Conrad na ně vycenil tesáky, rudé oči mu zářily.

„Tohle se stalo!“

„Já vůbec nevím, v jaký výsledek jsem doufal,“ začal Sebastian. „Buď Conrad nenávratně zešílel, nebo je jeho Nevěsta nějaký duch a její tělo se ztratilo. Vypadá to tak padesát na padesát.“

„Vždycky dělal věci jinak,“ řekl nepřítomně Murdoch a stěží věřil tomu, že by se Conrad zbláznil – a rozproudila se mu krev, a že je on a jeho ostatní bratři volní. A že s Kristoffem bylo všechno v pořádku.

*Můžu třeba získat Danielu. A u džet si ji. Ale nejdřív ji budu muset najít.* Murdoch se odvážil poplácat Conrada po zádech a řekl: „Rád bych zůstal, ale mám nějaký naléhavý případ, který už má týdny zpoždění. Hodně štěstí, Cone.“ S tím se z hradu přemístil.

Dokázal myslet jenom na jednu osobu, která bude vědět, jak se dostat k Daniele.

Dřív by zašel na Val Hall, protože věděl, kde posledních sedmdesát let žila – bylo to strašidelné místo, které bylo chráněné létajícími přízraky.

Ted' se tam Murdoch vrátil a byl připravený s nimi bojovat, aby viděl N Vševedoucí. Ta věštkyně pomohla všem ostatním.

*Tak proč ne mě?*

## 38.

„Protože jsi ji kousnul,“ řekla mu Nix dřív, než vyslovil slovo.

Zatímco ztrácel drahocenný čas rozhodováním, jak se vyhnout oblakům přízraků a bouřek Val Hallu, ty se náhle oddělily kvůli které z nich bezstarostně vyšla z panství ven.

„To je ten důvod, proč ti neřeknu, kde to je,“ pokračovala. Žvýkala žvýkačku a měla na sobě růžové tričko s nápisem: *Jedi Kitty*.

Zaskočeně řekl: „~~N~~, jsem Murdoch Wroth. Pracovalas s mým bratrem Nikolajem a potřebuju –“

„Vím, kdo jsi. A co jsi udělal chudince Daniele. Vehnal jsi ji přímo do náruče tohoto rajcovního Jádiana.“

Ne, Daniela ještě nebyla ztracená. *Nemohla* být. „Řekni mi, jak se k ní dostat.“

„Proč bych měla?“ Ptala se jasnovidka paličatě. „Líbí se mi, že je s Jádianem. On jí, ehm, nespálí studenou kůži, zatímco z ní vysává krev.“

Murdoch zrudl.

„Možná bys měl udělat tu nesobeckou věc a nechat ji jít,“ řekla ~~N~~. „Co když tam může být šťastnější?“

„Možná bych jí měl sdělit všechny informace, které ještě nemá, informace, které bude potřebovat, aby se rozhodla.“

„Copak to neví?“

„Že jsem do ní zamilovaný a že jsem ochotný udělat cokoli, abych byl s ní.“ V mysli mu vyvstala otcova slova: *Synu, nikdy ses nestaral o nic dost natolik, abys za to bojoval – nebo se bál, že to ztratíš.* I když to tehdy mohla být pravda, teď si Murdoch vynahrazoval ta tři století, kdy se o nic nezajímal.

„Nikdy jsem jí tyhle věci neřekl.“ Murdoch se přiblížil k Valkýro, nebudu mít klid, dokud k tomu nedostanu šanci.“

Vrhla na něj hodnotící pohled a přimhouřila oči, jako kdyby byl nějaká knížka, kterou se snaží číst v tlumeném světle.

Přejel si dlaní přes obličej. „Podívej, já vím, že jsi několikrát pomohla Lykajovi Bowenovi. Dokonce jsi pomáhala Nikolajovi. Ale mně nepomůžeš? Proč, zatraceně?“

Zamrkala na něj. „Protože si se svými oblíbenci hraju?“

Zamračil se. „Řekni mi něco. Cokoliv.“

„Cokoliv? Fajn – spousta lidí vážně vydělala prachy na skutečnosti, že seš hulvát.“

„Už ne,“ ucedil. „To nemůžeš vidět budoucnost a vědět, že na ni budu hodný?“

Přimhouřila oči. Po dlouhé chvíli, řekla: „Aha. Zůstaneš jí věrný až na věčnost. *Neviděla* jsem, že tohle jednou přijde.“

Podrážděně vzplanul. Jako by potřeboval, aby mu tohle říkala.

Pokrčila rameny. „Pořád ti nepomůžu, abys ji našel. Dokonce, i kdybych se proměnila na tvoji *deus ex machine*, odmítám věstit pro každého Toma, Murdocha a Harryho. To znehodnocuje cenu praxe a zanedlouho budu mít pověst jako nějaká děvka jasnovidka.“ Zamávala svými drápy a pak si je leštila o svoje tričko. „Kromě toho, ty už víš, jak se k Daniele dostat.“

„Jak? Řekni mi to!“ Z těch vzpomínek?

V tom okamžiku se začal cítit jako ve fantaskním světě, jakoby celý jeho život vedl až sem. Zdálo se, že se svět roztočil. Představil si Danielu, jak neúnavně vyřezává a napínal svoji paměť, aby viděl přesně to, co vypracovala –

„Tak fajn, prozradím ti jednu věc...“, řekla Nx. „Dani se chystá učeňat Jádiana svým králem. Pokud už to neudělala.“

*Ach, Prokrista, to ne.*

S touhle předpovědí se ~~N~~ protáhla zpátky kolem ~~ř~~praků – *podávala jim pramen vlasů?* – a opustila jej s chuchvalcem hrůzy v hrudi. Co když se Daniela vdala za Jádiana? Murdochovi se naostříly tesáky. *Pak se stane vdovou.*

Přenesl se zpět na Sibiř, aby připravil chatu a vytáhl batoh z šatníku.

Když se otočil, v místnosti se objevili Nikolaj a Myst.

„Tak tohle je to místo, kde ses schovával“, řekl Nikolaj. Pak se zamračil. „To je poslední místo, kde bych tě hledal. Doslova a do písmene ta poslední z tvých nemovitostí, kterou jsme během těch měsíců zkusili. Sibiř, Murdochu? Existuje jen jedna věc, která by dávala smysl, abys tady žil.“

Murdoch vrazil oblečení a vybavení do chladného počasí do batohu. „Nemám na tohle čas.“

„Uděláš si čas“, řekla Myst. „Víme, že jsi s Dani.“

„*Nejsem s ní. To je ten zatracenej problém.*“

Ať už Myst v jeho výrazu viděla cokoli, obměkčilo ji to.

„Co máš v plánu?“ Zeptala se jemněji. „Jít do Icergardu?“

„Ano.“

„Privést ji zpátky?“

Neřekl nic, jenom dál balil.

Její oči se rozšířily. „Žít tam? To nepřežiješ. Vedle země Ledových je i Sibiř mírná.“

Nikolaj dodal: „Teď je tma, ale co budeš dělat v létě? V té zeměpisné šířce bude světlo čtyřicet hodin denně.“

„Zůstanu uvnitř. V rakvi, když budu muset.“

„A Kristoff?“ Zeptal se Nikolaj. „Přisahal jsi mu svoji věrnost. A teď, když už konečně pracujeme na spojenectví s Valkýrami, tak máš v plánu opustit armádu? Bude přinucený tě za tohle zabít, zejména tak těsně po našem posledním prohrěšku.“

„Já to vím! Bože, já vím.“

„Nebudeš mít možnost už víckrát vidět svoji rodinu.“ Nikolaj se přesunul před něj.

„Když už o tom mluvíme, vím, že jsi příliš zaujatý na to, aby ses zeptal, ale Conrad je v pořádku. Právě jsem od něj odešel. Mluvil pravdu o své Nevěště, o Néomi. Je to pohledná malá tanečnice, která – jestli si to dokážeš představit – ho zbožňuje a uklidňuje ho.“

Murdoch zpomalil. „Za to jsem rád.“

„Jak se vůbec hodláš dostat do tohoto Icergardu?“ Řekl Nikolaj. „Na Arktidě je konec podzimu. Teploty by mohly být už čtyřicet pod nulou. Sakra, Murdochu, *mysli* na to. Když si od pív ně zamrzne to ještě d řv, než to dopadne na zem.“

„Nemůžou tam létat žádná letadla,“ řekla Myst. „Dokonce ani letadla Lorů.“

Zapnul batoh. „Dostanu se na sever tak daleko jak jen to půjde, pak se budu zbytek cesty přemísťovat.“

„Můžeš se přemísťovat jenom tak daleko, dokud uvidíš,“ řekl Nikolaj. „Radši bys měl doufat, že bude dobrá viditelnost.“

„Zavoláme Kaderin,“ nabídla Myst. „Bude schopná pomoci ti s logistikou. Ví, jak se dostat na jakékoliv místo líp než kdokoliv jiný.“

Murdoch zavrtěl hlavou. „Nemám čas. A myslím, že znám směr.“

Daniele chyběl jeden vyřezaný ledový symbol, ten, který Murdoch roztříštil. Využije její vzpomínky, aby ho znovu vytvořil.

Jak se mu zdálo o jejím setkání s Jádianem a o tom, jak slyšel jejich rozhovor, Murdoch si byl vědom toho, že její poslední symbol nebyl správný. Věděl, že pokud okopíruje Danielinu práci, tak se ten portál otevře tři sta dvacet kilometrů na jih od Icergardu.

Věděl taky, že i Jádian pochyboval o tom, že by Daniela dokázala přežít ledovou pouštinu – *Bílou smrt*.

Murdoch silně zavrtěl hlavou a odhodlání se v něm zatvrdilo jako ocel. Takže se bude muset přemísťovat pár set kilometrů na sever – a hezky rychle.

*Jak zlé to může být?*

\*\*\*

Murdoch nikdy nepochopil, co je to zima.

Kolem něj zuřil arktický blizzard a kvílel tak hlasitě, až ho bolely uši.

Viditelnost byla stěží na dva kroky, což znamenalo, že se ani nedokázal jednou za čas přesunout o něco dál. Svaly mu zeslábly a ochabovaly víc s každou brutální minutou. Byl nucen zbavit se svých věcí pár kilometrů zpátky.

Hodina za hodinou se vlekly... *Nějak jsem se zamotal.* Kompas nefunguje. Neexistuje žádný způsob, že by v téhle nikdy nekončící bouři viděl hvězdy. *Byl tak zmatený.*

Kdyby se zastavil, zmrznul by tady. Ale to by ho nezabilo. Bude žít dál, zmrzlý a uvězněný v pasti, dokud ho někdo neodtáhne na nějaké teplejší místo, kde by rozmrznul.

Přesto ani takový strašný osud nestačil na to, aby se dal do pohybu.

Ne, nestačil, dokud nepomyslel na to, že už znovu nikdy neuvidí Danielu, takže zařal zuby a pokračoval dál. Představa její elfí tváře ho udržovala v pohybu –

Byly tamhle v dálce světla? *Představoval si je?* Urputně se snažil rozpoznat ten mlhavý výhled, když si stáhl z tváře chránič a s ním si strhnul i zmrzlou vrstvu kůže. Zapotácel se a měl pocit jako by mu právě polili obličej kyselinou.

*Ignoroval tu bolest.*

Jak daleko jsou ta světla? Teleportoval se dopředu, ale nedostal se nijak blíž a byl donucen ucouvnout dozadu kvůli jakési neviditelné bariéře. Zkusil to ještě jednou. Nic. Bojoval, aby se tam dostal, zápolil, aby se dostal k těm světlům, aby se dostal k ní.

Namáhal se... znovu a znovu.

Nakonec jeho síla ochabla na nulu a on se zhroutil na kolena do sněhu. Krutý poryv větru kolem něj zařval tak, až se složil dolů.

S posledním kouskem vůle natáhl ruku dopředu.

„*Danielo...*“

## 39.

Dani seděla na trůně a myslela na čarodějnice – a abdikaci.

*Mohla bych se setkat s Mariketou Očekávanou, přinést jí plné vědro diamantů o velikosti softballových míčků a požádat ji, aby si mě dala na svůj seznam.*

I když Murdoch není nijak nadšený, že má čekat padesát let, zarezervovat si nějaké místočko nemůže ublížit.

A Dani by se mohla vrátit na Val Hall – teď, když už by mohla v New Orleans žít v bezpečí před nájemnými vrahy. A navíc by mohla věnovat vážnou prostornost svému chlazení a opravdu trochu protočit ten studený motor. Možná by tam mohla být šťastná. Bude sice ještě těžší v Louisianě zůstat, když je takhle svěží z toho chladu. Ale přinejmenším už tam přichází podzim.

Byla idiot, když vůbec pomýšlela na to, že se vzdá svého trůnu – a svého nového života, schovaná uprostřed mrazivého bezpečí Icergardu? Dokázala by opravdu opustit tenhle ledový svět, kde žije mezi svým vlastním druhem, aby vyhledala upíra, kterého se nikdy nemůže dotknout?

Znovu a znovu si Dani vybavovala ten pohled v jeho očích, když na ni tu noc křičel, aby se vrátila.

Ano. Pokusí se ho ještě jednou přesvědčit, že by mohli –

„Má královno,“ řekla jedna z jejích dvorních dam, jakmile spěšně vešla do trůnního sálu. „Pojďte rychle. V Icergardu je nějaký cizinec. Prošel Bílou smrtí...“

\*\*\*

Když se Murdoch probudil, ležel na posteli v nějaké bizarní místnosti z ledu. I když tady bylo světleji a tišeji než v tom větru tam venku, teplota nebyla o nic teplejší.

Měl na sobě nové kalhoty a takový kabát, který mu bránil v tom, aby zmrznul. Někdo ho omyl a obvázal mu omrzlé ruce. Musí být v Icergardu. Což znamenalo, že je blízko.

*Musí se k ní dostat.*

Usilovně pracoval na tom, aby se zvedl –

Jáďian nakráčel do místnosti. „Tak že, jsi to ty. Proč jsi přišel do naší říše?“ Jeho výraz neprozrazoval žádné překvapení, naprosto žádné emoce.

*Tohle je parchant, který ví, jaké to je líbat Danielu.*

*A já ho nemůžu zabít. Zatím.*

Murdochovi se podařilo sednout si. „Hledám Danielu.“ Jeho slova byla ochraptělá a jeho tělo bylo pořád vyčerpané.

Jáďian si zkřížil ruce na prsou. „Proč bych měl vůbec někdy dovolit, aby se někdo takový jako ty k ní přiblížil?“

„Jenom s ní potřebuju mluvit. A potom, když mě pořád nebude chtít vidět, už ji nikdy nebudu znovu obtěžovat.“ *Taková lež –*

Dovnitř vstoupila Daniela. A Murdoch se nadechl.

Byla ještě víc ohromující, než když ji viděl naposledy a její tělo bylo ozdobené diamanty. Vlasy jí divoce spadaly dolů pod pásem ledu a drahokamů – byla to koruna z Danieliných vzpomínek, byla její matky.

*Vidět ji znovu.* Těch pouhých pár dnů bylo jako věčnost.

Vypadala omráčeně, když ho tady našla. Určitě musela vědět, že si pro ni přijde.

Nedokázal přečíst její výraz. To ji vůbec netěší, že ho vidí? Pak mu srdce pokleslo, jakmile to pochopil.

*Jdu příliš pozdě.*

\*\*\*

Ach, bohové, Murdoch je *tady*. Oči měl divoké rty a ruce omrzlé a tvář odřenou. Překročil Bílou smrt?

*Aby si pro mě přišel.*

Já dian byl děsivě klidný. „Říkám, že ho vyhodíme ven a necháme zimu, aby si ho vzala.“

Okázale to ignorovala, když řekla: „Murdochu, jak ses sem dostal?“

„Následoval jsem tvoje vzpomínky. Ale ten portál byl... pryč.“

„Moje vzpomínky,“ opakovala tiše. *Získal* je z její krve.

„Proč jsi přišel?“

„Můžu s tebou mluvit? Sám. Prosím, Danielo, jenom pár minut tvého času.“

„Má královno, tohle je směšné,“ řekl Já dian. „Vzpomínáš si, co ti udělal minule?“

Murdoch na něj vrhl vražedný pohled, pak se obrátil zpátky k ní. „Mám nápad – existuje způsob, jak bychom mohli být spolu.“

„Cože? Jak?“

„Když jsem se z tebe napil předtím –“

„Proč to na mě vytahuješ?“ Její ruka při té připomínce vyletěla nahoru ke krku.

„Protože teď už vím, proč to pro mě bylo tak zdrcující.“

Jádian řekl: „Protože jsi parazit.“

„Jádiane!“

„Má v plánu tě zase kousnout.“

„Samozřejmě, že nemá. Murdochu, řekni mu to.“

„Danielo, promluv si se mnou o samotě.“ Nějak se mu podařilo dostat se na nohy. „Přisáhám, že ti neudělám nic, s čím nebudeš souhlasit.“

Jeho slova vzbudila její zvědavost. Neslíbil, že jí neublíží, ani že ji nekousne a přesto od něj necítila žádnou hrozbu. „Tak dobře,“ řekla a obrátila se k Jádianovi se zdviženým obočím. Po zaváhání se otočil ke dveřím, kamenně mlčel.

Jakmile byli sami, Murdoch se zeptal: „Vzala sis ho?“

„Cože? Ne!“

„Nix mi řekla, že vezmeš.“

„To potom musí být zmatená nebo jsi ji přeslechl. A teď mi to řekni. O čem jsi to mluvil?“

„Danielo, než jsem si vzal tvoje hrdlo, snil jsem o tom, jak to dělám. Pořád víc a víc, zatímco jsme se od sebe vzdalovali. Každou noc. Teď věřím, že je to pro nás způsob, jak být spolu.“

„Tomu nerozumím.“

„S tvou krví v mých žilách bylo pro mě všechno na dotyk teplé. Bratři byli studení, ale nedokázal jsem stát v blízkosti ohně. Tvoje krev mě *ochladila*.“

„To nemůže být pravda. Nemůžu tě proměnit v Ledového.“

„Ne, ale můžu zachytit charakteristické rysy tvého druhu,“ řekl Murdoch.

„Máš potom stopy na kůži? Slunce na tebe nemá vliv?“

Zavrtěl hlavou. „Pod očima byl modrý nádech, ale bez známek na těle. Když jsem testoval svoji kůži na slunci, tak se pořád spálím, i když jsem imunní vůči chladu.“

„Imunní? Tak proč právě teď mrzneš? Jak jsi získal ty omrzliny?“

Přejel si obvázanou rukou po zátylku. „Ten efekt trval jen pár dní.“

„Takže, aby tohle fungovalo, tak si musím zopakovat tu bolest?“

„Jenom naposledy. Potom na tak dlouho, dokud od tebe budu pít každý den nebo dva, ti už nikdy neublížím. Můžeme být spolu.“ Jeho hlas se ztišil a oči mu černě zablikaly. „Všemi způsoby.“

V hlavě jí to hučelo. Ale pak si znovu vzpomněla na to, co se stalo po tom posledním kousnutí. „Ale já – upadla jsem do bezvědomí.“

Vypadal zahanbeně, když řekl: „Vzal jsem si toho moc. Tentokrát už to neudělám. Vím, že si tvoji důvěru nezasloužím, ale i přesto tě o ni žádám.“

„Proč bych to měla udělat?“

„Protože tě miluju,“ řekl – a bez náznaku zaváhání.

Rty se jí pootevřely a zdálo se, že se jí svět zachvěl pod nohama. Po tom, co udělal, aby se k ní dostal, musela věřit tomu, že ji miluje. Ale slyšet ho říkat ta slova a s očima, které byly tak pronikavé a temné...

Možná, že upír vždycky *přežije* až do konce.

„A myslím, že ty mě taky miluješ.“ Naděje zabarvila jeho slova.

Odvrátila se a přerušila jeho pátravý pohled. „Možná že na tom nezáleží,“ řekla přes rameno. „Možná je nám jenom souzeno, abychom se navzájem trápili. Zapomínáš, že jsme se hádali ještě předtím, než se to všechno stalo. Vzdal jsi to s námi.“

„Ne, těsně předtím než jsem se tu noc vrátil, jsem si uvědomil, že padesát let není nic, pokud bychom mohli být spolu. Vrátil jsem se, abych ti to řekl. Ale pak jsem tě viděl líbat Jádiana...“

Ještě jednou se k němu otočila tváří v tvář. „Omlouvám se za to.“

„Na tom teď nezáleží,“ řekl, ale mohla říci, že mu ublížila.

„Když jsem byl ve vězení –“

„Ve vězení?“

„To je důvod, proč jsem tady nebyl už dřív – Kristoff nás uvěznil na Mount Oblaku kvůli ukrývání Conrada. Teď se všechno vyřešilo, ale strávili jsme tam týdny. A když jsem tam byl, rozhodl jsem se, že udělám cokoli, abych byl s tebou. Opustím řád. Budu žít v chladu po čtyřicet hodin denního světla.“

„Murdochu, o to tu nejde. Mluvíš o tom, že mě zase kousneš, o další bolesti. A to nejenom o mojí. Jsem chladnější, než jsem kdy byla. Tobě to taky ublíží,“ řekla a pak dodala: „Pokud by to fungovalo, můžeš být náchylný na teplotní šok, stejně jako já.“

„To je mi zatraceně úplně jedno!“ Přistoupil k ní, dokud u sebe nebyli špičkami palců na nohou. „Prosím, Dani, já vím, že tě žádám o mnohem víc, než si zasloužím, ale pokud tohle dokážeš vydržet ještě jednou naposledy... Důvěřuj mi.“

Neřekla snad, že by dala cokoli, aby věděla, jak chutná? Aby se dotkla svými rty těch jeho?

Předtím, dokonce i uprostřed toho utrpení z jeho kousnutí, s ním nějaké spojení cítila.

*Já mu věřím.* Fantazie se konečně stane realitou. A realita někdy vyžaduje obět'.

\*\*\*

Daniela sklonila hlavu a pak se na něj zahleděla zpod řas. A opět, byl zničený.

„Věřím ti.“ Stáhla si vlasy na stranu a odhalila mu bledý sloupec svého hrdla, zvala ho.

„Nebudeš toho litovat.“ Ale i když se už jeho tesáky kvůli jejímu tělu zašpičatěly, zaváhal. „Děsím se, že ti ublížím. Když pomyslím na to, jak jsem si tě vzal posledně...“

„Obávám se, že se budu snažit vytrhnout,“ přiznala. „Nebo že to budeš chtít udělat ty – před tím chladem.“

Každý by mohl chtít ucuknout. Budou se muset navzájem silou podržet. „Drž se mě pevně, *kallim*, protože i já si tě budu pevně držet. Uděláme to teď a pak máme věčnost.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Jsem připravená.“

*Co bys pro ni udělal...?* Vůně té pružné pokožky, kterou se chystá ochutnat, ukazovala až příliš velké pokušení. Nedokázal odolat. Položil ovázané dlaně na její boky a přitáhl si ji blíž.

Její ruce se zvedly nahoru, aby mu sevřely ramena. „Udělej to,“ zašeptala.

Prudce do ní zanořil svoje tesáky. Tentokrát zasténa – bolestí. Byla mrazivější ještě víc než předtím.

Vystřelovala do něj bodavá bolest chladu. Nutkání pustit ji v něm křičela, ale on se držel a svíral jí boky. Cítil, jak se stejně tak i do něj zatínají její drobné modré drápky.

Ale s každým nasáním se ta bolest zmenšovala. Připomněl si smyslnost toho spojení a oči se mu slastně zavřely.

*Moje. Navěky. Myšlenky byly jako chaotická změř. Pomalu... pomalu... Tentokrát si neber příliš moc. Tohle je dar...*

## 40.

Ve chvíli, kdy ji Murdoch pustil, byli oba dva bez dechu. A Dani plakala.

„Kristepane, snažil jsem se, abych si nevzal příliš moc –“

„Ne-nevzal.“ Ale přesto to bylo trýznivé.

Trhl sebou při pohledu na její hrdlo. „Jsi popálená.“

„Díky zimě se to rychleji zregeneruje. Napil ses vůbec dost?“ Zeptala se a snažila se zamaskovat, kolik bolesti cítila.

„Myslíš, že to bude fungovat?“

„Ten následek nějakou dobu potrvá.“

„Ale ty už jsi na tom líp.“ S její krví se jeho regenerace urychlila a začal se uzdravovat téměř najednou, jeho potlučené rty a tvář se brzy vrátily do normálu. Odmotal obvazy z rukou, zatímco se uzdravovaly a protáhl si prsty.

Ale jeho dech byl pořád zamlžený.

Minuty mýjely, pak to bylo půl hodiny. Klesla na postel a on chodil sem a tam. Za úzkostného ticha uplynula další hodina, než řekl: „Danielo, proč jsi mi neřekla o tom Římanovi?“

„Viděl jsi to?“ Když Murdoch přikývl, řekla: „Je v mojí minulosti.“

„Smýšlíš o mě tak, jako o něm.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, Murdochu. Byla jsem naštvaná, když jsem to řekla. Zmatená.“

„Ale je pravda, že jsem si vzal to, co mi nepatřilo.“

„Oba jsme cítili tu přitažlivost. Mohla jsem tě zastavit. A znovu a znovu jsem si lámala hlavu, proč jsem to neudělala. Teď si myslím, že to byl instinkt, který říkal nám oběma, jak být spolu. Jestli...“

„Jestli to funguje? To ano.“ Přešel si rukou po čele.

„Sakra, pokud jsi byla tak statečná a dostatečně silná na to, abys tohle vydržela – dvakrát – musí to fungovat.“

„Budeš mě pořád chtít, pokud nebude?“ Zeptala se tiše.

Sáhl po ní a uchopil ji rukama kolem pasu, aby ji vytáhl na nohy a pak na ni hleděl dolů se zuřivým výrazem v očích.

„Podívej se na mě, Danielo. Já tě miluju,“ zavrčel. „Chci tě na věčnost bez ohledu na cokoli!“

„Murdochu, já... t-tvůj dech už není vidět.“ Byl pod jeho očima nepatrný namodralý odstín?

Zamračil se. „Teplota už není tolik cítit jako zima. Začíná to být *příjemné*.“

„Mohlo by to skutečně fungovat?“ Ruka se jí divoce třásla, když ji natahovala k jeho tváři.

„Opatrně,“ varoval. „Možná budeme čekat o trochu déle.“

„Nemůžu. Musím to vědět.“ Když ho pohladila po tváři, oční víčka mu ztěžkla.

*Žádná bolest.* S přiškrceným výkřikem se na něj zhroutila.

„Danielo, jsi zraněná?“

„Já tomu prostě nemůžu uvěřit.“ Slzy se jí nahromadily v očích a padaly dolů. Mohla být s ním – s Murdochem, upírem, kterého milovala. Po dvou tisících letech její neustálá touha konečně skončí.

„Prosím, neplač.“ S hlasitým polknutím váhavě položil dlaně na její tvář a setřel jí palci slzy.

*Bez bolesti.*

Tak dlouho cítila, že něco postrádá a ta odpověď byla v ní, v nich – po celou tu dobu.

„Pláču, protože jsem šťastná.“ Rozepnula mu bundu a stáhla ji z něj, aby obnažila hrudník, který si tak často představovala, že hladí. Pak na něj položila ruce a zjistila, že jeho pokožka má perfektní teplotu.

*Žádná bolest.* Svaly mu ztuhly a napínaly se pod konečky jejích prstů. Zkoumavě po nich přejela, pak ještě jednou, dokud po něm všude nepřejížděla dlaněmi čistou radostí.

*Jenom potěšení.*

Pořád ji hladil po tvářích. „Ty jsi tak měkká, Danielo. Měkčí, než jsem si kdy dokázal představit – a já si to představoval neustále.“ Pozvedl její tvář nahoru. „Musím tě políbit.“

„Jsem tvoje, abys mě líbal. Jsem tvoje.“

Jeho hlas chraplavě zaskřípěl a řekl: „To jsi.“ Vrhla na něj malý majetnický úsměv a jeho tesáky se zablýskly – už se na ně nedívala s obavami. Byly prostředkem jejího a Murdochova vysvobození.

Pak se sklonil dolů. „Zavři oči.“

Zavřela je. O zlomek vteřiny později ucítila to nejlehčí přejetí jeho pevných rtů po svých. Ten prostý kontakt do ní vyslal mravenčení. Přitáhl si ji blíž a přitiskl si její tělo na svoje, sklonil svá ústa nad její.

Jeho polibek nabýval na rozhodnosti a soustředěnosti, zatímco něžně přemlouval její rty, aby se otevřely tak, aby ji mohl proti jazyku pohladit smyslným olíznutím.

Když zasténala a setkala se s ním, jemně ji polaskal jazykem a ovinul kolem ní paže pevněji, jako by se nemohl dostat dostatečně blízko, jako by se bál, že mu uteče.

Na oplátku ho pevně svírala za ramena. Jejich jazyky se proplétaly. Jejich dýchání se promísilo a začalo být horečné.

*Ted' to byl polibek – hluboký a zběsilý. Takový si dlouho představovala. Srdce jim bušila, těla se třásla. Zakňourala proti jeho puse, když se jí podlomila kolena. Ale on ji držel pevně a bezpečně na své hrudi, zatímco pokračoval v tom, aby drancoval její ústa.*

Příliš brzy se odtrhl pryč, zanechal ji omámenou a lapající po dechu.

„Musím tě prohlásit za svou.“ Stáhl jí vlasy na stranu a přejížděl rty po nyní zahojené kůži, kde ji kousl.

Prudce se otřásla a bradavky jí rychle ztvrdly.

„Už od tebe nikdy nechci být znovu odloučen,“ zamumlal.

„Ted' budu schopný zůstat tady s tebou.“

*Ach, Murdochu, ne.*

Měla by mu lhát a chovat se, jako kdyby se to mohlo stát?

Když se odtáhl, aby se setkal s pohledem jejích očí, přinutila se k úsměvu, i když věděla, že by ho Ledové nikdy nepřijali. Upíry se tady pohrdalo.

Měla by si tenhle zázrak jednoduše užívat.

*Starosti si nechá na později.*

„Co? Něco je špatně.“

„Hm-hmm.“ Její ruce se mu zabořily do kůže a uvolnily pax. „Nejsi dost nahý,“ řekla a stahovala mu je kolem vyčnívající erekce. Když před ní stál nahý, sevřela jeho nádhernou délku.

S výdechem zasyčel, ona se zajíkla. Mohla vnímat, jak jí ta kláda pulzuje v dlani, mohla cítit strukturu jeho hladké kůže, která se napínala přes hřbety žil.

Proti jejím citlivým prstům to narůstalo...

*Byl tak neuvěřitelně tvrdý.* Mohla by ho dokonce i pojmout? *To se už dost brzy dozvíme.*

Zatímco ho prozkoumávala, stáhl jí z ramen dolů tenká ramínka šatů. Nabral látku do pěstí a sjížděl s ní po jejím těle dolů. Zastavil se těsně před tím, než odhalil její hrud', jako by chtěl tenhle okamžik prodloužit. Konečně kousek po kousku přešlo hedvábí po jejích vztyčených bradavkách. Zíral na její ňadra, jako kdyby je nikdy neviděl.

„Murdochu, prosím...“

Bez varování ji vzal do náruče a přesunul je do postele tak, aby si ji mohl usadit na klíně. Jakmile si ji usadil nad svojí erekcí, zvedl prst, aby ji obkresloval bradavky – jednu, pak druhou, jeho pohled byl jako přimražený, zatímco se jejich špičky pod jeho dotykem nalévaly. Se zoufalým zasténáním přitiskl rty na jedno ňadro a druhé uchopil do dlaně.

Když ucítila jeho jazyk, jak se ovíjí kolem její bradavky, hlava se jí volně zvrátila dozadu.

Znovu a znovu přejížděl po tom svařtělém poupěti.

„Chceš, abych tě sál?“

„Ano, ach ano...“ Vjela mu prsty do hustých vlasů a přitáhla si ho k sobě.

Vtáhl jednu z bradavek mezi rty, sál a olizoval, vydával chraplavé steny, které jí na ěadru vibrovaly.

„Ach, bohové!“ Venku vybuchl blesk. Věděl, co ten blesk znamená a vtáhl ji ještě silněji. Poté, co byla její bradavka tvrdá a vlhká, přesunul se k té druhé a poskytl jí stejnou pozornost. Pak se na ně jakoby v úžasu zadíval.

„Upíre, už žádné další škádlení!“

Vypadal lehce omámeně a široce se zakřenil. „Moje Nevěsta z ohně a ledu. Nikdy se nestydí ohledně toho, co chce.“

*Zavrtěla hlavou. „Obzvlášť ne, když jsem to chtěla tak dlouho.“*

## 41.

Ačkoliv spolu byli pár měsíců, Murdoch po Daniele silně toužil a byl odhodlaný, aby to pro ni bylo dokonalé.

Protože na to čekala víc než dvacet lidských životů.

A všiml si, že neodpověděla, když říkal, že tady s ní chce zůstat. Možná pořád potřebuje přesvědčit? Na tenhle úkol se hodí.

„Kdybys věděla, jak dobře chutnáš.“ Přitiskl se jí k uchu a žasl nad tím, že její tělo nebylo na dotyk chladné – jelikož jeho na tom bylo stejně. „Nemůžu se dočkat, až tě ochutnám celou.“

Ostře se nadechla a rozechvěla se proti němu.

Rukou putoval z jejích prsou dolů k roztaženým stehnům a třásl se očekáváním, až poprvé ucítí její tělo. Sáhl jí pod šaty a stáhl jí hedvábné kalhotky ke kolenům. Pak vrátil ruku...

Jeho dlaň se setkala s provlhlými kadeřemi. „Bože všemohoucí,“ zachraptěl, když uchopil do dlaně její zmáčené pohlaví. Jemně vsunul ukazováček mezi jejími záhyby do těsné pochvičky, až s sebou v jeho náručí škubla. „Uvolni se, zlato,“ zamumlal. „Mám tě.“

„Ach, bohové, Murdochu!“ Její stočené drápky se mu zaťaly do ramen, což jenom podnítilo jeho vzrušení, zatímco se sám už blížil k vrcholu vzrušení.

„Tak dokonalá. Jsi tak úžasná.“ Potřeboval ochutnat vlhkost, kterou hladil a vytáhl prst ven. Víčka jí ztěžkla, zatímco ho pozorovala, jak ho vsál mezi rty a pak se zachvěl kvůli tomu, jak byla sladoučka.

„Potřebuju víc.“ Hlas se mu při tom slovu zlomil.

Položil ji zpátky na postel a úplně jí stáhl kalhotky a šaty. Když byla pro pohled jeho očí nahá, zíral na ni a přál si, aby si ji takhle zapamatoval navždy.

Byla to fantazie, která se stala tělem z masa a krve, její tělo bylo oděné diamanty a lesklé vlasy se jí rozprostíraly kolem hlavy. Stříbrné oči se jí třpytily jako kameny, které ji zdobily. *Moje. A můžu se dotknout každého centimetru jejího těla.*

Těžce oddechovala, ňadra se jí chvěla, vrcholky byly našpuLENÉ.

Poklekl před ní na posteli a lehce skousl každou špičku svými zuby, každou z nich krátce silně sál. „Roztáhni pro mě ta krásná stehna.“

Když to udělala, odtáhl se dozadu, aby se podíval a roztřeseně vydechl. Vyžadovalo to veškerou jeho sebekontrolu, kterou vůbec kdy nasbíral, aby se na ni nevrhl jako nějaké zvíře.

Její tělo bylo plné vzrušení a bylo potažené vlhkostí. Při tom pohledu mu penis ztvrdnul ještě víc a visel mu mezi nohama dolů jako ocelová tyč. Korunka hlavičky se táhla podél prostěradla, jak se kousek po kousku skláněl k jejímu pohlaví.

Ať už v jeho výrazu viděla cokoliv, přimělo ji to zašeptat: „Ach. Murdochu. P-prosím, jdi na to pomalu. Poprvé.“

„Budu se snažit. Nikdy jsem ve svém životě nic tak hrozně moc nechtěl.“ Jakmile poprvé přešel rty po jejím stehně, napjala se v odpověď jako by ji někdo spálil. „Danielo?“

„Ne, ne, pokračuj.“ Propletla si prsty s jeho vlasy a odevzdávala se jeho polibku.

„Chceš víc?“

„Ano, víc,“ vyhrkla chraplavým hlasem.

Dobře. *Protože po tomhle toužím – musím to mít.* Zakňourala, když použil palce, aby roztáhl její vlhké tělo. Potom – konečně – na ni přitiskl ústa.

První kmitnutí jazyka proti jejímu tělu ji přimělo zasténat. Když se kvůli němu rozechvěla, penis mu zacukal v odpověď a hlavička penisu se mu otřela o prostěradlo.

Jak o tomhle snil. Ale nic ho nedokázalo připravit na její chuť, která ho doháněla k šílenství, na hebkost jejích záhybů, které byly proti jeho ústům tak poddajné a na ten napjatý pupen klitorisu, který natékal přímo pod jeho jazykem.

Bylo to všechno víc, než si představoval a cítil, jak se něco správného a přirozeného přesouvalo na svoje místo. Měl v úmyslu jí přinést rozkoš jako je tahle.

Roztáhl ji víc do šířky a pronikal do ní prsty, zatímco ji olizoval a sál, dokud se bez svého vědomí nekolébala proti jeho jazyku. *Byla bez zábran.*

Její odpověď ho přiměla, aby pohupoval svým penisem sem a tam a smáčel prostěradlo kapkami předčasného spermatu. *Udělám se ještě dřív, než se vůbec dostanu do ní.*

Ale oči se mu zavřely slastí, když zašeptala: „Prosím, nepřestávej...“

„Nikdy,“ zavrčel a ještě jednou se nad ni sklonil. Položil jí ruku na ploché bříško, přitiskl ji na místo a přidržel si ji pevně u úst, zatímco mezi rty vsál její klitoris.

„Murdochu!“ Najednou s návaem mokra začala vrcholit a mlátit hlavou.

Aniž by ji pustil, sledoval, jak se její záda prohýbají jako luk a ztvrdlé bradavky trčí ke stropu. Zasténal proti ní, zatímco ji sál.

Úplně z ní vyždímal poslední kousek rozkoše a i přesto se pořád zdráhal vzdát téhle ceny. Potlačil vrčení a lízal ji dočista, dokud mu nesevřela obličejí a neodtáhla ho pryč.

Když se konečně zvedl na kolena, zasykl nějakou nadávku při tom, jak svůdně vypadala – její rozkošné pohlaví se lesklo od orgasmu, oči se jí třpytily vášní a vlasy měla rozčuchané.

„Nutíš mě k tomu, že ztrácím rozum, Danielo.“

*Stejně tak i sebekontrolu... Aby si vzal její panenství jako nějaké zvíře v říji.*

„Bylo by to tak zlé?“ Zavrňela.

*Musí na ni být něžný.* Měl sex už předtím, ale teď se chtěl se svou ženou milovat. Byla p o něj p ě p av á? „Jak se teď cítíš?“ Jeho h ás b y k nepoznání.

*Dokážu to. Vydržím to. Ještě jenom o trošku déle.*

„Jsem bolavá touhou. Prázdná. Hladová.“

*Polkl a jeho hlas byl hlubší, když pronesl: „H-hladová?“*

## 42.

Když si Dani olízla rty a přitiskla ho zády na postel, jeho výraz kolísal mezi vzrušením – a zoufalstvím.

A tenhle svůdce byl možná i nervózní.

Klečela mezi jeho nohama, dlaně mu umístila na hrudník a líbala ho po těle směrem dolů, přitulila se k pěšince ostrých chloupků pod pupíkem. „Pamatuješ, když jsem říkala, že bych to dělala kdykoliv, kdy by to šlo? Celé *hodiny*?“ Když ho vzala do ruky, prudce s sebou škubl jako by byl bezmocný, aby to neudělal.

„Hodiny? Tohle může skončit dřív, než to vůbec začne.“ Jeho přízvuk byl výraznější, než kdy předtím slyšela. Pozorně ji sledoval, zatímco ho poprvé zkusmo olízla.

„Danielo! Aaah –“

Další olíznu ~~t~~ ho u ~~n~~čelo. Třetí ho p ~~ř~~ímělo zavrčel. Brzy p ~~ř~~šla sp ~~ř~~ška mokrých šlehnutí na štěrbinu, ochutnávala ho přesně, jak to před všemi těmi noci popisoval. Byl lahodný se slanou příchutí.

„Umm, miluju tvoji chuť,“ zamumlala potěšeným tónem.

Uchopil její hlavu třesoucíma se rukama. „Ty chceš, abych kvůli tobě ztratil rozum? Měli bychom se věnovat nám.“

„Ale Murdochu, já potřebuju ještě víc tohohle.“ Neschopná zastavit samu sebe, pokračovala ve svých mokrých polibcích a zavřela nad ním ústa. A zatímco

pusou sklouzla po jeho délce dolů, prsty prozkoumávala a potěžkávala jeho pytel, což vypadalo, že ho dohání k šílenství ještě víc.

„*Ach, to je, Dani...*“

Sála ho silněji a kmitala jazykem kolem dokola, dokud nevytvořila chladné mrazivé tření.

Zasténal. „Vedeš si tak dobře, *kallim*.“ Zabořil paty do postele a nechal kolena, aby se s pádem otevřela. „Jsem blízko. Stáhni se.“

Přejela svou tváří podél jeho vlhkého klacku „Dovol mi, abych tě přivedla k vrcholu,“ řekla, než ho vzala zpátky mezi rty.

Zdálo se, že bojuje, aby udržel boky v klidu. Z hrudi mu vybuchlo chraplavé sténání.

„Danielo, udělám se ti v puse... jestli nepřestaneš.“ Ty velké ruce, které uchopily její hlavu do dlaní, vypadaly, že se nedokážou rozhodnout, jestli ji chtějí odtáhnout pryč nebo přitlačit dolů.

„Ne!“ Pokusil se odtáhnout, ale drápy měla zanořené do jeho zadnice tak, že se nemohl pohnout, aniž by jí tím neublížil.

„*Ach, zlatíčko, já to nevydržím.*“

Cítila, jak jeho penis zesílil svoji tloušťku a vypínal se nahoru, když proti jejímu jazyku začal ejakulovat.

\*\*\*

*Ona to udělala – přinutila ho, aby ztratil zsranej rozum.*

„Danielo!“ Zařval, když vyvrcholil do jejích hladových úst.

Oči se mu v hlavě zvrátily dozadu, když ho sála, jako kdyby po něm hladověla touhou. Jako by čekala dva tisíce let jenom proto, aby ho hltala, znovu a znovu...

Jakmile ho vysála do sucha, lehli si oba dva zpátky na postel a lapali po dechu stejně jako tu první noc, kdy byli spolu. Jenomže teď se pro ni mohl natáhnout a držet ji za ruku.

Opětovná vzpomínka na každý vzrušující okamžik toho, co právě dělali, se v něm prudce odrazila.

Když se nad ni zvedl, Danielin pohled klesl dolů a její rty se zvlínily. „Můj muž má talent.“

Ale zatímco používal kolena, aby jí roztáhl stehna, naklonila k němu hlavu. „Murdochu, ty jsi nervózní?“

„Chci, aby to stálo za to čekání.“

„Už stálo. Cokoliv navíc je bonus.“

„Už jsem to chvíli nedělal.“ Zamračil se. „Vlastně, nikdy jsem to nedělal.“ Když nakrčila obočí, řekl: „Nikdy jsem si nevzal ženu pannu.“

„Ach.“ Věnovala mu něžný pohled zpod svých řas, ten, který způsoboval, že se mu srdce v hrudi svíjelo.

„Jakmile tě dnes v noci udělám svou, nikdy tě nenechám odejít.“

Vzhlížela k němu nahoru svou nádhernou elfí tváří, uchvátila ho. „Nechci, abys nechal.“

Uchopil sám sebe do ruky a umístil svůj penis k jejímu kluzkému vstupu. Korunka hlavičky se střetla s její vlhkostí, která ho vábila dovnitř. Chtěl si s ní pokrýt svou erekci, chtěl se v ní koupat.

Zatímco ji hlavičkou šťouchal uvnitř, upřeně jí hleděl dolů do očí. „*Ma armastan sind.*“

Oči se jí při těch slovech zaleskly a ona zašeptala: „Já tě taky miluju.“

Podepřel její nezkušené tělo, vsunul se kousek dovnitř a roztahoval jí pochvu. „Nechci ti ublížit,“ zaskřípal mezi zuby a snažil se na to jít pomalu.

„Není to... tak špatné. Jenom pokračuj.“ Přitiskla si ho k sobě a její stočené drápy si ho přidržovaly jako by ho nikdy nechtěla pustit.

„Jsi tak těsná. Jako pěst, která mě svírá.“ Jakmile byl jeho penis hluboko usazen, přinutil se zůstat v klidu a nechat ji, aby si postupně zvykala. S nevýslovně pevnou vůlí vyčkával, dokud se pod ním nezačala vlnit.

Teprve pak odtáhl boky dozadu a rozvážně přirazil. Rozkoš byla tak intenzivní, až mu zakolísalo vidění.

„Murdochu, ano!“

Další odtažení a další přirazení jeho boků, které ji přimělo tiše zasténat. Jakmile započal určitý rytmus a kolébal se mezi jejími stehny, znovu ji políbil a v souladu se svým tělem začal pohybovat jazykem.

To tření způsobovalo, že jim bylo tepleji, ale přesto bylo pořád ještě chladno a to chladno bylo tak ztraceně *skvělé*.

„Danielo, řekni mi, že jsi moje.“

„Jsem *tvoje*...“

Už ani nevěděl, jestli by dokázal vydržet o něco déle s jejími bradavkami, které se mu otíraly o hrudník. Zmáčené sevření jejího pohlaví volalo po spermatu a dožadovalo se...

„Nikdy se tě nenabažím, *nikdy*,“ zachraptěl Murdoch se staženým obočím.

Jeho výraz způsobil, že se Dani sevřelo srdce, i když ji jeho odhodlané přírazy posílaly blíž k orgasmu. Z jeho vůně šílela a jeho síla ji uchvacovala.

Zatímco jeho tělo zpracovávalo to její, ty úchvatně napjaté provazce svalů se stahovaly úlevou. Skrytá síla upíra. Toužila po té mocné síle a vychutnávala si způsob, jakým tvrdě pracoval pod jejími drápy.

Paže se mu vyboulily, jak se sám podpíral nahoře, zatímco jeho boky střídaly tvrdé prudké přírazy s lenivými pohyby. *Bohové, ten chlap ale ví, jak se pohybovat.*

Uchopil roztaženými prsty její zadeček a nadzvedl si ji, prudce ji narážel na délku svého penisu.

„Murdochu!“ Vykřikla a už byla znovu na pokraji.

Pohyboval s ní nahoru a dolů, tvrději a silněji, dokud jí necvakaly zuby s každým nárazem. Objala ho nohama pevně kolem pasu a zdálo se, že ho to pohání kupředu. Úplně zdivočel a majetnický jí připíchnul ruce nad hlavu tak, aby se ještě větší část jejich těl mohla vzájemně dotýkat.

Prudce se nad ní vztyčil a zběsile vjížděl do její pochvy. Výraz jeho obličeje byl zmučený a jeho tělo se proti ní vypínalo. „Pojď, *kallim*. Dovol mi, ať tě cítím.“

V tu chvíli mu chtěla dát všechno, po čem touží. Potřebovala mu podlehnout. Vzdát se kvůli němu úplně všeho.

„Vezmi si moji krev,“ podařilo se jí zašeptat.

„Cože?“

„Napij se ze mě.“

„Ach, Danielo, nemusíš mě o to žádat dvakrát...“ Olízl jí hrdlo a pak do ní zanořil tesáky.

Když ji probodl, Dani vytřeštila oči a v šoku vykřikla – okamžitě začala vrcholit. Musel ji cítit, protože zběsile zavrčel.

„Murdochu! Ach, ano!“ Jak ji uvnitř drásal její vlastní orgasmus, jeho erekce ještě víc zesilovala a narůstala, až se v ní dokázal pohnout jen stěží.

Pak zůstal bez pohnutí a vrčel proti ní. Právě když ucítila první vyšlehnutí spermatu, začaly jeho boky přirážet jako písty, přičemž se dostával až na samotný konec.

Zatímco si bral její krev, zaplavoval ji svým semenem. Cítla každý tryskající proud, který prodlužoval její vlastní extázi.

S posledním povzdechem uvolnil tesáky a zhroutil se na ni, jeho výdechy ochlazovaly její nové znamení. Se zdánlivě obrovským úsilím se z ní skulil, ale jenom proto, aby ji objal ve své náruči.

Ležela na jeho hrudi, kůže na kůži. Přivinul si ji k sobě a vtiskl jí polibek do vlasů.

„Tohle stálo za to moje čekání, upíre.“

„*To jsem rád, Valkýro. Protože bych kvůli tomu odpočítával celou věčnost.*“

## 43.

*„Kdybych tě mohla políbit, nemyslím si, že bych vůbec dokázala přestat,“* řekla mu před všemi těmi měsíci Daniela. Ted' mohli a ona nepřestávala – hodiny a hodiny, kdy se líně líbali a dotýkali.

*Tak tohle je totální spokojenost.* Murdoch to nikdy předtím nepoznal.

Poprvé prožíval luxus jejích hladkých nohou, které se proplétaly s těmi jeho. Konečně mohl na její kůži sledovat všechna kobaltová znaménka, která ho vždycky mučila. Zjistili, že jsou špičky jejích uší lechtivé – netušila to. Užíval si její chuť a její vstřícné reakce, chtěl padnout na kolena a děkovat za Nevěstu, která mu byla dána.

Přejížděl polibky podél její křehké klíční kosti, když si povzdechla: „Ted' už chápu, proč si moje sestry tolik užívají to kousnutí.“

„Máš ráda moje kousnutí, Nevěstinko? Budeš schopná ho přetrpět každý druhý den?“

„Budu ho vyžadovat každou druhou hodinu. A ujistím se, že budeš patřičně využíván tak, abys měl po celou dobu žízeň.“

*Pořád lepší a lepší.* „To nebude problém.“

„Ale Murdochu,“ začala, její tón byl nejistý, „ohledně tvého života tady...“

Odtáhl se, aby se setkal s jejím pohledem, v hrudi se mu rozbubnovala děsivá obava.

„Oni tě nikdy nepřijmou,“ řekla. „Ne po tom, co se stalo mé matce. Budou logicky usuzovat, že pokud se Sigmund dokázal obrátit proti své vlastní královně, pak upír určitě může... a oni byli Sigmundem trestáni, každý den.“

„Danielo, řeklas mi, že jsi *moje*. Varoval jsem tě, že tě nikdy nenechám odejít. Ale nebudu po tobě žádat, aby ses vzdala své koruny.“

Znehybněla. „Nebudeš?“

„Ne, ale stejně jako předtím, budeme muset najít způsob, jak být spolu, protože po mě ani nemůžeš žádat, abych se tě vzdal.“

Zdálo se, že ji jeho odpověď potěšila. Očekávala od něj, že se bude dožadovat, aby se vzdala svého trůnu? Ten starý sobecký Murdoch by to udělal. Věřil by, že je to pro ni čest, aby byla s ním. Teď věděl, že je tomu naopak.

„Vysvětli mi přesně to, co ti Nix pověděla,“ řekla Daniela.

Zamračil se. „Pořád ještě plánuješ, že se za Jádiana vdáš?“

„Murdochu!“ Hravě ho praštila do paže a na chvíli se zdálo, že ji dotyk jeho kůže krátce rozptýlil. „A teď mi to řekni.“

A tak to udělal...

Když skončil, řekla: „Víš, nepotřebovala jsem jasnovidku, aby mě přesvědčila, že ty jsi ten pravý.“

Rozhodně přikývl. „Přesně moje myšlenky.“

„A mám nápad,“ řekla. „Způsob, jak bychom mohli být spolu – a dělat jenom to, co se nám zlíbí.“

„Ne, ne,“ zaskřípal zuby Murdoch. „Ani náhodou. Nemůžu ti dovolit, abys to kvůli mně udělala. Danielo, viděl jsem tvoje vzpomínky. Tvoje matka si tohle pro tebe přála.“

Dani pevně zavrtěla hlavou. „Myslím, že chtěla, abych byla šťastná. A na to je jen jeden způsob. Murdochu, jestli jsi viděl moje vzpomínky, tos necítil, jak dlouho jsem čekala, abych byla šťastná? Osamělý život ve službách lidu mi *nebude* vyhovovat.“

„Cítil jsem to. Ale copak dokonce nechceš ani přemýšlet o –“

„Přemýšlela jsem o tom,“ řekla a setkala se s jeho pohledem. „A tohle jsem si zvolila.“

Po dlouhé chvíli řekl: „Jsem s tebou, Danielo. Ať už budeš chtít cokoli, podpořím tě.“

„Tak pojd'me na sebe sehnat nějaké oblečení, protože to, co chci je, aby se to domluvilo co nejdřív.“

Jakmile se oblékli, zavolala Jádiana. Když přišel, neztrácela čas. „Vzdávám se moci a chci, abys převzal trůn. Byla bych ráda, kdybys byl králem Icere.“ Místo toho, aby při té šanci skákal radostí, Jádian skoro vypadal rozladěně a pořád se díval na dveře.

Dani řekla: „Nevypadáš příliš nadšeně.“

„Měl jsem... jiné plány, jakmile by ses tady usadila,“ odvětil Jádian.

„Ale převezmu svoji povinnost, pokud je to tvá vůle.“

Jádian Kazisvět, samá povinnost, žádná zábava. „Ano, je. Ale mám několik podmínek. Chci přijet na návštěvu kdykoliv se mi zlíbí, zastavit se na dovolenou a tak podobně, jakmile mi poklesne schopnost kryomacie. A Ledová musí už navždy vytvořit spojení s Valkýrami.“

„Souhlasím. Ale také mám pár podmínek,“ řekl Jádian. „Pokud zemřu bez dědice, znovu se ujmeš trůnu. A vezmeš si s sebou korunu své matky.“

„Ale ta patří sem – patří tvé budoucí královně.“

„Nikdy nebudu mít ženu, aby ji nosila.“

*Tichá voda břehy mele, i u Ledových?*

„Pak s tím souhlasím.“

Jáďian jim pokývl a pak zamířil ke dveřím. Zatímco odcházel, pomyslela si, že slyší, jak si mumlá nějakou nadávku, čímž tak projevil tu nejvýraznější emoci, jaké si kdy všimla.

Když byli sami, Murdoch si ji přitáhl zpátky do klína.

„Myslím, že byl Jáďian tvou nabídkou lehce šokován.“

„No, Nixříkala, že ho učiním svým králem – tak jsem to udělala.“ Dani se oslnivě usmála.

„Teď to vypadá, že jsem žena, která má spoustu volného času.“

*Murdoch ji lehce kousl do lechtivého ouška, až se rozesmála. „Dobře. Potom si můžeš vyšetřit nějaký den, aby sis mě vzala.“*

# EPILOG

*Štědrý večer*

*Blachmount Manor*

Rodina Wrothů – čtyři páry manželů, které spojila Akcese a v některých případech Nix – se shromáždila, aby oslavila manželství Murdocha a Daniely, svátky a opravu Blachmountu.

Myst a Nikolaj naprosto úplně obnovili panství a to teď bylo bohatě vyzdobeno ve slavnostní atmosféře.

Zatímco bratři pili whisky, ženy se shromáždily kolem obrovského stolu, který byl naložený jídlem a pitím. Ale Myst a Néomi byly jediné s talířky. *Myst jí? S tím souvisela vlastní antikoncepce pro Valkýry.*

Dani pozvedla obočí, ale Myst jen pokrčila rameny.

„Co můžu říct? Nikolaj má ohledně rodiny velké plány. A cítím soucit se svými chudinkami biologickými hodinami, které tikají už tisíciletí.“

Kaderin obdržela stejný tázavý pohled, ale ona jen zvedla ruce nahoru. „Na mě se nedívej. Mám zatraceně co dělat a nemám žádnou lítost vůči nějakým hodinám...“

Když zasedli u ohně, aby si vyměnili dary, Dani a Murdoch přirozeně zabrali chladnou pohovku, která byla co nejdál od tepla.

Murdoch se znovu rozhlédl kolem, pořád ještě vypadal těmi změnami ohromeně.

„Vypadá to přesně jako ten domov, na který jsme zvyklí.“

Nikolaj vzal Myst za ruku „Chtěla, aby se to co nejvíc přiblížilo tomu, jak si to pamatuju,“ řekl a vypadal jako by se chystal vybuchnout, tak byl hrdý a spokojený.

Všichni bratři působili tím dojmem. Dokonce i Conrad s jeho plameně červenýma očima. Byl tak spokojený, že vypadal víc jako nějaký výstřední člověk než jako šílenec, kterého Dani očekávala, ale vypadalo to, že se občas ztrácí ve vzpomínkách.

Kdykoli to udělal, jeho nová manželka Néomi tam hned byla a jemně ho přitáhla zpět do přítomnosti.

Dani si Néomi okamžitě oblíbila, i když byla trochu v rozpacích z toho, jak ta baletka přešla z ducha na člověka, až k mocnějšímu fantomovi. Teď měla Néomi telekinetické schopnosti s možnostmi, že se dokázala stát nehmotnou a zmizet podle libosti.

Néomi detaily nijak neprozrazovala – i když byla viditelně opilá a mluvila směsicí rodné francouzštiny a angličtiny. „*Merry Noelle!*“

Atmosféra byla útulná a domácí a Dani se uvolnila, bavila se a vychutnávala si čas strávený se svými sestrami a nevlastní rodinou. Murdoch si Dani přitáhl ještě blíž do chladu svého náručí, dokud mu úplně celá neseseděla na klíně. Třel ji po paži svojí velkou chladnou dlaní nahoru a dolů. Druhou rukou držel tu její.

*Nepřetržitý kontakt.* Během posledních pár týdnů od ní jenom sotva udržel ruce pryč. Vyhřívala se v jeho láskyplné náklonnosti stejně, jako v mrazu.

Po Jádianově zdráhavé korunovací se Dani a Murdoch vzali během jednoduchého obřadu Lorů. On byl katolík a ona pohanka. Jednoduchost byla nejlepší.

Od té chvíle už Dani vůbec neměla čas na fantazie. Její manžel se ukázal být úchvatně nenasytným. Při každém západu slunce do ní vklouzl a tak ji i probouzel, bral si jen tolik krve, aby ho udržovala studeného. Ačkoliv si vždycky přála, aby pil víc.

Ledové změny v sobě vstřebával za pochodu. A pokud očekávala, že jeho bratři budou tímhle vývojem zklamaní, mylila by se. Snadno Murdochovo rozhodnutí přijali.

Rodina si s velkou slávou začala vyměňovat dárky.

Murdoch jí koupil extravagantní skříňku, aby v ní uchovávala Svaninu korunu – a smaragdový hřeben do vlasů, který nahradil ten, o kterém Néomi přiznala, že mu ho na Elancourtu ukradla přímo z kapsy.

Dani ho obdarovala svým vlastním výtvozem: složitě vyrývaným prstenem z ledu na jeho ukazováček, aby ho nosil jako určitý druh monitoru chladu, dokud si nezvykne na svoji proměnu. Nevěděli, jestli se může přehřát a ona to ani nechtěla nikdy zjišťovat.

Přesto byl každý dárek zastíněn darem pro celou rodinu od Sebastiana a Kaderin. Thraneův klíč.

Při pohledu na něj Dani potlačila zachvění. Slyšela, že ten klíč ne vždycky udělá to, v co člověk doufá, a že ne vždycky se vrátí do toho přesného období, které si přál.

Jenže Murdoch měl takové naděje, že se znovu shledá se svou rodinou. Řekl jí, že by byl jeho otec moc hrdý na to, kdyby viděl, že Murdoch svoje srdce někomu úplně daroval.

Odstrčila svoje obavy stranou. Tahle rodina byla tak impozantní, že se jí osud podvolí.

„Půjdeme tam zpátky začátkem nového roku?“ Zeptal se Sebastian a objal Kaderin kolem ramen. Dani zadržela úsměv, když vůči němu divoká Kaderin roztála – oči jí zářily štěstím a celá vrněla. Dani si v duchu udělala poznámku, aby si z ní kvůli tomu později utahovala.

„Ano, je čas,“ řekl Nikolaj. „Všichni jsme se usadili.“

Conradovy rudé oči byly prázdné a pěsti se mu prudce zařaly, jak se topil ve vzpomínkách. Ale Néomi mu něžně sevřela tvář a vtáhla ho zpět do rozhovoru.

„Néomi?“ Zachraptěl zmateně.

Láskyplně se usmála a s nekonečnou trpělivostí řekla. „*Écoute-le, mon coeur.*“

Kývl na ni a jeho pohled červených očí byl plný toho, co by se dalo popsat pouze jenom jako hluboké zbožňování.

„Jsi připravený vrátit se pro svoje sestry?“ Zeptala se ho Néomi.

Conrad čelil ostatním rozhodným kývnutím. „Jsem připravený.“

„Takže jsme se na tom shodli všichni?“ Zeptal se Nikolaj.

„Největší starost mám o to, jak si dívky povedou. Byly tak mladinké a budou strčené do světa nejenom úplně jiných bytostí, ale také do úplně jiné doby.“

Kaderin řekla: „Moje sestry to taky dobře zvládají – až na to příležitostné zabíjení toustovače – a to byly z raného středověku.“

Myst řekla: „A podívejte se na to, jak báječné tety ty holčiny budou mít. Můžu jim dávat rady o módě a Néomi je může učit tancovat.“

„*Bien sûr*.“ Néomi přikývla. „A můžu být neviditelná a sledovat je až do školy, dohlížet na ně.“

Kaderin řekla: „Můžu je naučit, jak bojovat.“

„Co je můžu naučit já?“ Zeptala se Daniela tiše.

Myst odpověděla: „Jak dostat přesně to, co chtějí, i když všechno hraje proti nim. Jo, a jak napravit všechny ty zhýralce.“

„*Zhýralce*. Jednotné číslo,“ zavrčel Murdoch s majetnickým stiskem jejího kolena tak, až se všichni rozesmáli.

Hovor se stočil ke vzpomínkám, a ačkoliv se Dani chtěla o Murdochově rodině dozvědět mnohem víc, ten oheň byl spalující.

V okamžiku, kdy vnímala, že to začíná být nepříjemné, chytil ji Murdoch za ruku a odvedl ji na balkon. Ostatním řekl:

„Jdeme ven trochu na studený vzduch.“

Venku řekla: „Děkuji ti. Začínalo tam být teplo.“

Vzal ji do náručí, aby jí předal něco ze svého chladu a přitiskl si její tvář na hrud'. „Mě taky, lásko.“

„Nevadí ti to?“ Zeptala se ho. „Že s nimi nemůžeš sedět u ohně?“

Pohlédla zpátky na tu scénu – rodina se směje kolem krbu a v záři ohně se třpytí sváteční dekorace. Jako na nějakém typicky vánočním portrétu. Až na toho fantoma, Valkýry a upíry, co ten portrét obývají.

„Posedávání u ohně proti milování se s vlastní ženou a to tak brzy, jak se jich jenom vůbec dokážeme zbavit?“ Uchopil její tvář do dlaní a políbil ji na čelo, řasy, špičku nosu a koutek rtů. „Dani, nikdy jsem se svým životem nebyl spokojenější a ani jsem nevěděl, že bych mohl být.“

Mezi jeho lehkými polibky cítila, že začal padat sníh.

S radostí pozvedla tvář a tiše se rozesmála.

Když se její pohled ještě jednou setkal s tím jeho, oči mu potemněly tak, až zčernaly. „Nemůžu se tě nabažit, Valkýro.“

Rukama klouzala po jeho hrudi nahoru, až narazila na jeho šíji.

„Tak mě líbej, upíre.“

*A nikdy nepřestávej...*

# KONEC

# **Gena Showalter**

## **Pokúšaj ma večne**

Lovkyně mimozemšťanů 4,5

Překlad Nicolette

Korektura Lili

<http://the-darkest-passion.blogspot.cz/>

# 1.

## PRICHÁDZAJÚ.

*Bojovníci ako žiadni iní. Príšery nepredstaviteľnej sily. Mimoszemšťania. Divoké kreatúry, schopné vidieť ti do duše, nájdu tvoj najväčší strach a s nehanebným smiechom ti ho predstavia.*

*Mala som zostať doma, pomyslela si Aleaha Love. Pretože za toto dostaneme na zadok. Poriadne. A nebude to príjemné.* Namiesto toho zodvihla svoj telefón a prijala hovor od svojho vedúceho kvôli akcii a teraz sa našla skrčená uprostred temného lesa, hľadiac na snehom pokrytú čistinku, mesačný svit strieľal jantárové lúče na všetky smery, kým vo vetre poletovali vločky ako rozprávkový prášok. Hoci bola od hlavy po päty celá v bielom, pyre-gun vystretá pred ňou a bola zahrabaná pod závejom ako krytom, cítila sa vystavená. *Zraniteľná.* A hej, bola jej čertovsky zima.

*Do čoho som sa to namočila?*

„Všetci na svojej pozícií?“ zašepkal hlas v jej slúchadlách. Šepot, hej, vystrašil ju. Podarilo sa jej zadržať vykriknutie, ale nedokázala zastaviť záchvevy, ktoré ňou prechádzali. *Pokoj.* Nikdy nebude počuť koniec prednášky, ak náhodou vystrelí svojou zbraňou ešte pred tým, než boj vôbec začne.

„Predčasná ejakulácia zbrane,“ povedali by a ona by to nemohla ani poprieť. Jeden po druhom, všetci dvadsiati spoluhráči potvrdili svoj súhlas. Mali hriešne coolové prezývky ako Hawk Eye (*Jastrabie oko – pozn. Prekl.*) A Ghost (*Duch – pozn .prekl.*). Keď prišla na rad ona, povedala: „Lízanka na mieste.“ Číže tak chutná, až

na lízanie. Prevrátila očami. „Oblečte ju a sledujte jej hru zlý mimozemšťan a chutnučký policajt,“ smiali sa chalani, než jej dali tú sprostú prezývku hneď prvý deň v práci. „Skazení porušitelia zákonov ju budú chcieť ochutnať, nie vyhnúť sa jej.“

*To bolo kedy? Pred piatimi týždňami,* uvedomila si s radosťou. *Och, život sa odvtedy zmenil.* Zo skrývania sa v tieňoch, k pracovaniu na prípadoch s elitným tímom „drsňákov“ Nového Chicaga, spokojná so svojím trochu rozmazaným životom. Rozmazaným životom, ktorý si nezaslúžila a ani nezískala, ale to je jedno. Necítila vinu. *Vážne.*

„Potrebujes niekoho, ku komu sa pritúliš, Lízanka?“ opýtal sa jej tichý, pobavený mužský hlas. Devyn, údajne kráľ nejakého druhu a samozvaný zberateľ žien. On nebol skutočným členom Spoločnosti pre vyšetrovanie a odstraňovanie mimozemšťanov (A.I.R.), ale bol špeciálnym spojencom a zároveň to bol muž, ktorý jej raz predstavil zbraň tak, že pri cvičnom strieľaní na terč jej zbraň vypúšťala bublinky namiesto ohňa. Boli o ňom chýry, že je mocnejší než Boh a smrteľnejší než Diabol, hoci nikto jej priamo nedokázal povedať, čo presne dokázal. Ona vedela len to, že je mimozemšťanom. A že väčšina A.I.R. prisluhovačom si od neho d ŕala od ťu p Báli sa ho, čo len zv ŕilo Aleahinu potrebu strážiť si svoje vlastné tajomstvá.

*Aj ona bola iná.*

Nevedela, či bola človekom alebo mimozemšťanom. Alebo oboje. Nevedela, či existovali aj iní, takí ako ona. Nevedela, kto sú jej rodičia, ani prečo ju ponechali opustenú na špinavých uliciach Južného Okrsku – alias Štvrť Štetiek – Nového Chicaga. Vedela len to, že

dokázala prebrať identitu kohokoľvek jediným dotykom. Tvár tej osoby sa stala jej tvárou, ich výška sa stala Aleahinou, ich telá sa stali Aleahinými.

Celé roky žila v strachu, že ju objavia, že bude prenasledovaná a mučená kvôli jej neprirodzenej schopnosti, bála sa, že ktokoľvek sa na ňu pozrie, uvidí pravdu a zistia, že nie je tým, za koho sa vydávala. A nemohla odhodiť masku. Ona sama bola hľadaná za krádež, útok na policajného dôstojníka a ďalšiu krádež. A tak trochu aj za vraždu. Nie, že by bola vinná. *On si to zaslúžil.* Radšej by prišla o jednu svoju končatinu, než by mala stráviť ešte nejaký čas vo väzení. Jej strach z objavenia však ubúdala na sile, čím sa usádzala do svojho nového života ako Macy Briggs. *Možno jedného dňa si ho aj zaslúžim.* Znova, necítila sa byť vinnou. *Vážne.*

Ale za pár týždňov sú tu Vianoce... Uf. Najhoršie. Sviatky. Všetkých. Čias. Jej „priatelka“ jej upeče Macine obľúbené jedlá, nie Aleahine. Dajú jej darčeky určené pre Macy a budú spomínať na staré časy, o ktorých ona nemala ani poňatia a každú jednu minútu sa bude musieť usmievať.

*A hej, hej. V poriadku. Vtedy sa bude cítiť vinne.*

„Čo, ignoruješ ma?“ povedal Devyn a krátko sa zasmial. „Veď som ťa nechcel požiadať, či ťa môžem ohmatávať. Mám na mysli, len sa ťa chcel prevrpať mojou šikovnosťou.“

Bože, bola v práci, a stratila sa v myšlienkach. *Tak ponížujúce.* „To nič neberieš vážne?“

„Ahoj, už si ma stretla? Milovanie beriem veľmi vážne.“ Všetci muži v rade si odfrkli, aby utlmili svoj smiech. Možno sa pred ním mali na pozore, ale

nedokázali si pomôcť a vychutnávali si jeho zvrátený zmysel pre humor.

„Môžem ťa jebať, Smieško,“ povedala, snažiac sa neukázať svoje vlastné pobavenie. Neúctivý bastard.

„Výborne. Sme za jedno, pretože toto je presne to, čo sa snažím s tebou urobiť.“

*Oddať sa Devynovi?* Nie v tomto živote, a nie pretože nebol atraktívny. Ak niečo, bol príliš atraktívny. Dopekla, on bol totálnou šukať-ako-zviera dokonalosťou. Vysoký, s tmavými vlasmi, obrovskými jantárovými očami, a pokožkou, ktorá sa leskla ako šperk, nebol tu druhý taký ako on. Existoval recept na jeho úsmev: hriešna túžba namočená do kyseliny, obalená v oceli a posypaná cukrom.

*Recept na jeho smiech?* Nuž, to bola hriešna túžba hodená do priekopy, namočená do bordelu a natretá voňavým telovým mliekom. Ženy sa na neho neustále vrhali a on ich jedol akoby boli jeho osobným bufetom. Zrejme aj boli. Vďaka Bohu, ona nebola na trhu hľadajúc si priateľa. Alebo skôr milenca, keďže to bolo všetko, čo by niekto tak nestály ako Devyn dokázal strpieť. Macy – tá skutočná Macy – randila s tým kusom spodiny, ktorej sa Aleaha snažila zbaviť a nemala čas ani trpezlivosť nikoho iného hodiť do zmesi.

„Pokož, pokoj,“ karhal Jaxon Tremain. Bol jedným z tých agentov, ktorí sa schádzali so sexy mimozemšťanom a hladko mu odolali. Na jeho prítomnosti bolo niečo neprirodzene upokojujúce, akoby dokázal vniknúť do psyché osoby a zotrieť jeho strach. „Pobozkala by si ma tými ústami?“

Nie „pobozkala by si mamu tými ústami“ ale „pobozkala by si ma“.

„Vtipné,“ povedala sucho. Počula ako sa ostatní chechtali a odfrkávali ešte prekvapenejším pobavením.

Nieko povedal: „Pýtaš si bozky od žien, Jaxon? Mishka ťa za to zabije.“

„Ak tým zabije máš na mysli zvedie, potom hej,“ odpovedal Jaxon. „Máš pravdu.“

Mishka bola Jaxonova manželka a nájomná vrahyňa, ktorá mala kovovú ruku. Aleaha ju videla len raz, ale to jej stačilo, aby bola vystrašená tak, že prišla o desať rokov jej života. Nikdy v živote nevidela tak chladné oči alebo počula hlas tak veľmi bez emócií. Samozrejme, v momente, ako Mishka zbadala Jaxona, celé jej správanie sa zmenilo. Aj Jaxonove sa zmenilo, keď už sme pri tom.

Zvyčajne bol konzervatívny ako kňaz. Ale jeden pohľad na Mishku a premenil sa na tuláka. Aleaha sa čudovala jeho zmene, zmene, ktorej bola znova svedkom. Keďže bol empatický, možno teraz odbočil na chodník perverzáka, aby odvrátil jej myseľ od krvavého masakru, ktorý mal rozhodne začať. Očividne však dnes nepotrebovala pomoc. Nedokázala na nič sústrediť. *Čo sa to s ňou dialo?*

„Nuž,“ povedal Devyn, pritiahnuc pozornosť späť k sebe. *Ako vždy.* „Buď dobrá lízanka a odpovedz mužovi. Pobožkáš ho alebo nie?“

„Mohla by som ti dať zoznam vecí, ktoré nikdy neurobím svojimi ústami,“ zamrmlala. „Čo povieš na toto?“

Devyn sa zasmial a hej, bola to hriešna túžba. „Pripomína mi Miu, keď takto hovorí. Povedz, lízanka, je ten zoznam pre všetkých alebo len pre Jaxona?“

„V poriadku, banda,“ prerušila ich samotná Mia Snow, skôr než mohla Aleaha odpovedať. „Nechajte si to. Viete, že chcem, aby ste tých mužov len omráčili. Nepopáľte ich. Opakujem, nepopáľte ich. Otvorená rana bude krváčať a tým sa rozšíri ich infekcia. A verte mi, zabijem osobne každého z vás, ak sa tak stane.“

Nastala chvíľa strašidelného ticha. *Infekcia. Aká úžasná pripomienka.* Akoby nestačilo, že sem prichádzali divoký bojovníci, ale bola tu aj možnosť, že so sebou niesli mor.

„Dobre,“ pokračovala Mia. „Mám vašu pozornosť. Solárna búrka sa blíži za desať.“ Bola v dodávke asi tak jednu míľu, pozorujúc akciu cez nočné videnie a plnou hrst'ou agentov v zálohe. „Deväť.“

Aleaha sa napla. Pred pár mesiacmi, bol vyriešený veľký prípad a A.I.R. zistila, že mimozemšťania cestovali na Zem cez medzisvetiské červie diery, ktoré vznikali počas solárnej búrky. Potom, o pár týždňov neskôr, vyšiel na svetlo ďalší prípad. Členovia rasy mimozemšťanov, známi ako Schön, sem zostúpili, ich telá boli nositeľmi vírusu, ktorý sa prenášal na ľudí cez ich krv a ejakulát. Vírus zmenil mužov a ženy na kanibalov. Ich kráľovná – inak povedané živý hostiteľ tejto choroby – bola na ceste sem, vzhľadom na jej blízky príchod sem. Dnes v noci malo desať členov jej hordy využiť jednu z tých červých dier. Ich cieľ: pozametať jej cestu sem. Čo znamenalo zničiť A.I.R..

„Šesť.“

*Doriti. Odpočítavanie.* Napriek mrazivým teplotám, nad Aleahiným obočím vyrazil pot, stekal jej cez okraj bielej čiapky, ktorú mala na sebe. *Zostaň pokojná. Musíš zostať v pokoji.*

„Päť.“

Hoci jej životopis hovoril, že pracovala ako policajt viac než dva roky, toto bola v skutočnosti Aleahina prvá misia. Čo sa zdalo byť vzdialené už celú večnosťou, ale stalo sa to len pred pár mesiacmi, zakopla o telo ženy, ktorá bola znásilnená a zabitá v tmavej uličke – žena, ktorú Aleaha spoznala ako dievča z kalendára Miss Nového Chicaga v uniforme, Macy Briggs. Takmer odtiaľ odišla. Čím vyšší spoločenský profil, tým podrobnejšiu prehliadku jej prípad dostal. Ale...

Unavená z identity predavačky v obchode pre dospelých, ktorú si predtým ukradla, Aleaha sa zmocnila príležitosti pre svoju lepšiu budúcnosť, ukryla jej telo a premenila to svoje, aby vyzerala ako presná kópia Macinho výzoru a tým prijala jej život za svoj vlastný.

Len neskôr zistila, že Macy si podala žiadosť k A.I.R. a bola prijatá. Vycúvať odtiaľ by bolo podozrivé a opätovná zmena identity nebola prítlačlivá. Takže to urobila. Zúčastnila sa jeden deň, potom ďalší. A ďalší. Podozrievalo ju sledovali, akoby poznali pravdu, ale nikdy ju z ničoho neobvinili a ona si uvedomila, že bola zrejme len paranoidná. Čoskoro sa dokonca uvoľnili a prijali ju medzi seba ako vlastnú. Teraz bola tu, absolvovala skúšky a bola poslaná na skutočnú misiu.

„-musela byť vypnutá, takže s tým začnem znova,“ povedala Mia, prerušiac jej myšlienky. „Desať. Deväť.“

*Doriti. Zmeškala koniec prvého odpočítavania?* Ona si prakticky koledovala o to byť dnes v noci zavraždená.

„Sedem. Šesť.“

*Och. Bože. Čo ak tu naozaj zomrie? Čo ak stratí všetko, čo tak tvrdo získavala?* Jej ruka so zbraňou sa jej začala triasť. *Musíš zostať pokojná, doparoma.* So

záchvatmi extrémnych emócií, menila sa nekontrolované z nej identity na druhú.

„Štyri. Pamätajte, zbrane nastavené na omráčenie, len na omráčenie.“ Jej pyre-gun bola už nastavená na správnu úroveň, takže položila prst na spúšť a prehltla tvrdú hrču v jej hrdle. Nádych, výdych. Aspoň, že vieš ako strieľať zo zbrane. Zručnosť, ktorú sa naučila od svojej jedinej priateľky, Bride mckells. Upírka, a jej šampiónka. Boli oddelené od seba pred viac ako dekadou, rozdelené pri naháňačke s policajtmí, ktorí ich chýli, keď sa v hľali do domov k vli jedlu a Aleaha nebola schopná ju odvtedy nájsť. Ale ju neprestala hľadať.

„Jedna.“

Všetok vzduch v Aleahiných pľúcach náhle unikal, horúci a horiaci, v hrdle a ústach jej zanechal popálenie. Stuhla, čakala. Čakala. A potom sa to stalo. Nad jej hlavou tá ponurá temnota ustúpila iskrivým oranžovo-ružovým zábleskom. Zdvihol sa vietor, rozvíril lístie a haluze do seba narážali. Sneh sa roztancoval do všetkých smerov.

*Potom...* Nič. Bolo to takmer sklamanie. *Takmer.* Záblesky ustali, zanechajúc iba hmlu hviezd. Vietor sa utíšil, zanechajúc iba chrapľavé ľudské dýchanie. Postupne sa uvoľnila. Možno sa Schön rozhodli zostať doma. Možno dnes večer bude namiesto vojny párty a ona sa nebude musieť obávať-

„Veliteľ?“ opýtal sa niekto.

„Vydržte,“ odpovedala Mia. „Budte pokojní. Zostaneme tu celú noc, ak bude treba.“ Jej sa to ľahko povie. Ona bola usadená v teplej dodávke.

Niekoľko minút prešlo v tichu. Záchvevy zimy začali triasť Aleahou a zuby jej začali drkotať. *Toto bolo na hovno.* Ešte dlhšie a jej prsty v rukaviciach budú primrznuté k zbrani. Ak sa to stane, vytvoriť penis bude ľahšie než strieľať. Lebo hej, dokázala sa zmeniť aj na muža. A urobila to, niekoľkokrát. Nebola to až taká zábava ako si myslela. Penisy boli divné. A tiež boli-

V jednej sekunde bola okrúhla čistinka prázdna a v nasledujúcej bola plná mohutných bojovníkov, odetých v čiernom. A bolo ich oveľa viac, než tých očakávaných desať. „Čo to je, dopekla?“ vyštekol niekto.

Aleaha prekvapene poskočila, odhadujúc návštevníkov jedným zábleskom paniky: živé zbrane. Boli vysokí, poriadne svalnatí a vyžarovala z nich absolútna moc a autorita. V zradnom mesačnom svite a snehu videla, že ich črty boli humanoidné – ak ste nerátali ich zlaté oči, ako dvojité slnká, ktoré práve svitali do nového dňa.

„Kurva!“ vykrikol ďalší z jej spolupracovníkov. „To nie sú Schön, to sú Raky! Čo urobíme?“

*Raky? Milovníci mieru? To nemôže byť pravda.* Nebola tu žiadna prekliata možnosť, že títo bojovníci, pripravení na bitku, by vyvesili bielu zástavu.

„Nezabíte ich,“ prikázala Mia. „Opakujem, nezabíte ich. Pokračujte v omračovaní. Chcem vedieť, prečo sú tu. A teraz pohyb, pohyb, pohyb!“

Vo chvíli, ako chcela stlačiť spúšť na zbrani, privanul k nej vánok s medovým nádychom, vysmievajúci sa jej, a vtáhujúci ju do malátnosti a... *Aké divné.* Bradavky sa jej zmenili na koráliky, ale nie od chladu. Vlhkosť premočila jej nohavičky, pokožka sa jej napla na

kostiach, v jej žilách tiekla opojná horúčava. *Určite nie. Určite ju tá vôňa nevzrušovala. Ale napriek tomu...*

Prečo do nich strieľať, keď by ich mohla pobožkať? *Pobožkať ich... Áno...* Neslušné obrázky naplnili jej myseľ. Obrázky nahých, zvíjajúcich sa tiel – *jedno z nich zlaté. Hľadajúce, hladné ústa – jedny z nich zlaté. Blúdiace, dráždivé ruky – znova, jeden pár zlatý.* Uspokojenie bolo vzdialené len jeden úder srdca, očakávanie rozkoše ako pohlcujúca bolesť. Všetko, čo musela urobiť, bolo odhodiť svoju zbraň a vyzliecť sa.

*Vyzliecť sa? Vážne? Čo sa to s ňou, dopekla, dialo? Bola jediná, ktorá sa takto cítila? Ako ona, ani nikto iný sa nepohol.*

„Krásni,“ povedal agent.

„Chcem,“ zastonal ďalší. Očividne nie.

Bojovníci zostali na mieste nepohnute, potichu, akoby boli dezorientovaní a potrebovali vytriezviť.

„Prečo tam len tak ležíte a túžite po nich? Nepočuli ste ma? Povedala som omráčte ich, doparoma,“ zavrčala veliteľka. Prinútiac svoju myseľ na nič nemyslieť, jedna z najťažších vecí, ktorú kedy urobila a ukazovákom stlačila spúšť na zbrani. Ostatní agenti ju nasledovali a nocou vybuchli ďalšie modré lúče, zmiešavali s jej lúčom a mierili priamo na mimozemšťanov.

*Zásah. Zásah. Zásah.*

Ako sa modré lúče dotkli, Raky zostali nehybné, vedomé si svojho okolia, ale neschopné sa hýbať. Ale väčšina z nich zostala nedotknutá, ich kamaráti sa stali ich štítmí. Akoby si uvedomili, čo sa vlastne deje, tí muži sa rýchlo zorientovali a vyrazili dopredu, úspešne sa vyhýbali nasledujúcemu kolu lúčov. Aleaha šokovane žmurkla. Za svojich dvadsaťšesť rokov nevidela nikdy

nikoho sa tak rýchlo hýbať. Hýbali sa tak rýchlo, že za sebou zanechávali éterické obrysy samých seba. *Ich duše?* Tie obrysy potom museli hrať naháňačku s hmotnými telami, čo vytvorilo závrtnú škvrnu pohybu, svetla a tieňa.

„Som ranený! Som ranený!“ vykrikol niekto. „Tá špina ma vyradila.“

„Nemôžem ich zmraziť,“ povedal Devyn. *Divné.*

Odmietol si p in ešť d o tohto boja zbraň, ten nafúkaný bastard, takže ich nebude vedieť zmraziť. Po tomto vypukol absolútny chaos. Zazneli výkriky bolesti, nepravidelné zvuky krokov a ľudské pády. Aleaha vystrelila ďalšie kolá. A, doparoma s tým, zakaždým minula. *Ona nikdy neminula.* Ľudia, ktorí žili na ulici, často záviseli na vlastných schopnostiach kvôli prežitiu. Naučila sa trafiť všetko, na čo zamierila – bez ohľadu na to, čo robila alebo čo sa okolo nej dialo.

*Toto bolo neprijateľné.*

*Pokoj. Sústred' sa.* Zamerala sa na škvrny ako najlepšie vedela, žmúriac očami, až kým nevidela-stlačila spúšť. Tentoraz trafila cieľ presne do stredu. *Nie,* uvedomila si zmätene o chvíľu neskôr. Trafila len jeho ducha, tú animáciu prízraku. *Doparoma s tým!* Jeho telo vôbec neovplyvnené, pokračovalo v pohybe, skáčuc z jedného miesta na druhé. A potom, pred jej vystrašeným pohľadom, sa Raky rozptýlili do presne vymeraných vzdialeností.

Nebežali preč, ale obkružili celý tím A.I.R. a smrteľne sa približovali. *V pasci,* pomyslela si. *Sme v pasci.* Napriek katastrofálnym okolnostiam agenti pokračovali v boji a Aleaha bola na nich absolútne hrdá.

Modré omračujúce lúče žiarili cez celé okolie, osvetľujúc zasneženú noc vznešenou zúrivosťou.

„Doriti,“ povedal niekto. „Čo by sme mali urobiť? Už ich nevidím. Kurva, nedokážem ich vidieť!“

Agent cez ňu prebehol, priamo nad jej nohami. Už nebola tak veľmi hrdá, vyskočila na nohy, opustiac svoj kryt, aby si chránila končatiny. Kolená sa jej zrazili, ale podarilo sa jej ich zdvihnúť.

„Pokračujte v strieľaní,“ prikázal Devyn za všetkých. „Zostaňte spolu a preboha, zostaňte pokojní.“ Znel tak blízko, že otočila hlavu – a našla ho stáť vedľa seba. „Si v poriadku, Lízanka? Zostaneš pokojná, ako som povedal?“

Ak jej emócie neposlúchajú ju, možno budú poslúchať jeho a upokojia sa. „Hej.“ V tej chvíli nebola schopná povedať nič iné. *Okej, tak nie.* Jej emócie nebudú poslúchať ani jeho. Strach ju stále zvieral v pevnom objatí, rastúci, ako jeden agent padol na zem rovno pred ňou. Ešte viac a možno príde o Macin výzor. Jaxon k nej pristúpil z opačnej strany, strieľajúc z dvoch zbraní naraz, každá namierená iným smerom. Jeho zelené oči desivé v temnote. Desivé ale pokojné. Len byť blízko neho bolo ako nájsť prístrešie počas zúriacej búrky. Konečne, blažene.

„Mier nad ich telá,“ inštruoval ju. „Alebo lepšie povediac, nad svetlá. Je to najlepší spôsob, ako ich dostať.“

Vrčania, stonania a výkriky naplnili jej uši, každou sekundou hlasnejšie, rozptyľujúce ju. Otočila sa a vystrelila, otočila a vystrelila, snažiac sa nasmerovať jej lúče pred škrvny, tak ako to povedal Jaxon. Na jej úžas sa jej podarilo len škrabnúť jedného z bojovníkov.

*Kol'ki sú tam ešte, doparoma?* Zdalo sa, že sa rozmnožujú ako muchy.

„Pomoc!“ nariekal jeden agent. „Prosím, pomôžte mi.“

Jej pohľad automaticky prehľadával noc, zúrivy dav. Než mohla nájsť prosiaceho muža, jeden z bojovníkov prenikol cez ochrannú stenu z testosterónu a strčil ju k zemi. Pristála na chrbte, náhle bez dychu a okúsila moment hrôzy a hnevu, bezmocnosti a odvahy. Ako dvíhala svoju zbraň, aby sa bránila, cítila, ako jej tvár a telo sa začali meniť, kosti a prispôsobovali sa novým tvarom. *Nie. Nie, nie, nie.* Keď sa menila nedobrovoľne, nikdy nevedela, ako bude nakoniec vyzerat'. Mimoszemšťan s žiarivými zlatými očami sa sklonil, nie aby s ňou bojoval, ale aby... *Ju pobožkal?* Bojovala s ním, a hej, otvoril ústa, aby zapadli na jej vlastné.

„Žena,“ povedal, hlas jemne nezreteľný. „Moja.“ Než sa jej dotkol, azúrový prúd iskier vybuchol okolo neho, orámujúc celé jeho telo a zmraziac ho na mieste. Dychčiac, okamžite upokojená, Aleaha sa odplazila dozadu, prinútiac svoj výzor zmeniť sa znova na Macy. Jaxon k nej vystrel ruku, aby jej pomohol postaviť sa a Aleaha sa modlila, aby nevidel jej mini premenu.

„Vďaka,“ zachrapčala, nejako nájdúc rovnováhu. Vytrhla si z uší slúchadlá a hodila ich na zem. Už žiadne rozptyľovanie.

„Tí chlapi sú Raky,“ povedal. „Netráp sa, ak na teba s niečím kvapol.“ Do tejto chvíle úplne zabudla o možnej kontaminácii. Doriti. Raky alebo Schön, bude opatrnejšia. Párkrát bola chorá, keď nevedomky vzala identitu osoby, ktorá bola chorá. Každá jedna skúsenosť

ju naučila, že byť dobodaná bola väčšia zábava než byť chorá.

„Na môj signál,“ povedal jej Jaxon, strieľajúc okolo nej, „chcem aby si bežala a zatvorila sa v jednej z tých dodávok.“ Dodávky, ktoré boli ukryté, by ponúkli ochranu pred nebezpečenstvom, zraneniami a smrťou.

„Nie,“ povedala, prekvapiac tak samu seba. Zostane a bude bojovať, hoci ju vyhliadky na to desili. *Akoby mohla žiť sama so sebou, keby títo muži zomreli a ona neurobila nič, aby im pomohla?* „Zostávam.“

„Nehádaj sa,“ vyštekol Devyn. „Ženy sú vždy krajšie, keď súhlasia.“

Prasa. „Musím zostať.“ Pošpinila by svojou zbabelosťou všetko, čo Macy vybudovala. „Ja tu musím zostať och môj Bože!“ Jeden z mimozemšťanov vstúpil do agenta. *Vstúpil do neho.* Ako démon, ktorý chce posadnúť, mimozemšťanove telo vniklo do toho ľudského, spájajúc ich dokopy, až kým nebolo vidno len to ľudské telo. Zaznel zmučený výkrik. Agent sa zmietal v kľúčoch, triasol sa a chvel, až kým zdvihol svoju ruku so zbraňou, namieril ho k svojmu spánku a vystrelil. Vystreklo mozgové tkanivo, tak obscénne proti snehu, a Aleaha len v hrôze civela.

„Kurva,“ zavrčal Dallas Gutierrez, Miina pravá ruka, ako sa k nim pridala. „Tí skurvysynovia dokážu skočiť do duší.“ Skočiť do duší. Nevedela, čo presne to znamenalo, a ani to nechcela zisťovať. Ruky sa jej triasli, ako zvýšila rýchlosť jej strelby.

„Už predtým som ovládal energiu Raky,“ povedal Devyn, jeho hlas napätý. „Ale u týchto chlapíkov nedokážem chytiť ani jednu molekulu energie.“

„Na rozdiel od Eden, neboli vychovaní na Zemi. Možno to je ten problém. Ale na tom nezáleží. Určite sa čoskoro unavia,“ odpovedal Jaxon. „Taká rýchlosť ich musí vyšťaviť.“

Aleaha stratila niť rozhovoru. *Molekuly energie? Eden?* Vedela len to, že prešlo pár ďalších minút a tí mimozemšťania *nespomalili*. Ich neobyčajná svižnosť sa dokonca zdala zrýchliť, tak veľmi, že mala problém zamerať sa na nejaký cieľ pred jej zrakmi.

„Doriti,“ Devyn vytiahol nôž zo svojej čižmy. „Bola si silná, kamoška, a vypršal nám čas. Teraz už idú za nami.“ Vrazil rukoväť noža do Aleahinej voľnej ruky, strieborná špička sa zaleskla v mesačnom svetle. „Buď pripravená, Lízanka. Mier na krčnú tepnu.“

Prehltla. Tá čepeľ vážila viac ako jej zbraň, ale práve kvôli tomu bola nejako hrozivejšie. „O-okej.“

Jaxon sa obrátil svojimi zelenými očami na ňu. „Ešte stále je čas na útek.“

Šestnásť bojovníkov druhu Raka zostalo stáť a pokračovali v zmenšovaní kruhu okolo agentov, preskakujúc padnutých agentov. Mohlo ich byť aj tisíc. Nebude trvať dlho a ona, Devyn, Dallas, a Jaxon – ktorý bol v strede toho kruhu – budú obkľúčení. Ale Jaxon mal pravdu. Ešte stále bol čas na útek. Nie veľa, ale dostatočný.

„Nie.“ Odhodlane pokrútila hlavou. „Zostávam. Môžeme to vyhrať.“ Ak nie, ak padne A.I.R., padne aj ona.

Pre Macy. Aleahe dlžila tej žene aspoň toľko. Jednou rukou strieľala zo zbrane, kým v druhej zvierala vrúbkovaný nôž, snažiac sa pripraviť na to, čo možno bude musieť urobiť. Nikdy predtým na nikoho nepoužila

nôž, iba na seba, a predstava rezať mäso niekoho iného... *Dokážeš to.* Zvieria zahnané do kúta urobí čokoľvek je nutné, aby prežilo. Ďalší agent si priložil zbraň k spánku a strelil.

*Hej, ona to dokáže.*

„Pre všetko, čo je sväté, Lízanka,“ vyštekol Devyn. Jeho tvrdý tón ju prinútil žmurknúť. Zvlášť, keď ho použil už dvakrát za noc, a bolo to dvakrát viac než predtým. *Kde bol jeho suchý zmysel pre humor? Kde boli jeho odporné vtipy?* „Ten nôž ťa mal vystrašiť a nie ťa odhodlať. Bež do dodávky, aby sme sa o teba nemuseli báť!“

„Prestaň sa o mňa báť a rob si svoju robotu!“

„Chod’.“ Tentoraz od Dallasa. „Bež.“

„Nie!“ Ako hovorila, silné prsty donútenie a súhlasu si prerezávali cestu do jej mysle.

*Urob, čo hovorí. Nehádaj sa s ním. Bež.*

Aleaha bola takmer pri stromoch, vyhybajúc sa bojovníkom, kým ich rozptyľoval Dallas, keď si uvedomila, čo robí, zarazila sa a zamračila. *Čo... Prečo?* Odpoveď do nej vrazila silou pyre-gun. Ovládanie mysle. *Ktorý agent bol za toto zodpovedný? Devyn, Jaxon alebo Dallas?* Na tom nezáležalo, premýšľala, pretože všetci boli bastardi. Nejako, nejakým spôsobom, ju jeden z nich ovládol pomocou myšlienky.

Vyceriač zuby, prudko sa obrátila. Stromy sa ťahali po oboch stranách, boli tak blízko, že jej stačilo len natiahnuť ruku, aby objala ich halúzky. Ich skrútené, snehom obťažované konáre jej bránili vo výhľade, tak ch odhrnula na bok. Obraz, do ktorého sa vpila, ju bude prenasledovať ešte niekoľko najbližších rokov. Väčšina agentov ležala na zemi, niektorí sa zvíjali a stonali pod

hroziacou smrťou. Ostatní boli nehybní v snehu postriekaným krvou. Dallas, Devyn a Jaxon boli len záblesky bielej na tom nočnom plátne plnom násilia, najvyšší z bojovníkov druhu Raka prečesával vonkajší okraj kruhu. Ostatní bojovníci sa striedali, vysmievajúc sa svojimi kopaniami a údermi, každý jeden z nich sa dokonale vyhýbal ohňu z pyre-gun.

*Čo mám robiť? Čo, dopekla, mám robiť?* „Stop,“ zvolala, dúfajúc, že to rozptýli mimozemšťanov, a jej priatelia budú mať možnosť... Čo? Utiect? Zaútočiť? „Stop.“

Kráčajúci mimozemšťan poslúchol, zastaviac sa uprostred lúča z mesačného svetla, jeho pohľad rýchlo našiel ten jej. Roztriasol ju. Aleaha sa šokovane zachvela, náhle ju obklopil ďalší vánok s vôňou medu. Vzrušil ju. *Pobozkať*, pomyslela si znovu. Ten muž bol totálne a absolútne dychberúci. Grécky boh padnutý priamo na Zem. Zmyselný, exotický, zlaté oči orámované uhlím, silný nos, štvorcová brada a vytesané... *Všetko.*

*Devyn sa mohol ísť oproti nemu skryť.*

To málo z jeho pokožky, čo bolo vidno, žiarilo ako tekuté lúče slnka naliate na horúcu oceľ. Vlasy mu viseli pri brade, rovnaký zlatý odtieň aký mala jeho pokožka. Bol fascinujúci, nepredstaviteľná sila a temné barbarstvo pokrylo jeho tvár. A Bože, bol predátorom, to poznanie vyžarovalo z každej čiary jeho veľkého tela. No zároveň bol krásnou bytosťou, vábil už len svojím pohľadom. Pravdepodobne zviedol ženy skôr, než sa vymanili spod jeho čara.

„Žena,“ povedal, jeho hlas rovnako fascinujúci ako jeho tvár. *Odkiaľ vedel po anglicky? Vlastne, odkiaľ vedel aj ten druhý, ktorý ju obťažoval?*

„Och, nie, kdeže,“ povedal Dallas, preraziac cez kruh a vrazil mu do čeluste.

Hlava bojovníka prudko švihla do boku. Znova rýchlo našiel Aleahin pohľad, natiahol sa, zdrazil Dallasa za krk a hodil o najbližší strom. „Moja.“

Sila, ktorú použil – úžasná. Rýchlosť a obratnosť – ohromujúca. Dallas sa zviezol k zemi, v bezvedomí. Jaxon zreval, divoký zvuk, a zaútočil. Príšera sa znova natiahla. Tentoraz svojou rukou ducha vrazil do dutiny agentovej hrude a o ňu. Jaxon sa skľbil a ako Dallas, ani on sa už nepostavil. Devyn to všetko sledoval, tvrdý úsmev na jeho tvári. Úsmev, ktorý sľuboval smrť. Ale nezaútočil. Nie, zdvihol ruky na znak vzdania sa. Aleaha nemohla uveriť vlastným oči. To vôbec nebol on. On by bol radšej dobodaný než by mal prehrať boj.

*Dobry Bože.* Situácia musela byť strašnejšia než si uvedomovala. Inštinktívne odstúpila dozadu, zastaviac, keď si uvedomila novú možnosť. Možno, dúfajme, že mal plán. Možno predstieral vzdanie sa, kým dal Mii a skupine čas sa sem dostať. *Áno, samozrejme. Ale prečo pomoc ešte neprišla?* Mali sem vpadnúť, ak sa niečo takéto stane, a keďže boli dosť blízko, už by tu teraz mali byť. Vysoký zlatý mimozemšťan kráčal k nej, strkajúc z cesty svojich vlastných mužov. Každým krokom vyrezal byť čoraz neskrotnejší. Smrteľnejší. Srdce jej nepravidelne búšilo v hrudi, čím bol bližšie... A bližšie.

*Urob niečo!* Už bol takmer pri nej. „Stoj,“ vykrikla znova. *Vynikajúce. Určite zastane.* „Zostaň, kde si.“ Ak Mia potrebovala viac času, bolo na Aleahe, aby zabavila tohto muža.

Prekvapujúco, pri zvuku jej hlasu zastal. Až na jeho oči. Tie po nej prechádzali, horúce a páliace, akoby bola jeho majetkom, už nahá a prosiaca o jeho dotyk. Na pokožke jej vyrazili zimomriavky, ústa jej vyschli.

„Ešte jeden krok a zastrelím ťa.“ Trasúc sa, zdvihla zbraň a namierila ju priamo na jeho rozkrok. Muži mali tendenciu súhlasiť so všetkým, keď boli ich vtáky ohrozené. „Poďme sa porozprávať. Možno niečo vymyslíme. Prečo ste tu? Čo chcete?“ *Pod'me, Mia.*

Pomaly sa usmial, mlčky sľubujúc, že urobí, čo on bude chcieť, a kedy to bude chcieť. Očividne tu nebude žiaden rozhovor. *Bastard.* Stlačila spúšť. Presne ako tí ostatní, vyhol sa spreď azúrového lúča akoby to bol len otravný hmyz. O sekundu neskôr bol pred ňou, zjaviac sa mihnutím oka, a týčil sa nad ňou. Prekvapene zalapala po dychu ako z neho prúdilo teplo a obklopilo ju. Teplo a tá medová vôňa. Bradavky sa jej znova zmenili na koráliky, naťahujúce sa k nemu a žalúdok sa jej zachvel. Tá potreba, aby ju vyzliekol, vkĺzol do nej, bola živá, opojná, jedna jej časť chcela padnúť na kolená a prosieť ho o to.

*Kto si?* uvažovala, omámená. V skutočnosti boli tie nutkania pre ňu tak cudzie, že zdravý rozum sa ľahko prebojoval späť na povrch. *Zabi ho. Hneď. Skonči to!* Mia im povedala, aby ich nezabíjali, áno, ale Mia tu nebola. Takýmto tempom bude Aleah mŕtva skôr, než prídu posily.

„Povedala som ti, že ťa zastrelím a ja nikdy neklamem.“ Samozrejme, že to bolo klamstvo. Celý jej život bol jedno veľké klamstvo. Toto, však, naozaj urobí. „Myslím to vážne! Ustúp, inak začne strieľať!“

Zostal na mieste. „Strieľanie pre teba zatiaľ nebolo priaznivé, však?“

„Všetko je raz po prvýkrát.“

„Súhlasím. Napríklad aj keď ťa po prvýkrát odzbrojím.“ Než mohla reagovať, vyrazil jej zbraň z ruky. S buchotom padla na zem, mimo jej dosahu a on hodvábne zapriadol, všetky druhy erotických zvukov v pľúcach. „S čím máš v úmysle zastreliť ma, žena moja?“

## 2.

### OKAMŽITÉ, SPALUJÚCE VZRUŠENIE.

To bolo to, čo Breaan Nu, súčasný veliteľ Rakanskej armády, pocítil, keď po prvý raz začul chrapľavý hlas tej ženy preniknúť cez jeho bojové šialenstvo. Keď jeho pohľad pristál na nej, obmývaná mesačným svetlom, to vzrušenie iba nabralo na sile a bláznivo stratil z dohľadu všetko okrem nej. Pochopiteľné, vzhľadom na jeho minulosť.

*Uvidel a chcel. Zúfalo.* Prudko sa zniesol k nej, s každým úmyslom podmaniť si ju za svoju, keďže každý vojnový generál si zaslúžil cenu za víťazstvo. On bol vojnovým generálom, vyhral, takže ona bude *jeho* cenou. Dokonca teraz, zvlášť teraz, krv cez neho revala, horúca, hladná. A nie kvôli ďalšiemu boju. Kvôli každému kúsku z nej.

„Moja,“ povedal znova. Počty žien na jeho planéte boli zdecimované morom, po tom, čo sa na ich planétu pred niekoľkými rokmi začali vkrádať mimozemšťania. Tie ženy začali byť mužov. Ješť, ako nejaké jedlo.

Pretože sa nikdy predtým nestretli s chorobou, obyvatelia Raky boli v rozpakoch, nevedeli, čo majú robiť, alebo ako pomôcť. A potom už bolo príliš neskoro. Mnohí zomreli, len ťažko niekto prežil. Chvejúc sa, jeho cena si vytrhla zápästie z jeho zovretia a odstúpila od neho. Jeden krok, druhý. Och, nič také tu nebude. Až príliš si vychutnával byť blízko nej.

„Stoj,“ povedal, tak ako mu to povedala ona pred chvíľou.

Zdvihla bradu, tvrdohlavo, a pokračovala v ustupovaní. „Nemyslím si.“

*Odpor? Od vojnovkej ceny?* Nikdy žiadnu nevlastnil, len vedel, že iní vojaci na iných planétach si ich často ponechávali ako otrokov. A otroci museli robiť čo im je prikázané. Bude ju to proste musieť naučiť.

Aj keď, aby bol úprimný, Breean si nikdy nemyslel, že sa nájde v takejto situácii. Bol mierumilovným rybárom a Raka, ako mierumilovná planéta, nikdy nemusela využiť jej kráľovskú armádu. Väčšina obyvateľov vyhovela kráľovi bez opýtania a iní mimozemšťania nemali dovolené vstúpiť na ich planétu. Až kým potajomky neprišli Schön. Až kým ich nezničili, nenakazili ich ženy, ktoré potom zneškodnili vojakov a všetkých ostatných.

V tom čase Breean žil na mori, ktoré pokrývali väčšinu plochy planéty, jediný živiteľ jeho matky a sestier. Jedného dňa sa vrátil, aby ich našiel zomierať a tisícky ďalších už boli mŕtvi, keď ženy stratili zásoby ich jedla, obrátili sa proti sebe. Tak pozbieral toľkých nenakazených, koľkých dokázal a začali sa brániť, zaženúc Schön. Ten zážitok ich zmenil. Už neboli tými nevinnými, naivnými mužmi, ktorými kedysi bývali. Boli tvrdší, horší, neodpúšťali. A takými aj museli ostať.

„Povedal som ti, aby si stála, žena.“ V jeho hlase nebolo miesto na kompromis. „Poslúchneš. Som tvoj pán.“

„Aké rozkošné. Veľký chlapec si myslí, že je pánom situácie.“ Z bočného puzdra prudko vytiahla ďalšiu pyregun. Nikdy žiadnu nevidel, až do dnešnej noci, ale videl obrázky a vedel, čo od nich očakávať. V druhej ruke

držala nôž. S nožmi bol oboznámený zblízka. „Teraz odstúp.“

Vojnová korisť, alebo nie, teraz by už mala reagovať na jeho vôňu. „Pod’ ku mne,“ povedal, len aby videl, čo urobí. „Dotkni sa ma.“ Odkedy postavil svoju vlastnú armádu, bol zvyknutý, že každému jeho rozkazu bolo vyhovené.

Pokrútila hlavou, pokračujúc vo svojom pomalom ustupovaní. Oči mala rozšírené, jasné, a kryštálové, víriace škvrnami striebornej a modrej. Pod čiapkou mala svetlé vlasy. Nos mala delikátny, líca okrúhle. Ale niečo na nej... *Nesedelo*. Čím viac si ju prezeral, tým viac sa zdalo, akoby sa *d'alšia* tvár schovávala pod tou prvou.

Tvár so široko posadenými *zelenými* očami. Aristokratickejší nos. Chudšie líca. *Tmavé* vlasy. Všetko dohromady, tento balík nebol až tak pekný. A napriek tomu bol erotickejší, zmyselnejší. Pery boli šťavnatejšie, červenšie a ako stvorené na satie. Vlasy boli hodvábnnejšie, on si ľahko dokázal predstaviť, ako sú tie tmavé pramene zovreté v jeho ruke, kým on pumpuje do toho lahodného tela. Ona však nebola dôvodom pre tak silné, okamžité fantázie. Hocijaká iná žena by odpálila rovnakú odpoveď. Už to bolo dávno, čo zažil rozkoš, čertovsky dávno. Sex mu chýbal viac, než by mu chýbala ruka.

„Prečo sa na mňa takto pozeráš?“ zavrčala. Pozrela sa za seba, akoby niekoho hľadala. Plecia sa jej zmätene zhrbili, keď nikoho neuvidela. Keď sa vrátila pohľadom k nemu, musela si všimnúť, že k nej o kúsok priblížil, pretože vrieskla. „Odstúp!“

Breean nevedel, čo si má o tejto žene myslieť. Ani o jej dvoch tvárach, ani o fakte, že sa zdala byť odolnou

proti nemu v každom smere. Je pravda, že už nebol so ženou už dva roky, ale určite ešte nejakú dokázal zviest'. *A čo sa stalo s jeho odhodlaním podrobiť si otroka k jeho vôli?*

*Odhod' zbraň a dotkni sa ma, maličký človečik. Alebo bola mimozemšťanom?* Zamračil sa, nepáčilo sa mu, že to nevedel. Vlastne, bolo tu toho viac, čo nevedel a odpovede boli oveľa dôležitejšie než jeho hlad.

„Odkiaľ vedela A.I.R., že prichádzame?“ Potajomky navštívil túto plantu niekoľkokrát, s nikým sa nerozprával a zostal v tieňoch. No napriek tomu. Mohol ho niekto zazrieť, uvažoval. *Ale prečo nezaútočili už predtým?*

„Boli to dobrí ľudia,“ povedala nahnevane, ignorujúc ho, a znova ustúpiať dozadu. „Nemali ste im ublížiť.“

„My sme dobrí ľudia.“ Stúpil k nej rovnako pomaly. „Tí agenti sa nemali pokúsiť ublížiť nám.“

Prehltna. „Naše zbrane boli nastavené na omráčenie, nie na zabíjanie. Ty a tvoji muži ste však zabíjali, tak mi prepáč, ak nesúhlasím s tým, že ste dobrí. A koľkokrát ti to musím ešte povedať? Neopováž sa približovať ku mne!“

„Bojovník, ktorý zabil tých agentov, bude potrestaný, ver mi.“ Tak prudkým pohybom, že žiadne oko ho nemohlo postrehnúť, jej vyrazil druhú zbraň z ruky. „Teraz už z tvojej strany nebude žiadne ďalšie strieľanie.“

Šok sa usadil na jej dvojitej tvári. Nedal jej čas, aby ho ohrozila nožom. Jednoducho jej vychmatol nôž z ruky, prezrel si jeho ohnutú špičku pod mesačným svetlom a odložil si ho. Možno sa mu bude hodiť.

Jej ústa sa zúrivo a neveriacky otvorili, odhaliac tak jej dokonalo biele zuby, ktoré boli trochu ostrejšie než tie, ktoré videl u ľudí, s ktorými sa stretol. Jej bozk bude hrýzť. Jeho penis sebou mykol v reakcii na tú myšlienku a znovu sa zamračil. Hryzenie už medzi jeho ľuďmi nebolo dovolené. Pravidlo, ktoré vytvoril a ktoré dodrží. *Vždy*. Všetko, čo čerpalo krv, tekutý jed, ktorý veľmi dobre mohol niešť tisícky chorôb, bolo teraz zakázané. Neuposlúchnutie znamenalo smrť. Sledoval, ako vrhla ďalší pohľad ponad svoje plece.

„Sú tam ďalší agenti?“ opýtal sa.

„Samozrejme, že nie.“

Čo znamenalo *áno*, *boli tam ďalší*. Nakloneným brady pokynul svojim mužom, aby prehľadali oblasť. Okamžite zamierili do lesov. Hoci boli oblečení v čiernom a svietili proti zasneženému pozadiu, pohybovali sa ako polnočné prízraky, sotva postrehnuteľní.

„Ako sa voláš, žena?“

MLčky skĺzla pohľadom po zbrani ležiacej niekoľko krokov na zemi. Jeho zvyšní muži stáli v polkruhu okolo nej, všimol si, s rukami prekríženými na hrudi, čakajúci na jeho ďalší príkaz. Žijúci agenti rozvalení za nimi, spútaní a pozbieraní na jednu hromadu v bezvedomí.

„Nedovolím ti vyhrať,“ povedala, ignorujúc ho. Znova.

„Ale ja už som vyhral. Tvoje bratstvo je porazené. Stojíš tu už len ty.“

„To znamená, že je na mne, aby som ti nakopala zadok.“

„Dovolím ti urobiť veľa vecí môjmu zadku, žena, ale kopanie nie je jedným z nich.“ Sklonil sa k jej tvári,

pohlťac zvyšok vzdialenosti skôr, než mohla žmurknúť. Vôňa čerstvo napadaného snehu a temnej, mystickej noci z nej prúdila a on sa zhlboka nadýchol, vychutnávajúc si ju. „Dovolím ti, masírovať ho. Hladať ho. Zvierať ho, kým budem do teba búšiť.“

Jej líca sa pekne zafarbili, a ona zavrčala. „Čo tak roztrhať ho na malé kúsky?“ Ak bola aspoň z polovice taká vášnivá aj v posteli, ako teraz, keď stála tvárou v smrti, spáli ho zaživa.

A och, on chcel byť spálený. „Ak pekne poprosíš, áno,“ odpovedal úprimne. „Pokiaľ nebudeš sať krv.“

„Môžem ťa jebať.“

„V to dúfam,“ odpovedal, keď sa jeho muž vrátili, krútiac svojimi hlavami. Nikto nebol tam vonku, a nebola tam žiadna stopa, že by tam niekto bol. Uvoľnil sa.

Jeho žena sa stále sa stále dusila. „Nikdy,“ napokon sa jej podarilo povedať.

„Nikdy je dlhý čas. Možno by sme o tom mohli zjednávať.“

Žiadna odpoveď. Namiesto toho sa jej črty pohltili intenzívnym sústredením. Prižmúrila oči, tá modrá nejako stmavla, meniac sa na... Zlatú? Nemožné. No ako sa pozeral, zdalo sa, že jej postava menila vyššiu a svalnatejšiu, jej oblečenie sa na nej trhalo, aby sa prispôsobilo k novému rozsahu. Za pár chvíľ bola rovnakej výšky ako on, a jej črty boli dokonalo zhodné s jeho vlastnými. Hľadel na svoju vlastnú tvár, uvedomil si, a šokovane otvoril ústa. Zelenooká pokušiteľka bola stále pod maskou, stále sotva viditeľná, ale to všetko nestlmilo ten šok, že vidí seba na mieste blondínky so sladkou tváričkou.

„Ako si to urobila? Čo si urobila?“

Pozrela sa dole na ruky. Nie – *na jeho vlastné ruky*. Otáčajúc ich, študujúc ich. Veľké, zlaté, drsné. Zakníšuc sa, prezeral si zvyšok jej tela. Už nemala prsia, ale bola pevná od hlavy po päty. Dokonca mala medzi nohami – *jeho* nohami – vypuklinu. Celkom peknej veľkosti, podľa neho.

„Myslíš, že sa budem vedieť pohybovať ako ty?“ opýtala sa - skôr seba než jeho.

*Jeho* hlas. Nielen, že vyzerala ako on, ale aj rozprávala jeho hlasom. Ako *mohlo byť niečo z tohto možné?* Breean sa natiahol, aby sa dotkol známej tvári. *Čo bude cítiť? Teplo? Chlad?* Určite bolo toto len ilúzia. Ale vo chvíli, keď sa jeho ruka už takmer dotkla... Nech bola čímkoľvek, zmizla a jeho ruka preletela vo vzduchu.

Žmurkol. Zmätok, hnev, a ďalší šok do neho udel. Pozrel sa naľavo, potom napravo, ale videl len hojdajúce stromy a víriace snehové vločky. So zvráteným čelom sa obrátil k svojim mužom a konfrontoval ich. „Kam odišla – ja som kam odišiel?“ *A keď už sme pritom, ako zmizla? Ak bola vždy schopná sa tak rýchlo pohybovať, prečo to neurobila už predtým? Ak nebola toho schopná, a toto bol rovnako nový vývoj ako jej vzhľad... Doparoma. Možno teraz už vlastní všetky jeho schopnosti. „Videli ste ju?“*

S výrazmi na tvári tak zmätenými ako jeho vlastný, začali prehľadávať čistinku, hľadájąc nejaké stopy po nej. Kútikom oka Breean zachytil pohyblivú škvrnu, záblesk bielej a zlatej. Tá škvrna zastala priamo pred prvou pyre-gun, ktorú vzal tej žene. O sekundu neskôr, jej – *jeho, doparoma* – postava stuhla. Rozhojdala sa na

svojich nohách, akoby mala záchvat, únava žiarila na jej stále mužských črtách. Zamračené zvrážtila obočie, kým jednou rukou si trela spánok a druhou schmatla zbraň.

Uprene proti nej vyrazil. Zacítiac ho, pozrela sa hore. Ich pohľady sa spojili, zlaté proti zlatu – *a, vďaka Bohu*, aj ten letmý pohľad éterickej zelenej. Z čela jej stekal pot a dychčala. *Zo strachu? Z únavy? Alebo vzrušením z naháňačky?* O chvíľu neskôr sa uškrnula. Rozhodne zo vzrušenia z naháňačky, pretože ten úškrn nepatril vystrašenej žene, ale provokujúcemu agentovi. Prekvapivo ho to vzrušilo ešte viac, nová výzva v nej.

Nezniesol sa k nej, ale zastal, pokračoval v sledovaní jej, zvedavý, čo urobí tento človek – mimozemšťan – ako nasledovné. *Aká rasa dokázala prevziať výzor iných a tiež aj schopnosti iných?*

Vrhla pohľadom *ja-som-tu-šéf* po jeho mužoch a vyštekla: „Zostaňte, kde ste. Toto je len medzi mnou a tou ženou.“ Približovali sa k nej s odhodlaným výrazom, ale teraz zamrzli na mieste.

„Ktorý je ktorý?“ opýtal sa jeden z nich, pozerajúc sa striedavo na jedného a potom na druhého.

„Pozrite sa na oblečenie,“ povedal niekto. „Jej je z iného materiálu a roztrhané.“

„Ale čo ak je to trik?“

„Zostaňte, kde ste,“ povedal im Breean, opakujúc po žene. „Ja sa o ňu postarám.“

„Ja sa o ňu postarám, aj o zajatcov,“ povedala, akoby bola skutočne ním. Ten intenzívny pohľad sústredenia znova na ňu padol, a znova sa vyparila. Prižmúrenými očami prehládával pole, snažiac sa zamerať na škvrnu... *Vidiac nič...nič... Tam!* Zhmotnila sa pred spiacimi agentmi a klakla si. Chrbtom bolo otočená k nemu

a zdalo sa, že sa pred jeho očami zmenšila. Jej krátke zlaté vlasy sa predĺžili a zosvetlili, vyzerali presne ako predtým. Jedna z jej rúk vystrelila dopredu, vrazilac facku na tvár jedného človeka. Ticho. Ďalšia facka. Ticho. Naklonila sa na bok, zamrmlala niečo a dala facku druhému agentovi.

*Koho mlátila?* Hoci jej telo malo iba jemné obrysy, stále to bránilo Breeanovi vo výhlade. Ale bál sa pohnúť sa. Bál sa, že premení na niekoho iného alebo sa znova uvedie do pohybu. Bál sa, že ju stratí. O sekundu neskôr sa postavila na nohy a obrátila sa k nemu tvárou. Zdvihla dve zbrane, došla do stredu čistinky, jej ľavé rameno mierilo k nemu, jej pravé k jeho mužom.

*Kedy si vzala tú druhú zbraň?*

„Prečo sa nechcú zobudiť?“ dožadovala sa nahnevane.

Ako sa ponoril do tých modrých očí a ženskej postavy, úľava v ňom bola ako živá entita. Aj keď mal sám seba veľmi rád, nechcel zvädzať sám seba. Teda, už viac nie. Obdobie tých dvoch rokov mu stačilo už do konca jeho života.

„Iba spia.“

„Tak ich radšej zobuď. Inak, aby som odpovedala na tvoju predchádzajúcu otázku, zastrelím ťa týmto.“

Divoká, vášnivá a teraz ochranárska. Jeho obdiv sa vyhrotil a áno, aj jeho túžba, dočerta s jeho horko krvnou povahou. A dočerta s jeho abstinenciou. Ale nemohol poprieť, že bol šťastný, že prvá žena, o ktorú zakopol, bola táto. Aj keď ju nedokázal ovládať, bola rozkošná. Mať ju takým spôsobom, akým to chcel, musí ju upokojiť, niečo s tým ešte nemal skúsenosti.

„Upokoj sa,“ povedal. *To určite bude fungovať.*

„Nestoj tam len tak,“ vyštekla. „Zobud' ich.“

*Alebo nie.* „Tvoje príkazy budú aj naďalej nepovšimnuté.“ *Nemyslím si, že takto ženu upokojíš.* Pretože ženy druhu Raka sa usilovali urobiť čo mohli, aby uspokojili tých, ktorých mali okolo seba – pred tou chorobou, samozrejme. Len zriedkavo sa hádali a vždy poslúchali. Prijímali a súhlasili, akoby potreba potešiť bola v nich zakorenená už od narodenia.

Táto žena sa neklaňala nikomu. To by ho malo našťavať, alebo aspoň odradiť. Náhle si však dokázal predstaviť, ako je spútaný, ovládaný a bezmocný voči rozkoši tejto ženy, ktorá do seba vrazí jeho penis. Zaujímavé, ale nie niečo, čo by dovolil. Bol v tom príliš veľký risk. Vzdať sa kontrole, to viedlo ku krvi preliatiu. Stál tam, neistý, ako má postupovať. *Akoby ste upokojili ženu, ktorú by ste nemohli podrobiť svojej vôli, ak nežné príkazy sklamali?* Jeho muži nervózne prestúpili z nohy na nohu, akoby sa aj oni rozhodovali, čo robiť. Mysleli to dobre, ale nechcel, aby ju jeden z nich zložil na zem, ani sa jej v žiadnom prípade dotýkali.

„Zadržte,“ povedal im.

Ruka ženy – *ako sa vlastne volala?* – sa zatriasla. Pristihol sa, že to chcel vedieť rovnako zámerne ako chcel vedieť, akej rasy bola. A tiež to bolo tak dôležité, ako ju chcel lízať, až kým ona sa neurobí, začnú u jej prs a prepracujúc si cestu až dole.

„Nepovedala som ti, aby si si zmazal ten pohľad zo svojej tváre?“ povedala zadýchane, potom pustila paľbu z oboch svojich zbraní.

Ľahko sa jej vyhol, modré lúče preleteli ponad neho. Tak rýchlo ako sa dokázal, oproti nemu boli tie lúče pomalé. Ale jeden z jeho mužov nevidel prichádzajúci

lúč a bol ním trafený, okamžite zamrzol na mieste. Ostatní bojovníci sa pozreli na Breana, zjavne nahnevani, že ďalší z ich bratstva bol znehybnený a bude treba ho niešť. Museli konať.

„Nie,“ povedal. „Moja.“ Obrátil sa k nej a dodal: „Aký pohľad?“

„Akoby si ma išiel zjesť. Nepáči sa mi.“

„Som si istý, že ten pohľad zmizne, keď sa zjem.“ Takým dobrým spôsobom zje. Nie tým, ktorý si vychutnávali jeho ľudia, *vtedy na konci*. Zachvel sa. „Ale neboj sa. Sľubujem, že nepoužijem svoje zuby.“

Vycerila zuby a znova vystrelila, ale on sa znova ľahko uhol. „Prestaneš sa už konečne hýbať?“ Pohľadom obkružila čistinku a pustila zo seba frustrovaný výdych. „No tak,“ zamrmlala, aj keď si nemyslel, že si uvedomovala, že to povedala nahlas. Nebola tam stopa po nikom, ale ona očividne niekoho očakávala, že sa tu ukáže a nepáčiło sa jej, že sa tu ešte neobjavili. Radšej nech prídu bojovať sem, uprostred prírody, než v meste medzi nevinnými obyvateľmi. Aj on bude na nich čakať. Ďalší boj mu možno pomôže stlmiť jeho vzrušenie.

„Ako sa voláš, žena?“ zopakoval, stále zostávajúc v pozore.

„Prečo ste sem prišli?“ dožadovala sa, znova predstierajúc, že on vôbec neprehovoril. „Čo od nás chcete?“

Musel tu byť spôsob, ako obísť jej neochotu podeliť sa. „Prečo by som mal odpovedať na tvoje otázky, keď ty odmietaš odpovedať na moje?“ *Výborne. Vynúti si jej zmysel pre férovú hru.*

Ťažká pauza. Zaškripanie jej zubov. „Volám sa... Macy.“

Macy. Bolo to rozkošné meno, tak omračujúce ako samotná žena – nech mala na sebe akúkoľvek tvár (dokonca aj jeho) – ale nehodilo sa k nej. No aj tak stálo za to, aby ho kričal počas toho, ako v nej pumpoval. Znova a znova. „Ja som Breean a som tu, aby som našiel pre seba a svojich mužov nový domov.“ Zdalo sa, že hľadal už celú večnosť, ale konečne našiel perfektné miesto na presťahovanie sa. Posledné mesiace strávili prichádzali a odchádzali, pripravovali sa. Planéta Zem mala všetko, čo oni potrebovali: vodu, technológie mimo ich chápania, zdravotnícke potreby a teplé ženské telá. Okrem toho tunajší ľudia vedeli ako prežiť. Ak ten mor udrie, oni zrejme mali liek. Ak nie, dokázali nejaký vymyslieť. Už nikdy nechcel sledovať ako jeho milovaní zomierajú oslabení chorobou, bezmocní, ako sa plazia z túžby po živom mäse, ako v nich táto túžba klíčila. Už nikdy sa nechcel cítiť bezmocne kým ostatní zomierali a on bol stále silný.

„Zem sa možno môže hrať na hostiteľa a prijať všetky druhy mimozemských rás, ale jej obyvatelia už tak príjemní nie sú,“ povedala, a znelo to trochu trpkou.

*Okúsila v prvej ruke nedostatok privítania?* „Ľudia nebudú mať na výber, len nás prijať.“

„Och vážene? To len tak?“

„To len tak.“ Dúfal v to. „A teraz, tento odstup začína byť unavujúci, Macy.“ Čakanie, rozhodol sa, mohlo byť strávené aj oveľa potešujúcim spôsobom. Priblížil sa k nej, jeho žiadostivosť intenzívnejšia – *čoskoro sa jej bude dotýkať* – vôňa medzi zavanula od neho rastúcou silou.

„Čo je to za vôňu?“

„Vzrušenie,“ povedal, nevidel dôvod, prečo to popierať. Necítil tú vôňu šialenej túžby, ktorá bola oveľa štipľavejšia než vôňa jeho šialenstva z boja tak dlho, že si už si zúfal, či ju ešte niekedy znova zacíti. V tejto chvíli sa v nej vyžíval. „Nesnaž sa predstierať, že ťa odpudzuje.“ Nie, pokiaľ mohol vidieť to ružové červenanie sa na jej lícach.

Mycine šľavnaté ústa nasucho otvárali a zatvárali, a ruky sa jej triasli. „Vzrušenie rozpaľuje muža, však? Nuž, ukážem ti niečo, čo rozpaľuje.“ Používaj palec, zmenila nastavenie na pyre-gun a vystrelila na neho.

Tesne predtým sa usmial a uhol pred lúčom – tentoraz žltým, čo znamenalo, že mala po krk pokusov omráčiť ho, teraz ho chcela už opariť. Svižne skrátil vzdialenosť, zastaviac len pár centimetrov od hlavne. „Som si istý, že som spomínal, že som z toho už unavený.“

Takmer spadla dozadu pod silou jej zalapania po dychu. „A začínam byť unavená z toho, ako ti hovorím, aby si sa odo mňa držal späť!“

Ďalší výstrel.

Tentoraz, keďže bol tak blízko, nepodarilo sa mu dostatočne rýchlo uhnúť. Zlatožltý oheň vypáli značku na jeho pažu. „To bolí.“

„Vážne? Myslela som, že sa ti páči byť spálený.“ Vôňa medu sa mala rozptýliť, keď ten malý kus pokožky horel a syčal. Nestalo sa tak. V skutočnosti sa zdalo, že len zosilnela. Že túžil po nej dosť na to, aby vysielal tú veľavravnú vôňu napriek tomu, že bol zranený. Aj s jeho dvojročnou abstinenciou, ktorá práve zničila jeho „som zúfalý“ teóriu.

*Ako dokázala z neho vytiahnuť viac túžby než hocijaká iná žena?*

Nebola (prirodzene) zlatá, ako to uprednostňoval. Ani nebola poslušná, ako bol zvyknutý. Byť ňou zmätený, dokonca aj očarený, to pochopil. Bola pre neho novinkou. *Ale tol'ko túžby?* V tej chvíli mal podozrenie, že by ju chcel, aj keby bol nasýtený. Jednoducho povedané, vábila ho na každej úrovni.

Podľa teórie – *v poslednom čase ich mal plno* – by ju mohol odzbrojiť, mať ju na zemi, vniknúť do nej, než by si vôbec uvedomila, čo sa stalo, tá roztúžená vôňa by ju prinútila chcieť to, napriek všetkému okolo nej. Kým niektoré časti z neho by si to vychutnali, pretože Boh vedel, že bol chlapom, zvyšok jeho tela vedel, že mať jej ochotnú spoluúčasť z celého srdca, by bolo tisíckrát *sladšie*. Tie najťažšie bitky, o ktorých vedel, vyvolávali to najpotešujúcejšie víťazstvá.

„Si obkľúčená, Macy. Odhod' zbrane a priznaj porážku. Nikto ti neublíži.“

„Priznám porážku, keď budem mŕtva. Čo ty na to?“

„Ľutujem, ale asi nemôžem vyhovieť tvojej požiadavke. Tvoja smrť by narušila moje plány pre teba.“

Z líc jej zmizla farba, a ona stratila kúsok z jej odvahy. „A-aké plány?“

Namiesto toho, aby jej odpovedal, naklonil hlavu a pozorne ju sledoval, vpíjajúc sa do jej modrých očí a nádychom do zelena, a spomenul si na spôsob, akým sa pohybovala pred pár minútami. „Z akej planéty pochádzaš?“

Čistá panika zaplavila jej tvár. Dych z nej chrapľavo vyšiel, tak hlasno, že ten zvuk v tichu poškrabal jeho uši. „Som odtiaľto.“ Vystrelila. „Som zo Zeme.“

Zohol sa. Okrový prúd sa šmykol priamo cez vrchný okraj jeho esencie, ktorá bola zanechaná za ním jeho svižnosťou. „Klamárka.“

„Som odtiaľto!“

„To mi hovoríš po tom všetkom, čoho som bol svedkom?“

„Áno.“ Výstrel.

Sklonenie sa. Konečne sa prebojoval cez zvyšok jej osobného priestoru, medzi nimi už bol len šepot. Možno ju nechcel nútiť, ale skrotí ju predtým, než utečie alebo ho zraní ešte viac. „Človek nedokáže meniť svoju tvár a telo ako ty.“

„Nezáleží na tom, čo som.“ Tak ako predtým, odstúpila dozadu. Spodná pera sa jej zachvela, a slzy sa náhle zaleskli, kryštálové studničky bolesti, utrpenia, a intenzívneho strachu. „Teraz pusti tých agentov a odíďte z tejto planéty! Prosím.“

*Boli to skutočné alebo falošné slzy? V každom prípade, vážne okúsil túžbu obtočiť svoje ruky okolo nej a... Uteší ju? Upokojí ženu, ktorá na neho strieľala? Napodiv, áno.* Túžba skutočne dodrbala mužovi jeho zdravý rozum. Musel tu byť spôsob, ako zastaviť tie slzy, ozbrojiť ju a dostať to sladké telo pod neho tak rýchlo ako to len bude možné, to všetko bez použitia fyzickej sily. Už predtým spomínal zjednávanie. Nezdala sa byť zaujatou, ale vtedy sa nebavili o jej priateľoch.

„Chceš urobiť obchod so životmi tvojich mužských priateľov?“

Stuhla, hoci zbrane nezložila. Aspoňže slzy uschli. „O-obchod? Čo odo mňa chceš? Čo má, čo by si ty chcel?“

„Myslel som, že som to povedal jasne. Chcem teba.“

Určitý čas nerobila vôbec nič. Nereagovala na jeho slová. Bez ohľadu na jej odpoveď, nemal v pláne zabiť tých agentov. Oni boli jeho vstupenkami pre jeho mužov slobodne sa pohybovať na Zemi. Vymení život za život. Agent za Raku. Ak A.I.R. nebude čestná, zaútočí po tom, čo súhlasí s takým obchodom, nuž, len ona bude zodpovedná za vypuknutie vojny. On len chcel mier pre jeho mužov. *Mier a nový život, bez choroby.*

Macy to nemohla vedieť, a jemu nevadilo, že si myslí, že ona bola dôvodom jeho láskavosti. Ak zľutovanie bude tým, čo ona považuje za atraktívne, bude sa hrať na milosrdného. Ale byť príliš dychtivým, tým nebude. To by zmenšilo jeho moc. Jeho roky vyjednávaní o spravodlivých cenách za ryby, ho to naučili. „Moja ponuka skončí za tri sekundy,“ povedal. „Jedna. Dva.“

„Tri. Moja odpoveď je nie. Oslobodím ich sama.“ Ten intenzívny vzhľad sústredenia znova zahrnul jej črty. Napol sa, tentoraz vedel, čo príde. Ako sa jej výzor zmenil zo ženy na Breeana, z človeka na Raku, vyrazil superrýchlosťou. Ale ona sa rýchlo pozbierala a odbehla na vzdialený kraj čistiny, než ju mohol chytiť. Ich oči sa na moment nabitý elektrikou stretli. Vo výzve. Potom sa znova vyparila.

Stál na tom istom mieste, na akom stála ona pred zlomkom sekundy. Ako sa jeho duch spojil s jeho telom, hľadal ju. Zbadal ju rovno pred ním. Zahrešil a vyrazil dopredu. Možno skutočne bola v tomto lepšia než on. Pobežovala okolo skupiny agentov, snažiac sa ich

odpútať a zobudiť ich a keď to nefungovalo, pokúsila sa odtiahnuť ich preč. V ďalšom okamihu bol tam, hneď vedľa nej a zovrel jej ruky, robiac čo mohol, aby ju zvládol bez ublíženia jej. Zhĺkla, vyšklbla sa z jeho zovretia a zmizla. Keď ju zbadal, kľúčovala pomedzi stromami, bežala preč.

„Vezmite zajatcov do žaláru,“ prehodil ponad plece svojim mužom, potom sa pustil do naháňačky. Stále nechápal, ako agenti A.I.R. vedeli, že oni prídu túto noc, ale na tom nezáležalo. Mal v pláne nejakých agentov uloviť po tom, ako sa tu usadí, ale teraz to už nebude potrebné. Teraz už mohlo pokojne začať s vyjednávaním. Samozrejme, až po tom, ako chytí Macy.

Niekoľkokrát skutočne vrazila do hustých konárov. Zahundrala, zatriasla hlavou, a znova pokračovala v behu. Raz ju chytil za kabát a namiesto toho, aby ju spomalil, jeho zovretie iba odtrhlo látku, odhaliac tak košeľu, ktorá bola tiež roztrhnutá, a tiež aj plochu a priehlbinky na *jeho* chrbte. Keď ju druhýkrát zdrapol, dočiahol iba na vlasy. Nenávidel sa, ale potiahol ich. Vykríkla, ale pokračovala v pohybe dopredu, a niekoľko jej prameňov mu zostalo v pästi.

„Stoj,“ prikázal, presunúc nôž, ktorý jej vzal, do svojej čižmy. Keď ju chytí, nechcel, aby mala prístup k nemu.

„To vážne musíš premýšľať o mojej odpovedi?“

„Ty mi neutečieš. Možno by si to mala vzdať predtým, než budem nútený ti ublížiť.“

„To hovorí muž, ktorý prehráva.“ Obišla ďalší strom. Pred nimi sa zjavilo niekoľko vozidiel. *Bol niekto v nich?* Ak áno a oni sa hnali preč s Macy, mohol by ju

stratiť nadobro. Vedel to, nepáčilo sa mu to a nedovolí, aby sa to stalo. Bol unavený z denného nadbytku rýchlosti, ale zat'al zuby a prinútil svoje ruky a nohy pracovať rýchlejšie.

Vzdych narážal proti nemu, chladný a hryzúci. Jeho krv však bola horúca, horúcejšia než kedykoľvek predtým. Počul zachrípnuté dychčanie ženy a dokázal si predstaviť jej dych, ako sa vznáša ponad jeho nahú hrud', potom sa posunie nižšie, až kým jej ústa neobkrúžia jeho penis vo vlhkej horúčave. *Och, áno.* Vzrušenie sa rozšírilo a dodalo mu silu. Znova zrýchlil svoje kroky, jeho pohľad prechádzal po jej tele. Ale skôr, po jeho tele. Čo bolo divné, ale to neschladilo jeho horlivosť. Akoby cítila zápal jeho pohľadu, Macy vrhla divoký pohľad za seba. Čokoľvek videla v jeho výraze, vystrašilo ju to a za menej než jedno žmurknutie mala priemernú výšku, krátke ryšavé vlasy a tmavohnedé oči. Pokožka v zrelom veku, príliš opálená. Náhle spomalila, akoby tým, že prišla o jeho výzor, stratila aj schopnosť udržiavať rýchle tempo, a stratila rovnováhu. Zakopla. Breean bol na nej v ďalšej chvíli, pretočil ju a pritlačil ju na posteľ z lústia. Dovoliac jeho váhe, aby sa usadila na nej, ruky jej spútal nad jej hlavou.

„Mala si zastaviť,“ dychčal.

„Upokoj sa, upokoj sa,“ opakovala, silno tlačiac viečka proti sebe. Zhlboka sa nadýchovala, vydychovala a za pár sekúnd bola zlatá, svalnatá a vysoká.

Zamračil sa na ňu. „Zmeň sa späť.“

„Nie.“ Jej viečka sa zdvihli a teraz na neho pozerali jeho vlastné zlaté oči.

„Premeň sa!“ V žiadnom prípade nepobozká sám seba. *A och, áno, on ju pobozká.* Nič mu v tom

nezabráni, dokonca aj hlas v jeho hlave, ktorý sa dožaduje, aby bol s touto ženou nežný.

„Nie!“

Jazykom si prebehol po zuboch. Ak mala jeho vzhľad a schopnosti, potom určite mala aj jeho zraniteľné miesta. Raz, počas boja so skupinou infikovaných žien Raka, bol uhryznutý do boku. To miesto sa nikdy celkom nezahojilo a bola to nevýhoda, pretože akýkoľvek kontakt ho poslal do kolien. Dokonca aj teraz cítil bolesť pod zjazvenou pokožkou. Vediac presne, kde sa musí dotknúť, načiahol sa pod roztrhnutú košeľu a uštipol ju. Bolestivo vykrikla.

„Premeň sa.“

„Nie,“ povedala, ale tentoraz to bolo zakňučanie.

Nemohol ustúpiť. Zvýšil silu zovretia. „Tá agónia prestane vo chvíli, keď sa premeníš.“

„Dobre, okej, áno, ale najprv sa musím upokojiť. Upokoj sa, upokoj sa.“ Kým to opakovala, jej viečka sa znova zatvorili, a roztrasene vydýchla. Telo jej ochablo. Pomaly, pomaličky sa jej tvár začala meniť, dĺžka jej nosa sa skracovala, riasy sa jej predĺžili, zbledli, a líca sa jej zaokrúhlili. Jej vlasy sa zmenili zo zlatej na svetlé.

Sklamane pokrútil hlavou. „Chcem vidieť to čiernovlasé dievča.“

V hrôze na neho zažmurkala. „Č-čo?“

„To čiernovlasé dievča so zelenými očami. Chcem ju vidieť.“

„Ako – nie. Kašli na to,“ odfrkla, okamžite sa začala zmietiť, aby sa oslobodila. Jednej z jej rúk sa to podarilo a trikrát ňou prudko zavrtala do jeho nosa, než ju dokázal zastaviť.

Zavyl a schmatol jej zápästie. *Tá malá čarodejnica.*  
Toto sa skončí. Hneď. „Čas na bolesť už skončil, Macy.  
Teraz ma pobozkáš, aby som sa mal lepšie.“

### 3.

*Upokoj sa, upokoj sa, upokoj sa*, spievala si Aleaha v duchu. Ale bolo náročné to urobiť. Takmer nemožné. Muž na nej, ktorý ju držal pritlačenú pod sebou, a nejakým spôsobom vedel, ako vyzerala v skutočnosti. Nie ako vyzerala Macy. Ani nie nejaká iná osoba.

*Ale ako vyzerala Aleaha. Odkiaľ vedel, ktorá tvár patrí jej, keď mu ju neukázala? Ako? A ako sa jej môže táto poloha tak veľmi páčiť?*

Som tvoj pán, povedal, ako by ju vlastnil. Namiesto toho, aby si vychutnávala jeho váhu, mala by mu vyškriabať oči a nakrmiť ho nimi a potom by si mala dopriať škatuľu vína a plač. Plač typu nariekanie a tečúci nos, pretože skutočnosť, že si vychutnávala tohto muža každým spôsobom, ju vystrašila. Dokonca aj prvýkrát, keď sa náhodne stala niekým iným – keď obézny plešatý muž vtiahol malú Aleahu do opusteného skladu, dotýkal sa jej spôsobom, akým by sa žiadny muž nemal dotýkať dieťaťa, a cítila ako sa rozširuje, predlžuje a mení, nebola takto vystrašená.

Ten muž ju pustil, tento ju nepustí, dokým mu ona nedá, čo on chce. Cítila to celým svojím vnútrom. Takí už boli bojovníci a on bol bojovníkom každým kúskom tela. Mala by to vedieť – obývala to tvrdé telo. Ale nemohla ustúpiť. Bol zabijakom a jej nepriateľom, ale on sa nebál A.I.R.. Možno kvôli tomu, že tak ľahko porazil agentov. Zaručene neporazí Miu, ktorá je práve teraz zrejme na ceste sem. Toto si nahovárala už tisíckrát.

*Tak kde, dopekla, bola veliteľka?*

Na tom teraz nezáleží, vážne, presviedčala sa. Nakoniec ho A.I.R. chytí. Oni vždy chytili svoje ciele. A keď chytia tento, on im povie o všetkom, čo ju videl robiť, povie im, ako v skutočnosti vyzerá. Och. Bože. *Bude zničená. Prečo čakať s plačom, kým nevyškrabe Breeanove oči?* A.I.R. potom namieri svoj záujem na ňu. Bude žiť na úteku, prenasledovaná ako zviera, tak ako sa vždy bála. *A čo ak nájdú spôsob, ako jej zabrániť s premenou tváří?* Už nikdy nebude schopná sa znova ukryť.

*Bolo by to také zlé?* Ozvala sa jej myseľ náhle. *Nemôžeš si vziať ďalší život niekoho iného.*

Ako Macy našla pocit spokojnosti, áno, ale výčitky, ktoré popierala, nuž, bolo ľahšie popierať ako priznať ich. Popravde, bojovala s výčitkami každý prekliaty deň. *Dopekla*, každý deň strácala samú seba kúsok po kúsku, čo spôsobilo, že k tým výčitkám sa pridalo aj zúfalstvo. Nenávidela, že žila život, ktorý bol vzatý niekomu inému. Nenávidela, že neurobila nič, aby si zaslúžila to požehnanie, ktoré jej bolo dané. Nenávidela, že jej priateľka Bride, ak stále žije, ju nemohla nájsť, pretože ona nemala dostatok odvahy žiť ako Aleaha.

*Nemysli na to teraz. Uteč!*

Vzpierala sa a mykala sebou pod zovretím svojho únoscu, neúmyselne tak prepletajúc ich telá a rozpalené teplo, prsia proti hrudi, stehno proti stehnu. Sladké nebo, bolo to tak dobré, čo zintenzívnelo jej túžbu po slobode. Ak ju dokázal prinútiť, aby po ňom túžila, napriek jej strachu a že ho nemala rada, zničil by jej život.

„Zlez zo mňa!“

Zatvoril oči a jeho pery sa zvlنili do pomalého, spokojného úsmevu. „Snažíš sa ma odtlačiť, a zároveň

mi zvieráš plecيا, držíš ma. Čo vlastne chceš, žena? Aby som z teba zliezol? Alebo aby som do teba vliezol?“

*Doparoma s tým, vážne ho držala. Ako dlho to už bolo, odkedy si dovolila takýto kontakt? Taký teplý, lahodný kontakt?*

*No prosím, už zase sa rozptyľuješ, túžiš po niečom, čo nemôžeš mať.*

Mračiac sa, stiahla z neho svoje prsty, pričom sebou p o celý čas myk ľa. „Zo mňa Chcem, aby si zo mňa zliezol.“

„Len pokračuj. Neprestávaj bojovať.“ Jeho penis bol tvrdý a hrubý, a vždy, keď sa prehla, vtlačil sa hlbšie medzi jej nohy. „Zleziem z teba, sľubujem.“

Ak by boli nahí, už by bol v nej. A jej by sa to páčilo. Okej. Len robila veci horšie – pre nich oboch. Stuhla, dychčiac a on sklamane zastonal. Tá zvláštna vôňa medu sa vznášala okolo nich, akoby práve teraz neležali v ponurom ľadovom lese, ale na letnej lúke plnej zimolezu. Zhlboka sa nadýchla, aby chytila dych, a jej myseľ sa trochu roztopila. *Tak dobré. Voňal tak dobre. Prečo s ním mala bojovať, keď ho mohla pobožkať, ako to chcela pred chvíľou?* Mohla by sa potešiť tými svalmi, vychutnávať si každý jeho hriešny kúsok.

Argh! „Len ma... Proste pusť.“ Očividne ho nemohla premôcť fyzicky. „Prosím. Ja pušim teba. Urob to isté pre mňa.“

Jeho viečka sa zdvihli, odhaliac tak zlatý lesk jeho dúhoviek. Žiarili hladnou túžbou. *Odras jej vlastných?* „Nemala si bežať.“ Jeho hlas bol chrapľavý, sýty. „Bojovníkovi vo mne sa to páčilo.“

Slovo páčilo bolo zavrčané, navrstvené výzvou a surovosťou. Na niekoľko sekúnd jej srdce prestalo biť.

A keď sa znova pustilo do pohybu, jej šklbanie a mykanie sa spustilo novou, väčšou silou, ale to ho ani trochu neodohnalo. Nezaujímal ju, že sa kvôli tým pohybom sa o seba obtierali. Nezaujímal ju, že tie pohyby ju vzrušovali rovnako ako jeho. Musí utiecť skôr, než sa on pokúsi posunúť veci ďalej – a ona bola v pokušení mu to dovoliť.

V pokušení? Ha! Bola skôr ochotná prosiť.

Krv jej spievala a jej telo bolo boľavé z lahodného trenia. Keď ju jeho erekcia bodla do jej klitorisu, musela zaťat' sánku, aby nezastonala od rozkoše. „Pusti ma!“

„Tvoj osud bol spečatený v momente, ak o som ťa zbadal.“ Kvapky potu mu vyrazili na čele, jeho pokožka vyzerala ako tekuté zlato. „Vlastne, bol spečatený v momente, keď si vstúpila do tohto lesa.“

Doparoma s ním. Čo by urobila Macy v takejto situácii? Čo by urobil skutočný A.I.R. agent? A.I.R. agent by mu už dávno odrezal jeho gule, použil ich ako náušnice a tancoval by okolo jeho postavy bez života. Ani ona nemohla urobiť nič menej. Možno. Fajn, nepôjde blízko jeho gulí, ale rozhodne by mohla bojovať silnejšie.

„Myslím, že aj tvoj osud bol spečatený.“ Aleaha zodvihla hlavu a uhryzla ho, použijúc jej jedinú zbraň v tejto chvíli: jej zuby. Vnorili sa do jeho brady. Chuť cukru podráždila jej jazyk vo chvíli, ako si spomenula na obavy z nakazenia. Cukor? Mmm, tak dobré ako jeho vôňa. Opojná, ako zrelé víno.

Zjavne návykové, pretože už teraz túžila po ďalšej dávke. Vážne, koho zaujímal možné nakazenie? Koniec koncov, Jaxon si nemyslel, že Raky boli infikované. Takže... Večera, pod' k maminke.

Breean sa zo zavytím oslobodil. Zlatá krv stekala z malých raniek na jej kľúčovú kosť ako sa na ňu dole pozeral. Ako bol nahnevaný, mesačný svit mu venoval čistú poctu, obmývajúc ho milujúcimi pohladeniami. *To skutočne sa ho práve pokúsila zjesť?*

*Znamenalo to, že bola kanibalom ako... Nie, nie. Absolútne nie.*

Nechcela hodovať na nikom inom.

„Ty si ma uhryzla,“ zavrčal. „Si infikovaná?“

„S čím?“

„Chorobou. Hocijakou chorobou.“

„Nie. Ty si?“ Prosím, povedz nie.

To ho upokojilo, ale len trochu. „Nie. Ale čo ak si a len o tom nevieš?“

„Hovorím ti, že som zdravá.“

„Aj tak. Nemala si ma uhryznúť. Krviprelievanie je zakázané.“ *Zakázané?*

„Ale kvôli tebe tí agenti krvácali.“

„Nie kvôli mne.“

„Ak tí, ktorí sú za to zodpovední, sú pod твоjím velením, tak to môže byť aj kvôli tebe.“ Pod ľavým okom mu mykol sval. „Len ma pusti, okej,“ povedala, snažiac čo najviac, aby tentoraz znela silne a presvedčivo, než zadýchane. Ale (možno) znela bez dychu. „V opačnom prípade ťa znova uhryznem.“ Klamstvo, ale on to nevedel. V žiadnom prípade sa nechce znova poddať tomu nutkaniu hrýzť.

„Už nikdy, nikdy, necucaj moju krv. Rozumieš? Prisahám, že sa ti následky nebudú páčiť.“

*Neospravedlň sa. Nesmie ťa obmäkčiť.* „No, tak zo mňa zlez a ušetri nás oboch. Nemôžem dýchať.“

Prevrátil oči. „Tak teraz trepeš. Rozprávaš. Čiže môžeš dýchať.“

Premúdreň bastard. „Nemáš právo ma tu takto držať.“

„Ako víťaz tejto bitky mám všetky práva.“ Ďalší pomalý, hriešny úsmev potiahol za kútiky jeho krásnych zlatých pier, a jej srdce vynechalo ďalší úder. „Och, veci, ktoré ti budem robiť. A viem, čo si myslíš. Je otvorený návrhom? Odpoveď je áno.“

Božský a čitateľ myšlienok. Ale povedala: „Klamár. Navrhla som ti už tisíckrát, aby si zo mňa zliezol.“ Akoby mu rada zrezala ten jeho úškrn. A možno jeho oblečenie. *Prestaň takto uvažovať, ty kurva!*

„Nie. Ty si to prikázala.“ Jednou rukou jej zakotvil na zemi, a prstami druhej ruky jej preosial dlhé, ešte stále svetlé, vlasy. „Myslím, že sa mi tie tmavé pramene budú páčiť viac. Prečo ich skrývaš?“

V nijakom prípade mu neodpovie a neskompromituje sa tak ešte viac. *Mysli, Aleaha.* Aby mu ušla, potrebovala zbraň. Inú než jej zuby. Pokúsila sa vybrať jej pyre-guny z puzdier na páse, kým bežala pomedzi stromy, ale nezvyčajná rýchlosť jej pohybov ju urobila nemotornou, takže jej spadli. Ale tiež mala nôž, ktorý Breean vzal a založil si ho za chrbát...

Jej oči sa rozšírili. Áno. Áno! To, že si ho nechal, bolo od neho veľmi hlúpe, pretože si ho mohla ukradnúť späť.

„Môj typ?“ pokračoval, nevšímavý k jej plánom. „Chceš, aby nikto nevedel o tvojej pravej identite.“

„Páni, detektív. Som taká šťastná, že pracuješ na prípade.“ Dúfala, že jej sarkazmus zakryje jej sklamanie, ktorý z nej už dostal, a zároveň aj vzrušenie, že táto bitka

medzi mini môže skončiť o pár minút. Stačilo, aby ho presvedčila, aby jej uvoľnil ruky. „Len pre záznam, toto je moja identita.“

„Znova, klameš. Mimoszemšťan.“

„Som človek, doparoma s tým!“ Macy bola človekom, takže aj Aleaha bola človekom. Tak to muselo byť.

„Chceš ním byť, snažíš sa tak spávať, ale nie si. A.I.R. to musela vedieť.“

Strach, ktorý v sebe prechovávala, bez ohľadu na to, ako bola pokojná. „Choď do pekla.“

„Možno som už tam.“ Jeho pohľad klesol na jej ústa. „Mäkké,“ povedal. „Aké je tvoje pravé meno, mimozsemšťan? Som si istý, že také, ktoré ha hodí k tvojej skutočnej tvári.“

„Som človek. A už som ti povedala svoje meno.“ Chvejúc sa, snažiac sa ignorovať tie do žerava rozpalené búšenie tepu na každom bode kontaktu, povedala: „Uvoľni mi ruky. Prosím.“

„Aby si ma znova udrela? Myslím, že nie.“

„Aby som ťa znova mohla cítiť.“ Nemusela sa nútiť povedať tie slová, vyklzli z jej úst sami od seba.

Nezastal, aby sa opýtal, čo zmenilo jej myseľ, okamžite bola voľná. Ruky jej sklzli späť na jeho chrbát, akoby ho chcela zdrapiť a pritiahnuť ho bližšie. Nozdry mu zaplápolali pri prvom neistom, zdanlivo dobrovoľnom dotyku, zložil sa na lakte, vtlačiac sa hlbšie do jej tela. Kolená jej okamžite padli do strán, vítajúc ho. Nedokázala ich zastaviť. Tá medová vôňa... Jeho boky vyrazili vpred, jeho erekcia kĺzala po jej zakrytých, ale už vlhkých záhyboch. Zalapala po dychu,

neschopná utlmiť ten spokojný zvuk. A v tej zastavenej chvíli takmer zabudla na svoju pravú úlohu.

„Takto je to správne, Macy.“

„Nevolaj ma tak. Volaj ma-“ V momente, ako slová udreli do jej uší, prudko sa nadýchla. Prečo by chcela, aby ju volal pravým menom, zvlášť, keď mu ho odmietla povedať? Teraz bola Macy, a musí zostať Macy, dokonca aj so svojimi milencami. Niežeby chcela, aby sa tento muž stal jej milencom.

„Tak ako ťa mám volať?“

„Ale-Macy.“ Doparoma s tým! Takmer mu to prezradila. Čo za debila to bola? Perverzným debilom, odkedy našla muža, zodpovedného za pád jej priateľov, tak čertovsky zmyselného, erotického a totálne mužného. Droga, ktorá zatienila akékoľvek iné zábrany. Už len pri pohľade na neho chcela od vzrušenia slintať.

Pre dobro ostaných, nestráť sústredenie.

„Máš to rada jemne, alebo to máš rada drsne, Ale-Macy?“ zapriadol.

Prečo nie oba spôsoby? Nôž. Ziskaj nôž. „Ja-ja neviem. Prečo si to nezistíš sám?“ Kúsok po kúsku, putovala svojimi trasúcimi sa prstami po stranách jeho tela, nezastavila sa, kým nedosiahla hrubý materiál puzdra. Takmer je tam... Takmer... Jej dlaň našla jemný materiál a tvrdé svaly, ale žiadnu vypuklinu po nejakej zbrani.

„Aké je tvoje pravé meno? Povedz mi. Prosím.“ *Vzdá to on niekedy?* „Sľubujem, že ho neprezradím,“ zamrmlal. „Máš moje slovo. Ale ako ťa môžem poriadne pobožkať, keď neviem, ako ťa mám volať? Prosím.“

Ešte nechcela, aby ju opustil. Nie, kým nebude mať nôž. A ona sa vážne bála, že by od nej odišiel, keby mu

to odmietla povedať. To bol jediný dôvod, prečo mu ho prezradila, doparoma! „Aleaha,“ pristihla sa, že hovorí. Neverila mu, ale jedna jej časť chcela, aby poznal jej meno a kvôli tomu len jednoducho nezaklamala. „Už si šťastný?“

Kde, dopekla, bol ten nôž?

„Aleaha.“ Zatvoril oči na moment, akoby si vychutnával dozvuky. „Oveľa lepšie. A teraz, keď sme sa dohodli... Hľadáš toto, Aleaha?“ Pohyb, tak prudkým, že videla iba obrysy jeho ducha, uchopil čepel v jeho čizme a zamával lesklým striebrom nad špičkou jej nosa. „Premiestnil som ho počas našej naháňačky. Len pre prípad. Za posledné dva roky som sa naučil plánovať dopredu.“

Skríknutím sa ponorila hlbšie do chladnej zemi. Ľadom pokryté kamene ju bodali do chrbta na mieste, kde mala látku zo saka a trička. „Ak ma porežeš, ja.“ *Ona čo? Zakrvaví ho a zničí mu jeho čisté veci? Ako keby to už nevedel. Bola blbá.*

„Povedal som ti, že nebude žiadne krviprelievanie. Okrem toho, páči sa mi vášeň a záujem, ktorý si preukázala u svojich priateľov,“ povedal, odhodil nôž z dosahu. Potom ju zmiatoľ, keď sa zohol a ovoniaval jej krk, nos sa obtieral o citlivú pokožku, búšiaci tep. „Za to ťa nepotrestám.“

Prebehol ňou ďalší záchvev. *Sústred'* sa. Bez noža nebol dôvod zotrvať v tejto polohe. Žiaden inteligentný dôvod. „Dovoľ mi postaviť sa a ja budem s tebou jednať o slobode agentov,“ povedala, spomenúc si na jeho predchádzajúci pokus o výmenu. „Tak ako si to chcel.“

„Na to už čas vypršal.“ Sklon v jeho hlase bol temný, živočíšny, a zvierací. Jeho pohľad klesol k jej perám. „Verím, že som ti sľúbil bozk.“

„Neopováz sa ma pobožkať.“ Slová boli automatické, ale nebola za nimi žiadna vášeň. Vášeň, ako strach, pre ňu bola rovnako zlá vec. A napriek tomu jedna jej časť chcela, aby si vzal jej ústa aj tak. Aby si vzal všetko, čo mu mohla dať a potom sa dožadoval o viac, nútiac ju cítiť, potrebovať, túžiť. Konečne. Tak, ako o tom už dlho snívala.

„Nemám ťa porezať, nemám ťa pobožkať. Ešte niečo, čo by som nemal?“ Začala vyratúvať celý zoznam, ale dodal: „Kašli na to. Skončil som s touto konverzáciou.“ A potom jeho pery zapadli do jej, jeho jazyk hľadájúci vchod. Položila svoje dlane na jeho hrud' a tlačila ho od seba. Ani sa nepohol. V skutočnosti jej znova zajal zápästia a pritlačil jej ich k hlave, zraziac jej prsia k jeho hrudi – mmm, dobré, tak dobré – a zároveň ju uchopil za zátylok a držal jej tak sánku, zabrániac tak, aby odvrátila svoje pery.

„Otvor,“ prikázal jej ústam.

Zatriasla hlavou, hoci odoprieť mu to, bola jedna z tých najťažších vecí, ktoré kedy urobila.

„Otvor.“ Použil silnejší tlak svojou bradou, vytvárajúc tak tie najmenšie medzery. Stále odolávala. Stratí kontrolu a on sa pristihne, ako bozkáva neznámu osobu, možno dokonca ďalšieho muža. Nahnevá sa, bude znechutený a ona ho ani nebude môcť viniť. Odhodlane zmenil taktiku. Tlak znežnel a on sa trochu odtiahol. Jemne, tak jemne, prebehol jazykom po štrbine medzi jej perami.

„Otvor. Prosím. Bude sa ti páčiť, čo urobím. Prisahám.“

*Nepoddaj sa*, prosila jej myseľ, dokonca aj vtedy, keď si spomenula na všetky tie noci, kedy ležala v posteli, celá rozboľavená, až chcela umrieť, želajúc si, aby intimita nebola pre ňu tak nebezpečná. Želajúc si, aby ju milenec mohol potešiť bez toho, aby objavil jej tajomstvá. Už niekoľkokrát si tým prešla a nemohla dopustiť, aby sa jej to znova stalo.

Prvýkrát bola považovaná za príšeru. Druhý pokus skončil bojom o jej vlastný život. Tretí – a posledný – pokus mal ťažký začiatok, ale skončil úspešne. Aspoň si to myslela, kým nebola prenasledovaná a takmer aj zatknutá.

*Breean ťa videl v akcii, takže už vie, čo dokážeš urobiť.*

*Ale je to obluda.*

*Ty si tiež.*

*Nie som!*

Vnútný dialóg skončil so slovami *mmm, každou ďalšou sekundou vonia lepšie, ako škorica a med, divoké kvety a sex*. Oplzlý sex bez zábran. Ten, o ktorom vždy snívala, kým sa dotýkala sama seba, osamote, vždy osamote, prst tancujúci na jej klitorise.

Zrejme ho nechtiac musela poslúchnuť a otvoriť svoje ústa, pretože odrazu sa jeho jazyk tlačil cez jej zuby, hladiac, vrážajúc, krútiac sa. Každé nervové zakončenie v jej tele okamžite ožilo. Tekutá horúčava zaplavila rozkrok jej stehien, triasla sa.

„Sladká,“ uctieval. „Tak sladká.“

*Zastav ho*, pomyslela si, omámená, dokonca aj vtedy, keď mu okolo pása omotala svoje nohy a prekrížila si

členky, vyklenúc svoj chrbát. Jeho erekcia trela nový stred jej sveta, lapala po dychu, stratená v pocitoch. Ako sa bála, cítila, ako sa jej výzor mení, z priemernej výšky na trochu vyššiu, postava sa jej trochu okrúhlila. Šokujúco, zdalo sa, že jemu to ani nevaďí. Zdalo sa, že sa mu dokonca páčilo, keď zasyčal:

„Znova.“

Urobila to, neschopná sa zastaviť. Prehla sa, výzor sa zmenil na niekoho nižšieho, okrúhlejšieho. Obaja zároveň zastonali, potom jeho jazyk bol späť v jej ústach, tentoraz horúcejší, tvrdší, a sal ju tak, ako by sal ženský klitoris, obmývajúc ho a vychutnávajúc si každú kvapku vlhkosti. Ich zuby o seba narazili, keď sa pritlačil bližšie. Jej stále tvrdé bradavky sa vtlačili do jeho hrude, lahodne sa obtierajúc.

„M-moja košeľa.“ Chcela mu povedať, aby z nej strhol zvyšky košele, ale mala problémy vytvárať slová. Bola rozboľavená, tak veľmi, a tá bolesť sa dožadovala všetkej jej pozornosti. *Dotyk, klzanie. Niečo.* Až na to, že cítila, ako sa vlasy na jej hlave skrátili, nohy sa jej predĺžili a medzi nohami jej niečo stvrdlo – a nebol to Breean.

Nebol čas, aby v hrôze zhíkla. Kvôli náhlemu bodnutiu strachu sa postava muža rýchlo nahradila iným. Tentoraz jej vlasy narástli a farba jej pokožky prešla z opálenej na svetlú, jej telo zo štíhleho na šťavnaté. Lusknutím prsta sa však znova zmenilo. Ešte stále bola ženou, ale už bola vyššia, chudšia. Pevnejšie sa pritlačila k Breeanovi, s úľavou, s túžbou. Nevybuchol, keď jej narástol penis. Dokonca ju ani neprestal bozkávať.

„Vedel som, že sa mi budú páčiť tmavé vlasy.“ Jeho pevné držanie na jej zátylku povolilo a jeho prsty skĺzli

dopredu, zastaviac na jej hlasivkách, zatrepotali na jej tepe, potom sa presunuli k jej prsníku. Masíroval tú mäkkú krivku. S jeho prijatím prišla aj záplava neovládateľnej, neriedenej túžby. A sväté peklo a ona potláčala tú túžbu. Ten dotyk, tak nežný, tak nevinný, nestačilo to.

Viac, pomyslela si. „Potrebujem... Potrebujem...“

„Mňa.“ Potiahol materiál hore, odhaliac jej pupok, jej podprsenu – ktorú tiež odsunul – a potom jej prsia. Žalúdok sa jej chvel ako si ju prezeral. Šľahal do nich chladný vzduch, ale ona cítila len horúčavu. Len potrebu. „Krásne,“ povedal, znelo to, akoby bol v nejakom tranze. „Ako bobule. Ružové, zrelé. Moje.“ Vzal ju do dlane, tentoraz pokožka proti pokožke. Áno!

Palcom prešiel po bradavke, brnkol do nej, stratila spojenie s realitou, prehla sa, zmietala sebou, pripravená prosiť. Bolo tu len očarenie, úžas, rozkoš. Tak horúce, spaľujúce, páliace priamo až ku kosti. „Áno, áno!“

„Myslím, že by som sa ťa mohol dotýkať večne.“

„Líž,“ prikázala. Niečo jej plávalo v žilách, tak živé, že z toho bola takmer opitá. Tá túžba, áno, ale tiež... Čo? Jeho vôňa? Bola silná, opojná až mala závrate, ale mohlo to spôsobiť to sladké nutkanie? To syčiacie zúfalstvo? Už ju nezaujímal, kde bola, s kým bola, alebo koľkokrát sa zmenila. Uspokojenie bolo jedinou vecou, na ktorej záležalo. Jej telo jej už nepatrilo. V tejto chvíli patrilo jemu. Breeanovi. Mohol si s ním robiť, čo chcel. Nehanbila sa, nemala za cieľ zabrániť jej vyvrcholeniu.

„Daj mi,“ povedala, keď si uvedomila, že ju neposlúchol. Stále sa pozeral dole na ňu, okolo očí mal vrásky napätia. „Líž.“

„Nemyslím, že sa niekedy unavím pozerat' sa na seba.“

„To je skvelé. Ale pozeraj sa a dotýkaj sa zároveň,“ povedala.

Zasmial sa. Napokon sa jeho pery usadili na jej bradavkách, jazykom švihal proti nim. Uniklo jej zachrípnuté zhĺknutie, keď jazdila po jeho penise hore a dole, klžuc, šmýkajúc sa po ňom, stále zúfalá, tak zúfalá. Tvrdó nasal jej bradavku. Vykríkla, v tej chvíli bola bližšie k nebu než za celý jej život. Šťastná, dobrovoľne plávajúca v potešení, túžba po uvoľnení bola neustálou bolesťou medzi jej nohami.

„Viac,“ dožadovala sa. „Tvrdsšie.“

Tentoraz ju rýchlo poslúchol, dal jej, čo chcela. Obhrýzala si spodnú peru, ochutnávala krv, želajúc si, aby to boli *jeho* pery, ktoré obhrýzala. Jeho ústa, jeho jazyk. Možno jeho penis, vrážajúci tam a späť, naplňujúc a naťahujúc jej sánku. Jej jazyk by obmyl tú hrubú hlavičku, sal, sal, až kým by nebol suchý, až kým-

*Kto si? prebehlo jej hlavou. Kto je táto zmyselná kreatúra, ktorou si sa stala?*

Jeho prsty opustili jej prsník, len aby sklzli nižšie k pásu jej nohavíc. Za pár sekúnd sa zavíta pod jej nohavičky a ponorí sa priamo do jej stredu. Zacíti jej vlhkosť. Prepracuje tie neslušné prsty do nej, jeden po druhom. Bude nimi pumpovať, tam a späť, prinesie ju na pokraj šílenstva.

Áno, áno. Toto chcela, žiadny boj s touto túžbou. S touto hmlou. Áno, hmlou. Presne to to bolo. Hmla jej prúdila v žilách, zakalila jej súdnosť a rozpálila ju. Iskrivá, lahodná. A nesprávna.

*Nesprávna?*

„S-stoj,“ podarilo sa jej vydýchnuť. Toto bláznovstvo musí skončiť. A keby dokázala na moment zastat', mohla by zistiť, prečo je toto nesprávne.

Okamžite zastal. Dychčal, ako sa ich pohľady zrazili. „Chceš to,“ zavrčal hlboko v hrdle. „Chceš ma.“

„Nie,“ povedala, potom zopakovala hlasnejšie. „Nie!“ To nie ona sebou mykala, ale niekto iný. Niekto, koho stvoril on. *Daj sa znovu dokopy*, pomyslela si. Nejakو ju menil, nútil ju, aby potešenie bolo jej jediným záujmom. A okej, hej. Nejaká jej časť mala podozrenie, že to bola jej chyba. Že ho jednoducho chcela viac, než kohokoľvek iného. Ale to bolo zlé z iných dôvodov, takže ho stále musí zastaviť.

„Cítim v tebe tvoju túžbu. Potrebuješ muža.“

„Nie teba.“ *Teba, len teba. Doparoma. Bud' silná.*

„Potrebujem ženu.“

*Vezmi si mňa! Silná, spomínaš?* „Nie mňa.“

Túžba sa zmiešala s rozčúlením a hnevom, všetky tri emócie mierili zúrivo na ňu. Teraz vyzeral strašidelne, pripomínajúc jej bojovníka, ktorý zaútočil a porazil najlepších u A.I.R. behom pár minút.

Teraz cítila hanbu. Teraz cítila vinu, ktorú nebude nikdy schopná poprieť. Ktorá žena by bozkávala jazykom svojho nepriateľa, bez ohľadu na dôvod, kým jej sa tímoví spolupracovníci trápili?

„Odpieraš nám obom, Aleaha.“

Žalúdok sa jej stiahol, ale prinútila sa povedať: „Nepoznám ťa, nemám ťa rada. Samozrejme, že nám odopieram obom.“

„Dobre teda.“ Vyskočil na nohy, ťahajúc ju so sebou. Mračil sa. „Časom ma spoznáš a budeš ma mať rada. To je rozkaz.“

„Ani raz som ťa neposlúchla.“ Alebo možno aj áno. Detaily boli rovnako zahmlené ako jej myseľ. „Prečo si myslíš, že s tým začnem teraz?“

Zahľadel sa dole na ňu, s jedným obočím zdvihnutým. „Už teraz som na polceste k cieľu. Tvoje bradavky sú stále tvrdé.“

„A čo?“ sčervenali jej líca, bojovala s nutkaním rýchlo sa zakryť. „Stále je tu zima.“

„Prosila si o to.“

To bolo niečo, čo nepotrebovala mať pripomínané, spomínala si na to, nenávidiac a zároveň sa za to milujúc. Nenávidiac sa kvôli batožine, ktorá s tým prišla a milujúc sa, nuž, pretože to bol čertovsky dobrý pocit. Ale hneď ako bude mať pár minút pre seba osamote, dokončí to sama v roztrasení a môže ho nenávidieť bez tejto otravnej potreby, ktorá je stála v ceste.

„Chvíľkové pobláznenie. Tiež som ti povedala, aby si prestal.“

Zjavne frustrovaný, zaplietol si ruku do vlasov. „Máš odpoveď na všetko?“

„Áno.“

Jazykom si prešiel cez zuby. *Ochutnala ten jazyk, takmer ho do neho uhryzla. Už nikdy viac*, povedala si. Stačilo z vykrúcania sa. Je čas konať. Predstavila si Macy v mysli a cítila, ako jej telo podľa toho odpovedá. Vlasy sa jej skrátili a rovnako aj jej nohy. Prsia jej narástli – veľmi. Oveľa lepšie.

*Toto bol jej ochranný štít. Jej brnenie proti svetu. A teraz proti Breeanovi.*

Zamračil sa na ňu ale nekomentoval to. „Pod'. Mám na práci veľa a už som stratil dosť času naháňaním ťa.“

Áno, o to sa postarala. Ale agenti v zálohe sa stále neobjavili. Aleaha sa modlila, že sa im nič nestalo. Ale ako bezútešne dopadla dnešná noc, pochybovala, že jej prosba bude vypočutá.

## 4.

Breeanovi bojovníci pozbierali spiacich agentov, ako im bolo prikázané, a zamierili k podzemným celám, ktoré skonštruovali počas jedného z ich výletov. Trvalo mu pätnásť minút, aby dostihol ich a ich ľudský náklad, Aleaha prehodená cez jeho plece, a potom ďalších päť minút, aby došiel ku schátranému domu, ktorý si skonfiškovali. Na okraji mesta, bol to dokonalý úkryt, keďže oblasť bola zrejme zabudnutá obyvateľmi Zeme. Možno kvôli tomu, že tu nebola žiadna vegetácia ani zvieratá, vzduch bol suchší než piesok, štipajúci v nose akoby bola vo vzduchu rozprášená kyselina. Stále tu bola zima, ale tu nebol ani kúsok z toho krásneho bieleho snehu.

Breean nechal Aleahu zatvorenú v jednej zo spální, v pohodlí a nakrmenú, ale oddelenú od jej ľudí, jeden celý pozemský týždeň. Pokúsila sa utiecť odtiaľ minimálne dvakrát za deň, ale zakaždým ju chytil, vyladený na ňu spôsobom, ktorému nerozumel. Dúfal, že si k nej vybuduje odpor, kým bude dohliadať na obranu jeho domova v meste. Dúfal, že si vybuduje odpor k nej, ako budú ubiehať dni.

Napriek jeho najlepším úmyslom, Aleaha nikdy neopustila jeho myseľ. Teraz bolo jeho jedinou nádejou to, že čas obmäkčí jej nechuť k nemu, že bude túžiť po ďalších jeho bozkoch. Ten prvý ho takmer upálil zaživa. Žiadna žena nechutila tak sladko alebo sa hodila tak dokonale proti nemu. A áno, ostatné sa k nemu prilepili s úplným oduševnením, stonajúc ich rozkoš, zúfalo

túžiace po viac, ale ani jedna z nich ho tak veľmi neovplyvňovala. Prečo, to nevedel.

Už neklamal sám seba, ani trochu, aby si myslel, že iná žena by to dokázala. Bola to ona koho chcel. Len ona. Aleaha. Divoký lesk v jej očiach, ostrosť jej dôvtipu. Výzva vyhrať tak silnú cenu. Ako vyzerá, keď sa smeje? Ako bezstarostne znie jej smiech?

Musí to zistiť.

Konečne prišiel čas všetkých presťahovať do stáleho domu. Mal lepší bezpečnostný systém a bol v obývateľnej oblasti. Áno, teraz môžu byť rýchlejšie spozorovaní A.I.R., ktorá, vďaka požehnaným moriam, zatiaľ neúspešne hľadala ich úkryt na perifériách, ale stálo to za ten risk. Mal v pláne ich čoskoro kontaktovať a konečne začať proces s výmenou.

V čase, keď už bolo postarané o zajatcov, bola už noc. Breean sa vrátil do pustatiny s polovicou svojich síl. Nedokázala ovládnuť dychtivosť, keď vkročil do domu a kráčal rozpadávajúcou sa chodbou, aby vyzdvihol Aleahu. Čo nájde? Blond'avú bohyňu alebo tmavovlasú dračicu? Dychtivosť, zhodnú s tou jeho, alebo hnev? Úplne sa triasol nedočkavosťou ako odomykal Aleahine dvere.

*Nevezmem ju do postele, kým o to nebude prosiť,*  
sľúbil si.

Po tom, čo mu už dala, nič iné nie je prijateľné. Pánty zavŕzgali a on vstúpil dovnútra. Stála pred posteľou, obozretné ho sledujúc, blond'avé vlasy jej tancovali okolo pliec. Srdce mu bilo v hrudi. Od vzrušenia, áno, ale aj od sklamaní. On chcel dračicu. Mala oblečené tričko a džínsy, ktoré jej priniesol, a látka jej pekne obopínala telo.

„Nemáš čo povedať?“ opýtal sa a mal pocit, akoby mal zviazaný jazyk. Nikdy nikoho nechcel tak strašne. Nikdy s nikým nemusel zaobchádzať tak pozorne.

Zdvihla jedno obočie, tvrdohlavá ako vždy. „Čo tak o tom, a prepáč, ak si to už počul, aby si ma pustil. Aby si pustil mojich priateľov?“

Takže. Stále mu chcela odolávať. Neukázal ani náznakov frustrácie. „Ty zostaneš so mnou. Tvoji priatelia... Možno.“

„Prečo nás držíš? Aj tak nás zničíte. Preto ste sem prišli, však?“

Zamračil sa. „Čo tým myslíš, že máme v pláne vás zničiť?“

„Tak prečo inak ste tu?“ Každé jedno slovo bolo plné znechutenia. „Premýšľala som, keďže to je tak jediné, čo tu viem robiť, a rozhodla som sa, že ste tu, aby ste pripravili všetko na príchod vašej sprostej kráľovnej.“

„O čom to hovoríš? Ja nemám kráľovnú.“ Už nie. Podľa všetkého bola Rakanská kráľovná jednou z prvých žien, ktoré podľahli chorobe. Zabila svojho vlastného manžela. Jej vlastné deti.

Aleaha si ho prezerala, jej výraz zamyslený. „Viem, že nie si chorý, keďže som ťa uhryzla a nevykazujem žiadne symptómy a viem, že si Raka a nie Schön, ale prečo inak by ste prišli na Zem, ak nie, aby ste pomohli kráľovnej Schön? Nedávno bol vypočutý mimozemšťan a bolo zistené, že bojovníci prídu v tú noc v lese s jedinou túžbou, vyčistiť chodník pre kráľovnú Schön. Potom bum, prišli ste vy. Vyradili ste A.I.R.. Čo je to, ako nie čistenie chodníka?“

Všetko v ňom sa zomklo. Najprv v panike – znova nie, nemohol dovoliť, aby s týmto jeho mužom znova prešli

– a potom v hneve. „Schön? Vy ste očakávali tých hnusných Schön?“

„Áno. Už sme ich zopár zabili a ty a tvoji muži nebudete žiadnou výnimkou.“

„My by sme im nikdy nepomohli. Nenávidíme ich.“ Ústa mu náhle vyschli, obrátil sa na päťách, vyšiel z izby, a zatvoril za sebou dvere. Znova sa chvel, ale tentoraz to nemalo nič spoločné s túžbou.

„Hej,“ počul ju zvolať. „Ak sme sa pomýlili o tvojej rase, je možné, že sme sa mýlili v tom, že nasledujete kráľovnú Schön. Vráť sa! Nehovorím, že ti verím, len hovorím, že sa o tom môžeme porozprávať.“

Breean rýchlo zvolal všetkých mužov, ktorí ho sprevádzali. Zhromaždili sa v obývačke, niektorí zostali na chodbe. Keď im povedal, čo sa práve dozvedel, najprv reagovali v panike, ako aj on. A potom sa dostavil hnev.

„Bastardi.“

„Vrahovia!“ Niektorí z nich vyskočili do pochodovania, narážajúc do všetkých okolo nich.

„Nechám rozhodnutie na vás,“ povedal. „Ak chcete odísť, odídeme. Ak chcete zostať, zostaneme.“ V každom prípade, Breean Aleahu nenechá odísť. Nenechá ju tu, aby čelila smrteľným Schön sama. Pretože bola ženou, ona bude ako prvá, ktorá padne. Ale podľa toho, ako ju možno pozná, ona sa nedá tak ľahko.

Debata začala.

„Pracovali sme tak tvrdo, konečne sme našli domov. Nemôžeme ho len tak teraz opustiť.“

„Áno, môžeme. Zaslúžime si pokoj.“

„Budeme vôbec skutočne niekedy poznať pokoj? Sme vydedenci, kamkoľvek prideme. Tu aspoň mimozemšťania nie sú zabíjajú už pri zahliadnutí.“

„Ja nemôžem sledovať ako je ničený ďalší domov.“

„A čo sa stane, keď Schön zničia túto planétu?“ Talon, jeho zástupca, si počúchal rukou svoju unavenú tvár. „Presunú sa na ďalšiu, možno na tú, ktorú sme si vybrali my. Musíme ich zničiť. Teraz. Konečne.“

Breean súhlasil. „Tu aspoň vieme, že majú lieky a technológie na porazenie takého hnusného nepriateľa. Preto sme si toto miesto vybrali. Okrem toho, moja žena mi povedala, že A.I.R. premohla prvých nakazených bojovníkov, ktorí sem prišli.“

„Uvažujte o tom. Môžeme zabiť Schön tak, ako sme o tom vždy snívajú,“ dodal Talon. „Za to, čo nám urobili. Za to, čo urobili našim milovaným.“

„Ako ich máme zabiť? Dokážu sa urobiť neviditeľnými. A ako veľmi dobre vieme, je nemožné bojovať s neviditeľným nepriateľom.“

To vrhlo sklúčený tieň na mužov, ako ich pohltili spomienky.

„A.I.R. očividne vie, ako s nimi bojovať a sú spôsoby, ako od nich získať informácie. Tak mi povedzte.“ Breean sa pozrel na každého jedného. „Odchádzame? Alebo zostávame?“

Na koniec to bolo jednomyselné. Zostanú. Budú bojovať. Alebo sa o to pokúsia. Ak zomrú počas toho, aspoň zomrú ako vojaci, ktorými sa stali.

„Som na vás hrdý,“ povedal im. „Kapitulácia je neprijateľná. Keď sa konečne usadíme v našom novom domove, vymyslíme plán akcie. Na dnes večer máme

veľa na práci. Pustite sa do svojich povinností. Stretneme sa vonku.“

Kým kráčali von, Breean sa vrátil do Aleahinej izby. Tentoraz bola usadená na kraji postele. Stále blondína. Ale nech sa prepadne, ak mu nezastavila srdce. „Pod“. Mávol na ňu.

„Nechceš sa rozprávať?“

„Nie.“

Postavila sa na trasúce sa nohy. „Nuž. Si si istý, že znova nezdrhneš, nenecháš ma tu samú?“

„Som si istý.“

„Prečo si tak rýchlo odbehol?“

„Spomenula si môjho najväčšieho nepriateľa.“ Nevidel dôvod, prečo klamať. Nie, keď mohol získať informácie. „Moji muži potrebovali vedieť, čomu budú čoskoro čeliť.“

„Och. Takže vážne nenávidíte Schön?“

„Áno.“ Zrejme sa nakoniec budú zhovárať. „Má A.I.R. nejakú predstavu, čo tí bastardi dokážu? Viem, že si mi povedala, že ste ich zopár zabili, ale si chcem byť istý, že chápete nebezpečenstvo.“

„Áno. Sú infikovaní chorobou, ktorá zmení ľudí na kanibalov.“

„Tá choroba zničila moju planétu. Tá choroba je dôvodom, prečo sme tu.“

„Och,“ povedala znova. „Ja- je mi to ľúto. Ty nie si... Infikovaný, však? Akože, ja viem, že sme sa o tom už bavili a viem, že som ťa uhryzla a ochutnala tvoju krv a nepocítila som žiadne nezvyčajné príznaky, ale stále mám obavy.“

„Nie, nie som infikovaný. Bola by si schopná to povedať sama, ak by som bol. Pokožka je šedastá, oči

vpadnú do lebky. V tú noc v lese, by som bol ja tým, ktorý by uhryzol teba.“ Prehltla, ale to bola jej jediná odpoveď.

„Ako ich tvoji ľudia porazili?“ opýtal sa.

„Neviem. V tom čase som s nimi nepracovala.“

Bol rád. Hoci chcel tú informáciu veľmi, nepáčila sa mi predstava, že je Aleaha zapletená s takými divokým kreatúrami. Aspoň tu bola nádej, spôsob ako vyhrať. Rád by pracoval s A.I.R., aby zvýšil šance na víťazstvo, ale nemyslel si, že by ho privítali.

„Ja len viem,“ pokračovala, „len to, čo som ti povedala. Prišli sem niekoľkí bojovníci. Boli porazení a teraz je ich kráľovná, tá najmocnejšia z nich, na ceste sem.“ Och, áno. Kráľovná bola skutočne tá najsilnejšia. Bola tiež bezcitná, sebecká, odhodlaná a neodolateľná.

„Pod,“ povedal znova. V tejto chvíli sa nedalo povedať nič iné k téme.

„Berieš ma za mojimi priateľmi?“

Namiesto toho, aby začal debatovať – *pretože nie, nebral ju k jej priateľom* – mlčky je viedol von z domu na zadný dvor, držiac ju vedľa seba rukou obtočenou okolo jej ženského pásu. Nepokúsila sa utiecť. Možno si uvedomila, že nebolo kam utiecť, okolo nich nebolo nič. Možno mala také obavy o svojich priateľov, že nechcela odísť bez nich. Alebo možno jej nedôveroval dostatočne. Možno chcela vyčkať, keď nastane jej čas a zabije ho v spánku. Ak bude on mať šťastie, ona zostane, pretože chce ďalší bozk.

*Myslela na neho, kým bola v tej izbe? Snívala o ňom, ako on sníval o nej?*

„Vzduch,“ povedala, škrčiac znechutene nos, kým očami prehľadávala temnotu.

„Studený?“ zložil si kabát a položil jej ho na plecيا.

„Áno, ale tiež štipľavý.“

„Zvykneš si na to.“ Zabladel sa dole na ňu, lačne.

„Zmeň sa pre mňa. Prosím. Nikto to neuvidí.“

Neboli tam žiadne stromy, ktoré by ponúkali úkryt, ale bol tam vysoký železný plot okolo prázdneho dvora. Navyše, v okolí neboli žiadne domy. Všetky boli zničené. Nepredstierala, že nerozumie.

„Zmením sa, ako mi povieš, kde sú agenti. Ani som ich nepočula a snažím sa nezblázniť sa z toho, že si ich predstavujem m-mŕtvych.“ Na konci sa jej zachvel hlas.

„Sú pod zemou, v celách, neďaleko od miesta, kde stojíme.“ Pravda. Nevadilo mu povedať, jej to, pretože už boli presunutí do nového domu. „Prisahám ti, že sú nažive a v poriadku a tak aj zostanú. Sú tiež čertovsky nahnevani, že nie si s nimi.“

„V-verím ti. To znie ako oni. Ďakujem.“ Jej úľava bola hmatateľná. „A teraz, moja časť dohody.“

Znova sa poobzerala okolo. Keď videla, že sú sami, začala rásť niekoľko centimetrov, o niečo štíhlejšia. Jej dlhé tmavé vlasy mu padli cez zápästie, ako ponoril do ich hebkosti. Oči mala farby hlbokkej zelenej, že by mohol prisahať, že stál uprostred bujnej orosenej lúky, vždy, keď sa do nich pozrel. Jej pokožka bola priesvitná, hladká a, keďže na neho odpovedala, zrejme aj citlivá. Možno by sa dokázala urobiť jediným pohladením.

*Muž v to, aspoň, mohol dúfať.*

Vlastne, muž mohol dúfať v oveľa viac. Dokonca aj teraz ju dokázal cítiť v jeho ústach, búrka a vášeň. Toľko vášne, že sa v nej takmer utopil. *Chcel sa v nej utopiť.* Bez ohľadu na to, akú masku mala na sebe, dokonca aj ako muž – prekvapujúce, ale niečo, nad čím nebude

dalej rozmýšľať – chutila rovnako. *A on to miloval.* Mohla by ho zjesť s tými malými ostrými zúbkami a on by zomrel s úsmevom na tvári.

„Krásna,“ povedal. Oblečenie jej bolo teraz trochu prikrátke, hoci viseli na jej menšej hrudi a chudšom páse, ale, *och*, pohľad na ňu ho potešil.

Záchvev jej prešiel po chrbtici, obtrela sa svojím plecom o jeho hrud'. „Ďakujem.“

Vrazila do neho obnovená túžba, horúca, pripravujúc jeho telo pre ňu. Ak nebude opatrný, jeho rozhodnutie čakať, kým ho bude prosiť, zmizne a on sa pokúsi ju zvieŕť. *Tu a teraz.* Bez ohľadu, kto to bude vidieť.

*Dokonca aj teraz z neho prúdila tá medová vôňa...*

„Čo so mnou chceš urobiť?“ opýtala sa, jej hlas chrapľavý. *Cítila tú vôňu? Túžila po ňom?* „Čo chceš urobiť s ostatnými agentmi?“

Dvere do podzemného tunelu sa rozrazili a vyliezol Talon po provizórnych schodoch, s kovovou škatuľou v ruku, štekajúc rozkazy v Rakanskom jazyku k ostatným, ktorí tiež niesli obrovské škatule.

Aleaha zalapala po dychu pri pohľade na odhalenú, širokú, tmavú jamu. „Je cela tam dole?“ opýtala sa, jej predchádzajúce otázky zabudnuté. Potom si musela uvedomiť, že niekto iný vidí jej pravú podobu, pretože tie tmavé pramene začali blednúť.

„Nepremeň sa. Prosím. Nečakal som, že sa objaví tak skoro, ale ukrytie už neurobí nič dobré. Okrem toho, on ťa nezradí.“

Prešla chvíľu, ale potom sa jej vlasy vrátili k ich plnej tmavej žiare. Venoval jej vďačný úsmev a bol odmenený váhavým myknutím jej pier. *Jedného dňa ju rozosmeje. Jedného dňa –*

*Zabudne na svoj cieľ, ak sa neodvráti.* „Potrebuješ viac mužov?“ opýtal sa Talon v Rakanskom jazyku. Nebol dôvod, aby Aleaha mala túto informáciu a existovali všetky dôvody, aby ju nemala. „Chcem, aby sme odtiaľto vypadli tak rýchlo, ako je to možné.“

Talonove zlaté vrkoče narazili do jeho spánkov, ako sa obrátil k Breeanovi. „Nie,“ povedal. „Cain a Syler práve prišli. Povedali, že už nemohli ďalej počúvať tých agentov. Nakázal som im odnieť posledné zbrane.“

„Ešte stále sa agenti dožadujú prepustenia?“

„Áno. Ale tiež chcú vedieť, čo sme urobili s ich mŕtvymi priateľmi.“ Znechutenie stekalo z Talonovho hlasu, keď vyslovil slovo mŕtvymi.

„Keď sa Cain a Syler vrátia, môžu im povedať, že sme ich spálili.“ Bola to pravda. Ale Breean bol rovnako znechutený ako jeho priateľ, že tí ľudia zomreli. Zabíjanie tých agentov tak zlomyseľne a zúriivo nebolo potrebné. Mali veci pod kontrolou – zopár z jeho vlastných mužov bolo omráčených, áno, ale nikto nebol zranený – takže nebol dôvod uchýliť sa ku krviprelievaniu. Kvôli tomu krviprelievaniu prikázal všetkým spáliť ich oblečenie a umyť v momente ako prišli do tohto schátranému, zabudnutému domu. Bez výnimky. Neplatila ani pre zajatcov.

„Keď už hovoríme o A.I.R.,“ povedal Talon, „ani Cain ani Syler nenašli ani zmienku o nich, tu ani tam, počas ich cesty. Mal si pravdu. Je to najlepší čas na našu výmenu.“

„Dobre.“

„Čo mám urobiť s Marleonom? Nechať ho,“ čo v preklade znamenalo *zabiť ho tu*, „alebo ho vziať so

sebou?“ Čo znamenalo *zabit' ho tam*. „Nevedel som, čo s ním mám robiť, tak som ho zatvoril sem do cely.“

Marleon bol ten bojovník, zradca, ktorý obsadil telá niekoľkých agentov, prevzal kontrolu nad nimi a prinútil ich zastreliť sa. Bol oddený od ostatných celý týždeň, kým Breean uvažoval nad jeho trestom. Trestom, ktorý mu nechcel udeliť, pretože miloval Marleona ako svojho brata. Ale nebolo inej možnosti. Len by odkladal nevyhnutné.

„Vezmi ho. Je najvyšší čas, aby som ho použil ako príklad.“

„Akoby by to už bolo hotové.“ Talovov pohľad na okamžik zamieril k Aleahe. „Viem, že si nechcel žiadnu pripomienku jej osoby, kým bola zatvorená, tak som sa nepýtal, čo som strašne chcel vedieť. Teraz, keď ju máš... Zistil si, ako to urobila, že vyzerala ako ty?“

Povzdychol si. „Ešte nie, ale zistím to.“

„Tá premena bola úžasná. Tipujem, že si ju nechávaš pre seba.“ Talon prešiel do pozemského jazyka pi tej poslednej vete, v jeho zlatých očiach sa zaligotal lačný lesk.

„Áno,“ odpovedal Breean, trochu napäto.

„Nepodelíš sa?“

Jeho ruky sa zovreli pri tej myšlienke, temná majetníckosť v ňom zvrieskla. Aleaha tiež stuhla. „Nie.“

„Ona-“

„Je moja.“

Kývnutie na súhlas a úškrn od Talona, zavrčanie od Aleahy. „To som si myslel. Dobre teda,“ povedal Talon. „Sledovali sme odpočúvacie zariadenie tých agentov, ako si nám to prikázal, ale ženský hlas s nimi prestal

komunikovať. A dnes ráno Torrence našiel a zničil kamery, ktorými nás sledovali.“

„Och, Bože.“ Aleaha zastonala, zbledla. „Kamery. Ja som na ne zabudla. Oni ma museli vidieť... Čo som... Och, Bože.“

„Výborne,“ povedal svojmu zástupcovi, ignorujúc nateraz jej výbuch. Inak by si bol pritiahol do svojho objatia a znova zabudol na svoj cieľ. „Ak o dlh o vám bude trvať vyprázdniť tunel?“

„Už sme na konci.“

„Dokončíte to tak. Nebudem ťa zdržiavať.“

Talon sa obrátil k mužom a Breeanova pozornosť sa vrátila k žene, akoby bola ťahaná k nej neprelomiteľným motúdom. *Konečne*. Pery mala opuchnuté, akoby si ich hrýzla, a žiarivé, svieže, červené. Ako krv. Malo by ho to odpúdiť. Ale nestalo sa tak. Obmýval ju mesačný svit a on by mohol prisaháť, že okolo nej iskrili hviezdy, akoby boli pritáňované jej rozkošnosťou, rovnako ako on. Oči jej iskrili ako smaragdy a tmavé vlasy jej švihali okolo tváre. Bolo zrejmé, že sa zapla jej agentská myseľ. Pozorovala okolitú oblasť ostrou precíznosťou, obzerajúc si každý detail. Nevedel sa dočkať, kedy bude všetko to sústredenie namierené na neho.

Akoby zacítila jeho pohľad, pozrela sa na neho. Jeho túžba musela byť viditeľná, pretože sa zachvela, prehltla, dokonca aj kúsok odstúpila, ponorila sa hlbšie do nočných tieňov. Ale keď si uvedomila, čo urobila, vrátila sa na svoje pôvodné miesto v mesačných jantárových lúčoch. *Bola skutočným bojovníkom*.

„Čo je vo vnútri tých dŕhien?“ opýtala sa, slabým hlasom.

Mal rád ten hlas, vrstvený rovnakými mierami strachu, odvahy a sexuality. „Zbrane.“

Jej pozornosť sa prudko obrátila ku škatuliam, akoby pohľadom dokázala vypáliť dieru cez kov. „Akého druhu?“

„Záleží na tom? Všetky robia to isté.“ *Zabíjajú.*

„Máme všetko,“ zvolal Talon. Dobré. Breean neodvrátil svoju pozornosť od Aleahy. „Zatvorte jamu a vyrazte.“ Chcel mať to dievča pre seba trochu dlhšie. „Zakrátko sa k vám pripojíme.“

„Ako si želáš.“

Nemohol zostať dlho, za pár hodín bude svať. Len raz urobil tú chybu, že prišiel na Zem počas dňa. Slnko bolo jednoducho príliš horúce pre pokožku Raky, príliš pálivé, na takéto niečo neboli zvyknutý, keďže planéta Raka mala tri striedavé mesiace a malú guľu, podobnú slnku, ktorá produkovala len veľmi slabý náznak svetla. Kútikom oka videl, ako Talon a pár ďalších zabezpečili vchod do tunela, potom vzali ich zásoby a kráčali preč. Mal by im pomáhať – nikdy nepožiadala svojich mužov, aby urobili niečo, čo by neurobil od sám – ale opäť, nedokázal sa prinútiť, aby v tejto chvíli odišiel od Aleahy.

„Myslela som si, že agenti sú tu. Kde ich nesiete?“ dožadovala sa. „Kedy ich nesiete? Čo ak sú zranení a potrebujú zdravotnú starostlivosť. A prečo si ma nechal v tej izbe tak dlho?“

Nechcel odpovedať, ale pristihol sa, že chce zmierniť jej obavy. „Už boli presunutí do domu v meste. Prestáhoval som ich z bezpečnostných dôvodov. Nie sú zranení.“

„Vezmi ma tam.“

Čoskoro. „Najprv ma pobožkaj.“

Na chvíľu, ale len na krátku chvíľu, sa totálna túžba rozohrala na jej jemných črtách. Ale rýchlo zmizla, vymazala sa strachom. Povzdychol si. *Prečo sa ho stále bála?* Neublížil jej, hoci mal veľa príležitostí. Potom ten istý intenzívny pohľad sústredenia potemnil jej črty, ten, ktorý videl v tú prvú noc. Chcela buď utiecť alebo ho vyzvať. Bohužiaľ, nebol čas vyhovieť jej.

„Nerobil by som to, keby som bol tebou. Toto... Ma vzrušuje.“ Pravda. „A chytím ťa, vieš, že áno.“

Zamračila sa. Ale pomaly, kúsok po kúsku sa jej telo uvoľnilo. „Viem len to, že si bastard.“

„Ako to? Nevťahol som sa do svojej postele násilím. Nenechal som ťa vyhladovať. Držal som od teba ostatných.“

„Len... Sklapni. Lezieš mi na nervy.“

Pery mu pobavene mykli a jeho pohľad sa zintenzívnil, akoby ju mohol poznať len tým, že sa na ňu bude pozeráť. *Čo mala rada, čo nemala rada? Ktoré boli jej obľúbené jedlá? Koľkých mužov mala?*

To posledné ho pripravilo do stavu spáchať vraždu. V posledných dňoch k tomu nebolo treba veľa.

*Len pokoj. Ona je s tebou. Len na tom záleží.* Tak zblízka mohol vidieť roztrúsené pehy po celom jej nose. *Krásne.* Na rozdiel od Rakanských pieh, ktoré boli čisté a iskrili ako diamanty, tieto boli drobné a hnedé, rozkošné. Natiahol ruku, s úmyslom preosiať jej vlasy cez jeho prsty a prebehnúť prameňmi cez tie pehy.

Zdrapla jeho zápästie, aby ho zastavila. Keď sa ich pokožky stretli, zasyčal. „Žiadne dotýkanie,“ zachrapčala.

„Hlúpe dievča.“ Zvýšil tlak, jej sila sa nemohla rovnať tej jeho a vošiel prstami do jej vlasov až k jej lebke, ako po tom túžil. Pramene boli husté a trochu vlnité. Boli hodvábné, ako vyleštené ebenové drevo.

Vyžíval sa v tej kráse, v tom luxuse. „Môžem urobiť, čo len chcem.“

„Ak máš takéto zmýšľanie, potom ľutujem všetky ženy v tvojom živote.“

„Nemusíš tak robiť. Všetky sú mŕtve. A nie, nezabil som ich. Ani od rozkoše, ani z nenávisti. Ako som si ti povedal, zomreli na chorobu Schön.“

„Och. To mi je ľúto,“ povedala jemne. Jej výraz sa zmenil na zamyslený. „Aj tvoja matka?“

Prikývol. „A sestry.“

„Je mi to ľúto,“ povedala znova. „Takú bolesť by som neželala nikomu. Ani tebe.“

*Sladké vyhlásenie.* Také, ktoré ho odzbrojilo. Pretože to dokazovalo, že bola viac než len vojakom, viac než len zajatcom. Starala sa. Mala pocity. Dokonca aj k mužovi, ktorého považovala za nepriateľa. Kým sa zdalo, že každý jeden kúsok jeho tela ju už poznalo na úrovni, ktorej on nerozumel, túžilo po nej, potrebovalo ju, jeho myseľ teraz vyhovel. „Mám to brať tak, že aj ty sama si niekoho stratila?“

Smutne prikývla. „Moju najlepšiu priateľku, Bride. Bola mi ako matka a sestra v jednom.“

„Ako zomrela?“

„Neviem.“ Hrýzla si spodnú peru. „Ešte stále môže byť nažive. Je nažive. Musí byť. Hľadala som ju celé roky, ale stratila som jej stopu.“

„Mohla odcestovať na inú planétu.“

„Nie. Neopustila by ma. Nie dobrovoľne.“

Možno pre ňu tú Bride nájde. Dá jej tú ženu ako darček. Nateraz sa chcel kúpať v nej. „Skrývanie tvojich pravých vlasov by malo byť zločinom,“ povedal. Čoskoro budú jej vlasy rozložené na jeho vankúši. Jej telo bude zavinuté v jeho posteli, otvorené a dychtivé, úplne vystavené. *Pre neho. Len pre neho.* Bude vlhká, bude ho máčať. Možno ju bude pozorovať ako sa dotýka sama seba, než sa k nej pripojí. Možno bude pozorovať ako ponorí svoje prsty medzi svoje nohy, ako bude kĺzať do tej úzkej, malej pošvy, prehýnajúc sa pod každým kĺzaním, stonajúc a prosiac ho, aby to dokončil.

Takmer aj on sám zastonal. *Prestaň na to myslieť.*

„Ľudia urobia čokoľvek musia, aby prežili.“ V jej slovách boli stopy výčitiek.

Jeden z kľúčov k jej tajomstvám zapadol na svoje miesto. „A ty by si bola zabitá, keby si odhalila svoju pravú identitu? Cukrík, urobiť, čokoľvek je potrebné, aby si sa ochránila je uznania hodné, a nie hanebné.“

Prižmúrila oči, a on si nebol istý, na koho bol namierený jej hnev. Na neho. Alebo na seba samú. „Ty nevieš o čom hovoríš. Ja som-“

„Už žiadne klamstvá, Aleaha. Prosím.“

Zaťala sánku, zaškrípanie je zubov sa hlasne ozývalo v okolitom tichu. „Nedostaneš sa odtiaľto preč. A.I.R. ťa chytí. Vždy chytia každého. A budeš odsúdený ako predátorský mimozemšťan.“

„Je zjavné, že tvoj A.I.R. tím nedokázal nájsť svoje zadky, ani keby som im ich podal v papierových vreckách.“

Zmes zúrivosti a urážky zahalil jej tvár, dodajúc jej tak ohnivý výzor. Tentoraz nemal problém určiť, na koho bolo namierené to množstvo jej emócií. „V tú noc

ste mali výhodu. Odniekiaľ ste vedeli, že na vás tam čakáme.“

„To nie je pravda. Nič také sme nevedeli. Vy ste, však, vedeli, že prichádzame. Čiže, vy ste mali výhodu. Napriek tomu to stále považujem za férový boj.“

„Pochybujem, že poznáš význam slova fér.“

„Samozrejme, že ho poznám. Ale uprednostňujem hrať špinavo. Férovosť je len ideál, ktorý je často propagujú tí, čo prehrali. Ja využijem akúkoľvek výhodu, ktorú mám, na hocikoho, hocikedy. Takto sa vyhrávajú bitku.“

„Och, myslíš takto?“ Prudko zdvihla koleno a kopla ho do rozkroku. Skrčil sa, želajúc si, aby mohol vydáviť svoje vnútornosti. Čokoľvek, len aby zastavil tú neznesiteľnú bolesť. V tomto stave by bol ochotný si odrezat' vlastný penis. Tá páľava bola čistou agóniou, ako keby mu niekto podpáli nohavice. Horšie, zdrhla by, keby ju nezdrapol za zápästie nedržal ju pevne.

„No?“ V jej tóne bolo uspokojenie, aj keď nebola šanca uniknúť.

„Áno,“ zhíkol. „Takto.“ Po nekonečnej, dusivej minúte, bol schopný nabrat' vzduch do svojich pľúc, chladiac tej spaľujúci oheň. Napokon sa narovnal a pustil ju – ale stále dychčal. Nemohol ju však obviňovať. Rozhodne vedela bojovať špinavo.

„Predtým, než niečo povieš,“ ozvala sa namysleným tónom, „odmietam ti pofúkať boľáčku a pobožkať ťa tam.“

To bola jedna z možností? No moment. Možno strpí tú bolesť ešte raz kvôli takému bozku. „Teraz mám bojovať s tebou špinavo aj ja?“

Jej pery sebou pobavene mykli. „Môžeš, ak chceš, ale nemyslím si, že kopnutie kolenom do mojich slabín bude mať rovnaký efekt.“

„Nepovedal som, že ťa tam kopnem kolenom, či áno?“ Aspoň, že jej namyslenosť vyprchala. Ale nenávidel vidieť, že ten rozširujúci sa úsmev zmizol a preklíňal sa za to. Mal zostať ticho. Za jej úsmev by vytrpel čokoľvek. „Prečo si to urobila?“ opýtal sa, v nádeji, že jej pripomenie jej dôvody a teda bude svedkom návratu jej radosti.

Tvrdohlavo zdvihla bradu hore. „Rozhovor o boji medzi A.I.R. a tvojimi mužmi mi pripomenul agentov, ktorí zomreli. Nemusel si ich zabiť.“

Plán stroskotal, pomyslel si. A vážne, koľkokrát ho ešte bude týmto trestať? „Znova ti hovorím, ja som ich nezabil. Ale ty si ako agent nezabíjala mimozemšťanov, aby si prežila?“

„Nikdy som nezabila žiadneho... Teda, nikdy som nezabila žiadneho, ktorý by si to nebol zaslúžil.“

*Ďalšie klamstvo?* Jej rozhorčenie sa zdalo byť skutočné. „Ako dlho pracuješ pre A.I.R.“

Nervózne si olízala pery, zrejme si uvedomiac, že prezradila niečo, čo nemala. „Niečo cez mesiac?“

*Mesiak? Bola smrteľné dieťa, prakticky nevinná.* „Si mimozemšťan, pracujúca pre spoločnosť, ktorá najíma zvyčajne len ľudí. Si teda informátor pre svoju rasu?“ To dávalo zmysel.

„Nie! Nie som informátor.“ Jej vysoký tón stekal dostatočným odporom, aby potvrdil jej popieranie. Čím viac však hovorila, tým viac sa stávala záhadou, ten jediný kúsok skladačky, ktorý vklzol na miesto, sa zdal byť nepodstatný.

*Z akej rasy pochádzala? Stále ju nedokázal zaradiť. Prečo pracovala pre A.I.R., lovila takých, ako je ona?*

„Predátor je predátor,“ povedala, akoby mu čítala myšlienky. „Musia byť potlačení.“

*Ako on?*

Na oblohe sa náhle oslobodil tlmený lúč svetla, a zažiaril okolo nich. Pozrel sa hore, uvidel fialové a ružové škvrny, a uvedomil si, že tu stojí dlhšie než pôvodne chcel. Potreboval ju eskortovať do jej nového domova, ihneď, ale pristihol sa, že stále nebol pripravený prerušiť ich rozhovor. Bez ohľadu na riziko hroziace jeho pokožke.

„Ako to, že ty a tvoji muži viete hovoriť po anglicky?“ opýtala sa, pritiahnuc späť na seba jeho pozornosť. „A než ma budeš ignorovať, spomeň si, že ja som odpovedala sa množstvo tvojich otázok. Je fér, ak ty odpovieš na jednu moju.“

Jej zvedavosť ho potešila, aj keď nebola určená len priamo na neho. „Učili sme sa o ľuďoch, ich slovách, o všetkom, čo sa ich týkalo. Okrem toho, boli sme tu už aj predtým. Veľakrát.“

„To je nemožné. Vedeli by sme o tom.“

Pokrčil ramenami. „Aj keby som klamal, jazyky sú pre mojich ľudí ľahké. Stačím nám počuť ich nuansy len raz.“ Ako hovoril, prstom jej prechádzal po krivke jej líca. *Tak hladké, tak teplé. Tak citlivé.* Na pokožke jej vyrazili zimomriavky. Mračiac sa od neho odstúpila, a on si zahryzol do vnútornej strany líca, kým jeho prsty sa chveli túžbou po viac.

„A.I.R. nevie, kde nás má hľadať,“ dodal. „Takže ak mi odolávaš, pretože dúfaš, že budeš zachránená...“

Zdala sa byť vystrašenou z nich, teraz keď vedela, že zrejme ju videli meniť jej postavy.

„Čoskoro zistia tvoju polohu,“ povedala, pozerajúc sa všade, len nie na neho. „Zrejme prehľadávali okolie, približujúc sa minútu po minúte.“

„Môžu hľadať, ale to neznamená, že budú úspešní.“ Okrem toho, jeho muži nenašli po nich ani stopy.

„Možno sa skrývajú, čakajú na dokonalú príležitosť, dokonca aj v tejto chvíli.“

Zamračil sa, prezerajúc si okolie ostrým pohľadom. Obklopovali ich tie hrubé železné mreže, medzery zapchaté doskami. Oheň z pyre-gunu dokáže rýchlo a ľahko spáliť drevo, dovoliť tak agentom vniknúť do vnútra nepozorovane behom pár sekúnd. „Najlepšie bude, ak pôjdeme. Máme pred sebou tridsať míľovú túru. Takže, uprednostňuješ chôdzu alebo chceš byť nosená ako predtým?“

„Čo-“, stíchla a stisla pery k sebe. „Nosená,“ povedala, a v jej tón bolo dostatok namyslenosti, aby ho urobila podozrievavým. Dúfala, že ho unaví, aby ho A.I.R. ľahšie chytila? Bol unavený, pretože sa ešte plne nezotavil z boja od tej prvej noci. Pohybovať sa taktou rýchlosťou ho vždy unavilo. Navyše, bolesť v jeho boku ho stále trápila – a teraz aj bolesť v rozkroku. Ale s radosťou zatienil únavu a bolesť.

Konečne prešiel galaxiami, konečne vytvoril domov pre svojich mužov... Konečne našiel ženu, aby mu zohrial postel'. Tak povediac. Čoskoro. Radšej zomrie, než by sa nechal zajať.

„Takže budeš nosená,“ povedal, zohol sa a vtlačil svoje plece do jej žalúdka.

„Počkaj. Čo to robíš?“ vyhrkla.

„Robím to, čo si chcela.“ Zdvihol ju, prehodil si ju cez rameno. Zomkol jej nohy proti jeho hrudi jednou rukou a doširoka roztvoril prsty druhej ruky na jej zadku. Dokonalé. Syčiac vydýchla. Chcel ten výdych na svojej pokožke, nie na jeho košeli, teplý, dráždivý, posmešný. Vlna túžby ním prešla takou silou, že jeho svaly sa pevne stiahli na jeho kostiach.

„Polož ma dole, Breean! Robila som si srandu, okej? Nechcela som, aby si ma niesol takto.“

Jeho meno na jej perách bolo ako raj. „Tak ako si chcela ,aby som ťa niesol?“ Ostražito prešiel cez dvor a pretlačil sa cez bránu. Pred nimi sa tiahla jedna míľa špiny za druhou. To ho neupokojilo tak, ako malo. Čím viac o tom premýšľal, tým viac si uvedomoval, že mala pravdu. Divokí vojaci, akými agenti A.I.R. boli, by teraz dokázali zachytiť jeho vôňu.

Prečo nezaútočili?

„Nes ma na svojich rukách, idiot!“ Mlátila svojimi rukami a nohami. „Nenes ma ako vrece zemiakov. Ublížiš mi. A teraz sme takmer priatelia. Všetci? Mal by so mnou zaobchádzať lepšie.“

*Priatelia.* Želal si to. Tiež si želal, aby mohol ísť pomalšie, byť k nej nežnejší, ale potreboval dosiahnuť nový dom tak rýchlo, ako to bolo možné. Čakal príliš dlho, kým vyrazil, vychutnával si ju príliš veľmi.

Nadávajúca odvážna žena. Mohol by tu zostať ešte jeden deň, uvažoval, a takto by bol schopný dať si načas, keď padne ďalšia noc. Ale zbrane boli preč, jeho muži tiež, a on by nebol schopný i ju vychutnávať a chrániť ju.

„Naposledy ti nič neublížilo. Budem rovnako pozorný aj tentoraz. Akékoľvek zranenie, ktoré si dokážem vziať na seba, si vezmem, než ho spôsobím tebe. Sľubujem.“

Prestala sa zmietat'. Dokonca jej ruky sa zložili na jeho chrbte. „To je... Sladké. Doparoma! Nemáš byť sladký. Nemám to rada.“

A možno to mala rada až príliš. „Mám v pláne získať od teba bozk. Zvykaj si na to.“ Vykročiac dopredu, s úsmevom povedal: „Postavil som pred tvoje dvere stráž a povedal my, že každú noc, keď zhasli svetlá, si strávila čas rozprávaním sa sama so sebou.“ Breean zúrila, že mu to bolo povedané až d ŕes ráno. Bol b y išiel za ňou, upokojil ju, tak ako sa to teraz učil. „Bojíš sa tmy, Aleaha?“

„Nie. Bála som sa, že ku mne niekto vlezie.“

Oveľa horšie. To nebol strach, ktorý by mu umožnil, aby sa k nemu pritúlila. „Držal som ťa v bezpečí.“

„To ťažko. Pre mňa si práve ty bol tou príšerou v šatníku.“

Takže príšera. Ale aspoň, že povedala *bol*. Možno boli skutočne teraz priatelia. Každou ďalšou míľou, ktorú prešiel, zvyšoval rýchlosť, svet sa míňal okolo neho. Vedel, že za sebou zanechával žiaru, ale nikto nevedel, čím tá žiara bola. Nuž, nikto, okrem agentov A.I.R., ale ako to už dokázal, neboli by schopní ho chytiť.

Konečne došli do mesta. Ten rozkošný sneh. Autá, domy, a obchody, ľudia nesúci tašky svišťali okolo neho, vietor mu strapatil vlasy. Kráčal opatrne, precízne, držiac svoje pohyby tak hladké, ako to bolo možné, pre Aleahino dobro. Všimol si, že výklady obchodov boli vysvietené pestrofarebnými žiarovkami – červená a zelená boli najčastejšími farbami – a na každom rohu boli umelé stromy, ozdobené stuhami, mašľami a visiacimi ozdobami. Tie veci tu neboli počas jeho

predchádzajúcich návštev. Často uvažoval, prečo tu boli teraz.

VESELÉ VIANOCE, hovoril nápis.

„Čo sú to Vianoce?“ opýtal sa.

„Je to narodenie Boha. Oslavujeme to tak, že si navzájom dávame darčeky. A vieš, čo chcem ja najviac? Aby si ma položil dole, dopekla!“

Oslava narodenia. Niečo podobné mali aj na Rake. Niekoľko z jeho najkrajších spomienok boli o nociach, ktoré strávil pred kozubom jeho matky, jeho štyri sestry okolo neho, a podával im ozdôbky, ktoré pre ne kúpil. Malo to byť právo jeho otca, až na to, že jeho otec zomrel na mori po jeho narodení.

Ostré bodnutie túžby po domove ho pichlo. Ako mu len chýbali. Keby len prišiel domov skôr z jeho posledného výletu, možno by bol schopný zachrániť svoju matku a sestry. Možno by bol v tejto chvíli s nimi. Ale na druhej strane, nestretol by Aleahu, a pristihol sa, že to nedokázal ľutovať, čo ho naplnilo výčitkami. V dokonalom svete by ich mal všetky.

„Ako vidím, nemáš sviatočnú náladu,“ zahundrala Aleaha.

„Máš muža, ktorý čaká na tvoj návrat domov?“ Muž, ktorý čaká, aby si získal jej srdce s dokonalým vianočným darčekom.

„Záleží na tom?“ odsekla, venujúc mu rovnaké slová, aké jej on venoval o zbraniach.

„Odpovedz mi.“ Chcel zabiť každého muža, ktorý by na ňu čakal, ktorý ju chcel vyzliecť a ochutnať ju a naplniť ju. Ten muž bez tváre by toto všetko urobil, pretože toto by bol jeho „darček“, tým si bol Breean istý. *Nuž, to bol Breeanov darček na podarovanie!*

„Nie. Neodpoviem.“

Začal sa uvoľňovať – *nie, povedala* – len aby sa znova napol. „Žena, ja nie som niekto, koho je dobré provokovať.“

„Ani ja nie som. Takže ak chceš tú informáciu tak veľmi, budeme zjednávať.“

A on si myslel, že bola šikovná. *Bola géniom*. Jeho pery sa zvlhčili do úsmevu, keď sa vyhol budove, jeho plece sa zachytilo do drsného kameňa a sneh mu padal na hrud' a na jej nohy. Skríkla, jeho úsmev sa rozšíril. „Dobre teda,“ povedal. „Čo by si odo mňa chceš? Darček? Povedz áno, a ho ti rovno rozbalím.“

„Ak sa opovážiš povedať mi, že tvoj penis je ten darček, budem kričať.“

„Od rozkoše?“

„Už som ti povedala, že mi lezieš na nervy? Chcem, aby si prepustil agentov.“

Odfrkol si. „Nemáš nič, čo by za to stálo.“

Počul, ako zaškrípala zubami. Ale klamal. Myslel, že by dal čokoľvek, hocičo, aby ju znova mal zvlíajúcu sa v jeho náručí. Dobrovoľne a bez ostychu. Blbý penis. Možno jedného dňa bude on sám sebe pánom a nie naopak. Jednoducho sa mu, no, páčil sa mu jej duch, jej odvaha, jej húževnatosť... A áno, aj jej telo. Nebude si ďalej klamať a vyhlasovať, že tá príťažlivosť jej čisto duševná.

„Pusti aspoň jedného z nich.“

„Nie. Ten jeden by mohol naviesť tvoju drahú armádu A.I.R. pred moje dvere.“ Tých, ktorých zajal a presunul, mali zaviazané oči, takže tu nebol o priame riziko, ale to ona nepotrebovala vedieť, pretože jeho zjednávanie, kompromis, bolo jedinou životaschopnou možnosťou.

„Tak teda čo urobíš za tú informáciu?“ opýtala sa, zjavne frustrovaná.

„Dám ti sľub, že nebudú zabitý mojou rukou. Ani rukou nikoho z mojej armády,“ dodal, než mohla znova spomenúť Marleona. Samozrejme, o to by sa postaral aj tak, ale stále jej to nepovie.

„A ako mám vedieť, že dodržíš svoje slovo? Ved' si sa priznal, že hráš špinavo.“

„Ako aj ty.“ Poťapkával jej zadok, zvláštne hrdý na jej dôvtip a na skutočnosť, že si pamätala, čo jej povedal. Akoby to niečo znamenalo. Iste, bezpochyby len klamal sám seba, pretože ona si spomínala, čo hovoril, pretože hneď potom mu vrazil semenníky do hrdla, ale to sem teraz nepatrí. „Budeš mi musieť veriť.“

„Och, vážne?“ zaborila svoje zuby do jeho chrbta, cez jeho oblečenie a priamo do pokožky. Trhol sebou. Doparoma, jej zuby boli teda riadne ostré.

Namiesto toho, aby ju vyhrešil, však povedal: „Beriem to tak, že mi odmietaš veriť.“

„Správne.“ Slová boli zastonané, akoby vrážal medzi jej nohami. Olízala ho cez košeľu, nasala, zamrmlala: „Bože, chutíš dobre.“ Potom zastonala od hanby a prestala. „Nebude tu žiadna dôvera,“ priškrtené povedala. Začala kopat' a udierať ho päťami do chrbta. „Nestrpím takéto zaobchádzanie. Počuješ ma?“

„Verím, že ťa počujú všetci, Aleaha.“

Znova ho uhryzla, ale jej zuby okamžite znežneli a znova vypustila jeden z tých stonov. Jeho úškrn sa rozšíril a nabral rýchlosť.

## 5.

Ten diabolský bastard ju niesol do sna.

Zo svojho miesta na jeho pleci si robila mentálne poznámky, snažiac si zapamätať cestu, po ktorej išli a okolité susedstvo. Ale on sa pohyboval tou svojou superrýchlosťou, takže jedna zasnežená budova splývala do druhej a ona nedokázala zachytiť viac než pár drobných informácií.

Samo susedstvo bolo určené pre smotánku Nového Chicaga. To vedela aj bez pozerania sa. Vzduch bol jednoducho čistejší, zdravší, akoby si všetci umývali okná sto dolárovými bankovkami s vôňou borovice namiesto obyčajnej handry. Spomínala si, že Bride ju zvykla ťahať do takýchto susedstiev. Zízali na okná, predstierali, že patria do nich. Raz dokonca prebrala črty nejakého chlapca a vstúpila dnu.

Bol čas večere a pred ňu bola položená chutná šunka a dressing. Bride bola upírom a pila len krv, takže na ňu počkala vonku. Aleaha sotva začala jesť – a odkladať kúsky do vrečka na neskôr – keď sa stratila kontrolu nad výzorom chlapca, tá extáza z jedla bola prílišná. Rodičia na ňu vrieskali, obklúčili a chceli vedieť, čo urobila s ich synom. Vďakabohu tam vbehla Bride, vzala ju odtiaľ, svojím voodoo hlasom prinútila rodičov na všetko zabudnúť, pomohla jej utiecť. Po tomto otrasom zážitku prestala navštevovať takéto štvrte. Avšak túžba patriť do nich nikdy nezmizla. Aj keď vedela, ako nemožný bol ten sen.

Ako si mohol Breean, Raka a nový obyvateľ Zeme, dovoliť niečo v takejto štvrti? Predpokladala, že na tom

nezáležalo. Nech to urobil akokoľvek, teraz bol typom chlapa, s ktorým chcela ako tínedžerka randiť.

*Vezmeme si za mužov bohatých chlapov, povedala jej Bride jedného dňa. Nikdy znova sa nebudeme musieť kvôli ničomu trápiť.*

*Budú prítiažliví, odpovedala.*

*Samozrejme. Budú božskí, lebo my si zaslúžime božských chlapov. A budú do nás takí zamilovaní, že budú slintať pri každom pohľade na nás.*

*Budú si myslieť, že sme tie najmúdrejšie dievčatá na celom svete.*

*A nebude ich zaujímať náš pôvod, dodala Bride. Budú nám dávať peniaze.*

To bol Aleahin hlavný cieľ. Nie peniaze, ale jej pôvod. Breean vyhovoval tej požiadavke. Breean vyhovoval všetkým požiadavkám. Bol bohatý, prítiažlivý a pripravený slintať. Nie, že by o ňom premýšľala ako o manželovi. Ale wow, bol bohatý. Proste sa nedokázala preniesť cez ten fakt. Mala ho vôli tomu radšej? Hm, hej. Bola preto povrchná?

Keď došiel na verandu, ktorá bolo okolo celého domu, umiestnený na opačnom konci dokonalo vydláždenej ulice, spomalil. Akoby zachytili jeho prítomnosť, jeden z jeho mužov mu otvoril dvere a Breean vplával dovnútra. Aleaha pri prvom pohľade na mramorovú dlážku so zlatými žilkami zalapala po dychu. Odniekiaľ stekala voda do niekoľkých bazénov na kúpanie, vo vlhkom vzduchu krúžila hmla. Steny boli olemované saténovými vankúšmi v každom odtieni zlatej, od najsvetlejšej žltej, až po najtmavšiu jantárovú. Okná bol namaľované načierno, nedovoľujúc preniknúť

žiadnemu svetlu. Zodvihla pohľad k stropu a uvidela krištáľové lustre, žiariace zahmleným jasom.

To rozhodne nebol brloh nespravodlivosti, ktorý očakávala. Tak, ako bol zničený ten predchádzajúci dom, vložila Breeana do kategórie chudoby a zúfalstva. Breean zastal a prehovoril k jednému z bojovníkov, držiac ju prehodenú cez plece. Nevadilo jej to – aspoň mohla lepšie odpočúvať. Ale čo hovoril, doparoma? Myslela si, že začula slovo strom, ale nebola si istá.

Frustrrovane sa nadýchla, zachytiac viac z tej medovej vône. A dymu. Uf. Zakašľala, vdychujúc pach horiaceho materiálu. Bojovníci, s ktorými bojovala len pred týždňom, sa potulovali vo všetkých smeroch, nahí, až na spodné prádlo, a celkom sa vyhýbajúc jej pohľadu.

Všetka tá zlatá koža... Snažila sa nezízať, ale boli obrovskí. Všade.

*Veselé Vianoce, Aleaha.*

*Idiot.*

„Páči sa ti?“ opýtal sa jej Breean a stisol jej nohy, aby vedela, že otázka bola namierená na ňu.

Či sa jej páčili muži? Sídlo? „Nie,“ klamala. „Odkiaľ ste sem dostali toľko vody?“ Po vojne medzi ľuďmi a mimozemšťanmi, bolo používanie vody na umývanie a plávanie obmedzené, zásoby vzácne a drahé. V skutočnosti bola voda zrejme drahšia než dom. Väčšina ľudí bola nútená sa umývať so suchým enzýmovým sprejom.

„Priniesli sme si ju so sebou, vedro za vedrom. Naša planéta má veľké zásoby vody,“ vysvetlil. „Nie je nič lepšie ako počúvať jej príliv, cítiť to teplo, tú dekadenciu.“

„Tak prečo si chcete urobiť nový domov tu? Tu už nie je veľa vody.“

„Ako som ti už povedal, naša planéta bola zničená. Potrebovali sme nový začiatok na mieste, kde ženská populácia rozkvitá.“

Takže nestratil len ženy, ktoré miloval. Stratil všetko a všetkých. Pocítila voči nemu vlnu ľútosti, ale rýchlo ju potlačila.

Nie že ho budeš ľutovať. Je to nepriateľ - a očividne hľadá sex!

Ale aj tak. Jeho ľudia zomreli kvôli chorobe od Schön. A.I.R. by to považovala za zaujímavé. Možno by ho chceli aj vypočuť a zistiť, ako prežil, a tiež čo vedel o tej rase a ich kráľovnej. Možno by mu tá informácia zachránila život. Hoci A.I.R. nebola známa pre svoju odpúšťajúcu náturu. Jeho ľudia zabili niekoľkých agentov a niekto za toto bude musieť zaplatiť.

„Už ma môžeš položiť,“ povedala. Tá poloha bola nepohodlná, ale najviac jej vadilo, že bola tak blízko k nemu.

„Ešte nie.“

„Prečo? Odplata?“ Zaslúžila by si ju. Koniec koncov, kopla ho medzi nohy. Je od neho fér, že vracia útok, spomínaš?

„Povedal som ti, aby som ti mohol oplatiť tú... Priazeň,“ povedal a ona nevedela povedať, či bojuje s pobavením alebo s hnevom.

Vlastne, nie, nepovedal jej nič. Zmienil sa o dotýkaní sa jej, ale nič iné. Diabolský bastard. Bolo by oveľa ľahšie nenávidieť – tak ako by to mala robiť, dočerta – ak by sa je priamo vyhrážal násilím. Namiesto toho sa jej vyhrážal lepším bozkávaním. Zabočil za roh, chodby

boli široké a priestranné a viedli do niekoľkých izieb. Dokonca tu bolo schodisko, ktoré viedlo na druhé poschodie. Ale nevyšiel po ňom, hoci pred ním zastal a dlhú chvíľu sa díval hore. Napokon si povzdychol, potom prešiel cez inú chodbu a potom ju niesol *dole* po schodoch, do studenej, zatuchnutej pivnice.

Nie, nebola to pivnica, uvedomila si o chvíľu neskôr, ale žalár. „Ďalšie väzenie?“ Neočakávala by, že s takýmto domom bude možné si kúpiť aj mučiareň v ňom.

„Áno. Zostaneš tu len tak dlho, kým ti pripravím tvoju izbu.“

Bolo to kľamstvo, vedela, že áno. Mal celý týždeň, aby pre ňu pripravil izbu. Tak aký cieľ týmto sledoval?

„Okrem toho,“ dodal, „ostatní agenti sú tu a viem, že si ich túžila vidieť.“

Ostatní agenti tu boli? Šťastná, ale v panike, Aleaha si rýchlo predstavila Macy.

Blond vlasy, kratšie telo, väčšie prsia. Jej výzor sa zmenil žmurknutím oka a ona si s úľavou vydýchla. Bolo tam niekoľko cieľ, každá s priehľadnou prednou stranou a špinavými bokmi, a v každej z tých cieľ bol agent. Konečne. Jej oči sa zrazili s Devynovými, teraz mal na sebe voľné čierne tričko a nohavice. Neprehovoril, ale jeho zovretie okolo kovu zosilnelo, z jeho bielych hánok ešte viac vyprchala farba. Napriek napätému výrazu jej poslal vzdušný bozk. Ako ďalšieho zbadala Dallasa, žmurkol na ňu. Potom uvidela Hectora Deana, potetovaného a svalnatého, ktorý vždy opustil miestnosť, keď ona vstúpila. S chlapi vtipkoval a smial sa, ale nikdy sa nespriatelil s ňou. Dnes jej kývol na vedomosť. Kde je Jaxon?

„Som v poriadku,“ povedala im všetkým. „Nič mi neurobili.“ Každý z nich sa uvoľnil.

„Aj my sme v poriadku,“ povedal Hector s tým svojím hlbokým hlasom.

„Stačí,“ povedal Breean.

„Trhni si,“ povedala mu a niektorí z agentov sa zasmiali.

Nezložil ju dole, až kým nedošli do malej prázdnej cely. Vo vnútri ju nechal sklznúť po jeho tele, pohyb medzi nimi zapáli oheň. Teplo, ktoré si nemohla dopriať. V momente, ako sa jej nohy dotkli pevnej zeme, prudko odskočila dozadu, neistá, čo s ňou chce urobiť - a neistá vlastnej reakcie. Bude mať silu znova ho zastaviť, ak ju pobožká? K jej úľave nekomentoval zmenu jej výzoru. To by ju tiež oslabilo. A zničilo.

*Prosím, nedovoľ mu nazvať ma Aleahou. Prosím, Bože, nedovoľ mu nazvať ma Aleahou. Nikdy mu nemala povedať svoje pravé meno.*

S očami upretými na ňu, vykrikol niečo v jeho materinskom jazyku. Želala si, aby vedela, čo hovorí. O pár sekúnd neskôr vkráčal do cely Rakanský bojovník. Držal v ruke kôpku oblečenia, ale nepozrel sa na ňu. Breean si vzal oblečenie a povedal niečo iné. Muž prikývol a odbehol. V tichosti prešiel jeden úder srdca, druhý. Breean sa stretol s jej pohľadom. Teraz sa zdal byť vyšším a viac absolútnou, do očí bijúcou, živočišnosťou, než predtým.

Čo jej povie teraz, keď sú zdanlivo sami a ona je mu vydaná na milosť? Čoho sa bude od nej dožadovať? *Vezmi si môj penis do úst, už dokázala počuť, ako to hovorí. Nemáš za čo. Veselé Vianoce.*

Srdce sa jej prudko rozbehlo – ale nie odporom a och, bola znechutená sama zo seba. Sklamala, pretože sa jej nepodarilo utiecť, priniesť pomoc a oslobodiť agentov. Sklamala, pretože nedokázala odolať Breeanovi, keď ju pobožkal, a dokonca žobrala o viac.

V tú noc, dopekla, v tú hodinu, jedinú minútu, ju zbavil všetkého zdravého rozumu a zábran. A tiež by ju bol zbavil aj oblečenia, keby si neprebojovala cestu z tej šialenej túžbou opantanej hmly. Ten týždeň neatupil jej túžby. A teraz bola tu, stále po ňom šialene túžila, *po tom*, čo ju umiestnil do cely vedľa jej spolupracovníkov. Bolo to čisté bláznovstvo.

*Spomeň si, aké to bolo s tými tromi mužmi, ktorých si vpustila do svojho života. Ako jej jeden z nich, po tom, čo sa spontánne premenila počas sexu, dal facku. Ako ju dvaja nazývali rôznymi prezývkami. Ako jeden chcel využiť jej schopnosť pre seba. Čo by urobila, keby ju supersilný Breean udrel? Vrátila by mu to samozrejme. Čo by urobila, keby ju nazval hnusnými menami. Plakala by ako decko, pravdepodobne. Čo by urobila, keby sa ju pokúsil využiť? Aby dokonca ublížila A.I.R.? Preklínala by ho, určite, a potom by znova plakala. Vážne chcela, aby ju chcel?*

Áno, bláznovstvo.

„Nie je to práve najlepšia kvalita,“ ozval sa napokon, v podtóne jeho hlasu vina, „ale ako som ti už povedal, nateraz budú stačiť.“

Bojovník, ktorý jej priniesol oblečenie, sa vrátil s dekou, vankúšom a nejakým batohom. Všetko položil do kúta a odišiel. Vo vzduchu sa vznášala sladká vôňa ovocia a kuracieho mäsa, až jej zvlhli ústa. Večera, pomyslela si, v žalúdku jej zaškvrkalo. Tie ochutnávky,

ktoré získala predtým z Breeanovej cukrom zmiešanej krvi, ju zanechali hladnú, každá jedna kvapka bola lepšia než čokoľvek, čo Aleaha doteraz uvarila. Bola priemernou kuchárkou, ale Macy bola očividne géniom v kuchyni. Prvý večer, kedy k nej prišli na návštevu jej „matka“ a „nevlastný otec“, očakávali večeru so štyrmi chodmi. Boli bohatí a ich očakávania boli vysoké, takže cestoviny so syrom, ktoré zbúchala, ich nepotešili. Nepáčila sa im ani zmena v jej správaní. Kým stará Macy bola fanúšikom šampanského, nová Macy s jej chuťou na pivo, bola neprijateľná.

Obvinili ju, že je znova závislá na drogách, potom na ňu kričali, aby sa vzdala svojho života ako policajka a aby sa vrátila k modelingu. A Aleaha to počúvala, snažila sa odpovedať. Ale pravda bola, že nevedela, prečo si Macy vybrala pre seba takýto život. Aspoň, že dohodnúť sa s jej rodičmi bolo jednoduchšie, než s jej priateľom. Mal kľúče od jej bytu – odvtedy samozrejme, už vymenila zámky – a jednu noc sa vpustil dovnútra sám. Bol zdrogovaný Onadynom, drogou pre bohatých, a bol pripravený zahrať si hru „jazda na poníkovi“.

Cestou do spálne narazil do niekoľkých jej – no, Maciných – vecí, rozbijúc ich. Mysliac, že je to vlamač, najprv sa ho pokúsila omráčiť a keď to nefungovalo, tak zabiť. Ale predtým, než stlačila spúšť, uvidela jeho tvár. Už predtým pozorovala visiace fotky na stenách a tie v Macinom albume s fotkami, takže ho spoznala. Nebol šťastný, keď sa s ním nechcela zahrať. Tak ako Breeana, aj jeho zoznámila so svojím kolenom. Vtipné bolo, že Breean, ktorý ju mal nenávidieť, s ňou po tom „zoznámení“ zaobchádzal lepšie.

„Musíš ich zmeniť,“ povedal Breean, vytiahnuť ju zo spomienok. Teraz bol jeho hlas zachrípnutý túžbou.

„Hm, nie, jedno veľké nie.“ Neukáže svoju pravú identitu kým tak blízko k agentom A.I.R. Ale aký sladký muž, že nevyslovil slová „tvoj vzhľad“, kým to ostatní agenti mohli počuť.

Pohľadom jej pokynul. Ach. Mal na mysli jej oblečenie. „Prečo?“ opýtala sa.

„Na košeli máš krv.“

Hej, ale bola to jeho krv, keď ho pohrýzla. „Je to len škvrnka.“ Zlatá škvrnka, keď sme pritom, sladká, do morku kostí pôsobiaca, a možno by ju mohla zlízať... Prestaň, ty idiot. Vážne sa naťahovala po leme jej košeli, aby si ho pritiahla k ústam.

Okej, čas vzchopiť sa. Breean nebude mať pokoj, kým sa neprezlečie zo svojich špinavých vecí. Spomínala si, že aj v tú prvú noc ju prinútil prezliecť sa, keď ho pohrýzla. Urobila to s radosťou – keď ju nechal osamote. Ale prečo, doriti, bolo treba vymeniť čisté oblečenie. Takmer sa zasmiala. Vraj do riti.

Prekrížil si ruky na hrudi. „Budeš v tomto tvrdohlavá?“

„Nie. Tak ako aj predtým, prezlečiem sa, keď odídeš.“

„Potrebujem tvoje šaty vziať so sebou, aby mohli byť spálené. Išli sme cez celé mesto a nie som si istý, s čím všetkým sme prišli do kontaktu. Okrem toho, som si istý, že som už spomínal, že sa mi hnusí pohľad na krv.“

Hľadala krv na *jeho* oblečení, potom sa jej pohľad vrátil k jeho tvári a pokúsila sa prečítať jeho výraz. Určite si robil iba srandu. „Si bojovník.“

„Áno. Ty vieš, že som.“

„Stále sa stretávaš s krvou. Ako ťa môže pohľad na ňu odpudzovať?“

„Krv prenáša choroby a smrť, choroby, ktoré sú bolestivejšie než nôž zabodnutý do vnútorností. Takže potrebujem oblečenie, ktoré máš na sebe, aby som ho mohol zničiť.“

Choroba od Schön, uvedomila si. Báľ sa jej a to dávalo zmysel. Ale bolo zvláštne, že sa jej nepáčilo, keď tak silný muž, aj keď jej nepriateľ, sa dostal do takejto fázy. „Určite sa nechceš len pozerieť, kým sa budem vyzliekať?“ povedala tie slová, aby provokáciu, aby odľahčila napätú situáciu, vyzneli ako pozvanie.

Prehltol, každý jeden sval v tele mu stvrdol. „Aby som ochránil tvoju zdržanlivosť, počkám vonka. Keď skončíš, hod' svoje oblečenie cez mreže.“ Otočil sa na päťach, jeho držanie tela napnuté. Mala ho radšej, keď sa ju pokúšal okúzliť.

A on ju chcel očariť, však? Aby získal ďalší bozk, však? Tak prečo teraz odchádzal od nej? Prečo ju nenútil, aby urobila, čo chcel? Už po nej netúžil?

Neprijateľné. Prinúť ho, aby ťa znova chcel. Povalí vo svojej ostražitosti. Môžeš oslobodiť agentov.

Hej, to bol jediný dôvod, prečo bola plná takej potreby. „Počkaj,“ zvolala vo chvíli, ako otváral dvere od cely. Och, Bože. Vážne sa toto chystá urobiť?

Pomaly sa k nej otočil tvárou, tá najkrajšia kreatúra, ktorú kedy videla. Muž, ktorý mal množstvo príležitostí, ale neubližil jej. Muž, ktorý sa o ňu celkom pekne staral, vzhľadom k okolnostiam.

Áno, vážne to ide urobiť. „Môžeš sa pozerieť.“

„Nie,“ povedal, hoci to slovo bolo vyslovené jemne, akoby to ani nechcel povedať.

„Nechceš, aby som bola šťastná?“

Stiahol obočie, ale v jeho očiach bola nádej. „Prečo by ťa moja prítomnosť urobila šťastnou?“

„Len tak.“

„Potom vieš, čo musíš urobiť ako prvé,“ zaškreotal Breean.

Ukázať svoje pravé ja. Znova a znova sa toho dožadoval, ale ju to vždy prekvapilo. Ako mohol uprednostňovať jej pravú identitu? V žiadnom prípade sa nemohla porovnávať s Macy. Bola plochejšia, chudšia, mala aristokratickejšie črty. Bola oveľa menej... Vzrušujúcejšia. Napriek tomu sa premenila na seba samú a nervózne sa hrala s končekmi jej vlasov.

„Lepšie?“

„Oveľa. Začni.“

Znelo to ako prosba a to ju povzbudilo. S trasúcimi rukami sa zohla a rozopla si ošúchané čižmy. Skopla ich dole, hodila ich po Breeanovi jednu za druhou. Dievča musí zachovať náznaky *toto-nie-je-to-čo-skutočne-chcem* pozície. K jeho cti mu slúžilo, že sa neškrtil ani neuhol. Bez slova, dovolil, aby do neho vrazili. Pretože bol očarený? Dúfala v to.

Toto má byť pre neho, spomínaš?

Začiahla sa dozadu sa svoju hlavu a vytiahla svoju košeľu a pretiahla ju cez hlavu. Aj tú košeľu hodila po ňom. Materiál svižne narazil do jeho hrude a zniesol sa k studenej, tvrdej dlážke. Nasledovala jej príliš veľká podprsenka – bola vyrobená pre Macinu bohatú hrud' a bola to jedna z dvoch vecí, ktoré si nechala, keď odovzdala svoj úbor od A.I.R. – čo zanechalo jej malé prsia úplne obnažené. Bradavky sa jej okamžite stiahli

kvôli chladu. A možno to bolo kvôli vrelosti jeho pohľadu.

Breean sa prudko – úctivo? – nadýchol. Dokonca sa načiahol dopredu, potom sa zarazil a ruka mu padla k boku. Po celý čas bol jeho pohľad upretý do jej, blesky narážali do pulzových bodov.

Prečo sa zarazil?

„Zvyšok,“ povedal, jeho hlas hlboký a chrapľavý vzrušením. Jej chvenie zosilnelo, prudko si stiahla dole príliš voľné nohavice a nohavičky. Nohavičky boli druhým kusom oblečenia, ktoré si nechala. Jej predchádzajúce väzenie malo enzýmovú sprchu, vďaka nej zostala ona aj jej spodná bielizeň čistá.

Keď z nich vystúpila, stuhla potrebou zakryť sa. Len tam stála, vyzývajúc ho, aby povedal niečo na vpadnutý žalúdok alebo hrubo zvrátené jazvy na jej vnútornom tele. Odrhol svoj pohľad od jej pŕs, od jej trasúceho sa pupku, zotrval pár chvíľ na jemnom chumáči chlčkov medzi jej nohami, než sa zahľadel na jazvy. Zamračil sa. „Aké zranenie zanechalo také jazvy?“

MLčky zdvihla bradu. To je informácia, ktorú mu nikdy neposkytne, ani pri mučení.

„Ale... Macy,“ povedal, zaraziac sa. Vďaka Bohu. V jeho hlase bolo upozornenie.

„Je mi zima,“ povedala, drkocúc zubami pre efekt. „Teraz sa pôjdem obliecť?“ otázka, ktorá mala byť skôr vyhlásením. „A prosím, už nikdy... Veď vieš.“ Nikdy ma nenazvi tým meno pred ostatnými. „Okej?“ Bol to hazard, žiadať ho o takú vec. Mohol sa jej tým vyhrážať, keď ho odmietne poslúchnuť vo všetkých veciach. To by bolo od neho nepoctivé, koniec koncov. Ale pretože

veľmi váhala s odhaľovaním pravdy, už musel vedieť, že je to veľmi dôležité pre ňu.

Dlhý čas neodpovedal. Potom si povzdychol a hodil po nej veci. „Máš moje slovo. Teraz sa obleč. Pospí si. Najedz sa. Zajtra nás čaká dlhý rozhovor.“ Obrátil sa, vyšiel z cely a zatvoril

\*\*\*

Ako stál pred Aleahinou komorou, Breeanovi horela krv. Predtým si myslel, že ju *chcel*. Teraz, keď ju videl nahú, tvrdohlavé odhodlanie v jej očiach, teraz mu to bolo už jasnejšie. On ju *potreboval*. Bola vynikajúca, dychberúca, bojovník do špiku kostí, a potreboval všetku svoju sebakontrolu, aby sa na ňu nevrhol, ohrýzajúc a bozkávajúc všetko to biele mäso. Nasal by tie zrelé malé bradavky do úst a hodoval by na nich celé dni. Prstami by klzal do vlhkej horúčavy medzi jej nohami a potom by zlízal každú kvapku.

Pokúšal sa upokojiť nepravidelný tlkot srdca a besniace inferno kvitnúce každým nádychom. Bez úspechu. *Vytlač ju zo svojej mysle. Aspoň nateraz. Až kým nebudeš silnejší než tvoja túžba po nej, po väžňovi, po agentovi A.I.R., dovtedy ju nemôžeš mať.*

Preto ju umiestnil do cely, koniec koncov, aj keď to nebol jeho zámer. Chcel si ju nechať vo svojej izbe. Kým ona mala obavy, on nemal žiadnu obranu. A on potreboval obranu, inak bude mať ona vždy navrch.

„Breean,“ zvolal Talon.

Jeho pozornosť sa obrátila doprava. Uvidel Talona stojaceho vedľa Marleona na opačnom konci tunela. Zaplavila ho zúrivosť, a on ju privítal. Činy toho

bojovníka takmer zničili Breeanov obraz v Aleahiných očiach.

„Marleon,“ zavrčal.

Vojak zbledol, jemné žily pod jeho zlatou pokožkou viditeľné. Bol špinavý, pretože strávil nejaký čas v žalári, a bol očividne ustarostený. „Pán môj?“ Vyslovil trasúce slová.

Skrátil vzdialenosť medzi nimi rozhodným krokom. „Ako vieš, si obvinený zo spáchania krvi preliatia bez povolenia.“ Schválne rozprával v pozemskom jazyku, s vedomím, že Aleaha bude počúvať.

„Áno, ale-“

„Minulý týždeň som strávil uvažovaním nad твоjim prípadom.“ Ani jeden z agentov nevydal zo seba ani hlások. „Už nás veľa nie je a netúžil som zničiť ďalšieho z nás. Ale poznáš trest za svoj zločin, alebo nie?“

Pobledlý Marleon cúvol do steny. „Pán môj, oni nás prepadli. Chceli nás mučiť.“ Talon mu zovrel rameno, držal ho, aby nezdrhol.

„Neexistuje dostatočné ospravedlnenie na to, čo si urobil, pretože si ohrozil nás všetkých. Čo ak by boli nositeľmi tej choroby?“

„Ja... Ja... Som nemyslel. Je mi to ľúto. Tak ľúto.“

„Nie. Zomrieš. Tak, ako hovoria naše zákony. Čakal som d ť dlho, aby som ti uložil trest. Viem, že to nenávidím, ale je to nutné. Ak by som bola zhovievavý, ostatní by si začali mysliť, že je to prijateľné.“ Bez ďalšieho slova Breean vkročil priamo do Marleonovho tela, splynul s ním v jedno. Mohol vkĺznuť do muža bez bolesti, ale neurobil to. Dovolil tej osobe, aby pocítila každý kúsok jeho privlastnenia.

Marleon vrieskol.

Ovládajúc každý jeden pohyb toho muža, každý nádyh, Breean prinútil, aby jeho orgány prestali fungovať jeden po druhom. Marleon sebou mykal v kĺkoch, stále vrieskal, stále prosil, až kým konečne nestíchol a nezviezol sa k podlahe. *Mŕtvy. Len tak.* Rýchlo, ale nie ľahko. Toto bude Breeana ťažiť niekoľko nasledujúcich mesiacov. Vystúpil z tela jedinou myšlienkou, opäť stojac pred Talonom, pri jeho nohách telo.

„Vedel, čo robí,“ povedal Breean znechutene. Znechutený zo seba a tiež aj z mŕtveho vojaka. Ale ako vodca, bolo na ňom vykonať spravodlivosť. Neklamal, ak by sa zľutoval nad Marleonom, ostatní by nerozmýšľali dvakrát, či sa pustia do krvavej bitky počas najbližšieho boja.

„Vedel,“ súhlasil s ním Talon. „Urobil si, čo si musel.“

*Myslela si to aj Aleaha, alebo sa pozerala na toto ako na dôkaz jeho temnej povahy?* „Spáľte ho.“ Podľa ich zvykov. Spálili agentov A.I.R. len preto, že vedeli, že pozemšťania toto uprednostňovali. Zaoberanie sa s mŕtvymi im bolo odporné, ale urobili to, aby preukázali rešpekt.

Talon prikývol. „Všetci si zlikvidovali svoje oblečenie a väčšina je v bazénach počas toho, ako sa tu rozprávame.“

„Dobre.“ Jeho pohľad zaletel ponad jeho plece, namieriac k Aleahiným dverám. Prešiel do Rakanského jazyka a povedal: „Tí dvaja muži, ktorým dala facku v tom lese, v i eš, k t o í s ú t o?“ Nastal čas, aby si s nimi Breean pohovoril. Teraz, keď skončil s prehľadávam tohto miesta, cestujúc tak a späť medzi týmta a druhým

domovom, už mal čas. Talon znova prikývol. „Prines ich do mojej kancelárie, za hodinu.“

Po tom, čo sa okúpал a prezliekol do čistého oblečenia, jeho pošpinené oblečenie spálené s oblečením ostatných, Breean opustil svoju izbu a posadil za stôl, uvažujúc nad najlepšou obranu proti Schön. Videl len hrstku z tej odpornej rasy, než zmizli, a všetci, až na kráľovnú, boli muži.

Bola... *Zvláštna*. Pôvabná, zdanlivo nevinná, so spevavým hlasom a ostatní sa pristihli, že ju bez otázok poslúchajú. Jej nasledovníkom sa podarilo zajať jeho a ostatných a boli prinútení sledovať, ako ich zvedie jedného po druhom. Ale Breeana a tých, ktorí sú teraz s ním, so znechuteným zavrčaním poslala preč. Nikdy nepochopil prečo. Privítal by ju vo svojej posteli – a nie len kvôli tomu, že bol bez sexu tak dlho. Zakaždým, keď prehovorila, chcel to urobiť. Myslel si, že jej schopnosti nad mužmi sú podobné schopnostiam Rakanského muža nad Rakanskou ženou, jeho vôňa túžby ako droga. Až na to, že oni používali svoje schopnosti na potešenie. Ona ich používala na ublíženie. A ony ubližovali. Takmer okamžite ich tá choroba zrazila, devastujúc ich telá.

Keď sa raz vyspala s mužmi, stali sa sami sebe väzňami. A hneď, ako sa vyspali s niekým iným, niekým zdravým, ten šedastý nádych na pokožke zmizol. Ich duté líca sa znova zaokrúhlili. Uvažoval, prečo sa ich stav nezhoršil, nezoslabli tak ako tie ženy. *Prečo sa z nich nestali kanibali? Prečo im bolo dokonca lepšie?*

Jediná odpoveď, ktorá mu zišla na rozum bolo, že sex ich uzdravoval. *Zostali by ženy silné, ak by mali sex s mužmi, namiesto toho, aby ich jedli? Ak nie, uzdravili by sa tí infikovaní vo chvíli, keď zomrie kráľovná?*

Možno by mohol zajať a zničiť kráľovnú, ako to urobila A.I.R. s jej bratstvom. Zatvorená, nebola by schopná mať sex – len keby dokázala urobiť niečo s tým jej magickým hlasom. Nebolo by to veľmi produktívne, keby mu nariadila, aby ju pustil a on by poslúchol. Týmto spôsobom by mohol zistiť, či bez sexu slabne. A ak áno, mohol by ju nechať tam, až kým nezhnije, to všetko bez toho, aby bola preliata čo i len kvapka krvi.

*Tak ľahké*, pomyslel si sucho, stisol si k ňemu. Celý čas držala okolo seba strážu a tie sa dokázali vypariť a zabiť vás, než by ste stihli žmurknúť. Ale nejako, nejakým spôsobom, musí tu byť spôsob, ako chytiť bojovníka, ktorého nevidíte.

Stále mohol ukradnúť A.I.R. zbrane, uvažoval. Potom by však boli ešte menej naklonení k dohode s ním. Čo má robiť, čo má robiť. Vzdychoval. Keď sa znova pozrel hore, dvaja agenti, ktorých sa Aleaha pokúšala zobudiť, vošli do miestnosti, Talon za nimi, držiac ich poddajne tým, že na ich krky mieril ich vlastnými pyre-gunmi. Prezeral si ich. Obaja muži boli vysokí a svalnatí, jeden s opálenou pokožkou, ktorú ľudia očividne milovali, ten druhý s bledou, lesklou pokožkou. Breean uprednostňoval Aleahinu, biela ruža s jemným náznakom ružovej. Rozkošná. A irelevantná. Obaja muži mali tmavé vlasy a obaja mohli byť považovaní za príťažlivých, uvažoval, ruky sa mu stiahli do pästi, pokrčiac jeho poznámky a zničiac drahocenný papier.

*Boli rodinou toho dievčaťa?* Premýšľal, zožierajúc sa žiarlivosťou. Nechcel, aby Aleaha hľadala pomoc u milenca. Brat, však, bol dovolený. Breean hľadal podobnosti. Jeden mal oči modré ako oceán. Druhý mal oči západu slnka. Neboli príbuzní, a neboli ani príbuzní

s Aleahou. Jej oči boli ostro zelené, jej črty viac aristokratickejšie. *Pokiaľ len nedokázali zmeniť svoj výzor ako ona?* Ale nie. Pod ich tvármi nebola žiadna iná tvár. A okrem toho, nevadilo by jej, ak by uvideli jej pravú tvár. Breeanove zuby zaškrípali, ako sa oprel dozadu vo svojom kresle a dvoma prstami si pošúchal sánku.

„Ste ľuďmi?“ opýtal sa ich. Z oboch vyžaroval zvláštny druh energie, neprirodzená pre ľudskú rasu. Modroočko (*prezývka pre Dallasa – pozn. Prekl.*) Prikývol, črty napäté, akoby bol v hlbokom sústredení sa. „Áno. Aký je tvoj plán pre to dievča? Povieš mi to. Chceš mi povedať.“

„Nie. Nechcem.“ Zvláštno, Breean pocítil náhle nutkanie povedať všetko, čokoľvek, tomu agentovi, čo chcel vedieť.

„Tvoj plán,“ naliehal Modroočko. „Chcel si mi povedať o ňom.“

Áno, pomyslel si omámene. *Chcel to povedať, ale dovolil si povedať len:* „Aký je plán každého muža?“

„Vskutku,“ povedal Trblietka (*prezývka pre Devyna – pozn. Prekl.*) S vdácným smiechom.

Aké divné. Pobavenie nebola reakcia, akú by Breean očakával. Modroočko sa napäl, aby zaútočil na Breeana. No, to už bola reakcia, akú by očakával. Zúrivosť. Talon posunul jednu zo zbraní a vtlačil studenú hlaveň proti lebke agenta, a muž stuhol.

„Zostane živý?“ precedil Modroočko. „Povedz mi.“

*Ten hlas... Takmer neodolateľný. Čistá moc.* Musel odpovedať. A napriek tomu, ako rýchlo do neho ten pocit udrel, tak rýchlo ho opustil. „Samozrejme, že zostane živý.“ *Čo sa to deje? Ovládanie mysle?*

Niektoré rasy vykazovali takú schopnosť, ale nemyslel si, že pozemšťania patria medzi nich. „Nie som príšera.“

Trblietka vystrčil bradu, všetky stopy po pobavení náhle zmizli preč. „Ublížil si jej? Prinútil si ju?“

„Ver mi, k ničomu som ju nenútil.“

Obaja muži sa uvoľnili, ale len trochu. „Dovoľ jej zostať s nami,“ povedal Modroočko presvedčivým hlasom. „V jednej z našich ciel.“

Brnenie žiarlivosti sa vrátilo, ale nutkanie poslúchnuť nie. Buď ten agent nebol až taký dobrý, alebo si Breean proti nemu vytváral imunitu. „Ste jej príbuzní?“

„Chceš, aby sme boli?“ opýtal sa Trblietka.

Breean si prešiel jazykom po zuboch. „Je to tvoja žena?“ Tá otázka z neho vyrazila skôr, než ju dokázal zastaviť.

Pauza, ťažká, napätá. „Čo ak je?“ blysol po ňom diabolským úsmevom Modroočko.

Breean mohol vstúpiť do tela toho bastarda hneď teraz a potrestať ho. Niečo, *hocičo*, len aby mu ublížil. Ale potom si spomenul na znechutenie na Aleahina tvti, keď hovorila o tom, ako to urobil Marleon – a jeho vlastné znechutenie nad trestom, ktorý vyriekol len pred hodinou.

„Si. Jej. Muž? Je to jednoduchá otázka.“

„Ublíž jej a ja ťa, kurva, zabijem, kým budeš spať,“ odpovedal Trblietka bez akéhokoľvek náznaku hnevu. Tiež by si to vychutnával. To bolo jasné. „Čo povieš na takúto odpoveď?“

„Je nevinná. Ona nie je ako my. Pusti ju.“

Myšlienka, že ju nechá odísť bez toho, aby poznal plnú hĺbku jej vášne sa mu protivila, pokrútil hlavou.

„Ona zastane,“ povedal a zvedavo zdvihol obočie.  
„Nezaujíma vás môj plán s vami?“

„Ani nie.“

„Nie. Nemôžem povedať, že áno.“

„Je to koniec rozhovoru? Pretože sa mi páči viac výhľad z mojej cely.“

Očividne mu títo neúctiví muži nepovedia, čo chce vedieť. Nebude prosiť, ani ich nebude mučiť. To by voňalo zúfalstvom.

„Nie. Tento rozhovor ešte nie je na konci.“ Ale zmenil tému. „Zdá sa, že máme spoločného nepriateľa. Schön.“ To upútalo ich pozornosť. Obaja sa narovnali, pozreli sa na seba, zamračili sa. „Schön zničili môj domov, moju rodinu. Moju planétu. Preto sme teraz tu. Dúfali sme v mier. Dúfali sme, že budeme žiť medzi ľuďmi, ktorí vedia poraziť takého nepriateľa. Ale prišli sme sem a zistili sme, že nás nepriateľ porazil a majú v pláne poslať sem kráľovnú.“

Žiadna odpoveď.

„Rozhodli sme sa tu zostať a bojovať s nimi. Sú divokí, takže by sme mohli využiť vašu pomoc.“

Znova žiadna odpoveď. Doparoma s nimi, nútiac ho namáhať sa pre každý kúsok.

„Vy by ste mohli využiť našu pomoc. Ak len, samozrejme, nechcete vidieť vašu planétu zničenú, vaše ženy, ako sa na vás pozerajú ako na chutné jedlo, pred tým, než sa pokúsia vypitvať vás ich vlastnými zubami.“

Nič.

„Videl som ich kráľovnú. Stretol som sa s ňou.“

Modroočko prehltol. Takmer nepostrehnuteľne, ale ukážka záujmu. Konečne.

„Prišla po tom, čo muži z kráľovskej rodiny a ich stráže boli vyradení. Je to jedna z najkrajších žien, aké som kedy videl, s mocným hlasom, podobný tomu tvojmu.“ Bradou pokynul k Modroočkovi. „Držala si hárem. Všetci si držali. Vždy spali s obeťami len raz. Po tom, tí, čo neboli bojovníci, boli vyhodení na ulicu, aby sa postarali o seba, dokonca aj keď u nich prepukla choroba a začala ich pohlcovať.“

„Ako ste prežili?“ opýtal sa Trblietka. V jeho tóne nebol výsmech. Už nie.

*Sladký pokrok.* „Nie sme si istí. Ani jeden z nás nebol vybratý kráľovnou. Takmer všetci z nás sme boli pohryznutí v určitom období, keď sme boli nútení bojovať proti našim vlastným ľuďom a milovaním, ale nikdy sme neochoreli.“ Modroočko a Trblietka si vymenili ďalšie temné pohľady. „Som ochotný pomôcť A.I.R. proti nim na oplátku za náš slobodný pohyb po planéte.“

„Ak mám byť úprimný, myslím, že ti nikto nebude dôverovať“, povedal Modroočko. Žiadne váhanie. Čo znamenalo, že o tom nemusel premýšľať. Jednoducho to vedel. „Prišli ste v tú noc, kedy sa tu mali ukázať Schön. Zabili ste niekoľko našich agentov.“

*Ten prekliaty Marleon.*

„A, buďme úprimný, toto by mohla byť pasca,“ povedal Trblietka.

Modroočko rozhodil rukami v *som-tu-aby-som-pomohol* geste. „Nechaj nás ísť a my možno, možno, presvedčíme nášho veliteľa, že vyše zámery sú kladné.“

Namiesto odpovede prehovoril na Talona. „Vezmi ich preč.“ Potreboval o tom premýšľať ešte trochu, zvážiť pre a proti vo všetkom. Potom, v materinskom jazyku

dodal: „Chcem mať v meste minimálne jedného vojaka, čo dokáže chodiť ako duch, každú jednu celú noc. Ostatní sa budú striedať. Stráže tu zostanú, samozrejme, v dostatočnom počte u každých dverách, ale zvyšok môže ísť do mesta a nájsť si ženy.“ *„Ako mohol odopierať svojim mužom, keď on si vychutnával Aleahu?“* „Tí, ktorí dokážu chodiť ako duch, majú za úlohu zistiť všetko o A.I.R. a Schön. Zrejme nebudú počuť nič, ale za pokus to stojí.“

Chodenie ako duch. Oddelíte svoju myseľ od svojho tela, chodíte bez toho, aby ste boli videný alebo začutý, alebo nejako inak postrehnuteľný. Takýmto spôsobom zisťoval veci o Zemi, než by ktokoľvek zistil jeho prítomnosť. Jediným problémom bolo, že keď vaša myseľ opustila vaše telo, to zostalo úplne zraniteľné. Ak na neho niekto zaútočil, nemohli ste sa brániť. V skutočnosti by ste nevedeli o tom, že vás napadli, až kým by nebolo už neskoro. Až kým by ste neboli už mŕtvi. Nie všetci Raky mali takúto schopnosť, nanešťastie. Talon aj Breean ju mali, spolu s piatimi ďalšími.

„Považuj to za vykonané,“ povedal Talon s prikývnutím.

„Tí, ktorí lovia ženy na sex, vedia, že si musia kryť pokožku, tak dobre ako to len vedia a musia byť opatrní, som si istý.“

„Samozrejme, ale aj tak im to ešte pripomeniem.“

„Ďakujem ti.“

Ani jeden z agentov nepovedal ani slovo počas tej výmeny, ani keď boli vedení z izby. Znova osamote, Breean si prešiel rukou po tvári, snažiac sa zoškrabať svoje otázky, svoje temné pocity, dokonca aj túžby.

Chcel Aleahu tu, chcel to s ňou všetko prebrať. Ale ak by ju sem priniesol, nerozprávali by sa. Možno to popierala, ale chcela. Vyzliekla sa pred ním, koniec koncov. Ale jednoduchým faktom bolo, že jeho túžba po nej bola divoká, zúrivá, kým sa zdalo, že ona nemala problém odolávať mu. Možno by sa mal pripojiť k svojim mužom v Novom Chicagu a nájsť si ženu, ktorá mu zahreje posteľ. Žena, ktorá by bola poddajná a poslušná, ktorá by bola potešená každý jeho gestom. Žena, ktorá by zaplnila bolestivú prázdnotu, ktorá rástla zakaždým, keď jeden z jeho mužov zomrel. Keď bude mať sex, konečne sa môže sústrediť na to, čo má robiť: plánovať.

Ale nedokázala sa v ňom rozhorieť ani štipka vášne po nikom inom okrem Aleahy. Jeho telo chcelo *ju*. Len ona to dokázala, s tými tmavými vlasmi, tými ostrými zelenými očami, s tým štíhlym telom. Stačilo si ju len predstaviť si a okamžite bol tvrdý, pripravený. *Doparoma s tým*. Potreboval nejakú úľavu, aby si lepšie vedel poradiť s ňou a jeho problémami.

Aby zabránil tomu, že si to rozmyslí a pôjde za ňou dnes v noci, Breean sa postavil na nohy a odkráčal do svojej spálne. Keď za sebou zatvoril dvere, vyzliekol sa a vstúpil do vodopádu, ktorý postavil na mieste sprchy so suchým enzýmom. Mračiac sa, vrazil rukou do chladných obkladačiek, aby sa udržal vzpriamene. Druhou rukou si uchopil penis. Použil vlhkosť z kvapôčky, ktoré sa vytvorili na špičke ako lubrikant, a začal pomalými, rytmickými ťahmi.

*Predstavil si Aleahine ústa na mieste jeho ruky, jej jazyk krúžiaci, jej zuby jemne škrabkajúce. Jeho semenníky sa stiahli, jeho pohyby sa zrýchlili.*

*Pobozkala by tie semenníky, samozrejme, aby sa cítili lepšie po tom, ako sa k nim správala. Jej ruky by zovreli jeho zadok, možno by sa ponorili tam, kde ešte nikto iný, zaborila by hlboko svoje nechty. Nasala by do svojich úst jeden z jeho semenníkov, potom by možno lízala celý jeho penis, než by znova nasala hlavičku. Sala, až kým by nebol suchý. Až kým by už nevydržal viac.*

Celé Breeanove telo sa zmietalo v extáze. Urobil sa s revom, horúce semeno z neho striekalo. „Aleaha,“ zavyl. Sladká, vyzývajúca Aleaha. Stál tam dlhú chvíľu, dychčiac, ruka stále krúžiaca okolo penisu, Aleaha stále v jeho mysli. Vyhon ť si, ale to názýv ái ľu ďa, mu pomohlo, ale nezmiernilo jeho túžbu kompletne. Stále ju chcel, hladom, ktorý ho prekvapoval. Stále nedokázal myslieť na nič iné, len byť s ňou.

*Doparoma s tým!* Pomyslel si znova. *A doparoma s ňou.* Odkráčal k posteli a padol na chladné, prázdne prikrývky. Želal si, aby tu bola Aleaha. Túžil po tom, aby ju objímal, aby ovoniaval jej lahodnú vôňu, cítil jej jemnú pokožku. Musí byť spôsob, ako si ju získať. Nejaký spôsob, ako zbúrať jej obranu proti nemu. Chcel ho, viac než ten striptíz pred chvíľou, spôsob, akým ho bozkávala v tú prvú noc, bol toho dôkazom. Bola len tvrdohlavá a zrejme vystrašená.

*Čo by mohol urobiť? Čo by mohol-*

Jeho oči sa rozšírili, keď sa mu v mysli začala rodiť myšlienka, rástla. Pomaly sa uškrnul.

Och, áno. Nikdy predtým takú vec neurobil, ale fantazíroval o tom. Teraz to vyskúša. Zajtra si ju zavolá. Urobí to, čo si ešte nikdy predtým dovoľiť urobiť s iným.

A nebude milosrdný.



## 6.

„Pod' so mnou.“

Ignorujúc príkaz neznámeho Rakanského bojovníka, Aleaha zostala sedieť pri protiľahlej stene cely. Nebola si istá, ako dlho tam bola. Minimálne osem hodín. Možno dvanásť. Možno celú večnosť. Počula ostatných „hostí“, ako búchajú do mreží, počula šepot ich rozhovorov, ale keď sa ozvala Maciným hlasom – *kde sú posily, títo bojovníci nenávidia Schön ta ako my, povedzte mi, čo chcete urobiť* – nikto jej neodpovedal.

„Pod',“ povedal bojovník znova.

On nebol jej bojovníkom, Breeanom, takže necítila žiadne nutkanie vyhovieť mu. „Nejdem s tebou nikam.“ Určite z nej Breean nebol tak skoro unavený. Určite nemal v pláne ju predať jednému z jeho mužov. *Och, Bože. Čo ak áno?* Nebola práve tým najlepším zajatcom.

*Zajatci nemajú byť dobrí, idiot.*

Videl ju nahú. Možno sa mu nepáčilo, čo videl. *Och, Bože*, pomyslela si znova.

Bojovník vyzeral ako on, zlatá pokožka, zlaté vlasy, veľké, rozkošné črty, ktoré sa lepšie hodili pre ženu, ale z nejakého dôvodu boli totálne mužné. Ale jeho zlaté oči ju neočarili. Nevoňal medom a škoricou, a ona nepocítila túžbu, aby sa ho okúsila zviest' k láskavosti. Vlastne, nemala poňatia ako sa má k nemu postaviť.

„Sú to...“ Jeho oči sa rozšírili, keď zbadal stopy krvi, ktoré nechtiac zanechala na podlahe.

„Diamanty?“ dokončila za neho, predstierajúc, že nesprávne pochopila. „Hrubé zväzky bankoviek?“

Panika pohltila jeho výraz, keď ten pohľad doputoval k uschnutej krvi na jej zápästiach. Odstúpil dozadu, zrejme si ani neuvedomoval, že to urobil. Títo muži ani nežmurkli, keď čelili vražedným členom A.I.R., ale ukážte im trochu krvi a chceli sa ukryť.

„Ty si sa porezala?“

Nevidela dôvod, prečo by mala klamať. „Áno.“

„Čo si použila? Máš na sebe naše oblečenie, čo znamená, že Breean skontroloval tvoje zbrane, keď si sa prezliekla. „A,“ poobzeral sa naokolo, „v tejto cele nie je nič ostré.“ Mykla plecami. „Povedz mi, ako-“ Odskočil od nej akoby bola jedom.

Ježiš. Len si vystierala nohy, aby jej bolo pohodlnejšie. Bola rada za všetky opatrenia, ale vážne, títo ľudia brali svoju nenávisť a strach až príliš vážne. *Čo by urobil, keby sa zahryzla do ruky a kvapla na jeho topánku?* Hej. To by mohol byť celkom dobrý únikový plán. Vystrela by pred seba svoju ruku a tí chlapi by vzali nohy na plecia, piliš by sa báli dotknúť sa jej. Mohla by odkráčať rovno z domu. *Ale čo zvyšok agentov?* Mohla by sa vrátiť s pomocou – *ak by ju dokázala nájsť.* Prešlo toľko čau bez útoku A.I.R., jedna jej časť si teraz myslela, že sa Mii a jej posilám stalo niečo zlé. Boli dobrí vo svojej práci, koniec koncov, a vedeli ako vystopovať a nájsť nevystopovateľné. Druhá jej časť uvažovala, či sa Mia a jej posádka nedržali bokom schválne. *Ale prečo by to robili?*

„Myslím, že na tom nezáleží,“ povedal bojovník pred ňou, znova psi pritiahol jej pozornosť. „Ja sa o teba nemám postarať.“ Snažiac sa zakryť svoj odpor, ale nedarilo sa mu to, prstami jej pokynul. „Podť. Breean si

vyžiadal tvoju prítomnosť. Ale, prosím, dŕž si odo mňa odstup.“

Čarovné slovíčko: *Breean*. Aleaha vyskočila na nohy, očakávanie sa ňou plazilo. Nebol z nej teda unavený. Ignorovala náhly, intenzívny nával úľavy, ktorý ňou prešiel. S ním sa už chcela baviť.

Takpovediac.

Pred tým, v lese, Breean túžil po jej vášni. Ak by naznačila, že by nakoniec padla do jeho postele, mohla by tým získať čas. Čas, aby „sa lepšie poznali“ bez bozkávania sa, dotýkania alebo hladenia – čo by nemala chcieť, ale nedokázala o tom premýšľať. Nastal čas to zistiť.

„Bolo mi prikázané, aby som ti neublížil ani sa ťa nedotýkal. Ak utečieš, mám upozorniť Breeana. Chce, aby si vedela, že ak bude nútený naháňať ťa, chytí ťa. A nezastaví to, čo začalo minulý týždeň.“ Bojovník naklonil hlavu na bok. „Čo začalo minulý týždeň? Sex?“

Líca jej sčervenali a ona si nahovárala, že to bolo hanbou. *Nie od vzrušenia*. „Len ma tam odved’. Neutečiem.“

So sklamaným prikývnutím ju bojovník viedol cez ostatné cely. Ako kráčala, jej pohľad sa stretol s Dallasovým, ktorého tvrdý výraz a divoké modré oči jej nič nepovedali. Vedľa neho, Devyn sa na ňu uškrnul, pomykal obočím. Nič nehovorili, presne ako minulú noc.

Hore po schodoch, po dlhej chodbe, a okolo dvoch rohov, potom bojovník zastavil. „Sme tu.“

Položil svoj palec na identifikačnú skrinku na dverách. Azúrové svetlo vyrazilo pomedzi jeho prstami, skenujúc ich a celé jeho zápästie. O moment neskôr sa otvorili dvere. Prešla cez ne, ako kráčala, menila svoj

výzor. Preč boli blond vlasy a modré oči. Preč boli tie úžasné prsia. Znova bola sama sebou, tak ako to Breean mal rád. Strážca, ktorý na ňu teraz zízal, nevstúpil za ňou. Len povedal niečo v tom jazyku, ktorému nerozumela a dvere sa medzi nimi zatvorili, zatvoriac ju vo vnútri. Srdce jej divoko rozbehlo, keď vôňa medu naplnila jej nos.

Breean bol tu.

Prehltla, snažiac sa sústrediť sa na niečo nevzrušujúce. Izba bola priestranná, rozkošná a... Jej obočie sa zmätene stiahlo – vyzeralo to tu, akoby tu vybuchli Vianoce. V kúte stál stromček. Jedľa. Skutočná jedľa. Mohla cítiť rosu na sviežich zelených štetinách. Sťať strom bolo nelegálne, všetky druhy patrili vláde. Keďže už teraz bol považovaný za vrždiaceho vyhnanca, Breean to už zrejme nezaujímal.

Na vetvách boli uviazané zelené a červené mašle. Biele svetlá padali zo stropu ako hviezdy. Nebola tu žiadna stopa po Breeanovi, ale *bola* tu široká posteľ, cez ňu boli prehodené na pohľad mäkké prikrývky, pokrčené po noci prehadzovania a prevracania sa. Alebo po noci tvrdého, horúceho sexu. Žalúdok sa jej roztriasol. *Nemysli tak*. Bolo tam ležadlo, mramorový nočný stolík so zrkadlom, na ktorej sa pýšila karafa s whisky a mini umelý stromček.

Koberec bol z umelej medvedej kožušiny a na každom jeho uchu bola uviazaná zelená mašľa. Čo však pritiahlo jej pozornosť, bola vaňa uprostred izby v podlahe, plná horúcej, pariacej vody. Aspoňže bola čistá a nie smaragdová alebo rubínová.

„B-Breean?“

„Tu som.“ Vystúpil zo šatníka a bol krásny a očarujúci, tak ako si to pamätala: vysoký, poriadne svalnatý, so zlatými anjelskými črtami a prirodzeným, nepopierateľným magnetizmom. Srdce sa jej rozbehlo veľkou rýchlosťou, vrážalo do jej rebier takou silou, že si myslela, že sa zlomia.

Nemal na sebe košeľu. Bradavky sa mu leskli, akoby boli namočené do lesklého prášku a boli zvrátené do malých tvrdých bodiek. Jeden zväzok svalov za druhým sa stenčovali smerom k pupku... A potom lahodne nižšie. Čierne nohavice mu viseli nízko na jeho páse a objímali jeho stehná.

„Vedela som to!“ povedala, snažiac zo všetkých síl, aby znela pobúrene. „Táto izba je napodobenia vianočnej oslavy a tvoj penis má byť darček, však?“ Okej, dobre, možno, že tento darček by uprednostnila pred tými, ktoré jej dá Macina rodina. To neznamená, že ho môže prijať. „Alebo som ja darčekom pre teba?“

Jeho pohľad po nej prešiel, jeho nozdry nahnevane zaplápolali. „Bola si zranená?“ Jeho oči sa zmenili na čierne, temnota úplne zatienila jantár. V tej chvíli vyzeral ako chladnokrvný zabijak, za akého ho považovala. „Nieko sa ťa dotkol?“

„Nie, ani náhodou. Som v poriadku. Prisahám. Ale vráťme sa k prítomnosti...“

Postupne temná hmľa opustila jeho oči a on sa stretol s jej pohľadom. „Tak ako sa ti dostala krv na tvoje nové oblečenie? A pod nechty?“ dodal, mračiac sa. „Syler si myslí, že si sa porezala. Urobila si to?“

Alebo nie. Prehltla náhlu hrču v jej hrdle. Jej zámer presvedčiť ho, aby jej dal čas, aby ho spoznala a obľúbila si ho, sa nezdal byť tak jednoducho

zrealizovateľný, ako dúfala. Očividne predstava, že bola zranená, ho našťava a to ju ovplyvnilo, hlboko a neúprosne. Len Bride sa o ňu starala dosť na to, aby jej pofúkala jej boľáčky. To, že to chcel robiť aj niekto iný, bolo neodolateľné.

„Prečo by sa niekto so zdravým rozumom chcel porezať?“ opýtala sa. Takto mu vlastne neklamala, ale ani mu nepriznala pravdu.

Samozrejme, že jej nedovolil opustiť tému. „To nie je odpoveď na moju otázku.“

„No, je to jediná odpoveď, ktorú odo mňa dostaneš.“

„Škrabala si sa alebo si si hrýzla zápästia, kým nekrvácali. Po tom, čo som ti povedal o nebezpečenstve nákazy. Prečo? Prečo by si ohrozila mojich mužov?“

„Po prvé, nie som infikovaná ničím, takže sú v bezpečí. A po druhé, to, prečo som sa porezala, sa ťa vôbec netýka, doparoma.“ Prosím. Dala mu čiastočnú odpoveď. Áno, urobila si to sama. Ale povedať mu dôvod? To sa nestane. Tie slová nevysloví nahlas. Mohli by byť použité proti nej tým najbolestivejším, najstrašnejším spôsobom.

„Dúfala si, že ti prikážem vyzliecť sa, ak budú tvoje šaty zašpinené?“ Prebehol si jazykom po zuboch, jeho hnev sa zdal mohutnieť napriek jeho zmyselnému podozreniu. „No, tak hádaj čo. Tvoje želanie sa splní. Vyzleč si veci. Urážajú ma.“

Sčasti očakávala ten príkaz, ale to nezmiernilo jeho náraz. Žalúdok sa jej stiahol a ruky sa zachveli. „Nie.“ Ako nahá by stratila všetku kontrolu nad situáciou. Potom by nemohla ho spoznávať, nenatáhovať by čas.

„Už sme si tým prešli včera, Aleaha. Vyzleč si ich sama, alebo to urobím za teba. Ty si ich vyperieš.“

Narovnala plecيا. Nenechá sa zastrašiť, nie v tomto. Bude s ním bojovať, ak bude musieť, ale zostane oblečená – a zostane pri rozume. *Ale ak s ním budeš bojovať o to, aby si zostala oblečená, položí na teba svoje ruky. A ak položí na teba svoje ruky, ty podľahneš. Doparoma s tým.* V každom prípade budú mať spolu sex. Nemohla vyhrať. Napriek tomu povedala: „Ty zostaneš na tej strane izby a ja zostanem na tejto a porozprávame sa.“ *Preklínam jeho dobrý vzhľad. A jeho peniaze. A jeho záujem. A jeho vôňu. Okej, teraz môžeš prestať.*

Prekvapil ju, keď sa uškrnul. „Keďže tak rada hovoríš, nie. Nebudeme sa rozprávať.“

Ten úsmev... Z pľúc jej unikol všetok vzduch. Možno to bola dobrá vec. Každý jej nádych bol plný jeho, značil každú jej bunku. „Nechcem ťa,“ povedala, skôr pre seba, než pre neho.

„Uvidíme.“ Stále sa uškŕňajúc, potiahol za pás na svojich nohaviciach. Okamžite sa uvoľnili a padli na kôpku k jeho nohám. Zanechajúc ho kompletne nahého. Jeho penis bol zlatý a tvrdý, dlhý a hrubý, a pohľad na neho spôsobil, že jej ústa totálne vyschli.

Ruka sa jej zachvela nad ústami, aby zadržala túžobné zalapanie po dychu. „Teraz to hovorím,“ zakrákorila, „chcem to.“ *Počkať. Čo?* „Mám na mysli, že sa chcem s tebou rozprávať, chcem ťa spoznať.“

Rozkoš naplnila jeho oči, ale pokrútil hlavou, „To príde až potom,“ povedal chrapľavo. „Ale netráp sa. Nevezmem si ťa. Ešte nie.“

V ďalšom okamihu bol pred ňou, pohybujúc sa tak rýchlo, že sotva mala čas zaregistrovať fakt, že nič sa nedialo tak, ako to plánovala. On sa mal klaňať jej túžbe

po rozhovore. Mal jej dať čas, aby ho prijala – aby ho potom mohla zraďiť.

Objala ju vôňa medu, naplnila ju, oveľa intenzívnejšia než predtým, okamžite zahmlila jej myšlienky. Sex s ním by nemusel byť tak zlý. Trval u čitý čas a ona potrebovala hlavne čas. Správne? Vážne, zaslepene ho pretiahnuť by mal byť jej jediný plán celú dobu.

„Nehýb sa,“ povedal. „Nechcem ti ublížiť.“

Nútene vydýchla, hoci po celej dĺžke jej chrbtice prešiel záchvev potešenia. „Myslela som, že muži majú radi, keď sa ženy hýbu, ale v pohode. Som tvoj zajatec a ty velíš, takže ak toto chceš urobiť, urobíme to. Pre záznam, som totálne ochotná.“ Jeho úsmev opadol. Takmer zahrešila. Žeby povedala až príliš? „Tým chcem povedať, že som ochotná. Ale len preto, že ty si–“

„Som si istý, že so už spomínal, že rozhovor bude neskôr.“ A potom do nej vstúpil – och, Bože, och, Bože – tak, ako to videla urobiť toho vojaka v lese.

Pokožka jej brnela a horela, ale nebolo to nepríjemné. „Breean?“ Trasľavo z nej vyšlo jeho meno. V kostiach p oítila ostrú bolesť, ale rýchlo sa to zmenilo na príjemný bzukot.

*Pššt, začula vo svojej mysli. Už je to takmer je hotové.*

Zdalo sa, že je telo sa rozširuje, aby sa mu prispôsobilo, ale ako hľadela na svoje ruky, nedokázala vidieť jeho obrysy. Nedokázala vidieť ani len náznak neho, keď už bola pri tom. A napriek tomu bol v nej. Boli spojení.

„Vypadni zo mňa,“ dožadovala sa. Vrazil do nej ďalší záchvev a tentoraz to nemalo nič spoločné s potešením. Plánoval ju zabiť? Prinúti ju, aby si dala k hlave zbraň?

*Vyzleč sa.*

Jej ruky bez váhania poslúchli. A nemohla urobiť nič, aby to zastavila, bez ohľadu na to, ako silne sa pokúšala. Sledovala s rozšírenými očami, ako jej ruky ťahali a šklbali jej oblečením, až kým nebola kompletne nahá.

„Ako si to urobil?“

*Ovládam tvoje činy. Nie tvoje myšlienky, nie tvoje pocity, ktoré cítiš, ale tvoje činy.*

„Vypadni zo mňa,“ zopakovala, drsnejšie tentoraz. „Ak spontánne zmením svoje tvary, mohol by si-“

Čo? Zostane uviaznutý v novom tele? Nevedela odpovedať. Ešte nič podobné sa jej predtým nestalo.

*Nezmeníš sa. Ja ťa ovládam. Teraz viem, že si chcela môj penis ako tvoj vianočný darček –*

„Nechcela!“

Pokračoval, akoby ho ani neprerušila – *keďže si to spomenula viac než raz, ale dám ti niečo iné.*

„Čo?“ A bolo to... Sklamanie, čo sa ňou plazilo?

*Uvidíš. Chod' do vane.*

Jej nohy sa okamžite uviedli do pohybu, a ona vykrikla z frustrácie a zo zúrivosti, pretože ich nedokázala zastaviť. „Doparoma s tebou! Nemôžeš vedieť naisto, čo sa stane ak- Ach!“ Vstúpila do vody a sadla si na lavičku, mokré teplo obklopilo a olizovalo jej nahú pokožku. Zastonala v extáze, keď sa vody sčerila, obmývala a hladila.

„Prečo toto robíš?“ Jej pohľad sa uprel na chrasty na jej vnútorných stehnách a počula Breeana mätko vzdychnúť.

*Povedz mi, prečo si si to urobila a možno odpoviem na tvoju otázku.*

„Nerovná výmena. Žiadna dohoda.“

Ďalší povzdych. *Už žiadna bolesť, sladká. Nie pre teba. Len rozkoš. Teraz, vezmi to mydlo a očisti sa od hlavy po päty. Ale dávaj pozor, aby si nešúchala tie boľavé miesta.*

Nevidela mydlo, ale jej ruka nejako vedela, kde bolo a načiahla sa. Prsty sa jej obtočili okolo tyčinky s medovou vôňou a priniesla si ju k telu, kde sa namasírovala od hlavy po päty, ako jej bolo prikázané. Dokonca sa ponorila pod vodu a prudko sa vynorila, prskajúc vodu.

„To stačí.“ *Chcem viac.* Ten rozpor patrila jej, nie jemu. „Som čistá.“ *Špinavá.* „Dovoľ mi vyjsť z vane.“ *Za hodinu.* Mohol počuť jej hriechne myšlienky?

*Ešte nie.* Ani náhodou. Nemohol. Inak by povedal niečo. *Chcem ťa urobiť.*

Urobiť- och nie. Nie, nie, nie. Jedna vec bola vychutnávať si ho. Jedna vec bola spať s ním. Možno. Jedna vec bola mať orgazmus spolu. Znova, možno. Ale úplne iná vec bola, že jej nepriateľ jej dá orgazmus, kým on z toho nebude nič cítiť. Tu už nie je žiadna možnosť.

„A ja chcem, aby si vypadol.“

*Pozrime sa, či ťa dokážem presvedčiť. Masíruj si prsia.*

O jeden úder srdca neskôr si v dlaniach držala vlastné prsia, hnetla ich a stonala pri tej škandalóznej dekadencii. „Prestaň. Ne...prestaň.“

*Neboj sa. Prestať nie je jednou z možností. Teraz si prejdí palcom po bradavkách.*

Tentoraz sa ani nepokúsila odolávať. Bolo to márne, jej telo poslúchlo ešte predtým, než si uvedomila, čo povedal. Palce jej skĺzli cez mokré bradavky ako im bolo prikázané, hladiac a krúžiac okolo nich. Bolo... To... Tak

skvelé... Myslel sa jej zahmlila, sústredujúc sa na potešenie.

„Och, Bože, Breean.“

*Páči sa mi, keď hovoríš moje meno. Neviem sa dočkať, kedy ho budeš kričať.*

„Nebudem.“ Prinútil ju štipnúť sa, potom hladkaním zmierniť bolesť. „Nebudem, nebude, nebude.“ Breean, Breean, Breean.

*Budeš. Pretože je to skvelé. Tak veľmi dobré. Príliš dobré.*

Áno, príliš dobré. Pokožka jej horela, brnela, žalúdok sa jej chvel. Bolesť medzi jej nohami sa zväčšovala, šírila. Ale zostala Aleahou, tak, ako jej to sľúbil, zostala Breeanovým otrokom, nezmenila sa na inú osobu.

*Predstieraj, že je to môj jazyk, ktorý švihá cez tie pekné púčiky.*

Nebol to príkaz, ktorý by mohol vynútiť, pretože to nebolo fyzické, ale pristihla sa, že ho aj tak poslúchla. Kým sa jej prsty hrali s tými tvrdými, citlivými hrotmi, predstavila si ho vo svojej mysli, zlatá hlava zohnutá nad ňou, horúci jazyk švihá. Vyklzol z nej ďalší ston. „Breean. Ja ne... Nerozumiem, ako je toto možné.“ Boky sa jej zvíjali súčasne s jej námahou a voda špliechala cez okraje vane.

*Si vzrušená?*

„Ty vieš, že som.“ Akoby to vážne mohla poprieť.

*Chceš sa dotknúť samej seba medzi nohami?*

A konečne zmierniť bolesť? Takmer začala nariekať, očakávanie bolo pohlcujúce. Kolená mala už odtiahnuté od seba a rozťahovali sa, čakajúce na prvý horúci dotyk.

*Chceš?*

„Áno,“ zašepkala.

V tej chvíli úplne prestala rozmýšľať o okolnostiach, kvôli ktorým sem prišla, dúfajúc, že sa im vyhne. O hanbe, ktorú bude po tomto cítiť. *Som tak slabá*, pomyslela si, ale potrebovala sa dotknúť samej seba. Zomrela by, keby to neurobila. Od prvej chvíle, ako sa ich oči stretli, smerovali k tomuto bodu. Jej telo bolo pripravené, zúfalé, a ona odolávala. Tým to urobila ešte horšie. Teraz si to uvedomila. Už tu nemohlo byť žiadne odolávanie. Pokúsila sa skĺznuť rukami dole po žalúdku, ale nepohli sa z jej prs.

„Breean. Prosím.“

*Prosím čo?*

„Dovoľ mi dotknúť sa tam.“

*Čo mi dáš na oplátku?*

„Darčeky sú – darčeky...“ Dychčala, mala problémy vyslovovať slová. „Nemáš... Očakávať nič... Na oplátku. Teraz, prosím.“

*Čo mi dáš na oplátku?* Trval na svojom. *Môžem ti dať potešeni a zabrániť, aby si sa zmenila. Nie je to, čo chceš?*

Á! „Áno. V poriadku. V poriadku, ale čo chceš na oplátku?“

*Teba. Ako moju milenku. Moju skutočnú milenku.*

„Okej. Áno. Dohodnuté. Čo len chceš?“ Myslela to ako vyhlásenie, ale vynorila sa otázka. Bože, o chvíľu vybuchne. Čím viac si láskala prsia, tým viac sa zväčšovala bolesť medzi jej nohami, opojným šialenstvom. Ako čoskoro niečo neurobí, jej srdce jej vážne vyskočí z hrude.

*Chcem ťa teraz a tvoj boh vie, že možno aj navždy.*

„Nie,“ povedala automaticky. „To nie.“ Hlava jej padla dozadu na okraj vane, tmavé vlasy jej plávali

okolo pliec. Para sa vlnila vo vzduchu, zmyselný opar.  
Sen. „Breean. Zomieram. Prosím.“

*Zavrčanie. Prečo ma nebudeš mať?*

„Ako milena, áno. Navždy, nie. Sme nepriatelia.“

*Nemusíme byť.*

„Breean!“

*Porozprávame sa o tomto ešte znova. Rozumieš?*

„Áno, ty sadistický bastard.“ Čokoľvek za úľavu.  
„Áno.“

*Dotkni sa svojho klitorisu.*

Boky sa jej prehli, aby sa stretli s jej rukou, a ona vykrikla , keď jej prst obkrúžil premočený púčik raz, dvakrát. „Áno. Áno!“

*To stačí. Znova sa dotkni svojich prs.*

„Ty skurvysyn!“ znova si masírovala prsia, bradavky boli tvrdé, až jej takmer prepichli dlane. „Prikáž mi, aby som sa znova dotkla medzi nohami.“

*Takže chceš viac?*

„Áno, doparoma. Áno!“

*Som sadistický bastard?*

„Nie. Si sladký koláčik. Myslím to úprimne!“

*Dobre, to je dobre. Pretože tento sladký koláčik ťa chce znova a znova. Po prvýkrát tvrdo, po druhý pomaly. Ktovie, čo sa stane po treť raz.*

„Och, Bože.“ Vo svojej mysli už videla jeho nahé telo, ako sa namáha kvôli uvoľneniu na nej, pumpujúce, zasúvajúce, kĺžuce. Jeho pohľad ju pražil vášňou. Vykrikol by jej meno tak, ako chcel, aby ona kričala to jeho, jej skutočné meno, nie niekoho iného, ako sa jeho penis ponoril hlboko.

*Chcem, aby v tebe bol môj penis, nie tvoje prsty.  
Chcem, aby si sa urobila kvôli mne.*

Aj ona to chcela. „Breean,“ dychčala. Stále si masírovala prsia, a jej klitoris sa stále pulzoval. „Ešte jeden dotyk medzi mojimi nohami. Dovoľ mi dotknúť sa ešte raz. Potom ma môžeš mať. Potom si ma môžeš vziať.“

*Zapumpuj svojimi prstami do seba.*

Zaprela chodidlá do bokov vane, rozťahla sa širšie. Vnikla jedným prstom hlboko do vnútra, znova vykrikla a zapumpovala. Zapumpovala. Tak dobré. Hnala sa k uvoľneniu. Tak blízko. Ešte jeden a bude-

*Stoj.*

Prst jej zamrzol. Frustrované zvrieskla.

*Máš muža? Vyštekol otázku. Daj mi aspoň tol'ko.*

„Nie. Žiaden muž. A nebudem ťa mať, ak mi toto urobíš znova, ty chorý skur- sladký koláčik.“

*Tí dvaja agenti, ktorým si dala facku?*

„Len priatelia. Prisahám.“

*Spokojne zapriadol. Som rád.*

Nedokázala si predstaviť, ako toto robí s Devynom alebo Dallasom. Mala ich rada, vážne, dokonca ich obdivovala, ale nikdy nemala v ich prítomnosti pocit, že celá horí. Nikdy z nich nechcela strhať oblečenie a zaútočiť, zlízať a zhrýzť si cestičku dole, až kým neochutná každý kúsok.

„Prikáž mi, aby som sa urobila, Breean. Prosím ťa o to.“

*Šukaj sa prstami. Použi dva, potom tri.*

Stonajúc ho poslúchla, zaplnila sa dvoma prstami, a pumpovala nimi, dnu a von. Keď jej to nestačilo, pridala tretí prst, rozťahujúc sa kvôli plnšiemu pocitu. Och, och. Áno. Áno! Presne takto.

*Nabudúce tam budeš cítiť môj jazyk.*

„Áno.“ Predstavila si Breeana, ako olizuje jej klitoris, a blažene sa hnala cez okraj naplnenia, nekontrolované vyletela, krúžila k oblohe, v hrdla jej vyrazil výkrik. Postupne tie pocity opäť, telo sa jej uvoľnilo a ona prišla k zmyslom. Zrútila sa na bok vane, dychčiac. „Nezmenila som sa,“ podarilo sa jej vydať zo seba. „Nezmenila som sa.“

*A nezmeniš sa. Ja ťa ovládam, spomínaš? O sekundu neskôr dodal: Ale, drahá. Nie som si istý, prečo si prestala. Ja som ešte neskončil. Urob sa znova.*

„Č-čo?“ Už ako rozprávala, jej prsty znova začali pracovať medzi jej nohami, jej jadro sa okamžite pripravovalo na druhé kolo. Tak dlho si to odpierala, bola nepripravená na ďalší nápor. „Nie. Už viac nie.“

*Prijmeš všetko.*

„Áno, okej,“ pristihla sa vzdychajúc. Och, Bože. Rozkoš sa vážne znova budovala. Pravidelne. Neúprosne. Nohy jej spadli čoraz širšie a širšie od seba, dávajúc jej prstom viac miesta na prácu.

*Čoskoro ma prijmeš.*

„Áno.“ Ani to nedokázala poprieť. Chcela ho spôsobom, akým ešte nikdy po ničom tak netúžila. Ani po vlastnom živote. Po živote ako Aleaha, bez prenasledovania, bez toho, aby bola odlišná. A jej telo bolo zjavne závislé na rozkoši, ktorú jej mohol dať.

*Rozkošná*, zapriadol. Ako sa jej boky kolísali, voda špliechala tam a späť, hladiac ju ako milenec. Aleaha bola veľmi blízko požiadať Breeana, aby sa k nej pridala, aby z nej vystúpil a prevzal kontrolu, ako sľúbil, ako mu povedala, že ho prijme. O koľko silnejšie by boli vtedy tieto pocity? Ale nejako zadržala tie slová, nebola ešte

pripravená urobiť ten skok, len vo svojej mysli. Ale čoskoro, pomyslela si. Ak nebude dosť opatrná, čoskoro.

*Urob sa.*

Uvoľnenie do nej okamžite vrazilo. Prehla chrbát, zatlačila svoje prsty tak hlboko, ako len vedela, trasúc sa, kolíšuc, vrieskajúc, pretože toto bolo viac než len orgazmus, toto bola vlasť, ktoré bude trvať večne. Konečne klesla, úplne ukojená – a stále sa chvela. „Dobrý Bože.“

*Ja som to cítil, povedal Breean udivene. Vibrácie boli tak silné, že som ich cítil. V jeho tóne bolo nehanebné vzrušenie. Urob sa pre mňa. Ešte raz. Chcem to cítiť znova.*

„Nemôžem.“ Končatiny mala ako z kameňa.

*Áno.*

„Breean, ja vážne nemôžem.“

*Môžeš.*

„Príliš veľa,“ dychčala. „Je príliš veľa.“

*Nikdy to nebude dosť.*

„Dovoľ mi.. Dovoľ mi... Chytiť dych.“

*Urob sa, sladká. Prosím. Urob sa pre mňa.*

Ten najnovší orgazmus ešte nedoznel, keď na ňu liezol ďalší. Klitoris mala napuchnutý, voda robila jej pokožku ešte citlivejšou, a každý pocit sa znásobil. S jednou rukou stále na prsiach, štipala sa do bradaviek, a viezla sa na vlne tretieho orgazmu, trasúc a chvejúc sa znova a znova.

V jej hlave počula Breeana ako zreval, akoby mal tiež orgazmus. To nejako zintenzívnelo jej potešenie. „Ja... Ja...“

Breean kričal jej meno tak, ako po tom túžila a potom sa náhle rozklepala, okúsiac štvrtú erupciu. *Jeho*

potešenie sa stalo zároveň jej. Krv jej syčala a vrela v žilách, presne ako vtedy v lese, a tá vôňa medu vanula z nej, naplnila celú miestnosť, označiac ju až do duše. Úplne nasýtená sa Aleaha znova zviezla cez okraj vane. Možno sa už nikdy nedokáže pohnúť, bola viac vyčerpaná, než bola kedykoľvek vo svojom živote. Bola bez dychu, srdce jej bežalo, kosti mala ako zo želatíny. Ale nikdy sa necítila lepšie. Nespala v cele, príliš rozrušená, uvažujúc, čo ukrýva budúcnosť. Teraz sa jej viečka zatvorili sami od seba a zostali zatvorené, akoby boli prilepené.

„Myslím, že sa ti páčil tvoj darček,“ podarilo sa jej vysloviť.

Zasmial sa. *To naozaj áno. Teraz spi.*

A ona spala.

\*\*\*

Breean nikdy, za všetky svoje roky života, nezažil nič také. Vyšiel z Aleahinho tela, znova sa vrátiac do pevnej masy, potom ju odniesol do postele a nežne ju položil na matrac. Končeky tmavých vlasov mala mokré, kvapkala z nich voda. Vlhkosť tancovala po každom kúsku jej sčervenanej pokožky, bradavky mala stále stvrdnuté a končatiny mala ako bez kostí. Bol na ňu ten najerotickejší pohľad, ktorý videl.

Nahý vliezol vedľa nej a pritiahol si ju k svojmu boku. Urobil sa v nej. Jeho duch nejako zažil absolútne uvoľnenie, kým ju obýval. Nikdy nepočul, že by sa taká vec stala, ani či vôbec bola možná, ale ono sa to *stalo*. Boli spojení, jedna bytosť.

Niekoľkokrát cítil, že sa jej telo pokúsilo zmeniť výzor. Cítil, ako sa jej kosti snažili skrátiť alebo predĺžiť, dokonca cítil, ako sa pigment v jej pokožke snažil zosvetliť alebo stmavnúť. Ale podarilo sa mu udržať nad ňou pevnú kontrolu, na Aleahe, a ona zostala rovnakou tak, ako jej to sľúbil. Tak, ako v to ona dúfala. Určite to bol znak toho, že mali byť spolu.

*Spolu. Áno.* Nedovolí jej odísť, rozhodol sa. *Nikdy.* Bola jeho, od tejto chvíle. Nemala muža a túžila po Breeanovi. Možno bude proti tomu stále bojovať, ale túžila po ňom.

*Jeho nasledujúca misia: prinútiť ju priznať si to.*

## 7.

V skorých ranných hodinách Breean opustil Aleahu v posteli. S ňou pritúlenou k nemu, bol príliš rozrušený a nebol schopný zaspáť a teraz sa potreboval stretnúť s Talonom. Hoci ju zúfalo chcel vziať so sebou, stále bola stratená v hlbokom spánku, pokojná, a on nebol ochotný ju prebudiť. Skutočne ju vyčerpal, pomyslel si, uškŕňajúc sa. Uspokojil svoju ženu až do omámenia. Aj keď bude určite vdáčna – v jeho snoch – nedôveroval jej a uistil sa, že dvere sú zamknuté. A keďže bol teraz šikovným chlapcom, zaklincoval okná, aby sa vôbec nedali otvoriť ešte predtým, než ju pozval do svojej spálne.

Prikývol svojim mužom, ktorí pochodovali cez chodby, držiac stráž. Prikývol aj tým, ktorí čistili a brúsili zbrane, pripravovali sa na svoju úlohu strážiť. Keď videl ako usilovne pracujú, vrazila do neho vlna viny. Bude si musieť čoskoro vziať smenu v strážení. Jeho armáda pracovala tvrdo, tí muži si zaslúžili voľno, a Boh vedel, že on už to svoje mal. Ale nech sa prepadne, ak bol pripravený opustiť Aleahu na dlhšie obdobie, teraz, keď ju mal tam, kde ju chcel.

Napokon došiel do svojej kancelárie, kde na neho čakal Talon. Keď si Breean obsadil svoje miesto za stolom, jeho priateľ, usadený pred ním, sa pozrel hore od knihy, ktorú čítal.

„Kto chodil ako duch?“ opýtal sa, skočiac rovno do práce.

„Ja som si vzal prvú smenu,“ povedal Talon, „a Cain druhú.“

Breean si prezeral bojovníka. Napätie, ktorého tiene mal v tvári posledné dva roky, bolo preč. „Beriem to tak, že po svojej smene si si našiel ženu.“

Talon sa pomaly uškrnul, odhaliac dokonalo biele zuby. „Vlastne dve.“

„A tvoja pokožka zostala zakrytá?“

„Úplne. Pritiahla ich moja vôňa a po tom som musel len stiahnuť nohavice. Nedokázali sa dostať k môjmu penisu dostatočne rýchlo. Vieš,“ dodal Talon zamyslene, „vážne mám rád túto planétu. Som rád, že sme sa rozhodli zostať.“

Keby to bolo s Aleahou také ľahké, ako s Talonovými ženami. Jej odolávanie bolo jej najväčšou chybičkou. Aké bláznivé bolo od neho si kedysi myslieť, že čím viac sa musel snažiť o víťazstvo, tým viac si ho potom vážil. Dal by čokoľvek, aby ju mal hneď teraz celú. „Zistil jeden z vás niečo?“

„Priznávam sa, moja pozornosť nebola tam, kde by mala byť, a bol som ľahko rozptýlený. Ale Cain, no, vieš, že je to sila, s ktorou treba počítať, je odhodlanejší než väčšina. Našiel veliteľstvo A.I.R..“

„Ako?“ Počas všetkých ich návštev sa im ani raz nepodarilo lokalizovať budovu, ktorá bola domovom pre elitu A.I.R. Podľa všetkého boli jednu noc obsadení novinármi a odvtedy premiestnili ich veliteľstvo na nejaké tajné miesto.

„Sledoval, ako je mimozemšťan zatknutý, potom vklzol nepozorovane do auta, ktoré odviezlo mimozemšťana so zaviazanými očami.“

Samozrejme. Tak jednoduché, tak ľahké. Breean sa naklonil dopredu, dychtivý. Toto bolo lepšie, než dúfal. „Čo zistil?“

„A.I.R. je vedená ženou menom Mia Snow. Jej muž je Arkadianec, kráľ a dokáže sa pohybovať tak svižne ako my. Bol s ňou v tú noc, v tú noc, keď sme prišli. Čakali asi míľu od miesta, pripravení vtrhnúť, ak by bola potrebná druhá vlna obrany. Ale my sme neboli Schön, ako čakali.“

To mu povedala Aleaha. Čo znamenalo, že Aleaha mu hovorila pravdu. Drahé dievča. Mal by ju odmeniť ďalším orgazmom.

„Napriek tomu išli po nás, keď vybuchla ďalšia slnečná erupcia okolo nich, akoby bola schválne nasmerovaná na nich a oni zmizli.“

Breean zistil, že každá planéta mala spôsob, ako využiť slnečné erupcie. Niektorí používali ako kompas kamene – ak mali pri sebe kameň z konkrétnej planéty, slnečná erupcia by ich preniesla priamo na tú planétu. Niektorí, ako on, používali vizualizáciu. Breean si predstavil planétu s prosperujúcimi mestami, a Zem bola jednou z miest, na ktorých skončil. Niektorí len jednoducho poznali nebeské brány, ktoré sa otvárali pomocou slnečných erupcií, a vedeli, do ktorých dverí vstúpiť.

Mohol by niekto skutočne ovládať tie erupcie?

„Vrátili sa tí agenti? Kam išli?“

„Vrátili sa, áno, tak to povedal Cain. Kam išli... nie som si istý, či to môže byť pravda. Vyhľadujú, že cestovali v čase. Na inú planétu alebo dimenziu, tým si nie sú istí. Do štátu, nazývaného New Orleans, kde ženy mali špicaté uši a neprirodzenú silu, a žili po boku

mužov, ktorí sajú krv z tela. Ženy sa nazývali Nixies. Nixies, dom bolesti. Nixies, dom rozkoše, Nixies, dom šialenstva – niečo také. Cain bol zmätený a mohol niektoré detaily zle pochopiť.“

Aké... divné.

Talon pokračoval: „Nezostali tam dlho. Len na takú dobu, aby sme my stihli odísť z lesa.“

Takže opäť, ovládal niekto tú erupciu, zadržieval ich? Ak áno, tá bytosť by pomohla Breeanovi. Ale kto by mu chcel pomáhať? Kráľovná Schön? Pravdepodobne. Koniec koncov, skupina jej mužov už bola zničená A.I.R.. Možno si myslela, že Breean sa postará o jej problém namiesto nej. Ale odkiaľ vedela, že Breean prichádza? Odkedy opustil Raku, nebol s ňou v kontakte.

„Niečo iné?“ opýtal sa s povzdychom.

„Áno, ale nebude sa ti to páčiť.“ Pomrviac sa na svojom mieste, Talon si masíroval zátylok. „Jeden z agentov utiekol počas premiestňovania sa sem. Syler ho naháňal, ale stratil ho.“

Breeanove ruky sa stiahli do pästí. „Prečo mi to nikto nepovedal?“

„Syler to nepovedal nikomu.“

Najprv Marleonova zrada, a teraz toto. Strácal kontrolu nad svojou armádou! „Tým, že to držal v tichosti, nás všetkých vystavil nebezpečenstvu.“

„Áno.“

„Nezabijem ho za ten priestupok, ale musí byť potrestaný. Desať rán bičom by ho mali naučiť používať jeho jazyk, keď je to potrebné.“

Talon prikývol. „Našťastie sa zdá, že ten agent nevie, kde sme teraz usadení.“

Aspoň niečo pozitívne. „Nič sa nezistilo o Schön?“

„Nie. A.I.R. stále nemá ani poňatia, kedy príde kráľovná Schön. Ten jeden Schön, ktorého majú v cele, o nej odmieta hovoriť.“

Narovnal sa. „Majú v cele Schön?“

„Áno.“

Ožila v ňom vražedná zúrivosť. Ten bastard mohol byť práve tým, ktorý zviazol jeho matku a sestry. A ak nie, ten bastard musel aj tak zomrieť, pretože určite zviazol matku a sestry niekoho iného. „Cain odviazol dobrú prácu,“ povedal, prinútiac sa upokojiť sa. „Daj mu deň voľna a povedz mu, že si môžeš robiť, čo chce.“

„Bude celý bez seba nadšením.“

„Vezmem si smenu dnes večer, takže ani o to sa nemusí obávať.“

Talonove oči sa rozšírili a bola v nich iskra radosti. Breean vedel, že tí dva trávili spolu čas počas všetkých rokov, dokonca aj pár osamelých nocí. Čo robili, to nevedel, ako dokázal to uhádnuť. Možno túžili po rovnakých ženách, ktorých mal Talon prebytok, ale navzájom sa museli mať radi. Teraz, keď ženy boli v hojnom počte, očakával, že ich spojenie sa skončí. Vyzerá to tak, že sa mýlil.

Postavil sa na nohy. „Teraz sa musím o niečo postarať.“ Alebo skôr, o niekoho.

\*\*\*

Aleaha sa prudko zobudila, v jednej chvíli ešte v hlbokom spánku, v nasledujúcej úplne prebudená. Celé telo ju bolelo – a tentoraz nie od rozkoše. Krv jej prúdila príliš rýchlo a bolo jej príliš veľa, plnila jej žily v neprirodzenom množstve. Zastonala, snažiac sa

bojovať s bolesťou. Snažiac sa zastaviť šírenie udalostí, ktoré vždy nasledovali za týmito pocitmi. Nie teraz. Nie po tom všetkom, čo zažila s Breeanom.

*Och, Bože. Breean. Bol stále tu? Prosím, nech je niekde inde.*

Opuchnutými očami prehládala posteľ. Bola zložená na matraci, stále nahá a zakrytá mäkkými bielymi prikrývkami. Breean bol vedľa nej – a bol hore, sledoval každý jej pohyb. *Nie. Nie!* Tak tvrdo sa snažila udržať túto časť svojho života pre seba. Byť teraz prinútená odhaliť jej tajomstvo... viac než hocikoho iného, nechcela, aby bol svedkom toho, čo sa práve chystala urobiť. Čo musela urobiť. Už nebude starostlivý ani milý. Už nebude u nej hľadať potešenie. Zahryzla si do spodnej pery, aby zadržala stonanie. Toto sa nemalo stať, minimálne ešte pár ďalších dní.

„Máš bolesti?“ opýtal sa mračiac sa. „Ublížil som ti?“

„Potrebujem chvíľu osamote, okej?“ povedala mu, hlas zachrípnutý mixom predstieranej veselosti, bolesti a zúfalstva.

„Čo sa deje, Aleaha? Ty puchneš.“

„Odíd'. Prosím.“ Tentoraz zostalo len zúfalstvo.

„Nejdem nikam.“

Videla v jeho zlatých očiach odhodlanie. „Prosím.“

„Nie. Povieš mi, čo sa s tebou deje a ja ti pomôžem. To je jediná možnosť.“

Nevidiac inú šancu, bolesť sa zintenzívnila, povedala: „Ja... ja potrebujem nôž.“

Odfirkoľ, všetky náznaky obáv zmizli. „V tejto chvíli sú len dve veci, ktoré ti dám, a ani jedna z nich nie je nôž.“

„Prosím. Ten nôž.“ Divoko sa obzerala po izbe, hľadajúc niečo, čokoľvek s ostrou špičkou. Ak k nej bude musieť priplaziť sa, urobí to. Minulú noc použila svoje nechty, ale to neuvoľnilo dostatok krvi. Očividne. Jej výhľad sa zmenšoval, a nevidela nič, čo by mohla použiť. Nie. Počkať. V kúte pri dverách bola miska plná ovocia. Mohla by z nej vysypať jedlo a rozbiť ju. Určite by jedna črepina bola dostatočne vyštrbená, aby ňou prerežala pokožku a žily.

„Nepustím ťa z tejto postele,“ povedal jej, „takže ani nemysli na to, že sa postavíš.“

Ignorujúc ho, prehodila svoju nohu cez okraj. Pri tom pohybe ju takmer porazilo. Ostré muky vybuchli v každej jej krivke a priehlbínke a ona zakňučala. Neplač. Neopováž sa plakať.

„Aleaha?“ povedal, jeho obavy sa vrátili. „Je toto nejaká hra?“

„Žiadna hra. Prosím. Nôž.“

„Ale prečo? Pomôž mi pochopiť, čo sa deje.“

„Musím sa porezať.“ Rýchlo. Och, Bože. Rýchlo.

Prižmúril oči. „Krviprelievanie je zakázané, Aleaha. Vieš to. Nedovolím ti preliať moju.“

„Nechcem preliať tvoju,“ priznala slabo. „Chcem preliať moju.“

Prekvapene zažmurkal. „Znova, prečo“?

„Proste potrebujem ten skurvený nôž! Nepoužijem ho na teba, prisahám!“ posledné slovo vyšlo z jej úst so stonaním. Pokúšala sa posadiť sa, dať mu facku, prinútiť ho pochopiť, ale nedokázala to. Mala bolesti. Tak strašné. Čakala príliš dlho.

„Aleaha?“ Jeho hlas bol bez akýchkoľvek emócií, oči prázdne.

„Breean. *Prosím*. Ja musím.“

„Máš bolesti, to vidím, ale neviem ti pomôcť, kým mi nepovieš, čo sa deje.“ Nedostala šancu odpovedať. Prudko sa nadýchol a odtiahol sa od nej, akoby konečne pochopil. „Si chorá? Povedala si mi, že nie si infikovaná. Klamala si? Uhryzla si ma-“

„Nie. Nie som chorá. Breean, ten nôž.“ Slza jej stiekla po líci, rýchlo nasledovaná ďalšou, až kým z nich nebola nezastaviteľná záplava. Každou jednou sekundou, čo prešla, sa jej bolesť a opuch zväčšoval.

„Povedz mi, prečo si želaš si urobiť niečo tak barbarské, ako je rezanie sa. Hneď!“

Slová z nej vyrazili so zúfalým výdychom. Ak bola pravda, že toto potreboval, aby ho to pohnalo pomôcť jej, nech im Boh pomáha obom, povie mu pravdu. „Produkujem príliš veľa krvi. Myslím, že to máš niečo spoločné s tým, ako mením výzory. A za posledných pár dní som sa zmenila veľa krát. Približne každý týždeň sa musím rezať, aby som uvoľnila prebytok. Pokúšala som uvoľniť trochu krvi minulú noc, ale keď sme... vo vani...“

„Nezmenila si sa vo vani. Postaral som sa o to.“

„Tá rozkoš, možno... ja neviem. Pomôž mi. Prosím, proste mi pomôž.“ Bľabotala, ale nedokázala sa zastaviť. Očakávala, že od nej odskočí preč pobúrením. Pokračoval v hľadaní na ňu, v očiach mal niečo tvrdé.

„Čo sa stane, ak sa neporežeš?“ opýtal sa trhane.

„Napuchnem. Moje orgány vybuchnú. Nôž,“ plakala, prehýnajúc sa. Musela k sebe stisnúť viečka, pretože ďalšiu vec, ktorú vedela, bolo, že Breean sa týčil nad ňou, vycerenými zubami.

Napokon však držal nôž rukoväťou k nej. „Dávam ti to, pretože sa radšej budem zaoberať možnosťou kontaminovanej krvi než by som mal sledovať tvoje utrpenie. Ak klameš...”

*Čertovsky za to zaplatí.* „Nie... neklamem.“ Pokúšala sa načiahnúť, ale jej lakeť jej stuhol, príliš napuchnutý, aby ním hýbala. Dokonca nevedela ohnúť ani prsty. Nie. Nie! „Nemôžem sa hýbať. Ty... musíš to urobiť ty.“ Jeho oči sa rozšírili a teraz v nich bolo to pobúrenie, ktoré očakávala. To ju nezastavilo od pokračovania, nemohlo, nie, ak chcela prežiť. „B-bodni ma. Do stehna. Najväčšia tepna, bude v nej najviac krvi.“

Prudko pokrútil hlavou. „Teraz si určite robíš srandu. Zabil som mužov, ktorí preliali krv a ty chceš, aby som ťa bodol?“

„Ak to neurobiš, zomriem.“ Čím viac krvi, tým viac bude zdevastovaná. „Pohni sa. Rež a nechaj nôž v rane. Inak sa rýchlo zahojí.“

„Nie.“

„Bree-an. Potrebujem krvácať,“ zašepkala. Potom sa jej opuchnuté oči úplne zatvorili, zablokujúc tak jeho postavu. Možno to bolo tak najlepšie. Teraz nebude musieť vidieť to pobúrenie v jeho zlatých očiach, keď on urobí, čo je potrebné. Alebo sledovať ho, keď ju napokon opustí.

„Musí tu byť aj iná cesta.“

Ak by tu bola iná cesta, už by ju bola našla. „Nie, je to-“ Sánka jej stuhla a hrdlo sa jej uzamklo, upchajúc jej prívod kyslíka, jej slová. Pľúca jej začali čoraz viac a viac horieť, šklbla sebou, každý jej sval jej pevne objal kosti. Žalúdok sa jej stihol do hrče, prevracal sa. V nose

ju bodalo, zúfalo túžiac po vzduchu, to bodanie sa zintenzívnilo, keď jej cez nozdry začala tiecť teplá krv.

„Doparoma s tým.“ V nasledujúcej chvíli z nej bola stiahnutá prikrývka, ponad ňou sa prehnal chladný vánok a stehnom jej preťala ostrá, mučivá bolesť.

Takmer okamžite sa jej sánka povolila a jej hrdlo sa otvorilo a na slobodu sa z nej vydral výkrik. Breean zaboril nôž hlboko a otočil ním. Držal špičku vo vnútri, ako ho požiadala, dovoliť, aby viac a viac krvi tieklo prúdom. S tým prúdom prišla sladká úľava, ako tlak v nej povoloval, opuch mizol. Odrazu sa mohla hýbať. Videla Breeana, ako sa nad ňou týči, jeho ruka obtočená okolo rukoväte noža. Jeho pohľad bol upretý na jej tvár, jeho výraz nečitateľný. Ako nenávidel krv, bola celkom prekvapená, že ju okamžite nezabil. Namiesto toho jej skutočne pomohol. Ako by vycítil jej myšlienky, povedal:

„Toto je všetko, čo potrebuješ?“ Ani v jeho hlase neboli žiadne stopy po emóciách.

„Áno,“ zachrapčala.

Dlhú chvíľu nič nehovoril, len sledoval, ako tá karmínová tekutina stekala na prikrývku. Potom prikývol, akoby urobil veľmi dôležité rozhodnutie. Príliš sa bála, v čom spočívalo to rozhodnutie.

„Ako dlho ťa mám nechať krváčať?“ opýtal sa.

„Až kým neomdliem.“ Už ako rozprávala, cítila, ako temnota klzala do jej mysle. Sladké zabudnutie, pomyslela si s úľavou, a potom už nevedela nič.

\*\*\*

Breean vytiahol z Aleahy čepel' a sledoval, ako sa rana pomaly zahojila, sval a potom tkanivo sa opäť zložilo dokopy. Prečo bola tak vystrašená, keď sa uzdravovala tak rýchlo, to mohol len hádať.

Hlavná otázka: koľkokrát bola prinútená takto sa rezať. A hneď na ňou ďalšia: jej liečebný proces nebol tak dôkladný, ako sa zdalo. V každom prípade, táto drahocenná žena trpela. Tackajúc upratol tú krv a spálil handry a prikrývku, než urobil posteľ, s Aleahou v nej. Prespala to celé, čo svedčalo o brutalite celého utrpenia.

Predstava, že táto žena – alebo hocikto iný – musela krvácať, aby prežila, by mala byť Breeanovi odporná. Bola odporná. Jedna jeho polovica sa bála, že spustil ďalší mor, ktorý zabije aj posledných preživších jeho rasy, kvôli jeho dnešným činom. Mohla byť nositeľom nejakej choroby, o ktorej nikdy nepočul, nikdy sa nestretol. Ale druhá jeho polovica sa nestarala o následky. Urobil by čokoľvek, čo bolo potrebné, aby udržal túto ženu nažive.

Bola jeho, spojená s ním na úrovni, ktorej nerozumel. Keď sa na ňu pozrel, chcel jej spôsobovať len potešenie. No a tiež aj sebe. Fakt, že jej ubližoval, ho trhal vo vnútri na kusy, ale bolo to lepšie, ako ju pozorovať zvlíajúcu sa v bolestiach.

„Moja chudinka,“ zašepkal, hladiac jej mäkké líce. Nenávidela to, čo musela urobiť, aby žila.

Uvedomil si to vo chvíli, keď sa priznala, v jej hlase bola hanba. Tiež očakávala, že ňou bude znechutený, pretože v jej očiach bolo ponuré prijatie. Ale nebol toho schopný a ndokázal v sebe zapáliť ani jediná iskru tej emócie. Nie keď ju jeho činy zachránili. Odteraz jej bude

pomáhať. Bude s ňou cez toto všetko. Už nie je cesty späť. Budú spolu.

Kým spala, zostal po jej boku. Dokonca aj keď prišiel Talon informovať, že čoskoro padne tma a jeho smena začne. „Potrebujem ešte pár minút,“ povedal.

„V poriadku.“ Namiesto toho, aby odišiel, bojovník preniesol svoju váhu z nohy na nohu. „Ostatní ma prosia, aby som sa spýtal, či môžu ísť aj oni do mesta.“

„Samozrejme,“ odpovedal. „Môžu ísť vo dvojiciach, meniť sa po hodine.“

Talon si dával pozorn, aby držal svoj pohľad od Aleahy. „Budú šťastní, keď to budú počuť. Och, a konečne sme nainštalovali bezpečnostný systém okolo oblasti. Ak sme vtrhne A.I.R., budeš to vedieť.“

„Výborne.“ Keď sa Talon obrátil na odchod, zvolal: „Povedz chlapom, aby si pozorne vybrali ich ženy. Možno skončia s divou mačkou.“ Jeho zástupca sa zasmial a potom zmizol na chodbe.

Breean hľadel dole na Aleahu po celý zvyšok jeho posledných minút, potom sa postavil. Jej črty boli uvoľnené, opuch kompletne zmizol. Už nikdy ju nechcel vidieť takú, tak veľmi ubolenú.

*Si moja. Teraz sa o teba postarám ja.*

Znova ju opustil spiacu. Našťastie, jeho smena bola pokojná a on bol schopný ju mnohokrát skontrolovať. Ani sa raz nepohla zo svojej polohy na chrbte a to ho začínalo trápiť.

Keď sa raz a navždy vrátil do izby, našiel ju sediacu na posteli. Jeho úľava bola hmatateľná. A tiež aj jeho náhla túžba. Prsia mala obnažené, prikrývka okolo jej pásu a vlasy jej padali po chrbte, tmavé stužky, ktoré si

chcel ovnúť okolo pästí. Zívajú c si pätierala oči od spánku.

*Len teraz sa zobudila?*

„Cítiš sa lepšie?“

„Breean,“ povedala s chvejúcim sa výdychom. „Áno. Oveľa. Ďakujem ti.“

„To ma teší a nemáš za čo,“ odpovedal jej, náhliac sa k jej boku, odhadzujúc svoje zbrane cestou. Hoci ju strašne chcel, bol by blázon, keby jej dal ľahký prístup k svojim nožom a pištoliam, kým bol v jej blízkosti – a omámený ňou. Tiež si vyzliekol svoju košeľu než ju pohladil po ruke, žasnúc nad tou hladkosťou. No prosím. Omámený. „Teraz je tu niečo, čo musím dokončiť.“

Jej pohľad k nemu švihol, potom sa presunul k jej nohám. „Tá krv-“

„Je preč,“ ubezpečoval ju.

Celá jej tvár sa zatiahla šokom. „Prečo si ma očistil namiesto toho, aby si ma zabil?“

„Nechcem ťa zabiť.“ Vliezol k nej, potom sa prevrátil na ňu. Zalapala po dychu, ale nepokúsila sa ho odtlačiť preč. „Chcem sa s tebou milovať.“

## 8.

*Pocit, keď ju Breeanova svalnatá váha držala prišpendlenú k matracu, bol úžasný, pomyslela si Aleaha omámene. Čo bolo ešte úžasnejšie? Že po nej stále túžil. Po tom všetkom, čoho bol svedkom, po tom všetkom, čo musel urobiť, stále po nej túžil. Cítila dĺžku jeho erekcie, hrubú a horúcu proti jej stehnu.*

„Ale pre teba som ohava,“ zašepkala, bála sa vložiť nádej do svojho nepriateľa, ktorý v skutočnosti ani nebol jej nepriateľom. „Nie si mnou znechutený?“

„Cítim voči tebe veľa vecí, sladký koláčik, ale znechutenie nie je ani jednou z nich.“

Cítila, ako sa roztápa, prepadá jeho kúzlu. Už sa mu podarilo uspokojiť ju spôsobmi, akými nikdy nemyslela, že to bude možné. Ale nedokázala si dovoliť zabudnúť na to, že agenti A.I.R. boli stále zamknutí v jeho žalári. Ako veľmi bol kvôli tomu sebecká, že si vychutnávala jeho náruče, kým oni tam sotva dokázali vydržať? No, dostatočne sebecká, aby si to znova vychutnávala.

V poslednej dobe bola trochu príliš sebecká, vzala si Macinu identitu, žila život, ktorý nebol určený pre ňu. Áno, Macy zomrela predtým, než si ho privlastnila, a zrejme by jej nevadilo zmeny, ktoré urobila – a možno sa Macy aj v tejto chvíli pozerala dole (*hore?*) na ňu a želala jej večné peklo – ale tí agenti sa stali jej priateľmi.

„Breean,“ povedala, zatlačiac do jeho hrude. Takmer zaplakala nad tou vzdialenosťou, ktorú takto získala.

„Aleaha,“ odpovedal, nedovoliac, aby tá vzdialenosť pretrvávala. Zdrapol jej zápästia a pritlačil jej ich nad

hlavu. Očividne to bola jedno obľúbená poloha. Jej chrbát sa okamžite prehol, jej prsia sa zaborili do jeho hrude. Bradavky mala už tvrdé a obtierala sa nimi o neho.

„Toto nie je správne,“ vydýchla. „Musím prestať.“

„Nemôžeš uhasiť oheň, ktorý bol už raz vznietený.“ Zakrúžil svojou panvou a ona sykavo vydýchla, keď jeho penis skĺzol cez jej klitoris, potom jej nohu ukotvil na matici tou svojou.

Jej sykot sa zmiešal s jeho. „Vlastne môžeš. S vodou.“

„Potom sa buďme d Źať ďalej od vod y A teraz, chceš sa rozprávať, alebo toto dokončiť?“

Keď sa na neho pozrela, v jeho zlatých očiach vírila túžba, takmer ako samostatná živá bytosť, vábiac ju, aby sa poddala. *Len raz. Ale raz by nestačilo, nie pre narkomana ako je ona. A, och, ona bola závislá. Dostala malú ochutnávku a teraz chcela viac.*

„R-rozprávať,“ prinútila sa povedať.

„Klamárka. Ale to je v poriadku.“ Jazykom si prešiel po perách. Predstavoval si, ako ju ochutnáva? „Budem sa s tebou aj rozprávať.“

„Z opačnej strany izby.“

Pokrútil hlavou. „Presne takto.“

Chvála Bohu, že existovali tvrdohlaví muži. Ak by ju nechal, možno by ho bodla. „Čo tí agenti?“

„Neprepustím ich,“ povedal temne. „Už som ti to hovoril. To by ohrozilo mojich vlastných mužov.“

„No, nemôžeš ich držať zatvorených večne.“

„Ale môže ich použiť ako prostriedky pri výmene. Život za život.“ Oni na Rake museli robiť veci inak, pretože pochybovala, že výmena sa mu podarí.

Aspoň nie priaznivo. „Možno by si si to chcel ešte premyslieť. Pôjdeš do toho obchodu a dostaneš rozsudok smrti.“

„Možno,“ povedal. „Možno nie. Kým však nebude niečo dohodnuté, chcem, aby si vedela, že im neublížim. To nikdy nebol môj zámer.“

„Môže trvať celú večnosť, kým bude niečo dohodnuté. Mali by byť doma so svojimi rodinami.“

„A oni budú. Čoskoro.“

„Hneď.“

„Najprv musím presvedčiť A.I.R., aby dodržala svoju časť dohody.“ Nedal jej čas odpovedať, ale rýchlo zmeniť tému. „Bez ohľadu na to, čo sa stane v tejto izbe, bez ohľadu na to, čo si navzájom povieme alebo urobíme, chcem, aby si vedela, že sa už nikdy nebudeš musieť rezať. Odteraz sa o teba budem starať ja a nikomu neprežradím tvoje tajomstvá.“

Otvorila ústa, aby sa vrátila k agentom, ale jeho slová jej postupne prenikali do jej mysle a on si získal malý kúsok jej srdca. *Už žiadne ukryvanie sa? Už žiaden strach, že niekto zistí kým a čím vlastne je?*

*Úžasné. A že tento muž bude zodpovedný za jej slobodu...* „Nemôžem ťa o to žiadať.“

„Nežiadaš. Ja to jednoducho urobím.“ Jedna jeho ruka sa presunula z jej zápästia a obtočila sa okolo jej šije, prinútiac ju jemne zdvihnúť hlavu. Zohol svoj chrbát, umiestniac pohľad na jej hrud', priamo nad bradavkou, po celý čas si priťahoval jej pery. „A teraz, keď sme sa porozprávali,“ povedal, jeho hlas chrapľavý, sýty. „Si pripravená začať s milovaním?“

Mal v pláne prepustiť agentov „čoskoro“, čo znamenalo, že ona má dve možnosti. Môže počkať, kým

tak urobí, v jeho prítomnosti. Alebo s ním teraz bude sved omím, že ho stratí p čas v ý m y ak sa A.I.R. rozhodne nespolupracovať s ním.

Vlastne, ako ho na to aj upozornila, to sa zdalo byť najpravdepodobnejšie. Môžu jednoducho súhlasiť s jeho požiadavkami a keď budú agenti v bezpečí, okamžite sp utia p ŕbu . Česť bola p e tých, ktorí chceli stratiť svojich milovaných, počula hovoriť Miu Snow, viac než jedenkrát.

*Mala by urobiť všetko, aby presvedčila Breeana o pravdivosti jej vyhlásenia? Nie*, pomyslela si následne. Ak by tak urobila, možno by sa rozhodol, že si nechá agentov navždy, a to nemohla dopustiť.

„Aleaha,“ povedal, pritiahnuť si tak jej pozornosť. S očakávaním na ňu pozeral, túžba stále vírila v tých zlatých očiach. „Rozhodni sa.“

Bol to dobrý muž. Čestný, napriek jeho presvedčeniu o opaku a jeho plány, ak budú úspešné, by mohli vytvoriť pre všetkých známe „*a žili spolu šťastne, až do smrti*“. Aleaha nebola ako Mia Snow. Ona rešpektovala česť. *Chcem s ním teraz byť*, pomyslela si. Ešte raz bude sebecká. Inak by možno nikdy nezistila, aké to je byť jeho ženou, skutočne jeho ženou, a ona to musela zistiť.

„Ja neviem.“ Vystrčila svoje jazyk, stretla sa s jeho pokožkou a prešla ním nad jeho hromovým tepom. „Čo ak sa zmením? Tentoraz vo mne nebudeš.“ Počkať. To neznelo dobre. „Chcem povedať, že nie si-“

„Ja viem, čo chceš povedať. Nebude mi vadieť, ak sa zmeníš.“

„Ani keď sa zmením na muža? Alebo na teba? Ja viem, že ti to v lese nevadilo, ale to bolo iba na jednu

sekundu a mohlo ťa to prekvapiť, cítiac mužské pohlavné orgány a mohol si ma odhodiť-“

„Aleaha.“ Temné zúfalstvo zvonilo v jeho tóne. Pretočil ich, takže ona bola hore. „Daj mi šancu dokázať ti to, než ma odsúdiš.“ Pomaly sa usmial, rozpačito, keď sa na ňom usadila. „V tejto chvíli ťa potrebujem. Teba, bez ohľadu na to, kto si alebo ako vyzeráš.“

Získal ďalší kúsok jej srdca. Jeho slová boli zmesou utišujúcim balzomom a dožerava rozpálených uhlíkov vzrušenia. Byť s ním už nebolo potrebou. Už to bola *nevyhnutnosť*. „Rozhodla som sa,“ povedala.

„A?“

„A neviem, prečo ešte stále rozprávaš.“ Trasúc sa, posunula sa nižšie na jeho hrudi, až kým pred očami nemala jeho pupok. Znova ho olízala a jeho svaly sa pevne napli.

„Ďakujem. Áno. Viac,“ bľabotal. Páčilo sa jej to. Nižšie... Nižšie... Pokračovala v posúvaní sa. Jeho penis sa týčil vysoko a hrdo, priťahoval jej plnú pozornosť. *Môj*. Jeho zlaté semenníky boli napäté. Naklonila hlavu a dovolila, aby ho jej zuby poškrabali na vnútornej strane stehna. Chladný tlak jeho pokožky bol elektrizujúcim rozporom proti jej horúcemu jazyku.

„Môžem ťa tu pobožkať?“

„Kdekoľvek,“ zaškreotal.

„Žiadne obmedzovanie sa. To sa mi páči.“ Neschopná sa zastaviť, rukami objala jeho semenníky a sklonila svoje ústa k jeho penisu, vzala ho hlboko, až k zadnej strane svojho hrdla. Sánka sa jej doširoka roztiahla, horela.

„Áno,“ zreval Breean. „Áno.“

Zastonala, z nejakého dôvodu mala pocit, akoby sa jeho prsty vnorili hlboko do nej. Potom sa jej oči rozšírili, keď si uvedomila, že áno. Cítila jeho prsty, prsty prízraku, pumpujúc dnu a von z nej. Zatvoriac oči nad tou blaženosťou, sala ho, hore-dole, celý čas vrtela bokmi. *Nezmeň svoje telo, nezmeň svoje telo.*

„Neprestávaj.“ Zdrapol ju a pretočil ju, držiac jej ústa na jeho penise, kým umiestnil jej vlhký klitoris priamo nad svoju tvár. S krátkou pauzou ju olízal, najprv na vonkajšej strane, potom na vnútornej, skúmajúc.

„Breean!“ Tých pocitov bolo príliš veľa, nedostatočné a jej fyzická forma sa začala predlžovať. Prinútila sa zastaviť sa, nútila svoju myseľ vypnúť. Dych jej páli pľúca. „Mením sa. Ja-“

„Proste sa uvoľni, sladká. Chutíš tak dobre a ja poznám ženu pod povrchom. Povedal som ti. Nezaujíma ma kto si alebo akú máš formu.“

Ako mu dávala ďalší kus zo svojho srdca, niečo sa v nej zlomilo. Napätie, výčitky, strach. Jednoducho si dovolila letieť, relaxujúc v akejkoľvek forme, na ktorú sa jej telo zmení.

Zo začiatku sa menila z jednej osoby na druhú, ani raz nezostala konkrétnou osobu dlhšie, než na pár sekúnd. Po celú dobu ju Breean neprestával bozkávať a hladiť, ani raz sa so znechutením neodtiahol. Potom si, dychčiaca a spotená, uvedomila, že jej premeny skončili. Na niekoľko minút tam len ležala, Aleaha, *len Aleaha*. Možno jej už došli všetky identity, alebo možno Breean nechal v nej kúsok zo seba, udržiujúc tak zovretie na jej podobe.

*Breean... V nej...* Otriasli ňou prvé záchvevy blížiaceho sa orgazmu. V každom prípade bola skutočne

voľná, jej strach sa vyparil, zanechal úžas, vďačnosť a údiv, každá emócia pridávala na jej radosti. „Áno, áno,“ vykrikla.

Breean jej venoval ešte jedno oliznutie a preletel ňou ďalší záchvev, ženúc ju bližšie k okraju. Už len kúsok a ona – otočil ju, až kým nemali očný kontakt. Zdrapol ju za zápästia a založil jej ich za chrbát, držiak jednou rukou, ten čin ju prehol dopredu, sledoval ju. Ale nevnikol do nej.

„Ešte,“ povedala, ochotná prosiť. Už jej dal tak veľa, ale ona musela mať viac.

„Spomínáš si, ak o si sa cítila vo vani keď si sa dotýkala sama seba, pumpujúc sa až k orgazmu? Chceš to znova, alebo chceš mňa?“

Srdce sa jej zrýchlilo, búšiac do jej rebier. „Teba.“

„Dokonalá odpoveď,“ povedal, nežne sa o ňu obtierajúc penisom.

Vzdychajúc, znova zatvorila oči. „Ale ja... Musíme... Ja... chcem ti urobiť dobre.“

„Robíš. Viac, než ktokoľvek iný, robíš. A vieš čo ma prinúti cítiť sa, akoby som dosiahol brány neba? Keď ťa budem hladkať. Začnem s tvojimi prsiami, medzi prstami budem prevažovať tvoje bradavky, prinútim sa zvíjať sa. Potom sa skloním nižšie, ponorím prsty medzi tvoje nohy. Chcem, aby si cítila mňa. Len mňa, nie moju spirituálnu verziu.“

Jej dych sa zmenil na nepravidelný, plytký. „Áno. Aj ja to chcem.“

„Budeš horúcejšia a vlhkejšia, než si teraz. Viem, že budeš. Tak ako viem, že budeš tesná. Tesnejšia než päť.“

Zhrýzla si spodnú peru, až jej vyrazila malá kvapka krvi. „Som pripravená. Urob to.“

Ale neurobil. Nepohol sa. „A keď mi potom premočíš celú ruku, keď budeš prakticky kričať po uvoľnení, nahradím svoje prsty ústami. Budem ťa znova lízať, ochutnávať a sať.“

„Áno. Prosím, áno.“ Lapala po vzduchu túžbou, zvuk toho ako malý úlovok údivu. Jej boky sa pohli k nemu, hľadajúc hlbší kontakt, ale, doparoma s ním, odkrútil sa mimo dosah.

„Nebudem schopný sa zastaviť,“ povedal. „Uhryznem ťa, tak ako ty mňa vtedy v lese. Ale iba také slabé bodnutie a potom ti ho zlížem.“

Vzdychla. Zarazila sa. Pevne k sebe stisla pery. Ak sa držal on, ona bude tiež. Až na to, že jej boky sa dôsledne hýbali a nebola schopná ten pohyb zakryť. Vôňa jeho vzrušenia bola tak hustá, akoby ju skutočne obklopil medový oblak.

„Si samé kecy,“ precedila.

„Nie, som kvôli tebe tvrdý.“ Pustil jej ruky a uchopil ju za líca. „Nikdy som nechcel žiadnu ženu tak ako teba.“

„Tak si ma vezmi.“ *Vezmi si ma tak, aby nás nemohli od seba odpútať.*

Unikol z neho zvierací zvuk, zaplietol si ruky do jej vlasov, pritiahol si jej hlavu k sebe na brutálny bozk. Jeho jazyk vrazil do jej úst, horúčkovo, zúfalo. Konečne. Sladko. Položil svoje ústa do medu. *Počkať.* Nie tak znelo to prirovnanie. Och, koho to trápilo.

*Lahodné!*

„Bláznim z teba.“

So zahmleným mozgom sa prehla proti nemu. „Ešte,“ vydýchla.

\*\*\*

*Ešte?* „Všetko,“ povedal Breean, prehľbil bozk. Obaja boli tak divokí, že ich zuby do seba narazili. Nepomáhalo ani to, že je chuť bola čistá dekadencia. Nie ten med, na ktorý bol kedysi zvyknutý, ale lepšia. *Sladšia*. Ak by bol básnikom, povedal by *ruža kvitnúca uprostred búrky*. Ale momentálne mal mozog primitíva a dokázal myslieť len na jedno: *moja*.

Zlízal si cestičku po jej krku, kým jeho prsty skúmali jej telo. Medzi nohami mala jemný, mäkký chumáč chlčkov, ktorý rozčechril, poštekľil, vzrušoval, než ponoril svoje prsty do jej premočených záhybov.

Takmer vystrelila z postele. „To... To... Presne tam. Áno!“ Jej klitoris bol napuchnutý, netrpezlivý. Obkrúžil ho a jej boky nasledovali ten pohyb. *Krásna*.

„Breean,“ zastonala.

„Tak vlhká,“ básnil.

„Uboená.“

Už jej sľúbil, že sa postará o jej bolesti. O túto sa postará s potešením. „Pobozkám ťa a napravím to.“ A urobil to.

Pritlačil ju na chrbát v posteli a posunul sa dole po jej tele, zlízal si cestičku. Mala lahodné krivky a sladké priehlbinky a on z nej ešte nemal dosť. *Bude niekedy mať?* Chcel, aby sa urobila s jeho penisom hlboko v nej, ale musel mať ešte jednu ochutnávku. Už teraz bol závislý na jej ženskej chuti. *Okrem toho, akým by to bol milencom, keby ju nedokázal urobiť viac než raz?*

Prehla sa proti nemu, zmietala sebou, krútila hlavou zo strany na stranu. Rukami našla svoje prsia, a stlačila ich. Pohľad bol erotický a cudzí, hlavne pre ňu. Nevidel ju vo vani, ale chcel. *Och, veľmi chcel.* Páčilo sa mu, že Aleaha bola pritlačená k okraju tak blízko, že bola ochotná urobiť čokoľvek, aby našla úľavu.

„Chceš na sebe môj jazyk?“ opýtal sa.

„Áno.“

„Chceš, aby som ťa ním lízal?“

„Áno.“

„Mám ťa ním sat' až k orgazmu?“

„Áno. Bože, áno.“

V ďalšom okamihu už jeho jazyk kmital. Stále bola horúca a vlhká a stále chutila ako vášeň. Pomyslel si, že by bol ochotný bojovať v tisíckach bitiek, ak by to znamenalo, že bude s touto ženou. Pomyslel si, že by zabíjal násilne a bez zľutovania kvôli tejto výsade.

„Nedokážem sa nabažiť.“ Hýbal svojím jazykom tam a späť, potom ním vošiel do jej chodbičky, napodobňujúc sex.

„Breean, Breean,“ opakovala.

Jeho penis bol taký tvrdý, že každú chvíľu mohol vybuchnúť. Už teraz cítil horúce sklznutie semena po špičke. „Roztiahni sa pre mňa.“

Okamžite ho poslúchla, načiahnuc sa medzi svoje nohy a roztvoriac sa pre neho. *Ružová, mokrá. Jeho.* Zubami jej nežne zovrel stred a začal sat', ako jej to sľúbil. Netrvalo to dlho. Za pár sekúnd vykrikla svoje uvoľnenie. Napriek tomu nezastavil. Načiahol sa a dlaňou uchopil jeden jej prsník, tak ako to robila ona. Trasúc sa, vyklenula sa proti jeho dotyku, vezúc sa na vlnách blaženosti. Potom, keď sa upokojila, zdrapla jeho

zápästie a priniesla jeho prsty k svojim ústam, nasala dva z nich, hlboko, veľmi hlboko.

V tej chvíli jeho krv dosiala bod varu, horela v jeho žilách, páčila jeho orgány. Voľnou rukou zapumpoval tam a späť po svojom penise, mysliac si, že tak nájde úľavu. Len to zhoršil.

„Pripravená?“ opýtal sa. Bol príliš zúfalý, dokázal dlhšie čakať.

„Daj mi.“

„Všetko?“

„A ešte viac.“

*Krásna žena.* Vyliezol hore k nej, obhrýzajúc ju cestou. Bola jednoducho neodolateľná. Keď bol na mieste, pripravený vklíznuť domov, silno zatlačila do jeho ramien. Zaskočený, padol na chrbát a na chvíľu si myslel, že ho chcela opustiť. *Chcel začať nadávať... Dokým si na neho obkročmo nesadla.*

Uškŕňajúc sa, obtočila svoje prsty okolo jeho stoporenej dĺžky. „Tvrдый,“ obdivovala. „Veľký?“

„Páči sa ti?“

Zaklonila hlavu dozadu, všetky tie tmavé vlasy ho poštekli na hrudi a ona vydýchla sladké: „Och, áno.“

\*\*\*

Aleahe sa to viac než páčilo. *Milovala to.* Chvíľková strata rozumu, bola si tým istá, pretože v tejto chvíli sa utápala v blaženosti, rozpálená, ubolená, oveľa viac, než vtedy vo vani – *niečo, čo by si nebola myslela, že bude možné.* Bola fascinovaná Breeanovým telom, tými vrčaniami radosti, ktoré zo seba vydával, keď ju ochutnával medzi nohami. Vlastne, všetko na ňom ju

fascinovalo. Možno preto, že neurobil nič z toho, čo očakávala.

On bol únosca a ona väzeň. On bol pánom a ona otrokom, ako to raz povedal a ona bola všetkým, čo mal nenávidieť. Napriek tomu zo seba dával z vlastnej vôle, ubezpečujúc sa, že ona našla uspokojenie, po celý čas sa tváriac, akoby bola pre neho dôležitá, akoby záležalo na jej potrebách.

To poznanie bolo opojné a omamujúce ako vôňa medu. Keď ležala doma vo svojej posteli, dotýkala sa samej seba, snívala práve o tomto. *Túžila*. A teraz, konečne, to dostávala. *Od jej nepriateľa*. Tak, ako určite boli odsúdení k zániku, možno bola toto jej posledná šanca vychutnať si ho a to ju zarmútilo.

„Vyzeraš, akoby si mala začať plakať,“ povedal Breen s väčším napätím, než od neho kedy počula použiť. „Máš v pláne prestať?“

„Ani keby bol tvoj domov prepadaný.“

„Tak mi dovoľ mať ťa. Prosím.“

Začujú c ho p osiť p slalo p o jej chrbtici zách ev. *Áno, och, áno*. Postavila sa na kolená, umiestnila svoje mokré jadro nad jeho penis. Uchopil ju za boky, stisol, okrúhla hlavička natlačená na vstup, rozťahujúc ju, dráždiac ju.

„Hlbšie,“ zachrapčal.

*Ďalší kusok*. Už to bolo dávno pre ňu, zacítila jemnú páľavu, ale nadšenie, ktoré v nej čoskoro vybuchlo, ju prinútilo zabudnúť na akékoľvek nepohodlie.

„Viac,“ súril, cievy na jeho hrdle mu navreli.

„Áno.“ *Ďalší kusok*.

„Tak je to dobré. Vezmi si všetko, sladká. Vezmi si všetko.“

Ešte ďalší kúsok a ďalší, hoci ešte stále v nej nebol celý. Tých pár mužov, s ktorými Aleaha bola, neboli takí veľkí ako Breean. *Bol vôbec niekto? Nuž, ona bola,* pomyslela s malým úsmevom. To pobavenie ju uvoľnilo a ona klesla ešte o jeden kúsok. To napínanie bolo teraz značné, predieralo sa cez ten búrlivý opar.

„Veľký,“ povedala mu znova.

„Dokážeš ma prijať.“

*Áno, dokázala. Aleaha Love, nemravná bohyňa sexu, dokázala urobiť čokoľvek.* Prestala odolávať a vrazila úplne dole. Breean súhlasne zreval, zvuk sa zmiešal s jej vlastným roztúženým stonom.

„Hýb sa pre mňa, sladká.“ Tie slová boli sotva počuteľné.

Pomaly sa zdvihla, pomaly klesla. Hlava je padla dozadu, pozrela sa na strop, stratená, lietajúca. Mocný bojovní pod ňou, mohla si ním robiť, čo chcela. Vychutnával si ju, bol ňou potešený.

*Splnil sa sen.*

„Rýchlejšie,“ žobral.

*Hej, rýchlejšie.* Znova sa pohla, zvýšiac tempo. *Hore, dole, dokonalé. Tak dokonalé.*

„Rýchlejšie,“ zopakoval. Jeho prsty, obtočené okolo jej pása, sa zaborili do svalov. Bude tam mať modrinu, ale stálo to za to. „Už to bolo dávno a je tak dobré ťa cítiť. Nevieť, ako dlho pre teba vydržím.“

Ani ona dlho nevydrží, už teraz sa rútila k hviezdám. Dovolila si ísť stále rýchlejšie a rýchlejšie.

„Takto je to správne,“ básnil.

„Daj mi všetko,“ povedala. „Chcem to. Chcem ťa.“

Uchopil ju za zadok, roztiahol ju ešte viac, prinútiac ju, aby si ho vzala ešte hlbšie. Stále rýchlejšie do seba

narážali. Skutočne videla obrysy jeho ducha, žiaril, akoby sa chcel vyslobodiť z jeho tela a vojsť do nej.

„Aleaha,“ zavrčal.

Niečo v nej brnelo. Možno neha a starostlivosť, čo robilo vyvrcholenie, ktoré predtým zažila, len slabým odvarom. Pohltilo ju to medom a škoricou a blikotalo, ako ju to obmývalo. Toto bol jej muž, jeho extáza bola aj jej.

„Breean, Breean,“ spievala.

V tej chvíli bolo jeho meno jediným slovom, ktoré poznala. Pretočil ju, zavrátal sa do nej, celé jej telo vybuchlo vo vodopáde iskier a svetiel, v kŕčoch, prehýbajúce sa. *Musím dostať ďalšiu ochutnávku.* Znova stratená, navždy, zovrela jeho vlasy a pritiahla si ho na ďalší bozk.

Kým jeho jazyk plienil jej ústa, aj on vybuchol, vystrekol do nej horúce semeno a poslal ju do ďalšieho víru.

Triasol sa, znova a znova, než sa napokon zrútil na ňu. Zatvorila oči, kúpajúc sa, živšia, než kedykoľvek predtým vo svojom živote, pretože v tom momente bola ženou.

*Nie agentom.*

*Nie mimozemšťanom.*

*Ale ženou.*

*Bola Aleahou.*

## 9.

Nasledujúcich niekoľko dní prešlo pre Aleahu v obdivuhodnom opare, tlmené len jej hádkami s Breeanom o agentoch A.I.R.. Jej myšlienka, že bude sebecká ešte jeden raz? Absolútne vymazaná. Breean ju držal pri sebe a len zriedka opúšťali jeho izbu. Počas tých pár príležitostí ju vzal do svojej kancelárie, kde sa rozprával so svojím zástupcom, Talonom.

Tí dvaja používali ich materinský jazyk, ktorý ju Breean musel ešte naučiť a ona si ho zatiaľ neosvojila, takže nemala ani poňatia, o čom rozprávajú. Neskôr sa vrátili späť do spálne a ona ho znova začala otravovať kvôli informáciám – čo viedlo k ďalšej hádke. Nejakou, nejakým spôsobom, sa mu ju vždy podarilo rozptýliť. Možno to bolo tým, ako si vychutnával jej telo, obdivoval jej dôvtip, jej sladkosť, dokonca aj jej odhodlanie zachrániť svojich priateľov.

Vďaka nemu sa cítila špeciálnou, milovanou, niečo, čo nikdy predtým nezažila. Ale, doparoma s tým. Bude mu musieť lepšie odolávať, aby získala výsledky, aké chcela. Napríklad, šťastie pre svojich priateľov. Alebo šťastie pre Breeana. A pokračujúce dobré zdravie. Určite tu bol spôsob, ako dosiahnuť všetky tri ciele.

V tejto chvíli bola nahá (znova) a pritúlená k Breeanovmu boku (znova), jeho prsty prechádzali po jej ruke. A ona ho nechala, nech ju láska. Vlastne sa mu oddávala. *Si vo veľkej kaši, dievča. Z nepriateľa milenec. Z nenávisti k zbožňovaniu. Čo teraz budeš robiť?* Premýšľala už po tisíci raz.

*Macy by sa do takejto situácie nedostala.*

Aleaha sa zamračila pri tej myšlienke. *Ja nie som Macy, nikdy som nebola.* Napriek tomu bola priateľkou tých agentov zatvorených pod zemou – *ak si to bude musieť pripomínať tisíckrát, urobí to* – a nedokázala ich opustiť bezmocných. *Viac, než si to už doteraz urobila,* dodala jej myseľ.

„Môžeme sa teraz porozprávať o agentoch?“

„Rozprávame sa o nich každý deň,“ povedal a prsty mu zastali. „Len preto, že sú zajatcami, to neznamená, že sa majú mizerne. Sú dobre kŕmení, dostali prikrývky. Nie sú mučení.“

„Čo ak by som povedala, že s tebou nebudem spať, dokiaľ nebudú voľní?“

„Nazval by som ťa klamárkou a potom by si bozkami vyšliapal cestu k tvojmu sladkému miestočku.“

Zaškripala zubami. Očividne si svoju prácu neurobí tým, že mu bude odolávať. Bude s ním musieť začať bojovať. Skutočne s ním bojovať. Možno mu bude musieť aj ublížiť. „Prečo si sa nepokúsil spustiť výmenu s A.I.R.?“

„Ešte nie sú pripravení baviť sa so mnou.“

„Ako to vieš?“

„Proste viem.“

*Frustrujúci!* „Dovoľ mi porozprávať sa s nimi. Vysvetlím im, že si ochotný pomôcť im bojovať proti kráľovnej Schön. Vďaka tvojimi zručnosťami a ich zúfalstvu poraziť tú ženu, možno prehliadnu tvoje minulé správanie.“

„Nie. Nechcem, aby si odišla.“

„Tak im zavolám.“

„Hovory sa dajú vystopovať. Veď to vieš.“

Argh! „Nemôžeš sa skrývať večne.“

„Ja viem.“

*Nielen frustrujúci, ale aj tvrdohlavý.* Nútil ju opakovať sa, a ona sa nenávidela opakovať. „Ak by si mal svojich mužov zajatých, mám tušenie, že by ťa nezaujímal, ako je o nich postarané. Chcel by si, aby boli slobodní.“

„Máš pravdu, ale ja tých agentov nemôžem len tak necháť odísť. Nemôžem ohroziť svojich ľudí ešte viac. A dovoľ mi odpovedať na tvoje ďalšie námietky, ktoré sa určite chystáš vysloviť. Mali zaviazané oči, keď sem boli prinesení, áno, takže by som im mohol znova zaviazať oči a vyhodiť ich niekde a oni by neboli schopní ma nájsť. Ak to však urobím, nebudem mať žiaden záložný plán, ak sa A.I.R. rozhodne neriskovať so mnou spoluprácu.“

„Breean-“

„Musím to byť takto. Je mi to ľúto. Želám si, aby tu bola iná možnosť, ale...“

Mal výčitky, dokázala to povedať podľa trhanému citu v jeho tóne, ale tiež si uvedomila, že tu skutočne nie je žiadna možnosť, ako ho presvedčiť, aby si premyslel svoj plán, bez ohľadu na to urobí alebo ako veľmi sa bude snažiť. Jeho odhodlanie bolo pevné ako to jej.

To ju deprimovalo a nahnevalo, pretože to znamenalo, že ich spoločný čas sa skončil. Aj tak. Ak sa niečo počas týchto pár dní o ňom naučila, tak to, že tu skutočne chcel vytvoriť domov a nikdy by schválne neublížil nevinným. Takže sa ho ešte raz pokúsila prinútiť vidieť svetlo.

„Chceš zničiť Schön, áno? No, ak by sa zjavili dnes, A.I.R. by bola rozdelená, snažila by sa nájsť teba a bojovať so Schön. Čo ak táto planéta podľaľhne len

preto, že si príliš tvrdohlavý, aby si sa pokúsil urobiť niečo, čo funguje? Prosím, len pusti tých mužov a –“

„Stačilo. Posledné dva roky som strávil bojom, hľadaním nového domova a robením príprav na ten domov. Konečne som tu. Konečne môžem stráviť krátku chvíľu s krásnou ženou, ktorú... S krásnou ženou, ktorú mám rád. Prečo si to trochu nemôžem užiť?“

„Pretože čas je náš nepriateľ. A.I.R. ťa nájde. A podľa toho, ako ich poznám, viem, že ak sa ti neukážeš gesto dobrej vôle, budú k tebe nemilosrdní.“

Vzdychol. „Monitorujem udalosti, Aleaha. Sľubujem ti to. Budem vedieť, keď kráľovná Schön príde. Budem vedieť, keď bude A.I.R. voči mne obmäkčená.“

Trpko sa zasmiala. Koľkokrát mu povedala, že A.I.R. nebola známa kvôli svojej mäkkosti. *Musíš konať teraz. Už žiadne oddaľovanie, čakanie, dúfanie.*

Napriek jej predsavzatiu, vedela, že je to len otázkou času, kedy sa pokúsi znova ju zviazať a ona podľahne. V nose mala jeho vôňu, jej bunky boli označené jeho dotykom, a čoskoro sa pristihne, ako prosí o viac. Vždy to urobila.

„Nerád ťa sklamem, Aleaha. Naozaj. Ale je to takto najlepšie, sľubujem ti.“

„Samozrejme.“ Nenávidiac samú seba – a jeho – odkotúľala sa od jeho boku, odvrátia sa od neho. Oslobodí agentov bez ohľadu na to, čo bude kvôli tomu musieť urobiť a potom... *Čo? Vráti sa po Breeana?*

*Chcel by ju vôbec ešte potom?*

Zrejme nie, ale stálo to za ten risk. Aby zachránila jeho život, aby zachránila jej priateľov, stálo to za ten risk. Jeho prsty jej prešli po krivke chrbtice. Roztriasla sa, hoci sa jej začala rozpaľovať kvr. *Ako to, že po ňom*

*stále túžila? Ako po ňom dokázala túžiť tak silne, s vedomím, čo sa stane?*

„Kam ideš?“ opýtal sa.

„Som hladná,“ povedala, zdvihla sa a pristúpila k miske s ovocím, ktorú Breean každé ráno plnil. Nohy sa jej triasli.

*Prestaň, skríklo jej srdce. Vlastne skôr tie zvyšky, čo z neho zostali. Nerob to.*

*Toto je jediný spôsob*, odpovedala jej myseľ. Akoby bola nemotorná, zrazila miskú zo stolíka a tá sa rozbila na podlahe. Kúsky ovocia sa rozsypali na všetky smery. „Prepáč,“ povedala, chvejúc sa, keď sa zohla, aby ich pozbierala.

*Nerob to. Hlúpe srdce. Najprv, vzala do dlane tú najdlhšiu, najostrejšiu črepinu. Nie je iná možnosť. V ďalšom okamihu bol Breean vedľa nej, pomáhajúc jej.*

*Vážne chceš toto urobiť?*

Nie, nechcela. Ale urobí to.

„Choď si ľahnúť,“ povedal, očividne mal o ňu obavy. „Nechcem, aby si sa porezala.“ Hej. Obavy.

*Ak to urobíš, si presne tou príšerou, za akú si sa vždy považovala.*

*To nie je pravda. A doparoma s tým, prečo jej srdce a myseľ neposlúchali?* Ukrývajúť tú črepinu, urobila to, o čo ju Breean požiadal. Kvôli Devynovi a Dallasovi a tiež aj kvôli Macy, urobí to. Prehltla hrču, ktorá sa jej začala vytvárať v hrdle. Keď sa *vzduch vyčistí* - a tou frázou mala na mysli, že keď *uschne krv* - porozpráva sa s Miou a povie jej to, čo jej Breean nepovedal. O jeho cieli, ako jeho planéta padla, čo chcel, čo potreboval, aký bol úžasný a ako mu ona plánovala pomôcť.

A ak bude za to prepustená, v poriadku. Ak bude kvôli pomáhaniu mimozemšťanovi uväznená, znova, v poriadku. Nájde cestu, ako utiecť. Nájde iný spôsob, ako zachrániť Breeana a jeho ľudí.

Po tom, čo upratal neporiadok, Breean sa usadil vedľa nej, v ruke mal pomaranč. Vyhodil ho do vzduchu, potom chytil. „Stále si hladná, sladká?“ Podľa toho zmyselného sklonu v jeho tóne vedela, že myslí na to, ako z neho ona zlíže džús.

*Teraz alebo nikdy. Urob to, proste to urob. Koniec koncov, je to pre jeho vlastné dobr.* Aleaha sa prevrátila k nemu. Skôr, než mohol zistiť jej zámer, pritlačila črepinu k jeho krčnej tepne, dosť na to, aby ho poškrabala, ale nie dosť na to, aby ho zabila. Krv mu stekala po krku, hustá a zlatá. Ruka sa jej kolísala.

Stuhol a pomaranč spadol na matrac. „Čo robíš?“ Slová boli napäté.

Prisunula sa k nemu tak blízko ako sa len dalo, tým bolo pre neho ťažšie odstrčiť ju preč. „Robím, čo musím urobiť.“ Napriek tomu nedokázala poprieť pocit nesprávnosti. *Doparoma! Nedal mi inú možnosť.*

„Musíš ma ohrozovať?“

Jej pľad sa s výčitkami odvrátil a pristál na vianočnom stromčeku. Už len pár dní a bude Štedrý deň. Možno s tým ešte mala počkat'. Mohli by si vymeniť darčeky – nie, že by pre neho nejaký mala – a potom – *Nie. Nie!* S blížiacimi sa sviatkami museli byť agenti doma so svojimi rodinami viac, než kedykoľvek pred tým.

Urobila správne rozhodnutie. „Očividne áno,“ povedala.

Breean si jazykom prešiel po zuboch. „Myslel som, že sme sa cez toto už dostali.“

„Myslel si zle. Pokiaľ budeš v nebezpečenstve, pokiaľ sú moji priatelia zajatci, nikdy sa cez to nedostaneme.“

Ticho. Mierna premiestnil svoju váhu. „Uvedomuješ si, že by som sa dokázal presunúť k dverám mihnutím oka, však, vzal som tú zbraň so sebou, a ty by si zostala bezmocná voči môjmu hnevu? Z toho, čo si urobila, usudzujem, že sa ti nedá veriť.“

„Môžeš mi veriť viac než hocikomu inému. A len aby si vedel, mohla by som ti odseknúť hlavu skôr, než by si sa čo i len o kúsok pohol. Aj ja sa dokáže rýchlo hýbať. Na to nezabúdaj.“

Prižmúriac oči do štrbín, trasľavo vydýchol. „Nemusí to byť takto.“

„Ak ty nebudeš dbať na svoju vlastnú budúcnosť, ja budem. Neskôr chcem byť s tebou. Chcem, aby tá vec medzi nami fungovala.“

„Plánuješ to urobiť tak, že mi podrežeš hrdlo? Vtipné. Pre môj ľud je to to spôsob, ako niečo ukončiť.“ Vôňa medzi začala hustnúť vo vzduchu. „Polož tú črepinu.“ Dokonca aj jeho hlas bola ako med. „Aj ja chcem, aby si bola so mnou. Musíš mi v tomto veriť.“

Zasyčala, keď jej bradavky stvrdli a jej myseľ sa zahmlila túžbou. „Prestaň s tým!“ Pritlačila črepinu hlbšie a z rany vyteklo viac z tej zlatej krvi. Vedela, ako chuť, ako slivkové cukríky obalené v cukre a odtrhnuté z prekliatej dúhy a to spôsobilo, že je ústa zvlhli. *Nebola ani jedna jej časť v bezpečí pred jeho výzorom?*

„Premiestni svoje prsia z môjho boku, ak ti vadí moja vôňa.“

Vadí? Ak by bola teraz iná situácia, odrkla by. „Nepremiestnim sa.“ Aj tak. Musela ho prinútiť pochopiť, prečo si zdanlivo vybrala A.I.R. namiesto neho. „Nieko musí teba a A.I.R. prinútiť vidieť dôvody.“ Spolupráca bude výhodou pre obe strany.“

Načiahol sa a zdrapol ju za zápästie, ale nepokúsil sa odstrčiť ju. „Ja vidím dôvod. Chcem s nimi spolupracovať, ale tvoja šéfka chce moju hlavu. Ktorú, ako sa zdá, jej dokonalo venuješ.“

Ten dotyk... Pokožka jej sčervenala, krv jej začala divoko prúdiť pre neho. Len pre neho. Aleaha zadržala dych a pokúšala sa vymyslieť, čo ďalej. Dúfala, že ju neprinúti, aby toto dotiahla do konca.

„Odhoď svoju zbraň a budeme predstierať, že sa to nikdy nestalo,“ prehováral k nej. V jeho očiach bol temný lesk, a vedela, že tu nebude žiadne zabudnutie. Hodne dlhú chvíľu.

Napriek tomu prudko vyrazila dopredu. „Sľúb mi, že prepustíš agentov. Dnes.“

„Budeš mi veriť?“

Bude? Chcela, viac než čokoľvek iné. Potom by sa mohla stočiť do jeho náručia a dať mu čas, kým sa zahojí rana na jeho krku, a potom by so mohli znova milovať. „Áno.“

„Aj keď vieš, že vždy hrám nečestne.“

„Aj vtedy.“ S ňou bol vždy čestný.

„Doparoma s tebou, Aleaha. Ako som ti už niekoľkokrát povedal, ohrozil by som všetkých v tomto dome.“

„Ako som ti ja povedala už niekoľkokrát, oni sú už dávno ohrození.“

Jeho výraz stvrdol. *Čakal, že mu povie niečo iné?* „Bud' ma zabi alebo to odhod'.“

Zjavne dosiahol koniec svojej trpezlivosti. Stisol jej zápästie a stačilo to na to, aby ju rozboleli k ťsti, ale nestačilo na to, aby pustila črepinu.

*Vieš, čo musíš urobiť. Už tu nebude žiadna podobná príležitosť ako táto, o to sa on už postará.*

Jeho zovretie zosilnelo, jeho hnev očividne zrušil jeho sľub nikdy jej neublížiť. „Skončil som s čakaním, Aleaha.“

Pevnejšie... Pevnejšie...

*Urob to. Teraz!* „Ak by tu bola iná cesta...“ vzlykajúco zašepkala. „Je mi to ľúto. Tak ľúto.“ A potom zarezala. Silno. V šoku sebou prudko mykol a okamžite sa preliala krv, hustá ako sirup. Oči sa mu rozšírili a obviňovali ju, ako na ňu hľadeli, ale nebol schopný prehovoriť. Ruky mu vystrelili k zraneniu, zraziac ju na bok. So slzami, ktoré ju štípali v očiach, si porezala svoje vlastné zápästie. Musela mu odtlačiť jeho ruky, aby ju mohla podržať nad jeho ranou, jej krv kvapkala priamo do stredu, červená sa miešala so zlatou.

„Takto sa uzdravíš rýchlejšie. Viem to, pretože som to už robila. Nepodrezala som nikoho, ale už som sa podelila o svoju krv. Nezomrieš. Nedovolím ti zomrieť.“ Bľabotala a bľabotala. „A sľubujem ti, žiadnu chorobu kvôli tomuto nechytíš.“

Ale bude príliš slabý, aby išiel za ňou. „Prepáč.“ On dokázal len chrčať.

V ten deň ju porezal, aby mohla krváčať, aby ju zachránil, ako aj párkrát po tom, a všetko to považoval za nebezpečné. Jej súčasné činy boli tisíckrát nebezpečnejšie a boli namierené proti nemu. Možno

nebude schopný sa cez ne dostať. Opakom ruky si zovrela slzy z očí a postavila sa na nohy. Tak rýchlo, ako ju len nohy dokázali niesť, pobehovala po izbe, berúc si jeho oblečenie. Rýchlo sa obliekla, neschopná sa prestať triasť. Jej pohľad sa pravidelne vracal späť k Breeanovi. Aj on sa triasol.

*Skutočne som príšera. Ako som mu to mohla urobiť?* „Je mi to tak ľúto,“ povedala pridusene. On jej dal len radosť a ona sa mu takto odvdáčila. Musela si to urobiť. Nebola tu iná možnosť. Až na...

*Čo ak oslobodí agentov a oni skutočne privedú A.I.R. pred jeho dvere, ako sa obával, jej odporúčanie uzavrieť mier sa nebude brať do úvahy? Čo ako bude zabitý alebo uväznený? Čo ak bude mučený kvôli informáciám?* Nikdy nevidela vypočúvanie na vlastné oči, ale počula tie výkriky. Možno by mohla zaviazať agentom oči, ako navrhol, a vyviesť ich von. Možno – trpkou odfrkla. *Hej, jasné. Ako keby si vážne nechali zaviazať oči. Oslobod' ich, porozprávaj sa s Miou, a ak nebude spolupracovať, pomôž Breeanovi ukryť sa.*

Ak jej to on dovoľí. Žalúdok sa jej prevrátil, zohla sa a vtlačila mu jemný bozk na pery. Stále boli teplé, ale stuhnuté bolesťou. „Vrátim sa po teba. Pomôžem ti udržať sa v bezpečí, tebe aj tvojim ľuďom.“

Pozrel sa hore na ňu. Zrejme by ju teraz radšej zabil, než by mal stráviť ešte jednu chvíľu v jej prítomnosti. Vzlyk jej zamrzol v hrdle. „Zatiaľ dovidenia, Breean.“

Odkráčala ku dverám, prinútiac svoje telo rásť, obaliť sa svalmi. Jej pokožka nabrala ten rozkošný odtieň zlatej, sila v nej bzučala. Keď bola premena kompletná, predstavila si dom, mentálne si navigujúc cestu k celám. Teraz tam už len musela ísť. Bez akéhokoľvek incidentu.

Dvakrát bola zastavená a oslovená v Rakanskom jazyku, vždy iba prikývla a odohnala mužov mávnutím prstov, akoby nemohla byť vyrušovaná. Divne si ju prezerali, ale dovolili jej prejsť. Boh vie, čo by musela urobiť, keby jej to nedovolili. Nedokázala upokojiť svoj tep a silno sa potila. Konečne dosiahla svoj cieľ. Vzduch tu bol dusnejší, zaťažený prachom, a počula naliehavé mrmlanie hlasov. Chudáci chlapci, boli napchatí do zatuchnutého, špinavého miesta, kým si užívala kráľovskú opateru.

V kúte boli dvaja strážcovia. Keď ju zbadali, vystreli sa. „Dnes si beriem službu ja,“ povedala im, modliac sa, aby im na nej nebolo divné, že používa angličtinu. „Môžete si robiť, čo chcete?“

Na tvárach oboch sa rozťahli úsmevy. „Môžeme ísť aj do mesta?“ opýtal sa jeden.

„Samozrejme. Povedzte všetkým, že majú tiež dovolenie odísť.“

Počkala, kým odbehli, a potom sa okamžite dala do pohybu. Tesne predtým, než došla pred Devynovu celu, si opäť vzala na seba Macinu podobu. Jej telo sa skrátilo, kosti sa jej zmenšili a tvár sa jej zaokrúhlila. Nemusela sa vidieť, aby vedela, že jej pokožka bola teraz opálená a jej vlasy svetlé.

*Ja nie som touto osobou, chcela zvriesknúť.*

To oblečenie bude možno ťažké vysvetliť, keďže teraz na nej v šeli, ale čo už Obtočiac svoje prsty na mrežiach, uvidela, že Devyn bol usadený pri stene, kolená pokrčené a hlavu mal zložený vo svojich rukách. „Devyn,“ povedala, už ani jej hlas nebol jej vlastný. Práve, keď si už začínala zvykať na samú seba, doparoma.

Prudko zdvihol hlavu a keď ju uvidel, uškrnul sa a postavil. V žiadnom prípade nevyzeral ako človek, ktorý strávil niekoľko týždňov v zajatí. Vyzeral, akoby bol pripravený na párty.

„Lízatko, drahá.“ Jeho oči boli ako jantárový oheň v pochmúrnej temnote, skúmajúc ju. Ostatní agenti boli premiestnení do jeho cely, zopár z nich sa pokúsilo priblížiť sa k mrežiam, ale on ich odvolal späť mávnutím ruky a oni poslúchli.

„Ako si utiekla tomu veľkému chlapíkovi?“

Nevoľnosť sa jej rozvírila v žalúdku. Och, podrezala som mu hrdlo a nechala som ho krváčať v jeho vlastnej posteli. „Zmenila som svoj výzor na jeho a odkráčala som.“ Bola to pravda.

„Paráda.“ Neznal prekvapene.

Jej hánky stratili svoju farbu, keď ešte silnejšie zovrela mreže. „Ty vieš, čo dokážem?“ Videl ju v tú noc v lese? Bol v bezvedomí a ona si myslela, že bola opatrná.

Pomaly sa k nej priblížil. „Ja nie som trénovaný agent A.I.R., iba ich najatá pomoc, ale poznám drogovú závislého, a Macy bola užívateľkou Onadynu. A.I.R. ju najala, len aby zistila, kto bol jej dodávateľom. Ja som mal byť ten, ktorý ju zvedie kvôli tej informácii, nie, že by mi toho povedala veľa. Preto som mal v pláne sa s ňou stretávať. Ale hoci sme ona a ja už mali prvý sex za sebou, keď sme sa prvýkrát stretli, nespoznala si ma a ja som nespoznal tvoju vôňu.“

Po celý ten čas... Žila v strachu, ale oni to vedeli. Oni to vedeli, dočerta.

„V každom prípade, A.I.R. došlo, že si iná, hoci nikto nevedel ako, alebo prečo si tam. Takže sme ťa všetci

pozorovali, snažiac sa zistiť, či si niekým nasadená.“ Pokrčil ramenami. „Ale nikdy si sa nestretla s nikým mimo práce a nikdy si nepovedala nikomu o falošných príbehoch, ktorými sme ťa krmili. A potom, krátko po tvojom príchode, niekto objavil Macino telo. Vypočuli sme pár svedkov a zistili, že jej dílerovi trochu preskočilo a zabil ju, ty si uvidela príležitosť a chňapla si po nej.“

„V novinách neboli žiadne správy o jej smrti.“ To Aleaha vedela. Sledovala ich a čakala na deň, s vedomím, že bude musieť znova zmeniť identitu.

„A.I.R. sa o to postarala.“

Vyprchalo z nej teplo, zanechajúc po sebe len chladnú kosť. Nemala ani poňatia. Bola v nebezpečenstve, neustále skúmaná, a ani o tom nevedela. „P-prečo ma nezabili?“ Chcela sa zbaviť Macinej podoby, ale neurobila to. Hoci agenti vedeli, čo dokáže urobiť, nechcela, aby videli jej skutočné ja. To bolo pre Breeana. Len pre Breeana.

„Pokiaľ viem, tak si jediná svojho druhu. Človek alebo mimozemšťan, stále to ešte nevedia. Budeš dobrým prínosom.“

*Prínos.* Bola dobrá len na to, čo nebolo veľmi upokojujúce. *Ale čo ju štválo viac?* Že ani oni nevedeli, čím je. Dúfala, že *niekto* vie tú informáciu. Ani jej rodičia to nevedeli.

*Ukrývaj sa, Aleaha Love,* povedala jej matka, keď ju naposledy videla. Nevidel tvár tej ženy, pretože ich obklopovali tiene. *Ak niekto zistí, čím si, ublížia ti.*

*Vrátime sa po teba,* povedal jej otec a vzal jej matku za ruku.

Ale nikdy sa nevrátili. Tí dvaja odkráčali, kým ona vzlykala. Nebežali, ako keby ich naháňali. Odkráčali. Nikdy sa neobzreli späť.

Predpokladala, že mohli byť mŕtvi a preto sa im nepodarilo vrátiť sa po ňu, ale hlboko vo svojom vnútri vedela, že boli stále tam vonka, šťastní, že nemajú tú stigmú z jej pôvodu. Nech bol hocijaký.

Bola by zomrela, keby tu nebola Bride McKells, neobyčajná upírka, ktorá ju našla a začala sa o ňu starať. Bride nezaujímal čím bola. Bride ju milovala. *Čo by si Bride myslela o Breeanovi?* Schvaľovala by ho, určite.

*Breean. Och, Bože. Breean. Bol v poriadku? Dala si mu svoju krv? Je v poriadku.*

„-počúvaš ma?“ opýtal sa Devyn so smiechom. „Hovoril som o tom, že je lepšie držať si svojich nepriateľov bližšie než svojich priateľov, takže A.I.R. si ťa držala blízko. Len pre istotu. Okrem toho, chcel som so to s tebou rozdať, takže som sa podujal na úlohu držať ťa nablízku.“

*On ju chcel?*

Musel vidieť otázku v jej očiach, pretože dodal: „Zbieram ženy. Veď to vieš. A nikdy som nemal ženu, ktorá dokáže zmeniť tvoje osobnosti. Tak, ak máš záujem...“

„Nie,“ povedala rýchlo.

Mykol plecom, akoby to nemalo žiaden význam. „Ako som povedal, A.I.R. mala v pláne ťa použiť, ak by si sa osvedčila dôveryhodnou. Veci, ktoré by si dokázala urobiť, miesta, na ktoré by si ich vedela dostať, informácie, ktoré by si dokázala získať, budú neoceniteľné.“

„Prečo mi to hovoríš? Prečo teraz, po všetkých tých príležitostiach?“

Jeho prsty sa ovinuli okolo jej, teplé, upokojujúce. „Páčiš sa mi. Nemôžem ťa mať. Nie teraz,“ dodal, s pobaveným naklonením brady, „ale páčiš sa mi a nechcem, aby si si bála hocikoho reakcie na pravdu, keďže si si už očividne prešla mnohými problémami, aby si nám pomohla utiecť.“

Ahoj, pripomienka. Útek, dôvod, prečo tu bola. Klebetenie musí skončiť. Sklonila sa a prezerala si identifikačnú skrinku. „Neviem, ako treba otvoriť tvoju celu,“ povedala. „Nikdy som nič nepreinštalovávala.“

„Poviem ti, čo urobíš hneď ako mi povieš, kde je ten Rakanec.“

„A ja ti to poviem hneď, ak o mi sľúbíš, že mu neublížiš.“

„Hotovo. Sľubujem to.“

Tak ľahko? Prečo? A mohla mu veriť? Predpokladala, že bude musieť.

„Breean je v posteli, neschopný pohybu.“ Stisla k sebe viečka, snažiac sa vytesniť ten posledný, srdcetrhajúci pohľad na neho. „Nevidela som veľa jeho mužov cestou sem dole a dúfam, že zvyšok som poslala, nech si idú po svojom. Ktokoľvek zostal, presvedčím ich, že som Breean a vyvediem vás von, chlapci.“ Dúfala v to.

„Macy?“ začula zvoláť Dallasa na konci chodby. Hrali sa na ozvenu?

„Ty si na rade,“ povedala mu. „Vydrž.“

„Takže si utiekla, kráska?“

Kráska? „Vyzerá to tak.“ *A musela som mu len rozrezať krk.* „A teraz, ako sa dostanem cez tú skrinku?“

Dallas sa zasmial tým svojím smiechom, ostrým ako britva. „Mali sme vedieť, že to urobí,“ povedal Devynovi. Vrátil sa k Aleahe, a dodal: „Nemala by si byť tu dľa. Ak ťa chýja, som si istý, že buďse potrestaná.“

„Nechytia ma. Ako to mám otvoriť?“

„Nepozerať sa na mňa,“ povedal Devyna rozťahal svoje ruky. „Ja neviem, ako ich treba vypnúť.“

„Ale povedal si-“ Zaškrípala zubami. *Bastard*. Zmanipuloval ju, aby mu prezradila informácie.

Nastalo ticho a potom si Dallas povzdychol. *Prečo bol tak zdráhavý?* Ak by bola situácia opačná, už by vrieskala rozkazy, kým by neboli tie mreže odstránené z cesty. Napokon povedal: „Odstráň kryt.“ Natiahol sa tmavou rukou cez mreže a ukázal na čierne puzdro.

Musela do neho búšiť, aby povolilo, ale napokon odtiaľ spadlo, odhaliac tak spleť káblov. „Ktorý mám prerezať?“

„Len ten červený.“

„Si si istý?“ opýtal sa Devyn. „Ja by som odrezal modrý.“

„Všetky sú červené!“ vyštekla. „Ani jeden nie je modrý.“

S ďalším povzdychom si Dallas oprel čelo o mreže. „Dúfal som, že majú ten lacnejší model. V poriadku. Prezri si ich a snaž sa nájsť šnútku, ktorá je ovinutá okolo všetkých káblov.“

Šnútku? Začala preosievat' to červené more. „Vy dvaja ste ma ignorovali počas prvej noci v zajatí. Prečo?“

„Po chodbách pochodoval strážca,“ povedal Dallas. „Nemohli sme riskovať, že niečo začuje.“

Ved' sa nepýtala sa detaily plánu úteku. „Vy poznáte Miu lepšie než ja.“ Neodvrátila svoju pozornosť od káblov. Všetky sa zdali byť pripojené ku zvyšným, žiadna spoločná šnúрка ich nedržala. „Ak Breean súhlasí, že jej pomôže v boji proti Schön, dovoľí mu to?“

Dallas sa zasmial. Devyn si odfrkol.

„Čo?“ dožadovala sa, konečne zdvihla pohľad. Aj tak sa jej tie červené káble začínali zlievať pred očami. Všimla si, že Dallas sa pozeral doľava a pohyboval perami. *S kým sa rozprával?* Sledovala smer jeho pohľadu, ale nikoho nevidela. Možno sa už z toho zajatia zbláznil.

Musel zacítiť jej pohľad, pretože sa obrátil k nej a uškrnul sa. „Mia neodpúšťa nikomu a tí bojovníci zabili niekoľko jej mužov. Mužov, ktorých mala chrániť.“

„Nepreháňa. Dokonca ani ja by som ju nevzal do postele a ver mi,“ povedal Devyn, „spal som s pár poriadnymi drsnáčkami.“

„Hej, kamoš,“ prerušil ho Dallas so smiechom. „Je mi ako sestra. Žiadne reči o spaní s ňou.“

Aleaha mala náhle pociť, akoby bola späť v lese, v tú noc, keď prišli Raký. Väčšinu času nebrali Dallas s Devynom ani to vážne. Oplývali vtipmi. „Nuž, Mia stratí ešte viac chlapov, ak odmietne túto zlatú príležitosť. A áno, mienené ako slovná hračka. Breean nám môže pomôcť poraziť kráľovnú Schön. Videli ste, ako rýchlo sa dokážu pohybovať. Videli ste, ako jeho muži vedia vstúpiť do tiel a prinútiť ich urobiť, čo chcú.“ Obrátila sa späť ku skrinke. Uf. Červená bola v tejto chvíli jej najneoblúbenejšia farba.

„Ale čo ste si zrejme nevšimli, je vôňa, ktorú títo muži vydávajú. Ona... Vábi ženy. Popletie im mysle. Čo ak nejaký bojovník dokáže privábiť kráľovnú do pasce? A.I.R. by mohla byť tam pripravená zaútočiť a jej krv by nemusela byť preliata.“

Devyn si ju pozorne prezeral, cítila jeho jantárový pohľad skúmajúci až do hĺbky jej duše. „Bol to Breeanov nápad? Aby si sem prišla a prehovorila nás?“

„Nie. Je môj,“ povedala, dúfajúc, že Breean by súhlasil s takým plánom. Nie, že by chcela, aby on bol tým, ktorý bude lákadlom. Mohol by to urobiť jeden z jeho bojovníkov. Napríklad ten chlapík Talon. Bol typom rozkošného chlapca skauta pomlčka psychopatický zabijak.

„Ja neviem, Mace. To zahŕňalo dôveru v Raky, a nuž-“

„A.I.R. nedôveruje nikomu,“ dokončila za neho. Podráždene pokrútila hlavou. „Jeden z jeho mužov zabil agentov a to bolo proti Breeanovým pravidlám. Breean ho potrestal. Spomínate si na chlapa, ktoré sme počuli, ako bol potrestaný v tú noc v cele, však?“ Odmlčala sa, zahryzla si do pery. „Nechcem, aby bol zranený. On nie je predátor. Povedz veliteľke, aby ho nechala na pokoji, okej? Prosím. Všetko, čo Breean chce, je mierumilovný život pre svojich mužov a je ochotný pomôcť A.I.R. nájsť ten mier.“

„Povedz si to veliteľke sama,“ povedal Dallas.

„Ja... Nemôžem.“ Presne v tej chvíli si Aleaha uvedomila, že miluje Breeana. Nedala mu len kúsok zo svojho srdca, ona mu ho dala celé. A tentoraz nemohla z toho viniť chvíľkové pomätenie sa. Nebola stratená vo vášnivom opare. Milovala. Skutočne ho milovala. Bol

nežný a milý, pozorný a tvrdý, vášnivý a odhodlaný. Bol divoký a drsný a nežná a ochranársky. Bol... *Všetkým*.

Už nechcela žiť Macin život. Chcela žiť svoj vlastný. Teraz, navždy. Oslobodí týchto agentov, ako plánovala, ale neodíde, aby sa potom znova vrátila. Jednoducho tu rovno zostane a urobí čokoľvek, čo bude treba, aby si získala Breeanove odpustenie. A jeho srdce. Bude ho nasledovať aj na koniec Zeme, či ju bude chcieť alebo nie.

*Budú spolu.*

„Ja nepôjdem s vami,“ povedala. „A dočerta s týmto, neviem nájsť tú šnúрку. Mám začať vyťahovať tie káble?“

Dallas vyprskol a ona zodvihla pohľad. Zmizol vo svojej cele. Všimla si, že Devyn sa na ňu zamračil. „Dievčatko, to nie je rozhodnutie, ktoré urobíš ty.“

Čo? *Vytiahnuť káble?* „Čo to znamená?“ Ako hovorila, niečo sa obtrelo o jej plece, a dotyk rýchlo nasledoval medový vánok. Krv sa jej začala rozpaľovať – potom chladieť. Nie. Nemožné. To nie je, dočerta, možné. Srdce jej znova búšilo do rebier a ona odstúpila od cely.

„Čo to robíš?“ dožadoval sa Devyn.

„Je tu?“

„Vodca?“ Jeho pohľad skĺzol po celej dĺžke chodby. „Nikoho nevidím.“

„On je-“ Celá jej myseľ jej vypovedala službu, ako do nej prenikala Breeanova esencia, úplne ju pohltiac.

## 10.

*Ako mu to mohla urobiť? Uvažoval Breean. Ako mu mohla len tak podrezať hrdlo? Nebola to nejaká mizerná rana, ale smrteľná. A spôsobila mu ju len pár hodín po tom, čo ju uspokojil. Kypela v ňom zúženosť. Keď si uvedomil, že jeho telo sa skutočne hojilo tak rýchlo ako jej, keď ju rezal do stehna, rozhodol sa, že použije svoju schopnosť chodiť ako duch, aj keď bude musieť zanechať svoje fyzické telo bez osobnej ochrany, niečo, čo neznášal urobiť. Teraz by hocikto mohol vojsť do jeho izby a podrezať ho – ako to urobila Aleaha – a on by nebol schopný sa brániť. Ale musel jej zabrániť v úteku a bol príliš slabý, aby za ňou išiel fyzicky.*

Takže dovolil, aby jeho duch vstal z jeho tela, odpojit sa od seba navzájom, a kráčal domom, neviditeľný a nespozorovateľný, hľadájúc ju. Samozrejme, že ju našiel pri väznoch. Nemal by byť prekvapený, že si vybrala možnosť zraniť ho a zachrániť ich. Boli to jej priatelia, jej spolupracovníci, a on by zrejme urobil to isté. Hocikomu, okrem nej. Myslel si, že... Čo? *Že si ho obľúbila? Že chcela s ním mať budúcnosť? Doparoma s tým!*

„Macy,“ ozval sa agent pred ňou. Trblietka. Natiahol sa cez mreže, snažiac sa zachytiť jej ruku a zadržať ju na mieste. Ovládajúc jej pohyby, Breean ju prinútiť urobiť krok dozadu. Na rozdiel od predchádzajúcej udalosti vo vani, keď do nej vstúpil, nebola si vedomá jeho ani jej okolia. Vtedy chcel, aby to vnímala. Teraz chcel jej poslušnosť, takže ju ovládol kompletne. Jej činy boli

jeho. Jej myšlienky boli jeho. Dokonca aj jej hlas bol jeho.

„Macy?“ povedal Trblietka znova.

„Neboj sa o ňu. Neublížim jej,“ povedal Breean. Lož? Nebol si istý. Ešte nikdy nebol v takej vražednej nálade. Bez ďalšieho slova ju viedol hore po schodoch späť do jeho spálne. Agenti kričali na Macy, aby sa vrátila, nechápajúc, čo sa deje, ale nevenoval im žiadnu pozornosť.

Vybrala si dokonalý čas na útek, pretože viacerí bojovníci boli znova v meste. Nikto by nevedel o jej – a tých agentov – úteku až do rána. A v tom čase by už boli agenti bezpečne usadení na veliteľstve A.I.R., tým si bol istý a začal by sa lov na neho a jeho ľudí. Čo však bolo horšie, že použila svoju schopnosť proti nemu, schopnosť, ktorej sa bála, ale ktorú on prijal. Ani raz ju neodsudzoval za to, čo dokáže. Napriek tomu ju použila proti nemu, zmenila sa na neho. Ostatní bojovníci by ju nechali urobiť, čo by len chcela, bez pýtania sa.

Bolo jej to vôbec ľúto? Povedala, že áno, ale... Uvoľnil svoje držanie na jej myšlienkach a jej hlas znova naplnil ich hlavy. *Čo to robíš? Breean, prestaň s tým! Dovoľ mi vysvetliť ti to.*

Nie, neľutovala svoje čin y Ľu tovala len to, že ju prichytil. Stále v jej hlave, zhromaždil štyri povrazy a priviazal ich k stĺpikom postele. Jeho fyzické telo stále ležalo na matraci, jediným znakom, že žije, bolo slabé dvíhanie a klesanie jeho hrude. Na hrdle mal uschnutú zlatú krv, ale rana sa už spájala a bola značne zahojená. Pomyslel si, že za pár hodín bude kompletne v poriadku.

To nezmiernilo jeho zúrivosť. Prinútil Aleahu vyzliecť sa a potom si zviazať vlastné členky o tie

povrazy, odtiahnuť od seba jej nahé stehná a ukotviac ich na mieste, než ju prinútil ľahnúť si na žalúdok vedľa neho.

*Breean, porozprávajme sa o tom. Nemala som v pláne odísť. Rozhodla som, že-*

„Ticho.“ Priviazal jedno jej zápästie k stĺpiku, potom použil jej zuby, aby priviazal aj to druhé. Konečne bola pripútaná k posteli.

*Breean.*

Ignoroval ju, vlákna spokojnosti sa preplietali s horúčavou jeho hnevom.

*Breean, prosím. Ja- milujem ťa.*

Ona- nie! Ako sa opovažuje povedať to teraz. Teraz, keď si už nemohol byť istý, či to myslela vážne alebo ho len chcela upokojiť. Láska. Bolo to presne to, čo od nej chcel. Ísť s ňou do postele každú noc a zobúdzat sa s ňou pritúlenou v jeho náručí. Rozprávať sa s ňou, zistiť o nej všetko, čo sa len dalo, jednoducho si ju úplne celú vychutnávať. Ale vážne. Ako ho mohla milovať po tom, čo urobila?

*Nie že zmäkneš, pripomínal si. Dal si jej viac, než kedy dal hocikomu inému a ona sa pokúsila zabiť ťa.*

*No, ale uzdravila ťa.*

*Ticho.* Nechcel sa teraz rozprávať ani sám so sebou.

Spi, prikázal Aleahinej myslí a ona zaspala, stíchla, ponorila sa do tmy. Pochmúrne, Breean vytlačil svojho ducha z nej, zdvihnúc sa ako vlna v oceáne, znova sa oddeliac z pevnej formy, než sa vrátil do jeho vlastnej. Vedomá myseľ a telo sa spojili, spájajú sa späť, ako rana na jeho krku, až dokým nemal úplnú kontrolu nad sebou samým.

Potom čakal.

\*\*\*

Ako sa Aleaha postupne preberala, uvedomila si štyri veci naraz. Po prvé, jej tvár bola vrazená do bieleho hodvábného vankúša. Po druhé, nemohla hýbať rukami ani nohami a chladný vzduch hladil vlhkú horúčavu jej jadra. Po tretie a štvrté, to najdôležitejšie, bola nahá a Breean sedel obkročmo na jej páse, jeho kolená pri jej bokoch.

*Ako sa sem dostala?* Spomínala si, že bola v žalári, snažiac sa vypnúť identifikačnú skrinku, a potom už nič. Nie, počkať. To nebola pravda. Ovládol ju Breean a prinútil ju odkráčať späť do jeho spálne. Prinútil ju spútať sa.

*Tie povrazy...* To preto sa nemohla hýbať. Žalúdok sa jej prevrátil a krútil, strach naplnil jej žily. Pokúsila sa zdvihnúť hlavu, pokúsila sa otočiť ju a pozrieť sa na neho, ale každý jej pohyb bol obmedzený a nič jej nepriniesol.

„Breean, dovoľ mi vysvetliť to. Dovoľ mi-“

„Ticho.“ V jeho tóne nebola žiadna emócia.

„Urobila som, čo som musela. Nechcela som ti ublížiť. Prisahám, že nechcela. Pusti ma a my-“

„Povedal som ticho!“ Tentoraz jeho hlas zaburácal cez celú izbu, hrozivo sa ozývajúc od stien.

Bol nahnevany a ublížený, a mal na to právo. Ale ona nezadržala svoj jazyk. „Nechaj ísť agentov a ja utečiem s tebou. Kam len budeš chcieť ísť.“

„Ja neutečiem, Aleaha. Toto je môj domov. Jeden môj domov už bol zničený. Nedovolím, aby sa to isté stalo aj s týmto.“

„Ale-“

Pohol sa tak rýchlo, že nemala ani čas žmurknúť, keď sa sklonil dole, k jej tvári. „Už ani slovo. Čo si mi urobila-“ Udreľ päťou do matraca vedľa jej hlavy. Prehltla. Nepáčila sa jej táto strana jeho osobnosti, nie keď vedela, aký nežný dokáže byť. Ale bola vzrušená jeho blízkosťou. To nemohla poprieť.

„Breean,“ povedala, potom pevne stlačila svoje pery k sebe.

Jeho hrud' sa natlačila na jej chrbát, horúca, vždy vypaľujúca znamenie. „Pokúsila si sa ma zabiť, Aleaha. Na to nemáš ospravedlnenie.“

„Bože, ty si taký nemilosrdný! Uistila som sa, že prežiješ, nie? A dobré ráno, ty by si urobil to isté v mojej situácii, a ty to vieš.“

Vzpínajúc, prehla chrbát, takže je zadok bol vo vzduchu. Jeho penis kĺzol medzi jej polkami, pohladenie, tak isté, ako z jeho ruky. „Oslobod' ma.“

Hoci bol na ňu stále našťvaný, bol tiež tvrdý. „Nemáš právo niečo žiadať. Ja áno. Urob to znova.“

Stuhla, dychčiac. Páčilo sa jej to, áno. Ale... „Nie. Ja chcem, aby to bolo také, ako predtým.“ Keď každý jeho dotyk bol ako modlitba.

„Príliš neskoro.“ Prstom prešiel po tej cestičke, ktorú urobil jeho stoporený penis, a ona sa prudko nadýchla. „Páčiš sa mi takto, bezmocná proti všetkému, okrem vášne. Moja a ja si môžem s tebou robiť, čo chcem.“

„Neublížiš mi.“ Slová z nej zatrepotali.

\*\*\*

„Si si tým taká istá, však?“ opýtal sa Breean, a doparoma, mala pravdu.

„Fyzicky áno, ale viem, že by si ma dokázal zničiť psychicky,“ zašepkala a to takmer rozbilo jeho už aj tak rozdrvené srdce. Rukou jej prešiel po chrbtici, opisujúc stavce. „Tak jemná pokožka. Dokonalá a bledá.“ Aj po tom, čo mu urobila, po nej stále túžil viac, ako po komkoľvek inom. Bolo to ponížujúce.

„Nenáviď ma, ak chceš, ale pozri sa, čo si urobil ty, aby si oslobodil svojich ľudí od tej choroby. Ako ma môžeš obviňovať z toho, že som sa pokúsila zachrániť svojich vlastných?“

Nenechaj sa obmäkčiť. Neopováž sa obmäkčiť. „Ja by som sa nepokúsil zabiť ťa, aby som to urobil. To je ten rozdiel.“

„Koľkokrát to mám povedať? Ak by som ťa chcela zabiť, nedala by som ti moju krv,“ precedila.

„Krv, ktorá bola pre mňa zakázaná, aby som ju prijal. Tvoje činy mohli zatradiť nás všetkých.“

„Už si sa zaoberal s mojou krvou aj predtým.“

„To bolo iné. Vtedy to bolo kvôli tvojej záchrane.“ Jeho pohľad sklúzol po jej krivkách, po elegantnom sklone jej pliec, jamke na jej chrbte, po krivke jej bokov. Ústa mu zvlhli.

„Nie, nebolo to iné. Si len tvrdohlavý.“

Odhrnúť jej vlasy z cesty, sklonil sa a olízal jej priehlbinku na krku. Zalapala po dychu, zachvela sa. Jeho ruky si prerazili cestu k matracu, priamo pod ňu. Jednou hnetol jej zrelú bradavku a druhú posunul nižšie. Mal by jej nejako ublížiť, ale ako sa zdá, nedokázal sa k tomu prinútiť. Ako povedala, verila mu, že jej fyzicky neublíži.

Zabrnkal na jej horúcom strede raz, dvakrát, jeho hra s bradavkou neprestávala. Celý čas dychčala. Ale keď sa začala zvíjať o viac, prerušil kontakt, a jej dychčanie sa zmenilo na stony.

„Neboj sa. Neskončil som.“ Zlízal a obhrýzal si cestičku dole po jej chrbte, potom jej zovrel zadok a venoval mu rovnakú pozornosť ako jej prsiam. Čoskoro sa prehýbala proti jeho dotyku, znova hľadajúc viac. Hľadajúc niečo hlbšie.

Znova prerušil kontakt. „Si pre mňa vlhká?“

„Áno,“ vydýchla, ale nesnažila predstierať nezaujem.

„Budeš meniť svoje telo?“

„N-nie. Mám to pod kontrolou.“

Vedel to. Čím viac sa milovali, tým viac kontroly získavala, až sa napokon prestala neúmyselne meniť. „Zodvihni svoje boky a ja ťa pobožkám priamo“ – ponoril svoj prst do jej vlhkej pošvy – „tu.“ Ale nenechá ju urobiť sa. Alebo nechá? Toto začalo ako pomsta. Aby ju úplne celú vzrušil a potom mohol odísť tak, ako to urobila ona, dokazujúc im obom, že to dokázal urobiť. Že pre neho nič neznamenala. Čím viac sa jej však dotýkal, tým viac ju potreboval.

Stonajúc urobila ako jej prikázal. Nepohol sa. Ešte nie, ešte nie. „Pekne ma popros.“ Túž po mne, tak ako ja túžim po tebe.

„Breean,“ zavzdychala, mávajúc tým dokonalým malým zadočkom pred jeho tvárou. „Bozk.“

„Popros.“

Ticho, zastavený tep. „Pobožkáš ma, prosím? Prosím.“

Očakával, že bude protestovať. Potom by mohol od nej odísť, ako mal v pláne, nechajúc ju takto. Keďže to

neurobila... S tou sladkou kapituláciou, ktorá mu zvonila v ušiach, so zlízal cestičku priamo do jej srdca, vychutnávajúc si jej dekadentnú chuť. K hre sa pridali dva jeho prsty, klžuc dnu a von znej, tak ako po tom túžil jeho penis.

„Prestaň. Aj ja sa potrebujem dotýkať teba,“ vydýchla. „Dovoľ mi sať ťa.“

Jeho krv sa rozpálila o ďalší stupeň. Už teraz bola blízko k vyvrcholeniu, jej pohlavie opuchnuté pod jeho jazykom. Musel prestať. Zodvihol hlavu, tešiac sa z jej vzrušeného tela. Frustrovanie zastonala, a začala sa trieť o prikrývky, snažiac sa nájsť uvoľnenie bez neho.

„Och, nie, to teda nie.“ Vyliezol hore a usadil sa vedľa jej hlavy. Nemusel povedať ani slovo. Otočila sa a založila svoje ústa na jeho vztýčenú erekciu. „Neopováž sa uhryznúť ma.“

„Len ťa chcem cítiť.“

Uchopil ju za krk, vzal jej vlasy do päste. Len pre istotu. Klžala hore-dole, jej horúci vlhký jazyk ho takmer úplne zničil. Potiahol ju za tie hodvábné pramene jej vlasov a bojac sa, že je ubližuje, uvoľnil ich, načiahol sa hore, zovrel čelo posteľe a ponáral sa tak hlboko do jej hrdla, ako to len bolo možné. Brala si ho, brala si ho celého, stále bol nenásytná, každým ťahom smerom hore jej jazyk obkružil špičku jeho penisu.

Spracovávala ho nemilosrdne. Za pár minút boli jeho svaly tak napäté a tak stiahnuté, tak zúfalé po uvoľnení, že sa presunul do mučivého pekelného raja. Príliš veľa rozkoše a stále toho nebolo dost. A keď už nedokázal prijať viac, sala ho tak tvrdo, ako len mohla a on vybuchol do jej úst, horúce semeno sa z neho chvejúco vylialo.

Nevedel, koľko času prešlo, než sa vrátil späť na Zem. Aleaha bola stále na posteli, stále pripútaná, stále ho lízala. Jej boky sa pohybovali rýchlo proti prikrývkam, hľadajúc rovnaké uvoľnenie, aké práve zažil aj on.

Teraz bol správny čas odísť, zanechať ju ubolenú, roztúženú. Ale pristihol sa, že to nedokázal urobiť.

„Breean,“ prakticky vzlykala. Premiestnil sa za ňu. Okamžite zdvihla svoje telo do vzduchu. „Vezmi si ma,“ povedala. „Prosím. Budem žobrať, ak chceš.“

„Žiadne žobranie,“ pridusene vyslovil slová. Nechcel, aby sa pokorila, uvedomil si. On len chcel, aby po ňom túžila viac, než túžila po kyslíku na dýchanie. Chcel označiť každú jej bunku svojou značkou, prinútiť ju žiť len pre neho. Aby nevidel nič, len jeho, aby zabudla na agentov, tak ako on niekedy hanebne zabúdal na svojich vlastných ľudí.

„Povedz mi. Urobím, čo budeš chcieť. Len ma, prosím ťa, miluj.“

Milovať ju. Obával sa, že ju bude milovať, teraz a navždy. Vnikol do nej dvoma prstami sa ona vykrikla. Nie uvoľnením, to vedel, ale čistou úľavou, že v jej horúčave je niečo zaborené.

„Presne tak,“ vzdychala. „Ešte. Ešte.“

„Opustíš ma ešte niekedy?“ Tá otázka z neho vyklzla skôr, než ju dokázal zastaviť.

„Nie. Nie!“

Palcom ju pohladil po jej klzkom strede. Znova skríkla, a zvuk jej túžby ho vrátil späť do plného života, jeho penis sa zväčšoval a puchol, tvrdol. „Odtiahni od seba kolená tak ďaleko, ako len môžeš.“

Povrazy umožnili dostatok voľnosti, aby si mohla ohnúť kolená a odtiahnuť ich od seba niekoľko centimetrov. Takto bola úplne bezmocná, vydaná mu napospas. Bez okolkov vtrhol do vnútra. Ale koniec koncov, bola pripravená a nepotrebovala ďalšie prípravy.

Vyklenula proti nemu svoje boky, aby sa stretla s jeho, vyvrcholiac v momente, keď bol vo vnútri až po koreň. Zmietala sa v neustálych krčoch, jej orgazmus pokračoval celú večnosť. Breean do nej búšil, stratený v rozkoši. Bola horúca a tesná, ako si spomínal, dokonalo vhodná, pomyslel si, keď sa sklonil dole, aby ju pobozkal. Otočila hlavu, dychtivá po bozku, rovnako stratená ako on, ich jazyky sa zrazili. Z hrdla jej vybuchlo mačacie pradenie, jej orgazmus ňou stále otriasal. Ich zuby sa zrazili, on ochutnával jej sladkú chuť. Ako dážď a kúzlo, len jemne odlišné od zvyčajnej, ale koniec koncov, jej chuť a vôňa sa vždy menili, čoraz viac sa stávala jej vlastnou.

„Moja,“ povedal, opakujúc slovo, ktoré vypustil, keď ju uvidel po prvý raz. Naposledy to bola značka, upozorňujúca všetkých ostatných, aby sa držali od nej. Tentoraz to bolo myslené ako sľub. Nenávidel sa za to, ale bolo to tak. Miloval ju, musel ju mať vo svojom živote.

„Tvoja,“ odpovedala. „Dobré. Tak dobré.“

Načiahol sa rukou pred jej predok a bruškom prsta obkružil jej klitoris. Znova sa urobila – alebo skôr, jej orgazmus dosiahol novú úroveň uspokojenie. Vykríkla a on znova zakrúžil prstom.

„Breean!“

Keď začul svoje meno na jej perách, vyvrcholil. Hlasný, dlhý, najintenzívnejší orgazmus jeho života.

Kým do nej striekal, kolísali sa spolu, uzamknutí s blaženosti tak intenzívnej, že by od nej mali zomrieť.

Dlhú chvíľu po tom sa nepohol. Proste zostal na mieste, v jej vnútri, nasýtený, nechcel uvažovať nad tým, čo sa stalo a čo cítil. Nakoniec sa však musel pohnúť. Asi ju ťažil svojím telom. Rozviazal povrazy. Keď sa prevrátila na chrbát, ruka sa jej zatrepotala na jeho hrdle, prechádzajúc po stále sa hojacej chraste. Chcel sa nakloniť do jej dotyku, ale nedovolil si taký luxus. Túto noc už aj tak urobil príliš veľa.

„Odpusť mi,“ povedala. „Za to, čo som urobila.“

„Možno ti je ľúto len to, že si bola prichytená.“  
Nechcel dať hlas svojmu strachu, vykĺzol z neho sám z vlastnej vôle.

Jej pohľad sa zrazil s jeho. „Nie, to-“

„Prestaň. Prosím.“ Nedokázal sa tým zaoberať. Nie teraz. Nie po tom, čo spolu práve robili. Potreboval čas. *Kedy sa z neho stala taká biedna žena?* „Dnes v noci ťa nebudem držať.“ Držal ju každú noc a to spôsobilo, že sa do nej zamiloval ešte viac.

*Áno. Rozhodne bol ženou.* Čo bolo vhodné. Aleahe mohol narásť penis, koniec koncov. Na zlomok sekundy uvidel pravú bolesť v jej smaragdových očiach. Ale prikývla a odsunula sa na druhú stranu postele, preč od neho. Rozbolela ho hrud', keď ju videl takúto. *Nie, že sa necháš obmäkčiť ešte viac. Koľkokrát si to ešte bude musieť prikázať?* Zovrel prikrývku a prehodil ju cez jej pás.

„Breean-“ začala znova.

„Chod' spať,“ povedal jej, drsnejšie, než chcel. Prinajmenšom by ju mal zatvoriť spolu s ostatnými agentmi, ale nedokázal sa prinútiť rozísť sa s ňou, ani

teraz. Chcel ju mať vo svojej izbe, každú chvíľu pred očami. Aby predišiel tomu, že spôsobí nejaké ďalšie problémy, presviedčal sa.

*Tak prečo sa jej chcel ospravedlniť, že ju vzal tak, ako si ju vzal, držiak ju otočenú od neho, akoby pre neho nič neznamenal? Prečo ju chcel prosiť o odpustenie, že si ju nepritiahol k sebe, do tepla a bezpečia? Zablúdil sa na klenutý strop, snažiac sa vytesniť v hlavy jej obraz. Nepomohlo to. Kútikom oka videl, ako sa stočila do kľbka. Ďalší ostrý oštep mu preťal hrud'.*

„Neviem, čo s tebou mám robiť,“ povedal, skôr pre seba, než pre ňu.

„Mohol by si mi odpustiť,“ povedala jemne. „Vieš, rozhodla som sa zostať.“

*Och, ale ona ho zabíjala.* „Len... Chod' spať,“ zopakoval. Dokončia toho ráno, keď znova nadobudnú ich sily.

„A čo ak nepôjdem?“ povedala, trochu z jej odvahy sa vrátilo. „Veľký, zlý mimozemšťan ma zabije?“

Nie. Veľký, zlý mimozemšťan by urobil, čokoľvek by chcela. Mala odvalu a drzosť bojovníka. Nikdy by si nezastala za neho, ale vždy by bojovala po jeho boku. Muž si nemohol želať nič viac.

„Tvoji muži,“ povedala s povzdychom. Prevrátila sa na chrbát, a tak ako on, zablúdela sa na strop. *Snažiac sa vytesniť jeho obraz?* „Všimla som si, že viacerí z nich sú preč a ja som asi tak trochu ostatných poslala do mesta.“

Tentoraz jej nepovedal, aby bola ticho, nedokázal nájsť na to vôľu. „Dom je napojený na alarm, tak že ich neprítomnosť nespôsobí príliš veľký problém.“

„Nuž, mal by si vedieť, že po celom meste sú rozmiestnené mikrofóny. Neustále zaznamenávajú

a nejaký spôsob nahrávajú iba hlasy mimozemšťanov. Podľa frekvencie alebo také čosi, ktorá je odlišná od ľudských. V každom prípade, keď sú mimozemšťania zatvorení kvôli vypočúvaniu, A.I.R. si nahrá ich hlasy a založí ich do svojho systému. Od tej chvíle, títo mimozemšťania môžu byť nájdení v momente, kedy prehovorí.“

„Boli mikrofóny aj v tom lese?“

„Úprimne, neviem. Ale pravdepodobne áno. Nie je to verejné priestranstvo, ale lesy patria vláde. Stromy sú cenné, pretože boli takmer vyhubené počas vojny medzi ľuďmi a mimozemšťanmi. Každopádne, myslím, že vaše hlasy boli nahraté v tú noc v lese. Myslím, že tvoji muži by mohli byť vystopovaní, ak v meste prehovorí.“

*Pochopí vôbec niekedy všetky tie nuansy tohto sveta?* Breean si povzdychol. Mohol by ísť do mesta, vystopovať svojich ľudí a povedať im, aby mlčali, ale robili tie výlety už niekoľko dní. A.I.R. ich zatiaľ nenašla. O tom by vedel. *Doparoma.*

„Prečo mi to hovoríš?“ *Teraz, zo všetkých príležitostí?*

„Pretože len teraz som na to pomyslela. Vieš, ja som agentom iba krátku dobu. Len... Povedz im, aby si dávali pozor.“

Teraz sa snažila zachrániť ho. *Pochopí ju vôbec niekedy?* Nemyslel si. „Chod' späť, Aleaha. Ako som povedal, porozprávame sa neskôr.“

## 11.

Zobudilo ju hlasné, prenikavé pískanie.

Aleaha sa prudko posadila, jej svaly protestovali proti tomu neočakávanému pohybu. Zašklábila sa. Breean sa tiež posadil.

„Čo je to?“ opýtala.

Mračiac sa vystrelil z postele rýchlosťou blesku. „Obleč sa,“ dožadoval sa, pohybujúc sa po izbe tak rýchlo, že ho nedokázala vidieť. Ani žiarivý obrys jeho ducha.

„Čo si mám–“ Padla na ňu kôпка oblečenie tak náhle, že ich nebola schopná zachytiť, a pristáli na matraci okolo nej. Srdce jej búšilo, pozbierala ich. Ruky sa jej triasli, kým sa obliekala. „Ďakujem. A teraz, čo sa deje?“ opýtala sa cez alarm.

„Čo myslíš?“ bola pochmúrna odpoveď.

Buď unikali agenti, alebo konečne prišla A.I.R.. Strach jej vtielkol do krvného obehu. Strach o Breeana. Nechcela, aby bol zranený alebo zajatý.

„Počkaj tu,“ povedal, jeho oči divoké a zlaté. Už bol oblečený, a tiež držal pyre-gun. Jeho svižnosť ju znova ohromila. Držal tú zbraň priamo pred ňou, a ona nevidela nič. „Ani nemysli na to, že ma neposlúchneš.“

„Môžem ti pomôcť.“

„Mne?“ zdvihol jedno obočie. „Alebo agentom?“

*Okej, fajn. To si zaslúžila.* „Tebe.“

Prešiel si rukou po tvári. „Pôjdem zistiť, proti čomu to vlastne stojím,“ povedal, potom zdvihol zbraň. „Je to nastavené na omráčenie?“ Zavrčal tú otázku, ako by sa nenávidel za to, že sa to musí pýtať.

Vrhla na zbraň rýchly pohľad. „Áno, ale omráčenie nefunguje na ľudoch. Iba na mimozemšťanoch.“

„Tak dúfajme, že niektorí z ostatných agentov, sú ako ty, ukrývajú, kým a čím sú.“ Napätie medzi nimi praskalo. „Ak opustíš túto izbu, Aleaha-“

Než mohol dokončiť vetu, zdvihla sa na špičky a pritlačila svoje pery na jeho. Okamžite prevzal kontrolu, jazykom plienil jej ústa. Bol to horúci, divoký bozk, a skončil príliš skoro. Bez ďalšieho slova, otočil sa od nej a zmizol za dverami. Tak rýchlo, že sa cítila opustená a olúpená, vystrašená. Čo by mala urobiť, čo, dopekla, by mala urobiť? Takto bezmocná sa necítila ani vtedy v lese. *Vtedy, aspoň nemala nič, kvôli čomu by žila. Teraz...*

Pobehujúc po izbe, hľadala nejakú zbraň. Čokoľvek, aby pomohla svojmu mužovi. Breean sa vrátil o malú chvíľu, a mračil sa, krvácal. „Je ich tu celý húf. Museli tu byť už nejakú dobu, pretože boli všade na okolo rozmiestnení a tvoji priatelia sú voľní. Moji muži, ktorí tu zostali, sú už zamrznutí.“

Zamrznutie bolo dobré, zamrznutie znamenalo, že žili. Ale ona počula jeho nevyslovené starosti. *Nikdy nebude schopný poraziť A.I.R. a zachrániť svojich ľudí. Nie sám.*

„Neublíž agentom,“ povedala, vŕahujúc do svojej mysle Macinu podobu a prinútiac svoje telo prebudovať sa, meniť tvar a farbu. „Prosím.“

„Nemal som v pláne to urobiť.“

„Dobre. Potom ti budem kryť chrbát,“ povedala mu, vystrčiac bradu. „Potrebujem svoju vlastnú pyre-gun.“ Tak horlivo ako chránil pred ňou svojich ľudí, pred tým, než nechal Aleahu v izbe, očividne sa ubezpečil, že

v izbe nebola ani jedna zbraň. Počas jej hľadania nenašla nič.

Odfrikol si, krútiac hlavou. „Ty, a pomôcť mi? Jasné. Lebo ja som blázon. Teraz chcem, aby si sa ukryla pod posteľou. Keď skončí boj, môžeš vyjsť. Dovtedy zostaň tu. Nechcem, aby si sa zaplietla do prestrelky.“

Neveril jej, ale stále sa snažil brániť ju. Bolo potrebné sa diviť, že ho milovala? „Radšej by som odišla ešte pred tým, než nás dostihnú, ale viem, že neopustíš svoju gardu.“ Ďalšia vec, ktorú na ňom obdivovala. „Keďže je už aj tak príliš neskoro, pomôžem. Neublížim im, ale urobím čokoľvek, aby som ich rozptýlila, aby si mohol utiecť. Ak budeš voľný, môžeš dostať svojich chlapcov z väzenia. A len aby si vedel, uvedomujem si, že som ťa nemala zraniť, ako som to urobila, a je mi to ľúto. Ale neľutujem, že som sa pokúsila postarať sa o svojich vlastných ľudí.“

Bolo to, ako keby vôbec neprehovorila. Jeho nástoječivosť bola príliš veľká, predpokladala. „Ukryješ sa a hotovo.“ Zdrapol ju a ťahal k posteli, skôr než mohla žmurknúť. „Nemôžem riskovať, že ťa stratím.“

*Nemôže riskovať... Znamenalo to, že... Určite áno.* „Breean,“ povedala, bojujúc s ním, kým vo vnútri sa roztápala. *Musel ju milovať. Musel-*

Dvere sa rozrazili, izbu zaplavili agenti odetí v čiernom. Breean ju okamžite pustil a použil svoju superrýchlosť. Strieľal zo svojej zbrane, modré lúče vytryskli z nej, kým vmanévroval medzi agentmi a nejako sa mu podarilo omráčiť ich do bezvedomia.

Aj keď ju museli spoznať, agenti začali na ňu strieľať v momente, ako ju uvideli. Ako sa uhýbala, svižne sa premenila na Breeana, používajúc jeho superrýchlosť, aby

sa vyhla tomu, že bude sama zmrazená. Ešte stále bola nemotorná, ale podarilo sa jej zodvihnúť zbraň zo zeme a oplatiť paľbu. Omračujúci lúč zasiahol iba jedného, čím ostatných, ľudí, zanechal schopných boja.

Čím viac agentov Breean vyradil z cesty, tým viac ich bežalo do izby, blížiac sa k nim. Nemohla si dovoliť, aby ju odniesli. Odhodiac zbraň, obkružiac okolo agentov. Väčšina z nich mala čierne masky, takže nevedela, s kým bojuje. Nezáležalo na tom. Bola na Breeanovej strane. Spomenula si na svoje lekcie sebaobrany, škrtiac hrdlá a pošlúc dusiacich sa agentov na kolená. Niektorých dokonca kopla medzi nohy. Vždy však bolo opatrná, aby im ublížila iba natoľko, aby ich vyradila, nie aby ich zneškodnila úplne.

„Žena,“ počula skríknúť Breeana. Ešte aj vtedy si dával pozor, aby neprezradil jej pravé meno. „Macy!“

„Teraz nie.“ Skočila za jedného muža a kopla ho do nôh. Zakopal a ona ruky stiahla do pästí, udierajúc ho do spánkov, ako padal. „Som zaneprázdnená. Mal by si utiecť.“

„Skloň sa,“ povedal a ona to urobila. Odstrčil ju na bok a vrazil agentovi, ktorý sa objavil za ňou. Muž sa prevrátil von z miestnosti a dole po schodoch, ako lietadlo po oblohe. „Chcem, aby si odišla.“

„Nie.“

„O chvíľu to tu bude krvavé,“ zavrčal.

*Chcel spustiť krvi preliatie? Alebo sa chcel vypariť?*

„Nie!“ skríkla vo chvíľu, keď jej do cesty vstúpil Devyn. Zastal uprostred pohybu, s päťou vo vzduchu. Nemal na sebe masku, jeho jantárové oči záhadne pulzovali, a mala pocit, akoby sa fantómové ruky načahovali do nej, držiac ju ako rukojemníka. Odrazu

bol Dallas vedľa neho, a obaja mali na tvári výraz ponurého odhodlania. Nieкто ju buchol do chrbta, a ona padla dopredu, stratiac kontrolu nad Breeanovým výzorom. Tmavé vlasy sa pokúsili vyraziť, ale prichytila sa na Macinin výzor z cele sily, jej telo sa sformovalo na krásnu agentku.

„Nechcem bojovať s vami dvoma,“ povedala, keď sa narovnala, „ale nedovolím, aby ste ho zajali.“

„Nedostaneme vždy, čo chceme,“ odpovedal Devyn. „Alebo áno?“

Ustúpila, so zámerom chytiť niekoho a použiť ho ako štít. Ale ani Dallas ani Devyn nevystrelili zo zbrane. Devy iba naklonil svoju hlavu, a ďalšia vec, ktorú vedela, bolo, že tie fantómové ruky ju znova držali ako rukojemníka.

*Čo sa to, dopekla, deje?* Neomráčil ju, ale nemohla sa pohnúť, doparoma. Bola primrznutá na mieste, jej myseľ stále aktívna, len jej telo bolo neschopné poslúchnuť aj ten najjednoduchší príkaz.

Prehrala, uvedomila si, a chcela začať vzlykať.

\*\*\*

„Nieee,“ zvrieskol Breean, naplnila ho absolútna panika, keď Modroočko a Trblietka zodvihli nehybnú Aleahu a odniesli ju z miestnosti. Červená hmľa pokryla jeho myseľ. Všetka tá zúrivosť dokopy, ktorú zažil sa celý svoj život, sa nedala porovnávať s tým, čo cítil v tejto chvíli. *Moja, ona je moja.*

Zabije každého jedného bastarda. Nebudú poznať nič, okrem bolesti a utrpenia. *Agónia, ktorá trvá... A trvá. Ak*

sa Aleaha nezobudí nezranená, z toho, čo ju paralyzovalo, tá agónia bude ich najmenším problémom.

Bojovala s ním, vybrala si ho namiesto A.I.R., a on nemohol urobiť nič iné, než ju dostať do bezpečia. Ak ju bude musieť vziať a utekať, ako to chcel ona, urobí to. *Nedokázal byť bez nej, nevzdá sa jej. Ani vo chvíli smrti.*

„Ale – Macy,“ zavrčal, prebojovávajúc si cestu z izby. Kopal a udieral laktami a odhadzoval mužov zo svojej cesty. Krv na neho špliechala, ale on sa o to nezaujímal. Každého muža, stojaceho v cesty, nemilosrdne zložil. *Záležalo len na jednej veci.*

Agenti, ktorí ju mali, stáli na konci chodby. Zjavne čakali, že ich bude nasledovať, pretože sa usmievali, čakali na neho. Trblietka stál po jednom jej boku, Modroočko pri druhom. Obaja sa opierali o stenu, akoby ich nič netrápilo, ich ruky založené na hrudi. Breean fučal, každý nádych do pľúc bol akoby vdychoval oheň. Prinútil sa zostať na mieste. Nemyslel si, že jej ublížia, bola jednou z nich, ale nemohol to vedieť na isto. Oni ju nemilovali ako Breean a možno boli ochotní obetovať ju, aby ho porazili.

„Je moja,“ vyštekol.

„Nemyslím si,“ povedal Trblietka. Zo zovretými rukami vyrazil dopredu.

„Zostaň, kde si,“ prikázal Modroočko. „Svrbia ma prsty.“ Zastal si za stál zmrznutú Aleahu a načiahol sa dopredu, nožom kývajúc pred jej hrdlom.

Breean stuhol, jeho srdce búšilo ako vojnový bubon. „Spôsob jej nejaké zranenie a ja ťa veľmi pomaly zabijem.“ Báľ sa použiť svoju rýchlosť, aby skrátil vzdialenosť medzi nimi. Ak by vystrašil agenta, a Aleaha by bola podrezaná, nikdy by si to neodpustil

„Nemôžeš ma zabiť, ak budeš už mŕtvý.“

„Čo odo mňa chcete? Moju hlavu? V poriadku. Je vaša.“

Oči Trblietky sa rozšírili. „Vážne? Vyzerala by dobre ako hlavná dekorácia na mojom kuchynskom stole. Ale môžem si vziať tiež tvoju kožu? Myslím, že zlatý koberec je presne to, čo moja spálňa potrebuje.“

Bastard. „Ak ju pustíte, bez zranenia, áno.“

Modroočko zostal na mieste, nôž neisto umiestnený pred Aleahiným hrdlom. „Pár vecí by si mal vedieť, Rakanec. Agent, ktorý ti utiekol, Jaxon, sa vrátil včera s celou A.I.R.. V tejto chvíli sú nás tu stovky. Mohli sme zabiť teba a tvojich chlapov hocikedy, ale neurobili sme tak.“

Trblietka sa zasmial. „Ale takmer nás porazilo, keď sa objavila Macy v tom žalári, aby nás oslobodila, takmer som dostal infarkt.“ Ďalší smiech.

„Takmer sa jej to podarilo a bolo by sa jej to podarilo, keby som jej povedal, ktoré káble v skrinke bolo treba prezerať,“ dodal Modroočko.

„Prečo ste nezaútočili okamžite?“ Poznanie, že bol celé dni obklúčený, pálilo. Nemal ani poňatia, bol príliš stratený v zúrivosti kvôli Aleahe. Zúrivosť, ktorú teraz nedokázal privolať späť. Jej priatelia boli v nebezpečenstve a ona ich chcela zachrániť. Teraz, keď jeho muži boli v rovnakom nebezpečenstve, uvedomil si, ako ju jeho odmietanie pohovoriť si o nich, lámal na kusy.

Napriek tomu sa ho pokúsila dnes zachrániť.

„Ponúkol si nám pomoc poraziť kráľovnú Schön,“ povedal Modroočko. „V tejto chvíli si spojivom medzi ňou a nami. Spojivom, ktoré potrebujeme. Nikdy sme ju

nevideli, ty áno. Vieš, ako pracuje, a dokonca si prežil ten jej mor.“

„Prikázal som svojim mužom, aby sledovali A.I.R., počúvali. Ešte aj včera sa tvoja šéfka vyhrážala, že mi zotne hlavu, keď ma uvidí. Chcela mňa a mojich chlapov mŕtvych.“

Modroočko pokrčil plecami. „Áno a upokojila sa, keď sme jej povedali, že si potrestal muža, ktorý zabil našich mužov. To, a keď videla, že sme všetci v poriadku. Teda, že ja som v poriadku. Tej žene záleží len na mne.“

Trblietka si odfrkol. „Záleží jej na mne a všetci to vedia.“

Breean len ťažko veril tomu, že sa toto deje. Všetko, v čo dúfal, mu bolo ponúknuté. „Vy veríte, že vám pomôžem?“

Teraz si odfrkli obaja muži. „Nie,“ povedal Modroočko. „Ale mohol si sa pokúsiť zabiť nás, a neurobil si to. Mohol si nás mučiť, ale neurobil si to. Agenti sledovali tvojich mužov v meste a nespôsobili žiadne problémy. Zaujímali sa len o ženy, ktoré mohli nalákať do svojej postele. Alebo skôr ich to zaujímalo. Teraz ich máme zatvorených v našich celách. Tým chcem povedať, že nie si taký risk, ako sme predpokladali.“

„Takže ak mi nebudete veriť, ako vám mám pomôcť?“

„Budeš monitorovaný, samozrejme.“ Monitorovaný, čiže strážený. Kontrolovaný. Jeho ruky sa stiahli do pästí. „Pozri, ak nie si s nami, si proti nám,“ povedal Modroočko priamo. „Svet sa mení, a veci sú každý deň nebezpečnejšie. Čoraz viac a viac mimozemšťanov sem prichádza, ich schopnosti sú neznáme. Predátor je

predátor a ak to má byť tvoj nový domov, myslím, že ho s radosťou budeš chrániť.“

Breeanove oči sa prižmúrili pri tej do očí bijúcom pokuse o manipuláciu. „Ako mám vedieť, že nebudem strelený do chrbta za svoju námahu, keď bude kráľovná konečne mŕtva?“

„Myslím, že nemôžeš.“ Pomalý úškrn sa rozťahal na tvári Trblietku. „Budeš nám musieť veriť.“

*Tak, ako mali v pláne oni „veriť“ jemu?* „Ak sa rozhodnem pomôcť vám, chcem len dve veci. Slobodu pre mojich ľudí“ – pretože to plánoval ako dohodu po celý čas, a jedna dohoda bola rovnako dobrá ako ostatné – „a vlastníctvo toho dievčaťa.“

„Bojím sa, že ona nie je na stole,“ povedal Modroočko.

„Samozrejme, že nie je na stole,“ povedal zmätene. „Je priamo pred tebou.“

Trblietka vrhol na Modroočka divný pohľad. „Aj ja som bol tak blbý?“ S potrasením hlavy sa obrátil späť na Breeana. „Ona nie je vec, Zlatovlások. Nedostaneš ju, pokiaľ ťa nebude ona chcieť. Ale kto vie? Možno bude ona pridelená ako tvoj strážca.“

*Bojovala za neho, ale znamenalo to, že ho chcela?* Uvažoval odrazu. Teraz a navždy? Po to, ako sa k nej správal? Potreboval sa s ňou porozprávať, pomyslel si so zamračením. „Nevezmete ju z tohto domu.“

„Akoby si nás mohol zastaviť. Chceš ju, budeš si ju musieť získať.“ Uškrnul sa Trblietka, namieril na neho zbraňou, o ktorej Breean ani nevedel, že ju drží a vystrelil. „Och, a tiež sa budeš musieť dostať z omráčenia.“

Než sa Breean mohol odstúpiť, modrý lúč ho udel priamo do hrude, a on sa našiel primrznutý v tele, ktoré odmietalo poslúchnuť. Vrela v ňom zúrivosť, kým ostaní agenti pozbierali Aleahu a svojich padnutých, tak ako aj jeho a zvyšných bojovníkov, po celý čas si pískajú. Mohol použiť svoju schopnosť chodiť ako duch – koniec koncov, už teraz bol bezmocný – ale nechcel opustiť Aleahin bok. Takže to strpel. A čakal. A.I.R. s ním mohla vyjednávať. Chceli ho monitorovať, v poriadku. Ale ak chcú poslať k nemu nejakého strážcu, nech je to radšej Aleaha, ako navrhoval Trblietka. V opačnom prípade sa nebudú musieť obávať kvôli kráľovnej Schön. Breean zničí celú ich planétu.

\*\*\*

Keď bola Aleaha schopná sa znova pohnúť, bola na veliteľstve A.I.R.. Nebola uväznená za to, že pomáhala Breeanovi, ako sa bála. Bola len umiestnená do prázdnej kancelárie. Osamote. Aby premýšľala. Aby sa trápila. Aby besnila. Nohy sa jej triasli, akoby spali a nechcel udržať jej váhu, ale prinútila sa odkrývať do haly.

Musela sa dostať k Breeanovi. Kam ho uložili? Čo mu chceli urobiť? Jeho mužom?

Omráčili ho, toľko vedela. Počula celý rozhovor s Devynom a Dallasom, pochopila, že chceli jeho pomoc, ale videl, ako Devyn zodvihol tú zbraň na vystrelil. Nikdy v živote sa tak nebála. Ani nemala také výčitky. Ak by pred tým nezranila Breeana, bol by pri plnej sile a možno by bol schopný vyhrať. Teraz bol v pasci. Nemohla sa vrátiť a meniť minulosť, ale mohla urobiť niečo s prítomnosťou. A s budúcnosťou.

Nasledujúc zvuk rozprávania sa, zabočila za roh a vstúpila do prízemia, kde sa to hemžilo agentmi a pracovnými stolmi. Zdalo sa, akoby bola preč celú večnosť, ale izba bola presne taká, ako si ju pamätala. Ľudia sa potulovali na všetky smery, kým ostatní sedeli pred počítačovými zostavami, ťukajúc do klávesníc.

Vianoce boli za dverami, takže dekorácie boli ešte stále hore. Zopár agentov malo na stoloch malé umelé stromčeky. Nieкто dokonca zavesil imelo nad jej stôl.

„Kde sú?“ dožadovala sa prvého agenta, ku ktorému došla.

Hector Dean zodvihol pohľad zo spisu, a zvedavo sa na ňu p o zrel. Hoci bol med ť tými, k t ť boli zajatí v Breeanovom dome, vyzeral byť vôbec zničený. Dobre oddýchnutý, dobre kŕmený. „Kto?“

Ako keby to nevedel. „Devyn a Dallas. Kde sú?“

Ukázal na spoločenskú miestnosť, než sa znova vrátil ku spisu a ony vyrazila dopredu, sila sa jej vracala s každou ďalšou sekundou. Možno preto, že jej odhodlanie rástlo. Dvere boli zatvorené, ale ona do nich vrazila plecom. A boli tu: Mia, Dallas, Devyn, a dokonca aj Jaxon. Chlapi sa rozprávali o veľkosti niečích prs a Mia popíjala svoju kávu, čierne vlasy jej padali po chrbte, tak ako Aleahine – keď bola sama sebou. Bože, už teraz jej chýbalo jej vlastné ja.

„Kde je?“

„No prosím.“ Dallasove obočie sa vyklenulo a on sa uškrnul. „Pozrime sa koho Devyn prepustil zo stuhnutého tela.“

„Pretože som mu to povedala,“ mávla rukou Mia, v očiach mala ostrý lesk. „Je tu niečo, o čom sa musíme porozprávať, dievčatko.“

Ignorujúc svoju šéfkú, Aleaha pristúpila rovno k Devynovi, premeniac sa na Breeana kvôli pridanej sile, a vrazila mu päšťou do nosa. Ako sa jeho hlava švihla na bok, obrátila sa k Dallasovi a urobila mu to isté, než sa vrátila k Macinej podobe. Hoci obaja krvácali, smiali sa.

Mia zatlieskala rukami, úsmev šklbal kútikmi jej pier. „Vedela som, že má nadanie.“

„Potrebujem popkorn,“ povedal Jaxon.

„Povedala som vám, aby ste mu neublížili,“ zavrčala Aleaha na agentov.

„Neublížili sme. Omráčili sme ho.“ Devyn si šúchal krvácajúci nos. „Veď to ani neštípe.“

„Omráčili ste ho po tom, čo ste ho najali! Prečo ste mi nemohli povedať, že Jaxon sa už vkradol do domu a že prijmete Breeana a jeho ponuku s pomocou? Prečo ste ma nechali tápať v tme? Podrezala som mu to prekliate hrdlo, aby som vás oslobodila.“

„Čo?“ opýtali sa všetci naraz.

Mii v šoku padla sánka. „Hej, čože? Nespomínal, že by si mu čokoľvek urobila.“

Takže sa snažili rozprávať sa s ním. Vypočúvali ho zvyčajným štýlom? Počula reči, že agenti radi pichali ihly pod nechty podozrivým, ponárali im hlavy d vody, a lámali im kosti. Teraz bol Breean in esom, a museli si uvedomovať, uvažovala Aleaha, trochu sa upokojac. Určite by mu neurobili nič také.

„Počuli ste ma. Kvôli úteku som ju podrezala hrdlo.“ Líca sa jej rozhoreli hanbou do žiarivej červenej. Za to si možno neodpustí.

„Lízatko sa už nehodí ako prezývka,“ povedal Devyn. „Možno by sme ťa odteraz mali volať Sekáč.“

Ruky sa jejzovreli do pästí. „Urobila som to kvôli vám, vám všetkým, ale vy ste ma nepotrebovali.“

„Ak si chcela byť zahrnutá do plánu,“ ozvala sa Mia, prekrížiac si ruky na hrudi, „mala si sa nám zdôveriť so svojím tajomstvom a nie si vybrať svojho milenca namiesto svojich spolupracovníkov.“

„A ja ho vždy uprednostním pred svojimi spolupracovníkmi! Tak ako si to urobila ty so svojím milencom, ako som počula. Ale vieš prečo som nič nepovedala o mojich schopnostiach? Pretože vy ste tá prekliata A.I.R.. Smrteľný nepriateľ pre každého, kto je iný. Urobila som, čo som musela-“

„Macy!“ Vykríkol silný hlas z prízemia.

Dych sa jej zasekol v hrdle. Bol tu. Breean bol tu! A neznelo to, ako by bol v bolestiach.

Dallas sa pomaly uškrnul. „Myslí, že krásavec začul, že si hore. Než však odídeš, mala by si vedieť, že sme s ním hovorili, položili na detektor lži, prikázali mu ukázať nám zopár vecí, ktoré dokáže. Nie je to zlý chlap, pokiaľ ide o mimozemských votrelcov.“

„Hej,“ ozval sa Devyn. „Toto ma urazilo.“

„Macy!“

Aleaha netrpezlivo preniesla váhu z nohy na nohu, ale zostala tam, kde bola. „Takže nemáte v pláne ublížiť mu?“

Mia pokrčila ramenami. „Pokiaľ bude užitočný...“

„Čo sa toto drahé dievča snaží povedať,“ dodal Devyn, „je, že Breean je oveľa užitočnejší, než si myslela. V tú noc v lese, niekto ju a ostatných hodil do inej dimenzie. Breean mal zopár zaujímavých nápadov a ponúkol sa, že pomôže nájsť pravdu. Mia ho potrebuje

tak, ako potrebuje Kyrina, aby ju pretiahol, až do nemoty. A všetci vieme, že to potrebuje zúfalo.“

Toto bolo lepšie než dúfala. „Budem jeho stráž. Budem podávať denné správy o jeho činoch, ak chceš. Ale hovorím ti, nechce nám ublížiť.“

„To vieme. Teraz,“ zahundrala Mia. „Aj tak. Ty nie si objektívna, takže nie. Nemôžeš byť jeho stráž.“

„Tak ti budem podávať tie správy ja,“ rozhodil Dallas rukami, obraz podráždeného muža. „Niežeby som mal niečo iné na práci, počas svojho voľného času.“

Aleaha ho chcela pobožkať. Ticho naplnilo miestnosť, prešla celá večnosť. Potom si Mia povzdychla. „Breean už bol upozornený, ale poviem to aj tebe.“ Prižmúrila oči. „Ak urobí čo i len jednu vec zle, jednu jedinú prekliatu vec, bez ďalšieho váhania ho dám obesť. Či ho potrebujem alebo nie. Rozumieš mi?“

Aleaha prikývla. „A jeho muži?“

„Sú vypočúvaní jeden po druhom, ale budú prepustení, keď vypočúvanie skončí. V súčasnej situácii všetci súhlasili s prácou pre nás. Dáme ich do dvojíc s ostatnými agentmi, takže budú zároveň aj monitorovaní, ale vyzerá to tak, že máme celú armádu dychtivých nováčikov.“

„Macy!“ *Mohli byť veci lepšie?*

„Vypadni odtiaľto.“ Mia ju mávnutím poslala preč, uškŕňajúc sa. „Choď za ním. Z jeho hlasu ma už bolí hlava.“

S úsmevom vyrazila z izby. Breean bol stále na prízemí, pozerajúc naľavo a napravo, pripravený prevrátiť stoly do vzduchu. Agentom bolo zrejme prikázané, aby mu dali pokoj, pretože si udržiavali od

neho vzdialenosť, dokonca od neho aj ustupovali. Hoci zopár z nich malo na neho namierené pyre-guny.

„Macy.“

„Tu som.“

Jeho pohľad sa uzmokol s jej. Posadil sa na miesto, hrud' sa mu prudko dvíhala a klesala. „Je mi to ľúto,“ povedal pridusené. „Prepáč. Mal som pustiť tvojich priateľov. Mala si pravdu. Urobil by to presne, ako ty. Ja-“

Zabudnúc na obecenstvo, rozbehla sa k nemu a hodila sa do jeho náručia, obtočila svoje nohy okolo jeho pásu a posiala mu celú tvár bozkami. „Už nikdy mi neodopri túžbu pritúliť sa.“

Za toto získala od neho neprirodzený smiech. „Nikdy,“ sľúbil. „Chcem byť tvojím mužom, tvojím ochrancom.“

„Nepotrebujem ochrancu, ale muža áno,“ povedala a zaplietla si ruky do jeho vlasov. „Je mi ľúto, čo som urobila. Želám si-“

„Už o tom nehovor. Obaja sme si navzájom ublížili, ale začneme od začiatku. Chcel som umrieť, keď mi ťa vzali. Stala si jediným dôvodom žitia, žena. Bez teba som nič.“

Pritlačila sa k nemu. „Hovor mi o najlepšom darčeku na Vianoce všetkých čias. Konečne som dostala, čo som chcela.“

Uškrnul sa a stisol jej stehno. „Môj penis?“ zašepkal jej do ucha. „Ja viem, ako veľmi si chcela, aby som ti ho dal. Dala si mi dosť náznakov.“

„To tiež. Bože, Breean. Tak veľmi ťa milujem.“

„Ďakujem ti,“ povedal, jeho výraz zmäkol, vyžarovala z neho neha. „Aj ja ťa milujem. Tak veľmi,

až to bolí.“ Neodvrátiac sa od nej, zvolal. „Beriem ju domov.“

„Očakávam vás späť ráno o ôsmej,“ odpovedala Mia.

„To znamená, že aj ja odchádzam,“ povedal Dallas a bolo očividné, že sa snažil nesmiať sa. „Koniec koncov, musím sledovať každý krok toho chlapa. Bože, aj ja niekedy nenávidím svoju robotu.“

„To znie ako poriadne skazená misia. Budeš potrebovať posily,“ povedal mu Devyn s ťapnutím po chrbte. „Idem s tebou.“

Museli ju nasledovať zo spoločenskej miestnosti, úchyláci. „Zostaňte, kde ste.“

Uprostred smiechu ju Breean vyniesol z budovy do súmraku. „Zbavím sa ich,“ povedal a potom bežal, bežal tak rýchlo, ako to len dokázal. Za pár minút boli usadení v jeho dome, kde ju rýchlo vyzliekol, hodil ju na posteľ, a skočil na ňu. Zbavila sa Macinho výzoru a nasadila si vlastný.

„Myslel som vážne, čo som povedal. Milujem ťa.“ Pobožkal tmavé pramene jej vlasov, potom jej ich odhrnul z čela. „Myslím, že som ťa miloval od prvej chvíle, ako som ťa uvidel.“

„Cítim to rovnako.“ Vzala do dlane jeho tvár a zahľadela sa na neho. „Sme v tom spolu. Ty a ja.“

Pomaly sa uškrnul. „Vždy. Len... Nabudúce, keď sa ma pokúsiš zabiť, uisti sa, že je to rozkošou.“

Oplatila mu úškrn, šťastná, že jej skutočne odpustil. Že ich vzťah fungoval aj s A.I.R.. „Zabiť ťa rozkošou, hej? Daj mi pol hodiny,“ povedala, pretočiac sa na neho a zbzkávajúc si cestu dole po jeho tele.

„Láska, myslím, že ti bude stačiť päť minút.“

To ju rozosmialo. „Veselé Vianoce, Breean.“

„Zvuk tvojho smiechu je najlepší darček, ktorý som ja dostal. Takže áno. Veselé Vianoce, Aleaha.“

*Aleaha. Áno. Bola Aleahou. Teraz a navždy. S ním.*

# Epilog

*O dva týždne neskôr...*

Okej. Takže. Aleaha prežila tie najlepšie Vianoce. Nový rok privítala poriadne, čo znamenalo, že počas celého odpočítania prežívala orgazmus. Dallas sa správal k Breeanovi skôr ako k priateľovi, než k niekomu, koho mal pozorne sledovať, Mia sa k nemu správala ako domácemu miláčikovi, jeho muži boli šťastní z ich situácie a v tejto chvíli bola pritúlená v náručí svojho muža, nahá – *bežná udalosť* – a bola úplne ukojená.

Kráľovná Schön ešte nedorazila a nikto nevedel, kedy konečne príde. Ale A.I.R. bola pripravená, a tiež aj Aleaha a Breean. Medzi časom, počas ich voľna, jej pomáhal hľadať Bride. Byť Aleahou Love, čoskoro Aleahou Nu, bolo celkom úžasné.

„Premýšľal som,“ povedal Breean a pevnejšie ju objal okolo pása.

Usmiala sa. „Vieš, že milujem, keď to robíš.“ Vždy to skončilo rovnako. V posteli. *Och, počkať*. Oni už v nej boli. *Možno tentoraz skončia na podlahe v kuchyni*.

„Ja viem, že ťa to štve, že nevieš, či si človek alebo mimozemšťan a ja nemám rád, keď si našťavaná. Ako tvoj bojovník je mojou povinnosťou, nie, mojím právom, dať ti všetko, čo chceš, postarať sa o všetky tvoje potreby a–“

„Byť mojím otrokom,“ dokončila za neho.

Pery sa mu pobavene mykli. „Áno. Takže som uvažoval dlho a tvrdo a nemyslím si, že si mimozemšťan. Myslím si, že si človek.“

„Prečo si to myslíš?“ opýtala sa, pokrčiac čelo.

„Mimozemšťania sú tu už dlhé roky, však?“

„Áno.“ Podľa Bride boli mimozemšťania videní približne osemdesiat rokov, ale vkĺzli na planétu oveľa skôr.

„Nuž, myslím si, že ľudia sa vyvíjajú, nadobúdajú schopnosti, aby ich ochránili pred novou, možnou hrozbou.“

To dávalo celkom zmysel. Až na to- „Ja môžem byť omráčená,“ povedala mu. „Omráčenie nefunguje na ľudí a na mne áno.“

„Omráčenie nefunguje na priemerných ľudí, ale ty nie si priemerná. Od toho máš ďaleko.“

Zdvihla sa na lakeť a zahľadela sa dole na neho. Pohľad na neho ju ešte stále neprestával tešiť. Všetka ta zlatá pokožka, tie zvodné oči, tie plné pery. „Ďakujem ti.“

„Nemáš za to.“ Načiahol sa a bruškom prsta jej prešiel po krivke sánky. „V každom prípade ťa milujem.“

„Ako ja milujem teba.“

Posadil sa, strhol ju pod seba a pritlačil ju k matracu. Zasmiala sa a jeho výraz zmäkol, ako vždy, keď sa zasmiala. „Teraz nastal čas urobiť to, čo robíme vždy, keď skončím s premýšľaním.“

„Nenásytnosť,“ pokrútila hlavou, akoby niečo také bolo preklátím.

„Ja viem, že si. sotva s tebou držím krok.“

Unkla jej ďalší smiech ako si obtočila ruky okolo jeho krku. „Skús to.“

„S potešením.“

**KONEC**

